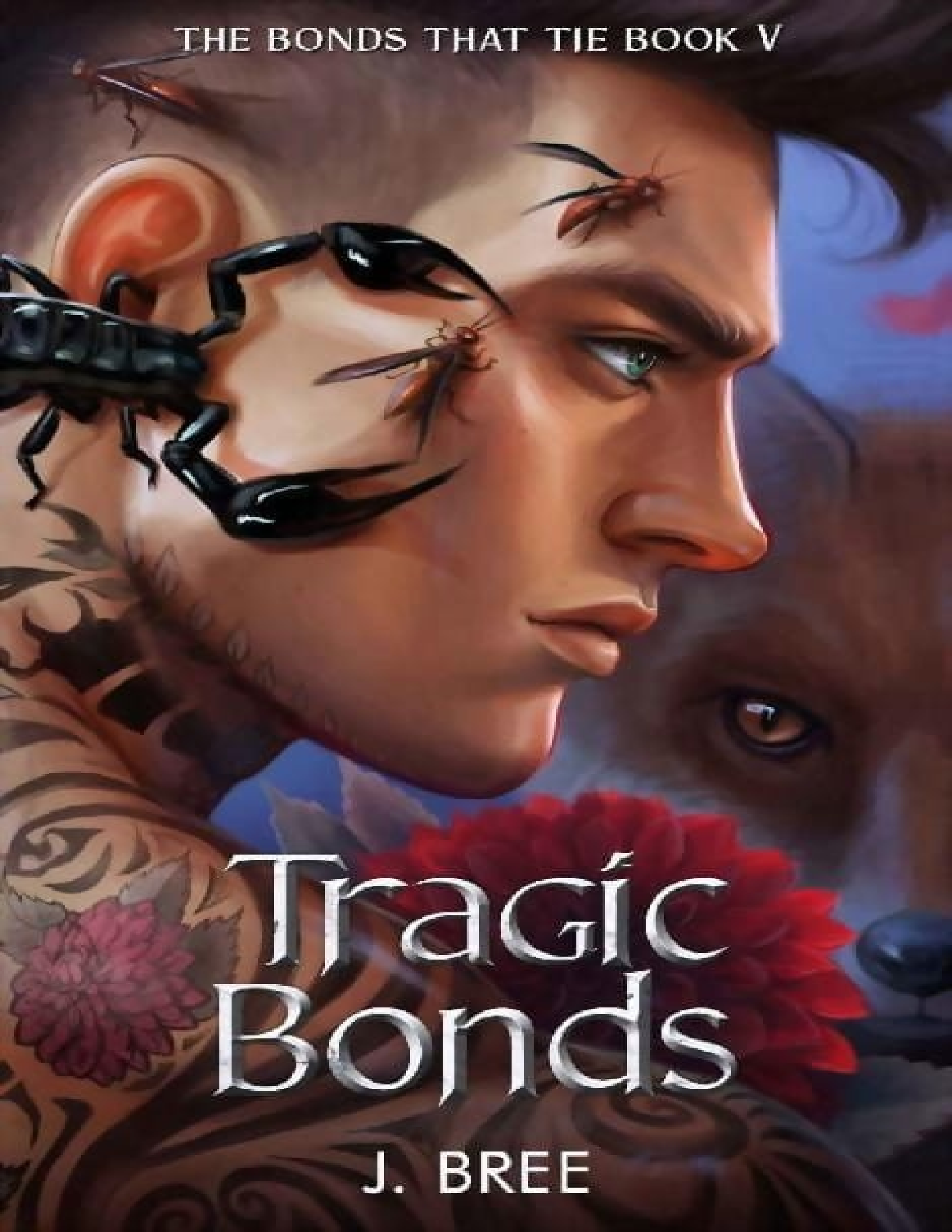
THE BONDS THAT TIE BOOK V

Tragic Bonds

J. BREE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

TRAJİK BONOLAR

BAĞLAYAN BAĞLAR #5

J BREE

Copyright © 2022 by J Bree

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz,
Bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

İÇİNDEKİLER

Önsöz Bölüm 1
Bölüm 2 Bölüm
3 Bölüm 4
Bölüm 5 Bölüm
6 Bölüm 7
Bölüm 8 Bölüm
9 Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Ayrıca yazan J
Bree
Yazar Hakkında
'DAN BIR ALINTI IÇIN OKUMAYA DEVAM EDIN
Sadece Bırakın
Önsöz

PROLOGUE

Kuzey - On Altı Yaşında

Ev perili gibi görünüyor.

Hayaletlere inanmak için çok yaşlıyım, benim yaşımdakilerin böyle şeylere ayıracak zamanı yok ve gölgeleri herhangi bir biçimde vahşi canavarlara dönüştürme yeteneğine sahip olmak bu gerçeği değiştirmiyor. Annemin kız kardeşi ve ailesiyle birlikte büyüdüğü eve baktığımda, bedenleri dünyaya geri döndükten sonra da ruhların ve hayaletlerin bu varoluş düzleminde dolaşmaya devam edebileceğine inanmaya en fazla bu kadar yaklaşabiliyorum.

Eğer hayaletli bir yer varsa, orası burasıdır.

"Burası bir çocuğun büyümesi için uygun bir yer değil. Emmaline'in burada Nox'la yaşadığına inanamıyorum. Aklından ne geçiyordu? Nolan ne düşünüyordu?" William nefesinin altından mırıldanıyor, sözlerindeki suçlamaya rağmen sesi her zamanki gibi sakin çıkıyor.

William bir barış muhafızı olarak yetiştirildi.

Ateşli ve tutkulu babamın sakin ve medeni karşıtıydı, Draven ailesinin daha genç ve çok daha kültürlü figürüydü. Eskiden onun yumuşak ve aileye liderlik edemeyecek kadar zayıf olduğunu düşünürdüm ama babamın ölümünden sonra yanıldığımı defalarca kanıtladı.

Güçlü bir adam olmanın pek çok yolu var ve umarım William bana öfkemi kontrol etmeyi, kendimi babamın yaptığı gibi öfkelenmekten alıkoymayı, en sevdiklerimi incitmekten alıkoymayı öğretebilir.

Bir canavara dönüşmemi engellemek için.

"Emmaline'i bana bırak, North. Zorlayıcı olsa bile bugün ona karşı soğukkanlılığını kaybetmeni istemiyorum. Nox'u daha sık görmek istiyorsak dikkatli davranmalıyız. Kardeşini düşün."

Buradayız çünkü babamın son arzusu buydu.

Yıllarca ailemi kardeşimi görmeme izin vermeleri için ikna etmeye çalışmıştım ama başarılı olamamıştım. Ama babamın kontrolünü kaybettiği ve konseyin o ölümcül hatanın bedelini ödetmeye geldiği gün, William'a söylediği son şey bu olmuştu. İşlediği suçlar yüzünden idam edilmeden önce ailesine söylediği son sözlerdi.

Nox'u bul ve eve getir. Ne gerekiyorsa yap kardeşim.

Amcama başımı sallıyorum, çünkü başka seçeneğim yok ve sonra birlikte yıkık dökük ve harap merdivenlerden yukarı çıkıyoruz. Parmaklıkların kenarlarında dikenlerle kaplı sarmaşıklar ve yanlarından geçerken pantolonlarımızın paçalarına takılan cılız dallar var ve bu uğursuz bir uyarı gibi geliyor.

Böyle bir şeyi görmezden gelemeyeceğimi çok iyi biliyorum.

Bunu doğrulamak için kafamdaki bağın sesine ihtiyacım yok, orada var olmaması gereken ama yine de var olan şey. Kendi yarattığım bir tanrı.

Evin içi de en az dışı kadar köhne ve ürkütücü; geriye dönüp baktığımda ayak seslerimizin girişin zeminindeki yoğun tozda açıkça görülebildiğini fark ediyorum.

Belli ki teyzem pek misafir görmemiş.

William göz hizamı takip ediyor ve gördüğü manzara karşısında irkilip bana mırıldanıyor: "Kuzey, ben de görüyorum. Sadece, lütfen, bana bırak."

William'ın kendimi tutmam için bana yalvarması fikri içimi burkuyor ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım öfkeme hakim olamıyorum. Karşılık veriyorum, "Yapacağım! Ben aptal değilim."

William ikimizi de durduruyor, hafifçe bana dönüyor ve yalnız olmamıza rağmen beni odanın geri kalanından koruyor. "Nefes al, gözlerin değişti ve gölgeler kollarına tırmanıyor. Kendine gelmen gerek, hem de hemen. Şu anda senden şüphe etmiyorum. Ben de seninle aynı vahim durumu görüyorum ve ikimizin de durumu daha da kötüleştirmediğinden emin olmaya çalışıyorum. Bu babanın isteklerini yerine getirmekten çok daha fazlası; tüm bunların içinde yaşayan ve düşünmemiz gereken bir çocuk var."

Lanet olsun.

Fark etmemiştim bile ama kollarıma baktığımda mürekkep gibi siyah lekelerin ellerimden ön kollarıma doğru ilerlediğini gördüm. Genelde bunu hissederim, içimi doldurmam gereken öfke miktarı pek de belli olmaz, ama bu sefer içimdeki huzursuzluk yüzünden bağımın ne yaptığına odaklanamayacak kadar dikkatim dağıldı.

Her şeye öfkeleniyor, o öldürücü öfkesi zihnime yayılıyor, tozların arasında William ve benim kaçırdığımız bir şeyi görüyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve talimatları takip edebilecek yaşa geldiğim andan itibaren bana öğretilen nefes egzersizlerini yapıyorum. Babam, gözlerim kararmadan çok önce bana bu tür bir kontrolü öğrettiğinden emindi, bir şekilde buna ihtiyacım olacağını hissetmişti.

Bu şekilde odaklanmam gerekmeyeli yıllar oldu.

"Emmaline! Seni görmek ne güzel, canım. Bu elbisenin içinde göz alıcı görünüyorsun; tenine çok yakışan bir gri tonu."

Dudaklarımın kenarına yerleşen gülümsemeyle savaşmak zorundayım. William'ın ses tonunda onu ele verecek bir şey yoktu ama bütün araba yolculuğu boyunca bana teyzemin hortlak bir cadı olduğuna dair teorilerini anlatmıştı.

Kadın. Onunla dalga geçtiği çok açık, ama kadın bunu ona söyleyemiyor.

İğrenç derecede yetenekli bir politikacı ve eminim ki onun rehberliğinde ben de öyle olacağım.

"William. Buraya gelip etrafı gözetlemenin ne kadar süreceğini merak ediyordum. Burada senin için hiçbir şey yok; ne ben, ne de oğlum. Yalnız bırakıldığımız için mutluyuz."

William'ın ona doğru adım attığını görmek için tam zamanında gözlerimi açıyorum, sanki beni daha da fazla koruyor gibi hafifçe kayıyor, sanki onun sesinin kontrolümü yediğini biliyor gibi.

İkisinin tartışmasını izlemek yerine, kaçma fırsatını değerlendiriyorum.

Daha önce bu evde hiç bulunmamıştım ama son birkaç günümü buna hazırlanmak için elimden geldiğince Yeteneğimle pratik yaparak geçirmiştim. Genellikle gölge yaratıklardan mümkün olduğunca uzak dururdum, annemin ölümünden sonra daha da çok uzak durdum ama buradaki zamanımın sınırlı olacağını biliyordum.

Burada cephaneliğimdeki her aracı kullanmam gerekiyor.

Koridora çıkana kadar bekliyorum ve sonra gölge yaratıklarımdan birini serbest bırakıyorum, toplumumun kabusları yanımda jilet gibi keskin dişleri olan geniş, hırıltılı bir çeneye ve bir şekilde içinizi gören boş gözlere sahip bir köpek olarak beliriyor.

Bu şeyleri kendimden çıkarmak için her şeyi yaparım.

Yaratık bir an için bana bakıyor, sanki bağlılığımı ve onu kendime geri çağırma yeteneğimi yargılıyormuş gibi, sanki bu evin içinden geçip ben onu durduramadan gördüğü herkesi öldürüp öldüremeyeceğini anlamaya çalışıyormuş gibi.

Sizin bir parçanız olan bir şeye yalan söylemek zordur.

Gerçekten imkansız, ama kardeşimi bulması için onu yönlendirdiğimde bende ne görüyorsa, gücü ve sınırlamaları ne olursa olsun, emrimle hareket etmeden önce sadece bir saniye tereddüt ediyor. O kadar hızlı hareket ediyor ki, formun kenarları bulanıklaşıyor, canavardan çok dumana benziyor ve

Koridordaki kuytulardan birine girip gözlerimi kapattım ve gölge yaratığın gözlerinden bakmaya başladım.

Ev dışarıdan göründüğü kadar içeriden de karanlık ve yasaklayıcıdır. Birinci kattaki tüm odaların perdeleri kapalı. Mutfakta çürümüş yiyecekler, lavaboda yığılmış, dokunulmamış, aylardır olmasa da haftalardır orada olduğu belli olan tabaklar ve bardaklar var. Gölge yaratıkla olan bağlantım sayesinde hiçbir şeyin kokusunu alamasam da, her yerdeki sinekler ve kurtçuklar hem iğrenç hem de anlamlı.

Burada çok yanlış bir şeyler var.

Gölge yaratığı mutfaktan çıkarıp merdivenleri tırmanarak odalar arasında dolaştırıyorum ve sonunda büyük, tozlu tavan arasına getiriyorum.

Nox gölge yaratığımı görünce irkilmiyor ya da tepki vermiyor.

Sanki uysal bir evcil hayvandan başka bir şey değilmiş gibi ayaklarının dibinde uyuyan kendi hayvanlarından biri var.

Ona doğru ilerlerken gölge yaratığı kendime geri çağırıyorum, adımlarımdan yükselen toz bulutları ve her yüzeydeki kalın pislik katmanları karşısında irkiliyorum. Tavan arasına çıkana ve altı yıl ayrı yaşadıktan sonra nihayet küçük kardeşimle göz göze gelene kadar tüm bunları aklımdan çıkarıyorum. Bana o kadar çok benzeyen bu küçük yabancıya bakarken altı yıl o kadar da uzun bir süre gibi gelmiyordu ki kardeş olduğumuzda hiç şüphe yoktu.

O çok... küçük.

Doğal olmayan bir şekilde, sanki yetersiz besleniyor ya da hasta gibi. Babamın sağlık sorunları hakkında bir şey söylediğini hatırlamıyorum ama kardeşimin şu anda sağlıklı olması mümkün değil. Bunun kabul edilebilir bir yanı yok. Annesi onu Bağlı Grup malikanesinden taşıdığından beri onu sadece birkaç kez görmeme izin verildi ama o zaman da gayet iyiydi.

Bu evde neler oluyor?

Sanki ürkek bir hayvana yaklaşıyormuşum gibi yavaşça ve dikkatlice ona doğru ilerliyorum. Ayaklarının dibinde uyuyan gölge yaratık başını kaldırıp boş ama garip bir şekilde bilen boş gözleriyle bana bakıyor.

Çok sakin.

Benim kendi yaratıklarım kuduz canavarlardır, serbest bırakıldıkları anda saldırganlaşır ve kontrolden çıkarlar ve bir tanesini orada iyi eğitilmiş bir fino köpeği gibi otururken görmek en kötü şekilde sarsıcıdır. Bu kadar genç yaşta nasıl bu kadar kontrol sahibi olabiliyor? Nasıl oluyor da benimkilerden daha terbiyeli bir yaratığa sahip olabiliyor?

Bir sorun var.

Biri beni bir akıl hastanesine kapatır ya da bu anomali yüzünden öldürür diye sahip olduğumu asla itiraf etmeyeceğim kafamın içindeki ses, genellikle kullanmadığı sert bir sesle benimle konuşuyor. Derslerimde yaramazlık yaptığımda ya da insanları boş gözlerimle tehdit ettiğimde babamın kullanacağı türden bir ses.

Yine de uyarıya ihtiyacım yok; burada bir şeylerin yanlış gittiğinin farkındayım. Bugün buraya geldiğimizde planımız ne olursa olsun, William ve ben kardeşim olmadan buradan ayrılmayacağız.

Bu artık bir müzakere açılımı değildir.

Bu bir kurtarma... ya da bir kaçırma, etkileşimin hangi tarafında durduğunuza bağlı olarak.

Kardeşimle konuşurken sakin ve güven verici bir ton tutturmaya çalışıyorum ama sesime hiç tepki vermiyor. "Gelip seninle oturabilir miyim, Nox? Sadece... seninle oturmamın bir sakıncası var mı?"

Omuz silkiyor, gözleri hâlâ ayaklarının dibindeki gölge yaratıkta. Sanki transa geçmiş gibi ona bakıyor ve hiç de odadaki herhangi birine vahşice saldırmasını bekliyormuş gibi değil.

Ben de benimkine öyle bakıyorum.

"Eğer seni daha rahat ettirecekse burada kalabilirim. Beni hatırladın mı?"

Seni hepimizden koparan berbat annen dışında ailenden herhangi birini hatırlıyor musun? Ama bunu ona söyleyemem. Bu adil değil ve onların arasını açmaya çalışmam doğru değil. William bu konuda netti, Nox'un yanında Emmaline'in adını bile anmamam gerektiği konusunda netti. İkimiz de ses tonumdan zehri uzak tutamayacağımı biliyorduk.

Babamı geride bıraktığı için o kadından nefret ediyorum.

Giderken kardeşimi de yanında götürdüğü, ailemizi böldüğü ve her şeyi parçalayan çatlakların ilki olduğu için ondan daha da çok nefret ediyorum.

Gitmemiş olsaydı annem hâlâ hayatta olur muydu?

Eğer iki Bonded'ı da yanında olsaydı babamı ele geçiren delilik var olur muydu?

Gölge yaratıklar-

"Nox! İşte buradasın! Görüyorum ki seni ilk North bulmuş; hiç şaşırmadım. Seninle biraz zaman geçirmeye çok hevesliydi."

Bizimle birlikte çatı katına çıkarken amcama dönüp bakmıyorum ama onun sakinleştirici varlığı sanki fiziksel bir şeymiş gibi odayı dolduruyor. William her türlü mutlu ve nazik şeyden, garip sessizlikleri doldurmak ve insanları ballı büyüsüne kaptırmak için bildiği tüm yollardan bahsetmeye başladığında odağımı kardeşimde tutuyorum, ama kafamdaki çarpıntı onu bastırıyor, çünkü sonunda Nox'ta yanlış bir şey buldum. O kadar kesinlikle yanlış bir şey ki, kimsenin konuşarak bundan kurtulmasına imkân yok.

Parmakları eğri büğrü.

Gözlerim onları görmeye takıldı, deriden dışarı çıkan yumrular ve kemiklerle tüm yanlış yönlerde çıkıntı yapma şekilleri. Düzgün iyileşmemiş eski bir yara.

Ailemiz Tanrı'dan daha zengin.

Bu sadece övündüğüm ya da böbürlendiğim bir şey değil, babam ve William'ın sahip olduğu hayatın bir gerçeği.

Her ikisi de tüm yetişkin yaşamlarını aileleri için her türlü hayır işi ve lüks için yılda yüz milyonlarca dolar harcayarak geçirdiler ve kolektif net değerimiz sadece arttı. Toplumumuzun temel direğiyiz çünkü biz asla tükenmeyecek eski para türüyüz. Tüm bunların anlamı, neden kimse Nox'a bakmadı, parmakları bu hale gelmeden önce onu iyileştirmedi?

Neden kimse babamızı aramadı?

"Burası senin odan mı Nox? Burası oldukça rahat. Senin yaşındayken tavan arasında kaleler inşa ederdim. Evdeki tüm yatakların çarşaflarını ve yastıklarını kullanırdım. Annemi delirtirdi. Bir şilte ve yastıklar görüyorum; gölge yaratığın onların üzerinde çok mutlu görünüyor. Gelip sana sarılabilir miyim, yoksa bu ikinizi de üzecek mi?"

Nox başını kaldırmıyor ama gölge yaratık kaldırıyor, boş gözleri William'a bakıyor, sanki önümüzde küçülen çocuğa dokunmaya cesaret ediyormuş gibi. Belki de transa geçmiştir diye düşünmeye başlıyorum... ya da şu anda odadan kaçmak için yaratığının içindeyse, gerçekten kaçmadan ya da bundan kurtulmak için bizimle yüzleşmek zorunda kalmadan bizimle bağlantısını kesmenin bir yolu.

Bizden korkuyor mu?

Ya da bizimle konuşursa ne olacağından?

Çığlık atmak ve en kötü kabuslarımı ve gölgelerimi bu evin ve içindeki herkesin üzerine salmak istiyorum. Yalanlardan ve fısıltılardan, aldatmacalardan ve basit olması gereken şeylerin örtülü yollarla yapılmasından nefret ediyorum.

Nox benimle ve William'la birlikte eve gelmeli, burada her ne halt oluyorsa geride bırakmalı. Tam sinirlenmek üzereydim ki arkamızdaki kapı tekrar açıldı, "İkiniz de burada ne yapıyorsunuz?!" diye bağırırken sesi tizleşiyor. Seninle konuşmak için onu aşağı getireceğimi söylemiştim William. Burada istenmiyorsun."

Şu anda gözlerim kaymışken ve içimde bu kadar öfke varken dönüp ona bakamam. Neden o

Onu bu şekilde iyileşmeye bırakmak mı? Hangi anne oğlunu tıbbi yardımdan mahrum bırakır?

Ondan zaten nefret ettiğimden daha fazla nefret etmenin mümkün olmadığını düşünüyordum ama yanıldığımı kanıtlıyor.

"Nox, buraya gel. Bu adamlarla salonda birkaç dakika konuşacağız ve sonra gidebilirler."

Nox ilk kez hareket ediyor, ama sadece dudakları kıpırdıyor ve robotik monoton bir sesle dünyamı ikiye bölen iki basit kelime mırıldanıyor, asla onarılamayacak bir kırılma.

"Evet, Bonded."

Odadaki tüm oksijen yok olur.

Dünyam çok hızlı bir şekilde kapanıyor ve küçük kardeşimin ağzından çıkan o kelimeye tam isabetle odaklanıyorum.

Annesine.

Gümrüklü.

Emmaline Nox'a doğru bir adım atıyor ama içimdeki batma hissi büyüyerek kavernöz bir kratere dönüştü ve şimdi asla birbirine uymaması gereken parçalar kafamda yerli yerine oturuyor.

Babamın, yaratıkları onu bütünüyle yutmadan önce anneme söylediği son sözler.

Biliyordun.

"Kuzey-" diye uyarıyor William, sanki Nox'un ne dediğini duymamış ve şu anda benim yaşadığım yıkıcı aydınlanmayı yaşamıyormuş gibi, bu yüzden onu tamamen görmezden geliyorum.

Bağım onu tamamen görmezden geliyor.

"Neden sana öyle dedi? Emmaline, oğlun neden Bonded mı diyorsunuz?"

William arkamdan bir ses çıkarıyor ve sonra teyzem ona Hediyesiyle vururken bedeninin yere çarpışını duyuyorum, çıkardığı homurtu neredeyse sonradan geliyor. Aynı gücün benim üzerimde de aktığını hissediyorum, kafamın içine girmeye ve kullandığı Delilikle zihnimi açmaya çalışırken cildimi fırçalıyor.

Ben ondan daha güçlüyüm.

Benim için hiçbir şey ifade etmiyor; sadece içimde yanan öfkeyi alevlendiriyor.

Odanın etrafındaki gölgeler kıvrılıp büyüyor, gittikçe büyüyor, ta ki hepsi bana ve kendimi içinde bulduğum bu kâbusa doğru eğilene kadar. Nox'un ayaklarının dibinde itaatkâr bir şekilde oturan gölge yaratık, gölgelerim biraz fazla yaklaştığında çenesini kırmak dışında bir tepki vermiyor ama yine de kardeşimin etrafındaki girdaba karşı herhangi bir tepkisi yok. Bu benim için yeterince lanetleyici. Bu kaos onun için hiçbir şey ifade etmiyor... Bu evde ne haltlar dönüyor?

Gümrüklü.

Emmaline'in sonunda pes ettiği ve gözlerinin her zamanki mavi rengine geri döndüğü an, tıpkı kendi anneminki gibi, başını kaldırıp bana bakıyor ve oradaki suçluluk duygusuna bulanmış korku yeterince doğrulayıcı oluyor.

Gölge yaratıklarım göğsümden dışarı fırladı, kendi babamın anneme yaptıklarının aynadaki görüntüsü.

Ben de onun gibi bir canavarım ama bunun için cehennemde seve seve yanarım.

Ve şimdi biliyorum ki babam da aynı şekilde hissederek öldü.

BİRİNCİ BÖLÜM

Oli

Etrafımda ayaklarımın yere vuruşundan ve hıçkırıkların göğsümü parçaladığı sırada nefesimin çıkardığı sert seslerden başka bir şey duyulmuyor.

Kampın her yerinde cesetler var, hepsi de bana ve benimkine verdiği destek için öldürülmüş. Bağım daha fazlasını aramaya devam ediyor, içinde bulundukları tehlikeye doğru koşarken Bağlanmışlarımıza daha fazla güç vermek için alabileceği her şeyi.

Hâlâ acı çekiyorlar, hâlâ Nox'u öldüren o bilinmeyen kişiyle yüzleşiyorlar.

Ölmüş olamaz.

Ceset yığınları arasında burada geçirdiğim zamandan tanıdığım düzinelerce yüz var, yaşadığım dehşetin bir parçası olan pek çok insan var, ama onları gezegenden silmenin haklı gururunu hissedemiyorum.

Hayır.

Tek hissettiğim göğsümde çarpan kalbim ve bacaklarımın ne kadar hızlı hareket ettiğiyle hiçbir ilgisi olmayan soğuk terin tenimin üzerinde patlaması.

O gidemez.

Olamaz, tüm Bağlılarımı korumak için elimden gelen her şeyi yapmışken olmaz. Sonunda hepsini kalbime kabul etmişken ve hepsini güvende tutmak için korkunç Yeteneklerimi kullanmaya karar vermişken, Direniş'ten sağ çıkmaları anlamına gelecekse zihnimin içindeki acımasız tanrıyla barışmaya karar vermişken olmaz. Onlara sınırsız güç verme yeteneğim varken olmaz. Nox ve benim aramda bir köprü kurmak için elimden gelen her şeyi yaptıktan sonra değil ve tamam, bunu kesinlikle henüz yapmadım ama sonunda bir temel oluşturduğumu hissediyorum.

Üzerine inşa edebileceğimiz bir şey.

Gryphon'un acısını hâlâ Bond'dan hissedebiliyorum. Fiziksel olarak hâlâ orada elbette ama şimdi tek hissedebildiğim, en yakın arkadaşının ölümünü izlemiş, kardeşinin güvenliğini sağlamak için kendini feda etmiş olmanın verdiği ıstırap. Orada onlara bu acıyı yaşatan her kimse... Onunla kendim ilgileneceğim. Neye mal olacağı umurumda değil. Silas Davies'in önünde kendim durmak zorunda kalsam da umurumda değil. Gerekirse diğer kişiyi çıplak ellerimle paramparça edeceğim.

Çadırlara yaklaştıkça, bağlarımın daha fazla uzandığını hissediyorum. Yapmamız gereken şeyi yapmak için tüketecek daha fazla ruh ararken ağ daha da genişliyor, geriliyor, geriliyor ve geriliyor. Umutsuzca TacTeam personelini kurban etmek, ruhlarını ve savaşı kazanmak için sahip oldukları gücü almak istiyor ama ben de o canavara dönüşmemize izin veremem.

Çadırlara yaklaştıkça, nihayet Kuzey'in gölge yaratıklarından ilkini görüyorum, onları yaklaşan herkesten korumak için etraflarında oluşturduğu çemberi. Yaratıkların hepsi beni tamamen görmezden geliyor, ben etraflarından dolaşıp Bağlı'ma doğru ilerlerken yoluma bile bakmıyorlar. Acıyı hissetmeye başlıyorum, acı artık Bağlı'mla olan bağlantımdan değil, kendi kafamdaki bir şeyden kaynaklanıyor, kaslarım kasılıyor ve sanki binlerce volt elektrikle vuruluyormuşum gibi canlanıyor,

Beynim kapanmak istiyor ama bağlarım beni ileri itiyor.

Yeteneğimi ne kadar kullanırsam kullanayım, o odada kimin olduğunu hissedemiyorum. İtiyorum, itiyorum ama o kişi hakkında hiçbir şey hissedemiyorum. Hiçbir şey.

Gözlerim Bonded'ımın ruhsuz, boş ve ölü bedenine takılıyor.

Onun yanına uzanıp ben de ölmek istiyorum.

Acı kesiliyor. Taşıyıcının tekrar varoluşa döndüğünü hissettiğimde aynı anda bunu hissediyorum. Silas Davies, Bağlısı Lydia ve tüm bunlardan sorumlu olan kişi de onunla birlikte gidiyor. Başımdan geçen bir mide bulantısı dalgası, içime yayılan yoğun acıyı artık hissetmemenin verdiği bir anlık rahatsızlık.

Gözümün ucuyla North'un dizlerinin üzerine çöktüğünü, iki eliyle toprağa t u t u n a r a k kardeşinin cesedine baktığını ve gözyaşlarının yüzünden aşağı aktığını görüyorum. İkisine de ulaşmak için dört adım atmam gerekiyor ve sonra kendimi dizlerimin üzerinde buluyorum, Nox'un görmeyen gözlerine bakıyorum, o da bilmeden kardeşine bakıyor, ruhu ondan koparılmadan önce sahip olduğu son görüş.

Çabuk hareket etmeliyiz, kızım. Çabuk hareket etmeliyiz yoksa onu kaybedeceğiz.

Hıçkırıklarımda boğuluyorum. Ellerim göğsünün üzerinde geziniyor, kendimi umutsuzca aşağı atmak istiyorum ama ona dokunmamı hiç istemedi ve şimdi, vefatında bile bunu yapmak bir ihlal gibi geliyor.

Beni dinlemiyorsun. Dinlemen gerek. Hemen harekete geçmeliyiz.

Bağlarımın kafamın içindeki gereksiz konuşmalarına karşı gözlerimi sımsıkı kapatıyorum. Tabii ki dinlemiyorum! Bağlım öldü!

Gryphon kendini Nox'un yanına çeker, diğer yanında diz çöker ve saçlarını geriye doğru iterken tereddüt etmez

Yüzünden ve boynundan nabzını kontrol ediyor, sanki şu anda ikimizin de bir cesede bakmadığımıza dair bir umut varmış gibi. Ben aynı şekilde hissetmiyorum.

Şu anda ne kadar boş olduğunu hissedebiliyorum, göğsünde ruhunun olması gereken yerdeki boşluğu ve içimde şiddetli ve hırçın enerjisinin olması gereken yerdeki sessizliği.

Kap kırıldı ama bağ kırılmadı.

Hıçkırıklar bedenimden ayrılırken çamur sıçrayarak kıç üstü yere düştüm. O bir araçtan daha fazlasıydı! Sakın ona böyle demeye cüret etme, o sadece-

Bağlarım beni kesiyor, adama beden demiyorum. Bedenine öyle diyorum. Bağlarımız, ikisi de burada. Taşıyıcıyı tamir et, kızım.

Bağımı midemin derinliklerine, içimdeki küçük gizli yerlerde saklandığı, uyuduğu, güçlü bağları yediği, her küçük kaprisini takip etmediğimde öfke nöbeti geçirdiği ve saklandığı en derin kısımlarıma kadar takip ederken avuçlarımın topuklarını gözlerimin üzerine bastırıyorum. İşte orada, rüzgâra karşı kelebek kanatları kadar silik, Nox'un ruhunu buluyorum.

Daha önce hiç içimde sadece bağım tarafından tüketilmek için orada olmayan bir ruh tutmamıştım, bu yüzden doğal olarak panikliyorum.

Tam gelişmiş, terleme, titreme ve kalp çarpıntısı paniği.

İçimizde bu şekilde ne kadar kalabilir? Onu buraya nasıl getirdin? Burada olduğunu biliyor mu? Ne haltlar dönüyor burada? Saçmalıyorum, kesinlikle çıldırıyorum, ama bağım emin ve sakin olmaktan başka bir şey değil.

İhtiyacımız olduğu sürece onu burada tutabilirim ama gidecek bir yeri olması için gemiyi tamir etmeniz gerekiyor.

Sorun değil, kabı tamamen tamir edebilirim. Bu benim işim, değil mi?! Bonded'ımı milyonlarca kez tamir ettim.
-Bu çocuk oyuncağı.

Ancak onu iyileştirmeye çalıştığım an, bağımın bu hasarın onarılamaz olmadığından emin olmasına rağmen, Yeteneğimin kesinlikle onarılamaz olmadığını ve ne kadar zorlarsam zorlayayım, Nox'u iyileştiremeyeceğimi anladım.

Bağlarımın bana olan öfkesini hissedebiliyorum ve kendime geliyorum, bunu yapmam gerektiğini biliyorum. Deniyorum ama sandığınız kadar kolay değil!

Geri çekiliyor, onu geri getirebileceğimize gerçekten inanmıyorsun, bu seni gerekeni yapmaktan alıkoyuyor.

Tabii ki birini ölümden diriltebileceğimizi sanmıyorum!

Kafamın içindeki ses bile tizleşiyor. Bağlarımın bana kızgın olduğunu söyleyebilirim, ancak içimdeki ruha o kadar sıkı tutunuyor ki, neler olup bittiği konusunda paniklememe, bu kabus durumunun içinde bocalamama ve paniklememe izin vermekten başka seçeneği yok.

Şifacı'ya ihtiyacımız var. Şifacıyı getirmesi için Taşıyıcıyı gönderin.

Tamam ama yine de söylemesi yapmasından kolay. Birincisi, bir Şifacının ölü bir bedeni iyileştirmesini istediğim için bana deliymişim gibi bakacaklar. Ve ikincisi, eğer Nox'u bu durumda iyileştiremezsem, Felix'in iyileştirebileceği ne malum?

Şu işe yaramaz insan paniğini bırakıp dediğimi yapar mısın? Kızım, ben bir milyon yıldan fazladır bu dünyadayım, böyle bir şey olduğunda ne yapacağımı bilmediğimi mi sanıyorsun?

Hâlâ trajik olmaktan başka bir şey olamayacak bir durumda bana umut aşılıyormuş gibi geliyor ama sonunda gözlerimi açıp Gryphon'la yüzleşiyorum. "Onu Felix'e geri götürmeliyiz."

Yüzündeki şaşkın ve boş ifade sesimi duyunca biraz kırılıyor ve sanırım iki tane

Bonded'ım ağlamaya başladı. Şu anda bedenimde olup bitenler dışında hiçbir şeye odaklanamıyorum. İkimizi de rahatlatmak için ona doğru eğilemiyorum.

Nox'un burada bir şansı varsa, en küçük bir şansı bile olsa, ne yapmam gerekiyorsa yapacağım.

"Bonded, Felix için artık çok geç." Gryphon'un sesindeki yumuşaklık, şu anda bile bana karşı nazik olmaya çalışması canımı acıtıyor.

Başımı sallıyorum, çünkü bu konuda tartışacak bir şey yok, gerçekten. "Öyle olduğunu biliyorum, aptal değilim" derken sesim çatlıyor. Ama şimdi Felix'e gitmemiz gerekiyor. Lütfen sadece... beni dinle."

Gryphon başını kaldırıp Kuzey'e bakıyor ama şu anda dönüp ona bakamıyorum. Onlara geri dönmeleri için yalvardığımda beni dinlemedikleri için kızgın değilim, kesinlikle dinlemeleri gerektiği halde. Hepsi bana bağıma güvenmemi söylüyordu ama böylesine kritik bir anda hiçbiri güvenmemişti. Ama mesele bu değil.

Hayır, şu anda kardeşinin, bu dünyada kalan son aile üyesinin yasını tutan North'a bakarsam, Nox'u geri getirmeye çalışacak kadar kendimi bir arada tutabilmemin imkanı yok, bu yüzden gözlerimi ondan uzak tutuyorum ve kendini bir arada tutma konusunda biraz daha iyi olan Gryphon'a odaklanıyorum.

Bana çok dikkatli bakıyor ve sonra etrafına göz gezdiriyor, yani teknik olarak hala düşman topraklarında olduğumuzu ve muhtemelen düşman tarafından kuşatıldığımızı yeni fark etmiş.

Gabe ve Atlas sonunda bize yetişirken arkamdan ayak sesleri geliyor, ikisi de aynı anda hem birbirlerine hem de kendilerine milyonlarca soru soruyorlar.

"Bu da neydi böyle?"

"Oli konuşurken neden dinlemiyordunuz? Onu dinlememiz gerekiyordu!"

"Aklından ne geçiyordu?" "Lanet olsun, ne oldu böyle?"

North onlara tepki vermiyor ya da tek kelime etmiyor. Olduğu yerden kıpırdamıyor ve ben de diğer tarafa dönerek Gabe'in gözleriyle buluşurken onu görmediğimden emin oluyorum. "Kieran'a ihtiyacım var. Onu alıp hemen buraya getirmeni istiyorum. Ona ihtiyacım var."

Gabe'in gözleri Nox'a kayıyor ve sonra tekrar benimkilere dönüyor, hala yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımda biraz duraksıyor. "Onu yakalayacağım, Bonded. Bana bir saniye ver."

Sonra da sanki transa geçmiş gibi hareketsiz duran Kuzey'in gölge yaratıklarının mürekkep gibi karanlığında ilerleyerek uzaklaşıyor.

Atlas yanıma geliyor, yanımda diz çökerken bana ya da Nox'a dokunmamaya dikkat ediyor. Gözleri her şeyi kavrıyor, Nox'la ilgili iğneleyici sözlerinden hiçbiri bu kez ortaya çıkmıyor.

"Bu da neydi böyle?"

Gryphon ona ters ters bakar. "Gerçekten bunun zamanı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Atlas başını sallıyor, kendisine yöneltilen hırçın ses tonuna karşılık vermiyor. "Eğer her an geri dönüp hepimizi öldürebilirse mi? Evet, bence tam zamanı. Az önce lanet bir Draven'ı yok etti. Oli burada olup sizi güçle beslemeseydi üçünüzü de öldürebilirdi."

Göğsümden çıkan ses insanlık dışı, iç burkucu ve korkunç bir şey ve gözyaşlarım ben farkına varmadan yanaklarımdan süzülmeye devam ediyor. İçimdeki ruha odaklanmaya ve onu iyileştirene kadar olduğu yerde kalması için ikna etmeye çalışıyorum.

Beni duyabiliyor mu bilmiyorum ama yine de deniyorum.

Sadece birkaç dakika daha, sonra seni geri getireceğim. Her şeyi çözebiliriz. Sadece benimle kal. İstemediğini biliyorum ama benimle kal ve bunu çözelim.

Bana cevap vermiyor tabii ki. Cevap verebilir mi bilmiyorum. Beni duyabiliyor mu yoksa şu anda kendi kendime mi konuşuyorum onu bile bilmiyorum ama deniyorum.

Deniyorum çünkü birbirimizi nasıl sevebileceğimizi anlamak için bir dahaki sefere kadar beklemesini

istemiyorum. Ben çözmek istiyorum.

bu hayatta. Her şeyi bilmek istiyorum. Her şeyi görmek ve kabul etmem gereken ne varsa kabul etmek istiyorum. Nox Draven gibi birinin nasıl sevilebileceğini ve kabul edilebileceğini öğrenmek ve hayatımın geri kalanını bunu yaparak geçirmek istiyorum.

Ne öğrenmem gerekiyorsa öğrenmek istiyorum ve bunu birlikte çözmek istiyorum. Şimdiye kadar tanıdığım en kibirli, çileden çıkarıcı, manipülatif, gaddar adam olabilir, ama aynı zamanda onun benim olduğunu da biliyorum. Kendi içinde verdiği savaş her ne olursa olsun, benim yerim onunla birlikte savaşmak için onun yanıdır. Bir gün, onun bunu kabul edeceği ve beni kabul edeceği bir yere varacağız.

Belki de yaşadığı onca şeyle uğraşırken yaptığı şeyler için ondan bir özür bile dileyebilirim.

Gabe'le birlikte bize yaklaşırken Kieran'ın "Lanet olsun," diye tısladığını duyuyorum ve başımı kaldırıp Nox'un boş gözlerine baktığını görüyorum.

Kuzey'in tüm gölge yaratıkları hâlâ etrafımızda duruyor ve sanki Bağlı'mın şu anda bulunduğu çıkıntıdan geri dönmesini bekliyorlarmış gibi, keder onu tamamen eziyor. Varlığımın her zerresi ona gitmek için can atıyor.

Ama yapamam.

Gryphon ayağa kalkıyor ve Kuzey'e doğru yürüyor. Ona bir şeyler mırıldandığını duyabiliyorum, onu içinde bulunduğu trans halinden çıkarmaya çalışıyor ama Kuzey ona cevap vermiyor.

Nox'un yanında dizlerimin üzerinde kaldım. Denesem bile ondan uzaklaşamazdım.

Kieran'a, "Beni Felix'e götürmen gerekiyor," diyorum ve o da şok olmuş bir halde bana bakıyor.

Kamplarda dolaştığı ve insanları dışarı taşıdığı için çamur ve kan içinde. İçinde bir yorgunluk, kaybedilen bir savaşın getirdiği bir tür yenilmişlik var.

"Fallows... Felix'in şu anda onun için yapabileceği bir şey olduğunu sanmıyorum," diyor en nazik ses tonuyla.

gözyaşlarım hala yüzümden aşağı akmayı bırakmamış olsa da çenemin yeniden sallanmasına neden oluyor.

"Benim için yap. Lütfen," diyorum, sesim çatlayarak. Sertçe yutkunuyor, başını sallarken gözlerinde benim için duyduğu kalp kırıklığı var.

Bana doğru yürürken Gabe'i yakalıyor, bir elini Nox'un göğsüne koyarken Gryphon ve North'un tutması için bir kolunu uzatıyor.

Bileğini tutuyorum, bu noktada Nox'a gerçekten dokunmaya en çok yaklaştığım an, ve tekrar varoluştan çıkarken onun görmeyen gözlerine bakıyorum.

Nox'un ruhunu kırılmaz bir ölüm pençesiyle tutuyorum.

İKİNCİ BÖLÜM

Oli

Kieran, North'un ofisindeki her zamanki yerimizi tamamen atlayarak bizi doğrudan tıp merkezine götürecek kadar akıllı. Oraya vardığımızda Felix'i masasında oturmuş evrak işleriyle uğraşırken, Sage'i de bir köşede, dünya başımıza yıkılırken hala ciddiye aldığını bile bilmediğim okul ödevleriyle uğraşırken buluyoruz.

Biz ortaya çıkar çıkmaz Felix şok içinde ayağa fırlıyor ve Sage'i korumak istercesine ona doğru hamle yapıyor. Odada kimin belirdiğini fark ettiğinde, sadece Nox'u görmesi için gereken süre kadar gözle görülür bir şekilde rahatlıyor.

"Lanet olsun."

North tökezleyerek Kieran'dan uzaklaşıyor, duvara çarpıyor ve aşağı kayıyor. Hareketi duyuyorum ve göz ucuyla bir kısmını görüyorum ama gözlerimi Nox'ta kalmaya zorluyorum.

Gabe beni ondan uzaklaştırmaya çalışıyor, ama Kieran'ın bileğini bıraktıktan sonra bile aynı pozisyonda kalıyorum, Nox'un yanında diz çöküyorum.

Bu zor kısım olacak.

Sesim bir törpüden başka bir şey değil. "Felix... Onu iyileştirmene ihtiyacım var."

Felix sanki yaralı birilerini arıyormuş gibi diğer Bağlanmışlarıma bakıyor ama hepsini sapasağlam bulunca bana dönüp "Kim, Oli? Senin için kimi iyileştirmem gerekiyor?"

Sage sandalyesinden kalkıp masanın etrafından dolaşarak bana yaklaşıyor, beni görünce gözleri doluyor. Ayrıca Bağlanmış'ından ne kadar imkânsız bir görev istediğimi bildiği ve sarsılmaz desteğini göstermek istediği hissine kapılıyorum.

Derin nefes al. "Nox'u iyileştirmeni istiyorum."

Oda ürkütücü bir sessizliğe bürünür, herkesin çılgın kadına ne cevap vereceğini bilememesinden kaynaklanan bir sessizliktir bu.

Bunu anlıyorum. Umutlarını kırmadan bunu onlara açıklamanın bir yolu olsaydı söylerdim ama North'un şu anda yaşadığı çöküşün son derece farkındayım. Ayrıca North kardeşinin kurtarılma ihtimali olduğunu öğrenirse baskı altında çatlayabileceğimi düşünüyorum ve aklımı başıma toplamam gerekiyor.

Nox'u kaybetmek istemiyorum ve ona bir umut ışığı verip bunu başaramayarak hepimizi hayal kırıklığına uğratarak kardeşinin acısını daha da derinleştirmek istemiyorum.

Şu anda ona bakabildiğimden daha fazla başarısız olamam.

"Oli, çoktan ölmüş birini iyileştiremem. Senin için elimden gelen her şeyi yapardım ama bu... imkansız," diyor Felix ve tam ağzımı açmıştım ki kapı tekrar açılıyor, beyaz önlüklü başka bir adam içeri giriyor.

Onu Sığınak'tan tanıyorum ama Gryphon'un vücudu gerginlikle dolduğunda onun şu anda odada olmasını istediğimiz biri olmadığını anlıyorum.

"Tıp merkezine öylece nakledemezsiniz. Uyulması gereken bir protokol var," diye tersliyor. Gryphon ayağa kalkıyor ve Nox'un üzerinden geçerek adamla odanın geri kalanı arasına giriyor.

O bu haldeyken kimse onu geçemez ve ben de Bağlı'mla gurur duyuyorum; hepimiz için mücadele etme ve gerektiğinde liderlik etme gücü ve kararlılığı.

Kuzey duvardan uzaklaşmıyor.

Paylaştığımız boş gözler kadar boş.

Gryphon'un her iki eli de yanlarında yumruk haline geliyor ve kontrolün sınırında gezindiğini biliyorum. İnsanlarla konuşup anlaşmak isteyen biri değil. Eğer bir emir verirse, sorgusuz sualsiz yerine getirilmesini bekler. Politika onun güçlü yanı değil ve bunu şimdi yapmak zorunda, Nox ayaklarının dibinde ölmüşken... bu adam buradan canlı çıkamayabilir.

"Defol buradan, Payne. Burada kararları sen vermiyorsun ve bu özel bir mesele."

Ne kadar istesem de Gryphon'un bu adamla uğraşmasını dinleyecek zamanım yok.

Nox'un bedenine geri dönüyorum ve elimi göğsünün üzerinde gezdiriyorum, temas etmemeye dikkat ediyorum ama yine de vücudunu saran soğukluğu hissediyorum.

Çığlık atmak istiyorum ama sesim aynı seviyede kalarak mırıldanıyorum: "Felix, beni dinlemene ihtiyacım var. Onu iyileştirmene ihtiyacım var. Nasıl yapacağımı ya da ayrıntıları açıklayamam ama... lütfen."

Sage, Nox'un bedeninin etrafından dolanıp yanıma oturuyor, ikimize de dokunmamaya dikkat ediyor ama Atlas'ın diğer yanımdaki duruşunu yansıtırken yakınımda duruyor. Her ikisi de şu anda bana ellerinden gelen rahatlığı sunuyorlar ki bu da kuşkusuz çok az.

Yine de minnettarım.

Felix, Nox'un diğer yanında diz çökmüş, bir Şifacının arkadaşı olarak gördüğü birine bakarken bile sahip olması gereken türden tarafsız bir hesaplamayla vücuduna bakıyor. Bu konuda objektif olabilmek ve sayıları hesaplayabilmek için kendini tamamen ayırdığı türden.

Bu ikisinin daha önce hiç konuşup konuşmadığını bilmediğimi fark ettim.

Nox bir keresinde ona güvendiğini söylemişti ama bu aralarının iyi olduğu ya da birbirleriyle gerçekten konuştukları anlamına gelmiyor. Tüm bunlar şu anda önemi olmayan gereksiz bilgiler, ancak beynim bildiğim şeylerin gerçeklerini ve istatistiklerini filtrelemeyi, işleyebileceği ve kavramsallaştırabileceği şeylere odaklanmayı bırakamıyor.

Bonded'ımın ölmüş olması bunlardan biri değil.

Felix başını sallar, gözleri hâlâ Nox'un bedenini taramaktadır. "Bir cesedi iyileştiremem. Bunu zaten biliyorum ve Oli... Yeteneğimin bir cesedi iyileştirmeye çalışmayacağını da biliyorum, bu yüzden bunu senin için deneyemem. Çok özür dilerim."

Kusmak istiyorum.

Kaba ama nazik sözleri karşısında midemde ne kadar az şey varsa boşaltmak istiyorum ama bağım bunun mümkün olduğunu düşünüyor gibi görünüyor ve bunu görmezden gelemem. İstesem bile yapamam çünkü Nox'un hayatı buna bağlı olabilir.

İtmek zorundayım.

Bir an için Felix'e bakıyorum ve hızlı bir karar veriyorum. Her zaman sırlarımı sakladı, Sage'in Bağı olduğunu bilmeden önce bile. Kimse Yeteneğimin ne olduğunu ya da içimde yaşayan bağı bilmeden önce beni onlarca kez iyileştirmişti. Güçlerimin derinliklerini ve içimde büyüyen şeyi herkesten çok önce biliyordu ve kimseye tek kelime etmedi.

Derin bir nefes alıyorum ve sonra ona her zamanki gibi davranacağına, tüm bunlar ne kadar çılgınca olursa olsun bana inanacağına güvenmek için bir adım atıyorum. Odadaki tüm gözlerin ikimize kaymasına aldırmadan uzanıp elini tutuyorum. Felix bir an kaşlarını çatıyor, özellikle de elimi sıkıca kavradığında, ama ona cesaret verici bir şekilde başımı salladığımda, gözleri bembeyaz oluyor ve Hediyesi içime doluyor.

Bağım sonunda onu huzurumuzda görmekten dolayı rahatladı ve mutlulukla ona gizli kargomuzun yolunu gösterdi, aydınlatma

Onu, Nox'un ruhunun güvende ve emniyette saklandığı midemin derinliklerine kadar götürmek için bir fener gibi yükseldi.

Felix'in eli nefes nefese kaldığında elimden kurtuluyor, gözleri hala bembeyaz. Gözlerimi tekrar açtığımda, ona bakıyorum, gözlerim onunkilerin boşaldıkları yerle tamamen yan yana.

Sonra hiç tereddüt etmeden Nox'un gömleğini vücuduna sokmak için eğiliyor.

Felix'in Hediyesi'nin bedenimden ayrılıp Nox'un boş kabuğunun içine doğru ilerlediğini hissettiğimde rahatlayarak ağlamak istiyorum, gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Böyle hisseden bir tek ben varım.

"Bir cesedi iyileştiremezsin, Davenport! Hemen kes şunu, yoksa doktorluk lisansını elinden alırım," diye bağırıyor Payne ve bağlarım göğsümde öfkeyle yükseliyor, uzanıp onu yok etmeye çok yakınım.

Ama Felix buna gerek kalmadan "O bir ceset değil, bir kap," diye karşılık veriyor ve ellerini Nox'un nemli, beyaz, ölü derisine biraz daha sertçe bastırıyor, sanki bir masajla kalbin yeniden atmasını sağlamaya çalışıyormuş gibi.

Hala ona bu şekilde dokunulmasından hoşlanmıyorum.

"Gemi mi? Bu da ne demek oluyor?" Atlas tersliyor ve bağlarım başımı çevirip ona bakıyor.

Benim sesimi kullanarak tekrar konuşuyor, ama bu sözlerin kime ait olduğuna şüphe yok. "Bağlımı kaybetmeyeceğim. Gemiyi tamir etmek zorunda."

Gryphon başını bana bakacak kadar çeviriyor ve beynindeki çarkların yavaşça bir araya gelişini ikimiz de izliyoruz, nefesinin altında küfrediyor. "Onun ruhu sende. Onun ruhu sende ve Felix'in Nox'un bedenini tamir etmesi gerekiyor ki onu oraya geri koyabilesin."

Bağım bir kez daha konuşuyor. "Bağımı kaybetmeyeceğim."

Belli ki Payne odada bağımın konuşmasının ne anlama geldiğini anlamayan tek kişi ve Felix'i tekrar durdurmaya çalışıyor. "Davenport, sana az önce söyledim-"

Felix onun sözünü keser. "Al bunu. Tıbbi lisansım olmadan gideceğim ve sadece Draven Bonded Group ve kendim için çalışacağım, çünkü hiçbirinin seni görmezden gelip lanet gemiyi tamir etmemi umursamayacağından eminim."

Atlas, Felix'in parlayan ellerinin Nox'un göğsünde buluştuğu yere bakmak için biraz ilerliyor. "Bunu yapabilir misin? Gerçekten onu iyileştirebileceğini düşünüyor musun? Kahretsin, bu delilik, bir gemi nedir ki zaten?"

Felix'in gücünü Nox'un bedenine aktarmaya çalıştığını görebiliyorum ama pek bir şey yapmak istemiyor. "Ona öyle diyorum çünkü Oli'nin bağı ona öyle diyordu. Bunun anlamını bilmiyorum ama bağı şu anda Nox'un ruhunu içinde barındırıyor, onu canlı ve güvende tutuyor ve onu tekrar içine koymak için kabı tamir etmemiz gerekiyor."

Yine odadaki tüm gözler bana dönüyor ama odaklanabildiğim tek şey ellerinin etrafında yayılan ve şu anda pek bir şey yapmıyor gibi görünen parıltı.

Çok mu geç olacak?

"Bunu yapabilir misin, Felix?" diye soruyorum ve bağlarım hala kontrolü elinde tutuyor olsa da, şu anda bedenimden çıkan sesin benim sesim olduğuna şüphe yok.

Sertçe yutkunuyor. "Bilemiyorum. Bir cesedi iyileştiremeyeceğim doğru ama hasarın bir kısmını iyileştirmeden Nox'un ruhunu geri koymak... Bilmiyorum Oli. Bu konuda hiç deneyimim yok ve kanatlanıyorum ama... Denemek zorundayım."

Söylediğiniz çok makul bir şey ve ben de buna karşı çıkamam.

o.

Gücünü, daha iyi bir yaşam için zorlamasını izledikçe Yapmasını istediği şeyi yaptıkça, kendi bağım daha da hüsrana uğruyor ve sonunda Nox'un bağından sonra karnımın çukuruna geri dönerken vücudumun kontrolünü tekrar bıraktığını hissediyorum.

Kalbimin sanki fiziksel bir şeymiş gibi göğsümün içinde kırıldığını hissediyorum. Bu kadar yaklaştığımızı düşünmek

Onu geri getirmek ve başarısız olmak, odadaki herkes bizi izlerken ve ne yapmaya çalıştığımızı bilirken başarısız olmak tarif edilemez bir acı. Kurumuş olan gözyaşlarım yeniden yanaklarımdan aşağı akmaya başladı.

Şimdi ağlama zamanı değil, kızım. Şimdi büyük bir şey yapma zamanı.

Yutkunuyorum ve gözlerimi tekrar kapatıyorum, bağımı dinlemeye ve beni her ne yapmaya yönlendirecekse onu duymaya hazırım, kendime bile güvenmediğim bir şekilde ona güveniyorum.

Ancak o zaman elimi Nox'un göğsüne götürüyor, saygı göstermekte çok dikkatli olduğum o sınırı yıkıyor, tenim onunkine değiyor. Elimi çekip almaya ya da bunu yaptığım için bağımı azarlamaya fırsat bulamadan, bağlantıya doğru ilerliyor, sadece Nox'un ruhunu değil, benim ruhumu ve bağımı da onun bedenine çekiyor, bizi bir cesedin içine hapsediyor ve sonra her şey kararıyor.

Zaman elimden kayıp gidiyor.

Ne kadar süredir dışarıda olduğumu ya da ruhumun hangi cehennemde olduğunu bilmiyorum, sadece aniden bir oturma odasındayım. Ne yapacağımı şaşırmış bir halde etrafıma bakınıyorum ama ne evi ne de baktığım eşyaları tanıyabiliyorum.

Bunun bir anı olduğunu hissedebiliyorum, bunun ötesinde gerçekten tanımlayamadığım bir his, ama bunun bana ait olmadığını anlamam bir anımı alıyor. Her parçası aynı anda hem tanıdık hem de yabancı geliyor.

O benim Bonded'ime ait.

Bu Nox'un ruhuna işlemiş bir şey, hayati bir şey ve onun kimliğine o kadar içkin ki bunu yüksek çözünürlükte izliyorum.

Bu hafızada bir bedenim olmasa da, vizyonumu hala istediğim yere yönlendirebildiğimi fark etmem bir anımı alıyor.

Gitmesini istiyorum ve çok lüks bir evin oturma odasında yanımda oturan küçük bir çocuk buluyorum.

Benim Bonded'ım olduğu çok açık. Başının etrafına küçük bir taç gibi düşen koyu bukleler göğsümü ağrıtıyor. Alışık olduğumdan daha solgun görünüyor, ayaklarına bakarken daha durgun. Ölümüne hareketsiz, nefes alırken göğsünün hafifçe yükseldiğini görmek için ona gerçekten odaklanmam gerekiyor ve kıpırdandığına ya da seğirdiğine dair en ufak bir işaret yok.

Bu kadar hareketsiz oturduğuna göre çok genç.

Onu bu kadar korkutan şeyin ne olabileceğini görmek için etrafıma bakıyorum, çünkü bir çocuğun böyle davranmasına neden olabilecek tek şeyin korku olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yok.

Draven malikanesinde olduğumuza şüphe yok.

Sığınak'a kaçmadan önce içinde çok fazla zaman geçirdiğimiz yer değil ama mekânın her santimetresindeki zenginlik ve lüks seviyesi aile için açık bir gösterge.

Haklı olduğum da çok açık ve yanımda oturan çocuk kesinlikle Nox, North değil.

Kardeşler bana her zaman inanılmaz derecede benzediler, çocukken onları ayırt etmenin muhtemelen çok daha zor olacağı kadar benziyorlardı, ama yanımda oturanın kim olduğunu şüphesiz biliyorum. Odaya baktıkça daha da endişeleniyorum.

Farklı yüzeylere çerçevelenmiş düzinelerce resim var, hepsi platin çerçeveler içinde ya da altın yaldızlı ve bazıları elmas ve diğer değerli taşlarla süslenmiş.

Hepsi North ve ailesini gösteriyor. Bu

odada Nox'tan hiç iz yok.

Kardeşlerin aynı babayı, ailelerinin Bağlanmış Grubundaki Merkez Bağ'ı paylaştıklarını, ancak farklı annelere sahip olduklarını biliyorum. Ne olursa olsun, hiçbirinde en küçük kardeşten veya Bağlanmış Grup'tan diğer Bağlanmış'tan iz olmaması endişe verici.

Kendi aile fotoğraflarımda her zaman ben, annem ve onun tüm Bağlanmışlarının b i r karışımı vardı, herkes

Nasıl yetiştirildiğime ilgi duyuyor ve hayatımın bir parçası oluyorlardı. Aile içindeki yerimi ya da bana farklı şekillerde ebeveynlik yapan yetişkinler tarafından eşit derecede sevilip sevilmediğimi hiç sorgulamadım.

Odaya bakılırsa, ailede sadece bir çocuk var ve gerçekten sadece bir Bağlanmış.

Odanın uzak ucunda açılan bir kapının sesiyle irkiliyorum, iki kadın içeri giriyor. Biri şık bir Chanel ceket ve bir çift topuklu ayakkabı giymiş, saçlarını dikkatlice arkaya toplamış ve kulaklarında inci küpeler var. Bu North'un annesi.

Onu takip eden kadın neredeyse onun tıpatıp aynısı, yüz hatları o kadar benziyor ki ikiz olmaları gerekiyor, ancak kız kardeşinden çok daha dağınık görünüyor. Kıyafetleri hâlâ tasarımcı elinden çıkma ama o kadar şık değil; ince bedeninden sarkıyor. Saçları uzun yüzünün etrafından sarkıyor.

Her santimi hortlak gibi ama bunu düşündüğüm için bile kendimi suçlu hissediyorum.

"Burada olmaman gerekiyordu, Emmaline. Uzak duracağına söz vermiştin."

Kaşlarımı çatıyorum ve küçük çocuğa bakmak için dönüyorum. Ama ikisinin de odada olmasına tepki vermiyor. Gözleri ayakkabılarının cilalı parmaklarında sabit bir şekilde duruyor. Ona çok daha eleştirel bir gözle bakıyorum ama üzerinde ihmal ya da faul izi yok. Üzerinde herhangi bir çürük ya da kesik yok ve son anda parmaklarını kontrol etmeyi hatırlıyorum.

Hâlâ heteroseksüeller, yani ona ne olduysa bu anıdan sonra oldu.

Yine de midemdeki huzursuzluk artıyor.

"Burada kurduğun mükemmel küçük aileyi üzdüğünü biliyorum Marceline, ama babam eve geldi. Neden orada yaşadığımızla ilgili bir sürü sorusu vardı. Ne diyeceğimi bilemedim."

Kuzey'in annesi kız kardeşine dönüyor, yüzünde buz gibi bir gülümsemeyle ona omuz silkiyor. "Ona doğruyu söyle.

Ona kendi Bağlına dayanamadığını ve kaçtığını söyle. Ona bir oğul vererek görevini yerine getirdiğini ve sonra onu aileden kaçırdığını çünkü kendi Bağlının oğlunun etrafında olması düşüncesine dayanamadığını söyle."

Sonra biraz daha yaklaşıp mırıldandı: "Ona her şeyi anlatmalısın Emmaline. O küçük oğlunla ne yaptığını ona anlatmalısın."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Bana hiç mantıklı gelmiyor, küçük çocuğun kafasının üzerinde dolaşan kara bulutlar bile... Ama sonra anı dönüp dolaşıp yeni bir ortama girmemize neden oluyor.

Bu ev çok daha az lüks.

Her yüzey tozla kaplı ve etrafımızdaki duvarlara biraz daha yakından baktığımda, onların da her yerinde parmak izleri ve kir olduğunu görüyorum. Tavanın köşelerindeki örümcek ağları ve pencerelerin üzerindeki güve yeniği perdeler, eski, terk edilmiş Viktorya tarzı bir ev gibi görünüyor, ancak Nox Draven'ın neden böyle bir yerde olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok.

Burada yaşıyor olamaz.

Ama küçük çocuğu köşeye büzülmüş, başını eğmiş ve dizlerini göğsüne doğru çekmiş halde buluyorum. Elleri kulaklarını kapatıyor ve hafifçe sallanıyor, küçük, kendini yatıştırıcı bir hareket.

Çok korkmuş.

Odanın etrafına bakıyorum ama hiçbir şey yok, ona zarar veren ya da peşinden gelen bir şey olduğuna dair hiçbir işaret yok. Davranışlarına bakılırsa, birinin kapıyı yumrukladığını ya da etrafta bir silah salladığını düşünebilirim ama hiçbir şey yok.

Ona doğru çekiliyorum, acısı beni içine çekiyor ve sıkıntısını gidermek için çaresizce çırpınıyorum. Bu halimle yapabileceğim hiçbir şey yok, sonuçta bu bir anı, ama kendimi onunla birlikte küçücük bir alana sıkıştırıyorum. Kendimi pencerenin altına, ona yakın olabileceğim küçük bir yarığa sıkıştırıyorum, bu jest ne kadar işe yaramaz olsa da.

Merdivenlerden yavaş ve sabit ayak sesleri geliyor ve bu sesle birlikte çocuğun göğsünden küçük bir gölge sızıyor.

Brütüs.

Onun yavru versiyonu, ama aynı zamanda daha küçük, onu hiç görmediğim kadar güçsüz, sadece küçük bir duman pufu.

Kapı tekrar açılır ve annesi odaya girer, gözleri ona takılana kadar etrafına bakınır.

Onun sıkıntısı hakkında endişeli görünmüyor. Onu rahatlatmak için hareket etmiyor ya da aşırı dehşetine herhangi bir tepki göstermiyor. Kendi annem bana ulaşmak, beni kendine çekmek ve değerli çocuğunun her küçük yarasını iyileştirene kadar beni sallamak için kendinden geçerdi.

Nox'un annesi oğlunun içinde bulunduğu durumu fark etmez bile.

Ve tam da daha kötüye gidemeyeceğini düşündüğüm anda konuşuyor. "Buraya gel, Bonded. Yatma vakti geldi."

Gümrüklü.

Bu kelime bilincime bir kurşun gibi giriyor, bu aile ve Draven'ların tuhaf dinamikleri hakkında bildiğimi sandığım her şeyde bir delik açıyor, çünkü bu kelime sadece Bond'lar arasında söyleniyor. Aşıklar arasında.

Neden ona öyle diyor ki?

Brutus'a bakıyorum, boş gözleri komutu beklerken çocuğa bakıyor ve bir an için belki de ona saldırmasını söyleyeceğini düşünüyorum. Yapmak zorunda. Küçük çocuğu korumak zorunda, çünkü ne kadar inanmak istemesem de içimdeki batma hissinin yanlış olmasına imkan yok.

Gümrüklü.

North'un annesi "Çocukla ne yapıyorsun?" demişti.

Kendi oğluna karşı öyle olamazdı.

Ama oldu.

Ve hepsini izlemek zorunda kalıyorum.

Her an, her travma, dehşet ve mide bulandırıcı saniye, ta ki William Draven aramaya gelene ve North Draven olayı çözene, kendi kuduz gölgeleri tecavüzcüyü parçalayana kadar.

Ben de o anıyı izliyorum, ama o kısmı gözlerim açık ve Bonded'ımla gurur duyarak izliyorum, değerli, kırık kafasında kara buklelerden bir hale olan küçük çocuk için kalbim kan ağlasa bile.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Nox

Bir arabada uyandım.

Arabanın tam olarak neresinde olduğumu açıklamak zor. Her koltuk zaten dolu ve aslında bir bedenim yok ama bilincimin aracın sınırları içinde bir yerlerde var olduğunu biliyorum. Bu kadar sakin olmamalıyım. Buraya nasıl geldiğim ve fiziksel benliğimin nerede olduğu konusunda endişelenmeliyim, ama içimde olmam gereken yerin burası olduğuna d a i r hiçbir şüphe yok.

Burada güvendeyim.

Daha önce hiç bu tür bir güvenlik, doğruluk ve memnuniyet hissetmemiştim.

Kendimi biraz daha toparladıktan sonra etrafıma bakıyorum. Araçtaki insanlardan sadece birini tanıyorum ve o zaman bile Bond'umu bu kadar genç ve bu kadar... kırılgan görmek beni şok ediyor. İçinde parlayan o inatçı güç henüz yok, küçük kız hala denenmemiş ve bütün, çatlakların ve parçalanmış parçaların hiçbiri o kadar kayıtsızca takındığı gibi birbirine bantlanmamış.

Saçları da siyah.

Gözüme çarpan ilk şey, yüzünün etrafındaki genellikle gümüşi olan halenin aynı koyu renkte olması

benimki gibi. Gözlerinde, Direniş tarafından kaçırılmasından çok önce yaşanmış bir anısının içine düştüğümü belli eden bir tür masumiyet de var.

İçimde önemli bir şey değişiyor.

Bir daha asla şüphe edemeyeceğim bir şey, çünkü bu güvenli his iliklerime kadar işliyor, beni içten dışa ısıtıyor. Zihnim buna karşı ne kadar öfkelenmek, sorgulamak ve delikler açmak isterse istesin, bir ruh bağlantısıyla tartışmak mümkün değil.

Şu anda benden hiçbir şey saklayamaz, ne kadar uğraşırsa uğraşsın ve tek hissedebildiğim onun benim için ne kadar doğru olduğu. Benim için yaratılmış, aynı taştan oyulmuş ve birbirlerini aramak için yeryüzünde yürümek üzere ayrılmışlar. Kardeşimden ve en iyi arkadaşımdan sahip oldukları için nefret ettiğim tüm duygular bir anda içime doluyor.

Bu duygularla ilgili ne yapacağımı bilemediğim için bu anıdan ne öğrenebileceğime odaklanıyorum.

Oleander ağlıyor.

Bunlar öfkeli gözyaşları, hüsranın içinizde kabardığı ve başka bir çıkış yolu olmadığından, bunu dışarı çıkarabilmesinin tek yolunun yanaklarından aşağı sessizce süzülen gözyaşları olduğu türden. Arabada yanında oturan kadın onunla konuşmaya çalışsa da tek kelime etmiyor. Bu kadının annesi olduğu çok açık; Oleander'ın yanağını okşayan nazik eli o kadar sıcak ve şefkatli ki bana tamamen yabancı geliyor.

Oleander, hayal kırıklığının doğrudan annesine yönelik olduğunu söyleyebilsem de, bu şefkatten kaçmıyor ya da çekinmiyor. Hepsini bu arabaya bindirmek için Bond'umun kalbini kıran bir şey oldu.

İçimdeki koruma dürtüsü yabancı ve son derece rahatsız edici.

Arabada oturan erkeklerin hepsi gergindir. Oleander ve annesinin etrafını koruyucu bir çember şeklinde sarmışlar, her biri sürekli onlara doğru bakıyor, sanki

onları kontrol ediyorum. İşte gerçek bir Bağlanmış Grup böyle bir şeydir, sağlıklı ve sevgi dolu bir grup.

Yine de bir sorun var.

Şoför, sanki kendilerini takip eden biri varmış gibi sürekli dikiz aynasını kontrol ediyor, yolcu koltuğunda oturan ve kucağında dizüstü bilgisayarı olan adam ise önündeki verilere ve finansal bilgilere neredeyse hiç konsantre olamıyor. Gözleri önümüzde uzanan yol ile yan aynalar arasında gidip geliyor. Hepsi sanki bir saldırıya hazırlanıyormuş gibi rahatsız bir şekilde oturuyorlar.

Oleander içinde bulundukları tehlikeyi fark etmedi. Ona bağının ne zaman devreye girdiğini ve onunla konuşmaya başladığını hiç sormamıştım ve North da bundan hiç bahsetmemişti ama şu anda arabada bizimle olmadığı çok açık.

Oleander, eğer öyle olsaydı, cipin arabanın yan tarafına çarpmasına hazırlıklı olurdu.

Çığlığının sesi bilincimde yankılanıyor ve bunun iç burkan bir ses olduğunu bilmek için artık aşk bağımın içime fısıldamasına ihtiyacım yok.

Annesinin ve babasının Direniş tarafından düzenlenen bir araba kazasında öldüğünü zaten biliyordum, bu yüzden bu benim için şok edici bir şey değil.

Oleander'ın bağı tezahür ediyor ve on mil yarıçapındaki herkesin ruhunu parçalıyor.

Tüm ailesi dahil.

Çadır sıcak.

Hava nemli, etrafındaki kanvas duvarlara boş gözlerle bakan Oleander'ın yüzünden ter damlıyor. Teknolojik kelepçelerle bir sandalyeye zincirlenmiş durumda.

Kendinizi kurtarmaya çalıştığınızda vücudunuza voltlarca elektrik gönderecek türden bilekler. Daha önce bu şekilde ölen mahkumların kalıntılarını görmüştüm ve bu en güçlü mideleri bile alt üst etmeye yeter.

Şimdi arabada olduğundan biraz daha yaşlı, en azından bir yıl geçti ve saçlarının gümüş rengi bana daha tanıdık geliyor, gerçi şimdi olduğundan biraz daha koyu, şimdi Bond'um olarak bildiğim kızın daha beyaz tonundan daha gri.

Bu anıların içine ne kadar çok atılırsam, ona diğer kelimeyi, midemi bulandıran ve damarlarımda en kötü uyuşturucu türü gibi panik yaratan kelimeyi o kadar az söyleyebiliyorum. İsteksiz ve hak etmeyen ruhuma onun kırık parçalarından ne kadar çok verilirse, kendimi o kadar çok ona doğru dönerken ve sireninin çağrısına kapılırken buluyorum.

Bir zamanlar hissettirdiği kadar korkutucu değil.

Hâlâ bunu istemeyen, asla istemeyecek olan bir yanım var ama içimdeki değişimi hissediyorum. Ben bir Bağlanmış'ı hak etmiyorum. Kaderinde benimle birlikte olmak, beni sevmek, benim için en iyisini istemek ve benimle bir hayat kurmak olan birini hak etmiyorum. Kendimi asla birine aynı şekilde tam olarak veremeyeceğim ve hiç kimse benim kırık, kirli ve vahşi seviyelerimle uğraşmak zorunda kalmamalı.

En çok da çelik gibi bir omurgaya ve pes etmeyen bir kalbe sahip olan bu genç kıza.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca bu sıcak çadırda birlikte var oluyoruz, ter hala yüzünden aşağı damlıyor ve nedenini anlamasam da onun en kötü anlarından biri olan bu anın her sıkıcı saniyesini çekerken onun anıları bilincime süzülüyor.

Sonra çığlıklar başlar.

Ne olduğunu biliyorum. Oleander'a bir bakışım onun da ne olduğunu bildiğini söylüyor ve sanki sesi biraz olsun engelleyebilecekmiş gibi gözlerini kapatıyor, yanağından tek bir damla yaş süzülüyor.

Çadırın kapağı Silas Davies'in aradan geçmesine yetecek kadar açılıyor, vücudu onun hakkında çok net konuşan o rahat tarzıyla hareket ediyor. Kendinden emin ve kendinden emin, dehşet gecenin içinde yankılanırken bile kampların arasında rahatça dolaşıyor.

Tüm bunları TacTeams'de çalıştığım ve Kuzey'in elde ettiği istihbaratı incelediğim yıllardan biliyorum ama şimdi bunları Oleander'dan ve onun anılarından da biliyorum. Teoride bildiğim her şey onun deneyimleriyle destekleniyor.

"Bana tahvilini ver. Onunla konuşmama izin ver ve senin için her şeyi durdurayım, küçük Render."

Yapmıyor.

Vücudunu saran kör edici dehşete, adamın ona yapacaklarının genç zihninde ayrıntılı bir liste haline gelmiş olmasına rağmen, ona istediğini vermez. Bunun yerine, orada yatıyor ve adam vücudunu bıçaklardan ve bir daha asla gün ışığını görmemesi gereken ortaçağ aletlerinden oluşan hastalıklı cephaneliğiyle oyarken kendi çığlıklarını bastırmaya çalışıyor.

Bu, bu adamın Oleander'a uyguladığı yüzlerce işkence seansından sadece biri, biz onu ararken iki yıl boyunca yaşadığı hayatın bir günü, hiç kimse kardeşim kadar şiddetli değil.

Ve hepsini izlemek zorunda kaldım. Silas Davies'i ölüm için işaretliyorum.

Bağlarımın devreye girip bu durumla ilgili kendi değerlendirmesini yapmasına ihtiyacım yok; bu görüntü bilincime Oleander'ınki kadar derin bir şekilde kazınana kadar bu adamın her santimetresine bakıyorum. Bu onun için dehşet verici. Bu onun yıllardır zihninin derinliklerinde sakladığı bir travma ve ikimiz arasında kurmayı başardığı bu bağ onu gün ışığına çıkardı.

Bu, bir daha asla düşünmek istemediği bir şeydi.

Artık ikimize ait.

Bilmediğim bir yatakta yan yatmış olarak uyandım.

Hareket etmeye çalıştığımda göğsümde panik yükseliyor ama kendimi kısıtlanmış buluyorum, nefesim derin nefes alıp titrek nefesler vermeye başlıyor. Nerede olduğumu ve neler olup bittiğini doğru düzgün değerlendirebilmek için gözlerimi sıkıca kapatıp kendimi sakinleşmeye zorlamam gerekiyor.

Ölmüştüm.

Bana ne olduğu konusunda aklımda hiçbir soru işareti yok, çünkü ne olduğu benim için çok açıktı. Bedenimin kapandığını, tüm yetilerimin kaybolduğunu ve gölgelerimin bile benden uzaklaştığını hissettim. Şimdi bile onları olması gerektiği gibi hissedemiyorum. Bağım hala göğsümde, ama uyuyor, daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde uykuda. Bu bir rahatlama ama yine de yaratıklarımın yokluğundan dolayı bağlarımın koptuğunu hissediyorum.

Gözlerimi tekrar açtığımda, Oleander'ı yanımda huzur içinde uyurken bulacak kadar görüşüm düzelene kadar gözlerimi kırpıştırıyorum.

Her zaman giydiği kıyafetleri giymiş, her şey Bağlanmış'ından çalınmış ve saçları gümüşi dalgalar halinde yastığının üzerine savrulmuş, yumruğuma dolamam için yalvarıyor. Bunun tam olarak neye benzeyeceğinin görüntüsü kafamda yanıp sönüyor, ipeksi tellerin hissi bana o kadar net geliyor ki parmaklarım bağlı oldukları yerden içgüdüsel olarak esniyor.

Vücuduma bakıyorum ve bir battaniyeye sarılmış olduğumu görüyorum, bir çocuk gibi kundaklanmışım ve beni ısıtmaya çalıştıkları açık. Tamamen giyiniktim ve hatta çorap giyiyordum, ısı paketleri etrafımdaki kumaş katmanlarının içine sıkışmıştı.

Beni tekrar hayata döndürmek için çok şey yapmışlar.

Oleander bana yakın duruyor ama hiçbir yerime dokunmuyor, sınırlarıma gösterdiği dikkatli saygı şu anda bile sarsıcı bir deneyim. Bu mesafeyi korumak onun kararı mıydı yoksa ağabeyimin mi? İçimden bir ses her ikisinin de karar verdiğini söylüyor; hem ihtiyaç duyduğum hem de nefret ettiğim, dile getirilmemiş bir anlayış anlaşması.

Yavaş ilerliyorum ama sarmalandığım kozadan çıkmayı başarıyorum. Yatakta arkamda kimse yok ama Bassinger Oleander'a sarılmış, Gabe de onun diğer tarafında horluyor. Gryphon köşedeki bir sandalyede uyuyor, başını arkaya atmış ve bacaklarını önüne katlamış. Hâlâ giyinik ve silahları vücudunun her yerine bağlı, sanki birinin içeri girip bize saldırmasını bekliyor gibi.

Kuzey hiçbir yerde görünmüyor.

Bu onun için beklenmedik ve son derece sıra dışı bir durum.

Genellikle, başıma bir şey geldiğinde ya da beni etkileyebilecek bir şey olduğunda, bir ana tavuk gibi etrafımda dolanırdı. Onu çocukça putlaştırmamdan sonra bile, onu ne kadar zorlarsam zorlayayım, hayatımda değişmeyen tek şey olarak kalmaya devam etti. Yine de önemli değildi, Kuzey Draven benim için şaşmaz bir sevgi ve destek sütunundan başka bir şey değildi.

Oleander ortaya çıkıp öfkemin odak noktası olduktan sonra bile.

Ona karşı söylediğim her sözün onu binlerce keskin bıçak gibi kestiğinden emin olduğum ve aralarındaki Bağ'dan sürekli nefret etmemin bu yaraların üzerine bir asit gibi çöktüğü zamanlarda bile.

Ben de onun içine düşecek miyim?

Bu benim için... mümkün mü?

Kendimi kaldırmam üç dakika boyunca mümkün olmuyor ama sonunda başarıyorum ve dünya dönmeyi bırakana kadar bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum. Ellerimi tekrar hissedinceye kadar yatağın kenarında oturuyorum. Önce atlatmam gereken karıncalanma ve iğnelenmeler

Onları kesmeyi düşünecek kadar aşırı. Ellerim benim için her zaman bir sıkıntı kaynağı olmuştur, herhangi bir ağrı ya da sertlik annemin verdiği zararı hatırlatır.

Onu hastalıklı yöntemlerinden vazgeçirmeye çalıştığın için bir ceza. Oleander artık her şeyi biliyor.

Artık ben de onun hakkında her şeyi biliyorum. Ruhunun kırılmış ve hırpalanmış her santimi artık zihnimde net. Sorular ya da üstü örtülü sırlar yok. Sadece kızın kalbi ve onun içinde yaşayan tanrı var, o da sabah doğup akşam batacak güneş kadar kesin bir şekilde bana ait.

Bacaklarım ağırlığımı taşıyacak kadar güçlendiği anda sendeleyerek ayağa kalkıyorum ve kapıya doğru tökezliyorum ama tekrar durmadan önce sadece iki adım atabiliyorum.

Çok fazla düşünmeden ya da kendimi sorgulamadan, Oleander'ı Bassinger'dan ayırıp kollarıma almak için geri çekiliyorum. Onun göğsümdeki sıcaklığı, doğal olmayan uykusuna geri dönmeden önce sadece onay verecek kadar uyanan bağımı göğsümde kıpırdatıyor.

Bassinger uykusunda kaşlarını çatıyor ama ben Yeteneğimi kullanarak onu derin bir bilinçsizlik durumuna geri gönderiyorum. Bağ'ı tamamladığımda, Delilik Yeteneğim insanlara verebileceğim duyguların tam bir spektrumuna dönüşmüştü ve bu aptalı rahatlatmak ve güven vermektense Bassinger'ın boğazını kesmeyi tercih etsem de, uyandığında beni burada kollarımda Oleander'la bulursa şu anda onunla uğraşacak durumda değilim.

Kendi yatak odama ve kendi alanıma ihtiyacım var. Ve ona da orada ihtiyacım var.

Artık bunu sorgulamayacağım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Oli

Birinin omzunun kapıya çarpma sesiyle uyanıyorum.

Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda kafam karışıyor, susuz kalıyorum ve biraz da başım dönüyor, zımpara kağıdı gibi grenli bir his. Oda etrafımda dönüyor ve tavanın henüz boyanmadığını fark etmem bir saniyemi alıyor. Artık kesinlikle kendi yatağımda değilim.

Nox'un her şeyi kaplayan kokusunu tanımak için sadece içime çekmem yeterli.

Üstün Yetenekli olmamın hangi kısmının beni Bağlı Grubumun kokularına karşı bu kadar hassas yaptığını hep merak etmişimdir, çünkü hiçbir arkadaşımın Bağlı Grubunun yanında bu şekilde davrandığını fark etmedim. Sage küçük bir istifçi gibi Kieran ve Felix'in kıyafetleriyle kendini kaplamıyor. Hala yuva kurarken bile makul davranıyordu, onların yataklarında uyumayı ve kıyafetlerini çalmayı talep edecek kadar psikopat değildi.

Kapıya vurulan bir sonraki gümbürtü beni varoluşsal krizimden uyandırıyor.

Ne kadar denesem de yataktan kalkacak enerjiyi bulamıyorum.

Yan dönmek yeterince zordu ve ölmekte olan bir denizayısının çıkarabileceği korkunç bir inleme sesi çıkardım ve Nox'un gözleriyle karşılaştığımda kaşlarını çok alaycı ve hoş olmayan bir şekilde bana kaldırdı.

Onu ölümden geri getirdim, lanet olsun. Bu kadar işten sonra kendimi bok gibi hissetmeye hakkım var!

"Seni benden kurtarmak için buradalar." Doğru.

Şimdi dramatik olmanın zamanı değil çünkü zaten yeterince dramatik bir durum var.

Boğazım hâlâ Sahra'dan daha kuru olduğu için yutkunuyorum ve yavaşça başımı sallıyorum. "Kurtarılmam... gerekiyor mu? Beni burada istemiyorsanız gidebilirim."

Lanet olsun, buraya nasıl girdim ki? Neden Gryphon ve North beni Nox'un yatağına koyup sonra da ikimiz de baygınken bizi yalnız bıraksınlar ki? Koşullar ne olursa olsun bu kötü bir fikir gibi geliyor. Bağım ortaya çıkıp onlara bunu yapmalarını söylemediyse tabii, ama hâlâ göğsümün içinde uyuduğunu hissedebiliyorum, huzurlu ama bitkin.

Nox bir an bana bakıyor, gözleri o kadar karanlık ki bir an için bağının ortaya çıkmış olabileceğini düşünüyorum ve sonra yavaşça ve çok dikkatli bir şekilde, "Seni burada istemeseydim, yanımda getirmezdim," diyor.

Pekala.

Bu hem çok mantıklı hem de hiç mantıklı değil.

Sonunda kendimi oturur pozisyona getirdiğimde Nox'un kapının önünde yerde oturduğunu ve sanki kapıyı desteklediğini görüyorum.

Gölge yaratıkları her yerde.

Rahab, Mephis ve tabii ki kıymetli Azrail'im. Bana hala daha çok Brutus gibi görünüyor, ancak çok sevecen bir selamlamayla burnunu çeneme çarpmak için eğildiğinde, aniden ona Azrael'den başka bir şey demeyi hayal edemiyorum. Artık her şey farklı.

Hepsinin gerçek isimlerini biliyorum.

Etrafta yetişkinler varken kıpırdamadan oturan, başının etrafında koyu renkli bir bukle halesi olan o küçük çocuğun onlara verdiği isimler. O harap evin kütüphanesini tek kaçış yeri olarak kullanan, zihnini meşgul etmek ve annesi çağırdığında karşılaştığı tacizden uzak durmak için eline geçen her kitabı okuyan çocuk.

İntikam meleklerinin isimlerinin onu çağırmasına şaşmamalı.

Azrail tekrar çeneme vuruyor ve yüzümü gölgeli kürkünün yumuşak kıvrımlarına gömüyorum, gözyaşlarım doğrudan vücuduna düşüyor, sanki yüzüme karşı onun sıcaklığını hissedebilsem de yaslandığım katı bir şey yokmuş gibi.

"Eğer bu lanet kapıyı açmazsan, tüm duvarı yıkacağım Draven! Bu sana son uyarım."

Lanet olsun.

Atlas'ın sesi gerçekten de yıkıma başlayacakmış gibi geliyor ve yüzümü Azrael'den ayırıp Nox'a bakıyorum.

Sanki tüm bunlar onun için çok sıkıcıymış ve hayatının ve bu odanın bütünlüğünün tehdit altında olması hiç de rahatsız edici değilmiş gibi tavana bakmaya devam ediyor. Yatağın kenarına doğru ilerleyip kendimi kaldırmaya ve harekete geçmeye çalışırken biraz daha inliyorum ve o bana bakıyor.

Benimle göz teması kurarak Atlas'a sesleniyor ve onu tam bir pislik gibi kışkırtıyor. "Gabe senin pisliğini düzeltmek zorunda kalırsa çok kızacak Bassinger. Planını yeniden düşünmek isteyebilirsin."

Aman Tanrım, bu hiç yardımcı olmuyor.

Beynim patlayacakmış gibi hissediyorum ama Bağlanmış Grubumun geri kalanına ulaşıyorum, hepsini hissetmek ve hepsiyle aynı anda konuşmak için bağımı kullanıyorum. Gryphon, Gabe ve Atlas kapıdalar ama North elinde bir şişe burbonla mutfakta, elinde bardak yok.

Bu son derece rahatsız edici.

Ben iyiyim. Lütfen duvarı yıkmayın, çünkü tehlikede değilim.

Hepsinden gelen rahatlama bunaltıcı ve zihin bağlantısından bana doğru akarken, tekrar inliyor ve başımı tutuyorum. Nox'un ruhunu bedenine geri sokmak için her ne yapmak zorunda kaldıysam, bu beni mahvetti. Yeteneğim içimde tükenmiş hissediyor, bağım hâlâ uyuyor ve vücudumun her santimi ağır ve ağrılı.

Şu anda biri Sığınak'a saldırırsa mahvoluruz.

Nox'un gözleri hala benimkilerde parlıyor ve bana başını sallıyor, zaten bu gerçeğin tamamen farkında ve kapıyı destekleyen omzu aniden biraz daha tatlı hale geliyor.

Şu anda ikimizi de koruyor.

Kuzey'in ayılması gerekiyor; şu anda açıktayız.

Bunu düşünmekten nefret ediyorum. Aklımdan geçmesinden bile nefret ediyorum, çünkü bizim için her zaman sorumlu olan oydu. Belli ki kardeşinin gözleri önünde ölmesini izlemek onu sarstı ama işin gerçeği şu ki hedef alınıyoruz, avlanıyoruz ve Bond Grubumuz şimdiden iki Yetenekli kaybetti.

İçimizdeki şeytanlar yüzünden üçte birini kaybetmeyi göze alamayız.

Onunla zaten konuştum, şu anda ona ulaşmanın bir yolu yok. Onu hiç böyle görmemiştim.

Nox doğrudan benimle konuşuyor, diğerlerini bunun dışında tutuyor çünkü bu aile içinde halledilmesi gereken bir şeymiş gibi geliyor. Nox'un zihninde ben de artık ailenin bir parçasıyım ve Gryphon'un North konusunda ona yardım etmesine izin vereceği hissine kapılsam da, bu konuda Gabe ve Atlas'a açılmasına imkân yok.

İlerleme, mükemmellik değil, sanırım.

Oli, odana geri dön ve hepimiz seninle birlikte olup iyi olduğunu bilelim.

Gryphon'un sözleri karşısında bir suçluluk duygusu hissediyorum ama bunu yapmak da istemiyorum. Her birine karşı nerede durduğumdan kesinlikle eminim, hatta North'un çıldırmış halinden bile. Bu Nox

Şu anda birlikte olmam gereken kişi o. Onunla sağlam bir zemin bulmalıyım.

Birlikte olmam gereken kişi o.

Bu gece burada kalıyorum. Yarın gelip bilgi alırız.

Gryphon'un tereddüt ettiğini hissediyorum ama kabul ediyor. Gabe de aynı, sesimi duymaktan ve ne yapmam gerekiyorsa yapmama izin vermekten yeterince mutlu.

Atlas beni burada bırakmak istemiyor.

Aslında, duvarı yıkmaya çalışacakmış gibi bir yumruk kaldırıyor ve ben buna kızmamak için sakinleştirici bir nefes almak zorunda kalıyorum. Son... bu kaç saattir devam ediyorsa, belli ki hepsi için zor olmuş.

Sesimi düz ve sakin tutmaya çalışıyorum. Bonded'ım hakkında kendi kararlarımı vermeme izin yok mu?

Kafamın içinde çok tedirgin edici bir sessizlik var ve Nox'a dönüp baktığımda harikulade ve büyülü bir şey görüyorum.

Bana gülümsüyor.

Dudaklarında alay ya da küçümseme belirtisi olmadan gerçek bir gülümseme beliriyor. Sadece diğer Bağlımın ikiyüzlü davranışlarını yüzüne vurmamdan zevk alıyor.

Öylesin, ama şu anda doğru düşündüğünden emin değilim, tatlım.

Atlas'ın üzerime titreyen sesini duyunca oflayıp pufluyorum ve yastıklara yaslanıyorum. Ben büyük bir kızım; istediğim an kalkıp buradan gidebilirim. Şimdi beni biraz yalnız bırak da uyuyabileyim. Otobüs çarpmış gibi hissediyorum.

Bir dakika sürüyor ama sonunda hepsi uzaklaşıyor. Gabe ve Atlas uyumak için odama geri dönüyorlar, her biri yastıklarımdan birini kapıyor ve tıpkı benim onlarınkine yaptığım gibi kendilerini benim kokumla çevreliyorlar. Gryphon ise mutfağa gidip benimle oturuyor.

Kuzey'de sessizce, kafayı bulurken onu izliyorum.

Lütfen ben uyurken aptalca bir şey yapma. Sana bütün ve mutlu olarak ihtiyacım var, Bonded.

Bana cevap vermiyor, sadece ne hissettiğinin anlık bir görüntüsünü gönderiyor. Pişmanlık, yıkım ve Nox'u ve beni kaybetme düşüncesinden dolayı çok fazla acı. Sanırım şu anki durumunda bana söyleyebileceği tek şey bu ve ona gitmek için çaresiz olsam da, şu anda onun için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyorum.

Yarın yine onunla birlikte olacağım, hiçbir yere gitmediğime ikna olana kadar ona sarılacağım. Bu arada Nox'u da günü onunla geçirmesi için ikna etmeye çalışacağım, küçük kardeşinin onu ne kadar sinirlendirebileceğini hatırlayacağı kadar uzun bir süre.

"Ama ben bilmiyorum. Bana bir kez bile kızmadı."

"Ben geldiğimde bile mi?" Umutsuzca yapmamız gereken konuşmayı nazikçe başlatmaya çalışarak gülümseyerek söylüyorum ama yüzü ciddiyetini koruyor.

"O zaman bile değildi. Sadece teyzesine, yani anneme olan nefretini daha da derinleştirdi."

Ah.

Her zaman ikimizin arasında duran, benim için görünmez olan ama onun için çok açık olan kadın. North'un bu nefretine ben de katılabilirim, çünkü o kadın zamanın sonuna kadar her gün her birimiz tarafından lanetlenmeyi hak ediyor.

"Her şeyi gördün."

Derin nefes al. Ona yalan söylemeye çalışmanın bir anlamı yok. "Söyledim."

Oda o kadar sessiz ki yavaş ve kontrollü nefes alışını, sakin kalmak için kendini nasıl zorladığını duyabiliyorum. Şu anda kontrolünü kaybederse bana saldıracağını zaten biliyorum ve bunu yapmamaya çalışıyor. Komik, şimdi bunu daha iyi anlıyorum.

Sonunda alışkanlığını bırakmaya çalışıyor ama bu kalbimi daha da acıtıyor.

"Neden bana farklı bakmıyorsun?"

Yutkunuyorum ve yavaşça omuz silkiyorum, bu anı mahvetmemek için dikkatlice düşünülmüş hareketler. "Neden yapayım ki? Sen yanlış bir şey yapmadın."

Başı omuzlarının üzerinde yuvarlanarak tavana bakıyor, endişelenmesini gerektirecek bir şey olmamasına rağmen gözlerimden kaçıyor. "Gölgeler onu öldürebilirdi. Kuzey benim için gelmeden yıllar önce onu öldürebilirlerdi. Ben... kendimi hiçbir zaman gerektiği gibi koruyamadım."

Onun böyle düşünmesinden nefret ediyorum ve sözlerimin üzüntü ve sempatiyle ıslanmasına engel olamıyorum. "Sen bir çocuktun."

Sözleri buz gibi. "Sen de öyleydin."

Ciğerlerimdeki hava tükeniyor. Kalıcı, bir daha asla nefes alamayacağım bir şekilde, gerçekten ölmekte olduğumu düşündüğüm bir şekilde.

Bu cevap dışında her cevapla başa çıkabilirdim.

Vücuduma oksijen almaya çalışıp başaramadığım için görüşüm biraz kararıyor, ta ki yanaklarımda eller hissedinceye kadar, alçak bir ses benimle usulca konuşurken uzun parmaklar yüzümü çerçeveliyor. İri bir beden yanıma uzanırken yatak yanımda hareket ediyor, ancak gözlerim açık olsa bile beni yatıştırmaya çalışanın kim olduğunu göremiyorum.

Sonunda beni kurtarmaya gelenin North olduğunu, Nox'un kardeşi, neredeyse tüm sırlarını bilen adamın buna bir son vermeye karar verdiğini ve bana ulaşmak için kapıyı kırdığını varsayıyorum çünkü paniğim onun dizginlerini kırdı.

Kuzey olmaması dışında.

Nox sessizce mırıldanıyor, düzgün cümleler oluşturmak için gerçekten bir araya gelmeyen ama yavaşça, acı verici bir şekilde beni sakinleştirmeye başlayan saçma şeyler.

İçimden titreyen bir nefes çıkıyor ve daha da yaklaşıyor, yüzümü çevreleyen elleri dışında hala bana tam olarak dokunmuyor. Yine de nefeslerimizi paylaşmamız ve birbirimizin gözlerine bu kadar açık bir şekilde bakmamız son derece samimi hissettiriyor. Aramızda gizli saklı hiçbir şey yok, ruhlarımız birbirimize karşı çırılçıplak soyunmuş durumda ve bu adam hakkında hiçbir sorum kalmadı.

Onun her kırık ve yaralı santimini biliyorum. Ve ben hepsini seviyorum.

Kafasındaki şeytanları ve bir Bağlanmış'a asla güvenemeyecek parçalarını yatıştırmak için beni parçalamak için çok uğraştığında bile, asla.

Gözleri hala yanaklarımdan kontrolsüzce süzülen yaşlara kayıyor ama onları silmek için hareket etmiyor. Ham duyguları görmekten korkmuyor. İstemeden de olsa beni nasıl incittiğini görmek onu rahatlatıyor.

Pişmanlık ve suçluluk duyma kapasitesine sahip olduğumu bilmek rahatlatıcı.

Muhtemelen benden daha berbat durumda... ya da belki de değil, çünkü onun hakkında bunu bilmek hiç de kırmızı bayrak değil. Bu onun da benim kadar bıkkın olduğunun bir işareti. Olaylara bakışını çarpıtan pembe gözlükler yok ve bir daha asla birinin ondan faydalanmasına izin vermez.

Göğsüm o kadar ağrıyor ki her nefes alışımda ciğerlerim yanıyor gibi olsa da onu çoktan affettim. Kendimi kontrol altına almam bir dakika sürüyor ama Nox'un parmakları yüzümü okşamayı bırakmıyor, dudakları hala alçak, rahatlatıcı mırıltılarla hareket ediyor. Tekrar nefes alabilene kadar yanımda kalıyor.

Sonunda kendini açıkladığında, gelişigüzel bir şekilde bir araya getirilmiş kırık parçalar halinde. "Ben... öyle demek istemedim. Kendini korudun demek istedim. Gençtin ama yaptın. Ben... yapmadım."

Yaşadığı travma hala zihnimde çok taze olduğu için gözlerime yaşlar doluyor.

Ellerini kendi ellerimle kapatırken yavaşça hareket ediyor. "Tek bildiğin oydu. Başka kimsen yoktu, bildiğin kadarıyla yoktu ve onsuz o evde ölebilirdin. Ailemi ben öldürdüm. Niyetimin bu olmaması önemli değil... Yaptığım şey tam olarak buydu."

Konuşmayı kesiyorum çünkü her kelime sanki bir jiletle kesilmiş gibi geliyor, ağzımdan dökülürken beni kesiyor ve kanımı akıtıyor. Nox daha fazla zorlamıyor, sadece bir saniye daha bana bakıyor, sonra ellerini yüzümden çekip yanımda sırt üstü yatarken aramızdaki o küçük bağı koparıyor. "Bunu mezara götüreceğim, Oleander."

Bu güvenebileceğim bir yemin, ona geri söyleme ihtiyacı hissetmediğim bir yemin, çünkü elbette onun geçmişiyle ilgili tek bir kelime bile etmeyeceğim. Onun güvenine, ölümü ve ruh bağımız sayesinde bana vermek zorunda kaldığı güvene bu şekilde ihanet etme düşüncesi midemi bulandırıyor.

Ayrıca bunun bağıma kana susamışlık ve şiddetten başka bir şey hissettirmeyeceğini, en tehlikeli duygularını hissettireceğini de biliyorum.

İkimizin de kendi kafalarımızın içinde sıkışıp kaldığımız, içimizdeki en derin, en karanlık saklanma yerlerinden araştırıp çıkarmaya zorlandığımız tüm bilgi ve travmalarla uğraştığımız, yüklü bir sessizliğe gömülüyoruz. Sessizlik uzadıkça ben daha da rahatsız oluyorum. Nox bir hareket yapmıyor ve yüzü hiçbir şey ele vermiyor ama aileme yaptıklarımın suçluluğu beni sarsıyor. Sessizlik ikimizin arasında uzadıkça kendi derimden çıkmak istiyorum.

Daha fazla dayanamadığımda, "Gideyim mi?" diye soruyorum.

Nox gözlerinin kapanmasına izin veriyor, başı yastıklara yaslanıyor. "Ne istersen yap."

Bu beni rahat bırakmanın çok hoş bir yolu ve ben böyle bir nezaketi hak etmiyorum. Geçiştirmek yerine onu biraz daha dürtüyorum. "Ne değişti? Ne yaptın

Senin için tüm bunları değiştiren ruh bağını görüyor musun? Yoksa yarın bu odadan çıkıp tüm bunların olduğunu unutacak ve var olduğum için benden nefret ettiğin günlere geri mi döneceğiz?"

Gözleri kapalı, yüzü tavana dönük, sanki kendi tasarladığı bir tanrıya dua ediyormuş gibi öyle uzun süre konuşmadan yatıyor ki bana asla cevap vermeyeceğini varsayıyorum. Kendime bir dakika içinde kalkıp onu yalnız bırakacağımı söyleyerek tekrar kendi yastıklarıma sarılıyorum. Onu yalnız bırakmadan önce sadece bir dakika daha onunla bu alanın tadını çıkaracağım.

Bana bu şekilde katlanmak zorunda kalmamalı.

"Sen benim her parçamı gördün, ben de seni. Hiç sorum kalmadı, hiç bilinmeyenim yok. İstersen şimdi gidebilirsin ama benim hatırım için gitme çünkü... Burada olmanı tercih ederim."

Tanrı

m.

Tama

m.

Ona inanmadan önce bu adamı beni burada istediğini söylemesi için kaç kez zorlayacağım?

"Sana bağlanmak... düşündüğüm gibi bir şey değildi. Kafamı çok karıştırdı, uğraşmak istemediğim şeyleri tekrar gündeme getirdi, ama ruh bağı benim yapamayacağım soruları cevapladı.

- Sadece sor. Cevaplarınız ne olursa olsun size asla inanmazdım. Bağlanmış olmamız artık hayal edilebilecek en kötü şey değil."

Yavaşça başımı sallıyorum, midem bulanıyor ama bana söylediklerinden dolayı değil. Bana söylediklerinde acımasız ya da kötü niyetli değil. Bu dürüstlük, saf, çiğ ve korkunç.

Bunu düşündükçe kusacak gibi oluyorum ve burnumu sıkıyorum. İkimiz için 'Bonded' kelimesi artık ağzımda zehir gibi, tadı temizlemek için diş fırçamı bulmak isteyeceğim kadar keskin ve acı.

"Bana o kelimeyi söylemeni istemiyorum. Muhtemelen hiç söylemeyeceğini biliyorum ama söylemem gerek. Oli ya da Oleander bana uyar. 'Zehir' de olur - eğer ihtiyacın olan buysa."

Omuz silkiyor. "Ben zehirim. Bu grubun içine sızacak ve dokunduğum her şeyi yok edecek olan benim. North'a bunu söyledim. Dinlemiyor, benim yüzümden kendini mezara gömmüş olsa bile."

İşte o zaman, Nox Draven geçmişte benden ne kadar nefret etmiş olursa olsun, şu anda kendine rağmen bana ne kadar kızgın olursa olsun, en çok nefret ettiği kişinin kendisi olduğunu her zamankinden daha net görüyorum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Oli

Yorgunluk ikimizi de tekrar vurdu ve Nox'un yatağında onun yanında uyuyakaldım, gölge yaratıkları karanlık uykularında her zamankinden daha derin uyurken etrafımızı sardılar, hepimiz ruh bağının ve Nox'un ölümünün etkilerinden kurtulduk.

Uyandığımda yüzünün bana dokunmadan olabildiğince yakın olduğunu görüyorum; eskiden beni çok ıssız ve yabancılaşmış hissettiren bu şey artık aramızdaki güvenin bir işareti haline geldi.

Bizi bu kadar yakınlaştıran onun bağı değildi.

İkimizin de içinde yaşayan tanrılar arasında gizli bir gece yarısı ay ışığı değildi. Bu sadece Nox'un kendi sınırlarının izin verdiği kadar yakınımda uyumasıydı. Nefeslerimizi paylaştığımız ama aslında hiçbir yere dokunmadığımız birine bu kadar yakın olmanın ne kadar samimi olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Göğsümde bir daha yerinden oynatılacağından emin olmadığım bir şeyi oynatıyor, sanki her zaman olduğu gibi aniden içime güzelce oturan gizli bir yapboz parçası.

Gözlerimi kapatırsam, ellerini yanaklarıma bastırdığını ve nefesinin yumuşak çağıltısını hâlâ hissedebiliyorum.

bana sakinleştirici sözler fısıldadı. Varlığımdan nefret eden hasarlı bilgin Nox Draven'dan, hayatımı adadığım ve bir ruh bağını paylaştığım Nox Draven'a olan değişim hem dramatik hem de incelikli.

Onda her zaman hissettiğim aynı yoğunluk hala orada, dünyaya ve hatta bana karşı aynı öfke kaynıyor. Birbirimizle bu kadar uyumlu olmamız bunların hiçbirini ortadan kaldırmadı. Ona yapılanların iyileşmesi mümkün değil, aynı şekilde bana yapılanların da iyileşmesi mümkün değil. İyileşme tahtayı temizlemek değildir. İyileşme, içimizdeki tüm yara izlerinin ve açık yaraların etrafında nasıl işlev göreceğimizi öğrenmektir.

Oğlunu böyle şeylerden koruması gereken tek kişi tarafından olabilecek en kötü şekilde ihanete uğrayan Nox'un içindeki çocuğu iyileştirebilmekten daha çok istediğim bir şey yok ama yapamıyorum. Tıpkı Nox'un zamanda geriye gidip bağımın o arabada ortaya çıkmasını engelleyemeyeceği ya da Silas Davies'in elinden bıçağı alıp göğsüne saplamayı ne kadar istese de beni Direniş kamplarından kurtaramayacağı gibi.

Odanın içinde yavaşça hareket ederek aramızda uyuyan, Nox'un kendisini kurtarmaları için çaresizce uzun süre dua ettiği melek ve iblislerin isimlerini taşıyan gölge yaratıklara bakıyorum.

Artık hepsini tanıyorum.

Ben odaya bakarken her biri gözlerime bakıyor. Daha önce hiçbirinden herhangi bir tehdit hissetmemiştim, sadece bir kez yanlış konuştuğum o korkunç yemekte Nox'u bana karşı savunmak için herhangi bir ilgi göstermişlerdi, ama o zaman bile bana zarar vermeyeceklerini biliyordum, sadece durmamı istiyorlardı.

Azrail göğsüme ve karnıma sıkışmış durumda, kısa nefes nefes saçlarımı hışırdatması küçük bir sürpriz çünkü genellikle böyle bir şeye sahip olacak kadar formda değil.

Tuttuğumu bilmediğim bir nefes nihayet onu orada görünce serbest kaldı.

"Beni bir daha asla terk etme," diye fısıldıyorum burnuna doğru, sessiz gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüp gölgeli kürküne karışırken yüzümü onunkine bastırıyorum.

Nox'un bağının bana verdiği küçük parçası, bu andan önce aylarca sevmeme izin verilen küçük parçası, benim için söyleyebileceğimden çok daha fazla şey ifade ediyor.

Nox benim sessiz hıçkırıklarım arasında Azrael'in kürkünün içinde uyuyor ve ben kendimi toparlamak için nefesimi sakinleştirmeye zorluyorum.

Yataktan sessizce kalkıp temizlenmek için banyoya giriyorum. Buranın döşemesi hâlâ bitmemiş ama tuvalet ve lavabo yeterince iyi çalışıyor. Azrail ayaklarımın dibine oturup beni korumak için peşimden geliyor. Sanki Bond'umdan beş adım ötede başıma bir şey gelmesinden endişeleniyor.

Nox'a atıfta bulunan diğer kelimeyi hala düşünemiyorum. Düşünebileceğimden de emin değilim, ama bu benim için sorun değil.

Nox'un odasına geri dönüyorum ve onu hala yatağında uyurken buluyorum, bu yüzden oraya geri tırmanarak onu rahatsız etmek yerine, her duvarı kaplayan yüksek kitap raflarına bakmak için bir dakikamı ayırıyorum.

Ağzına kadar dolu, iki kat istiflenmiş ve her yerde daha fazla kitap kutusu var. O zaman bile Draven malikanesindeki odalarında en az iki katı kitap rafı vardı. Eğer hepsini buraya getirmeye niyeti varsa, onlar için çok daha fazla depoya ihtiyacımız olacak.

Ruh bağı sayesinde koleksiyondaki her kitabı değil, içeriklerini de bildiğim halde, telefonumun ışığını kullanarak başlıklarına bakıyorum.

Üniversiteden mezun olmak, eğer hala benim için söz konusuysa, artık çocuk oyuncağı olacak.

Nox'un bu kazara hile yapmama ne kadar kızacağını düşününce kıkırdamamı bastırmak zorundayım ama kahretsin,

Parmaklarımı dikenlerin her birinde gezdirirken ve içlerindeki bilgi aklıma gelirken iyi hissettiriyor mu? Burada Üstün Yeteneklilerin tarihi ve bağları hakkında pek çok eski metin var, kendi ön bilgilerimle bize herhangi bir şekilde yardımcı olup olmayacağını görmek için gerçekten işlemem gereken pek çok bilgi var, ama sonra Nox'un da artık bu bilgiye sahip olacağı aklıma geliyor ve bu sorumluluğun ağırlığı onunla paylaşılıyor.

Elim Hail Mary'den dönerken yanımızda getirdiğimiz kitaplardan birinin üzerine düşüyor. Sırtına dokunduğumda sıcak bir his veriyor, derisi eski ve çatlak ama yaşına göre şaşırtıcı derecede bakımlı. Nox gerekli araştırmayı yapabilmek için geceler boyunca kitabın yazıldığı eski ve ölü dili tercüme etmişti.

Kitapta bağımı çağıran bir şey var ve içinde bulunduğu uykudan yavaşça uyanıyor. Açıklaması zor ama sanki esniyor ve içimde geriniyor, durumu değerlendirmek ve benimle konuşmak için kendini hazırlıyor. İlk defa oturup beklemekten mutluyum. Nox ve onun bağı için sorgusuz sualsiz bu kadar yoğun bir şekilde savaşmış olması, onunla olan ilişkimde bir şeyleri değiştirdi.

Artık bundan korkmuyorum.

Bunu söylediğim için bile içimde bir suçluluk tohumu var, çünkü en başta ona karşı bu kadar temkinli olmamın asıl nedeni ebeveynlerimin ölümüydü. Böyle bir şey için onu affetmiş olabileceğimi düşünmek benim için tarif edilemez bir şey, ancak bir parçam da onu affetsem de affetmesem de bağımın benim bir parçam olduğunu biliyor.

Ondan kurtulamıyorum.

Belki de olanlardan duyduğum suçluluk ve dehşet artık bana hizmet etmiyor. Ne kadar çok istesem de bu ailemi geri getirmeyecek ve şimdi her zamankinden daha dikkatli hareket etmemiz gerekiyor.

Artık yanlış adım atmak yok.

Tamam, bu umduğum kadar derin bir bilgi değil ama öfkemi kontrol altında tutuyorum. Anlaştık. Bir sonraki hamlemizin doğru olduğundan emin olmak için bir tavsiyeniz var mı?

Bir an sessizlik oluyor ve gözlerim tekrar Nox'u çevreleyen battaniye ve yastık dağlarına kayıyor. Kendi küçük kozasında uyuyor ve göğsüm gidip onunla birlikte kozanın içine girme isteğiyle sızlıyor ama onunla birlikte yanlış adımlar atmamaya da çalışıyorum.

Şu anda hayatımla ilgili her şey, her şeyin yüzüme patlamaması için dikkatlice düşünülmüş hamleler. Birleşik bir Bağlanmış Gruba çok yakınım, yeniden bir aileye sahip olmaya çok yakınım. Mükemmel, mutlu bir grup olmayabilir ama daha önce tanıdığım her şeyden daha samimi ve gerçek bir grup.

Kendim ve bizim için bunu mahvetmekten korkuyorum, çünkü North ve Gryphon'un her şeyin yoluna girmesini ne kadar çok istediklerini de biliyorum. Gabe de öyle.

Atlas mı? Pek değil, ama devam eden bir çalışma.

Ayrılmak yok. Artık kimsenin kendi başına tehlikeye atılmasına izin vermek yok ve biz olmadan görev yapmak yok.

Tamam, bunların hepsi yapılabilir ve North ve Gryphon'a kefaletimin taleplerini ilettiğimi söylersem, ikisi de bunu kabul edecektir. Kabul etmezlerse, her zaman kefilimin benim adıma onlarla konuşmasını sağlayabilirim.

Onları kendi kaprislerine razı etmek için özellikle güçlü bir yolu var.

Kolay lokma olduklarından değil elbette. Hepsinin gerektiğinde tahvilime hayır dediğini gördüm, ancak bu talebe karşı çıkacaklarından şüpheliyim.

Tekrar yatağa bakıyorum ve bu sefer Nox'un bana baktığını görüyorum. Gözleri karanlık ama odanın gölgeleri arasında kaybolmuş değil.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, sesi hâlâ uykudan pürüzlü. Omuz silkiyorum, ağırlığımı iki ayağıma birden veriyorum.

biraz beceriksizce.

"Bağımla konuşuyorum, tüm bunları anlamaya çalışıyorum. Bir süreliğine odanın huzurunda saklanmaktan yeterince mutlu olduğumuzu biliyorum ama birkaç gün önce birinin seni öldürmeyi başardığını unutmamalıyız. Seni geri getirebildiğimi öğrendiklerinde mutlu olacaklarından şüpheliyim. Ama yine de dışarıda bir Ölüm Taciri'ni alt edebilecek kadar güçlü biri var. Bu endişe verici değilse, ne endişe vericidir bilmiyorum."

Kollarının üzerinde doğrulup üst kısmını yatağın dışına çıkarıyor ve ben de Azrail'in beni çarşafların sıcaklığına ve rahatlığına geri itercesine uyluğuma sokulduğu yere bakıyorum.

"Kuzey'i hedef alıyordu. Ne ben ne de Gryphon umurundaydı. Tek umursadığı onu öldürmekti."

Kalbim göğsümde durdu.

Bunu bilmiyordum.

"North'a söyledin mi?"

Nox bana kaşlarını kaldırarak yatağın boş tarafını işaret ediyor ve ben de sendeleyerek ona katılıyorum. "Zaten ölene kadar içmeye çalışıyor. Suçluluk duygusuyla yanan ateşine körükle gitmenin bir anlamı yok."

Tanrım.

Yanılmıyor. North'un şu anda ne kadar sarhoş olduğunu hissetmek için uzanmama gerek yok. Bağlanmayı tamamladığımızdan beri Nox dışında hiçbir Bağlanmışım doğru düzgün sarhoş olmamıştı ve o da bunu gerçekten hissedebileceğim kadar açılmamıştı.

North bunu benden saklayacak durumda değil.

Nox ellerinden birini kaldırıp parmaklarına bakıyor ve artık orada olmayan hasarı değerlendirirken yavaşça esnetiyor. "Birliğin en güçlü üyesinin peşine düştüler.

Önce Bağlı Grup... tabii ki senden sonra. Tek istedikleri senin hayatta kalman ve geri kalanımızdan koparılman."

Bu sesten hoşlanmıyorum ve bağım da hoşlanmıyor, yeniden uyanırken göğsümün içinde geriliyor ve esniyor. Yine de kontrolü ele almak ya da öfke nöbeti geçirmek istemiyor, sadece Nox'un söylediklerini dinlemek istiyor.

Burada kendi endişelerim var. "Yine de en güçlüsü Kuzey mi? Ben hepinizin güçlü olduğunu ama farklı şekillerde güçlü olduğunuzu iddia ediyorum."

Nox bana kuru bir bakış atıyor ve ben de ona başımı sallıyorum. "Barışçı rolü oynamaya çalışmıyorum. Ben ciddiyim. Sen ve North'un Ölüm Tacirleri olmanız dışında, herkesin Yetenekleri çok farklı ve Bağlanmış Grup'un hepsi oldukları şeyde en güçlü olanlardır. Hiçbir Nöro, Gryphon'un yapabildiğini yapamaz. Atlas'ın ailesi de onunla aynı Yeteneğe sahip ama hiçbiri onun gibi aktaramıyor ve biz hala onun gücünün sınırlarını bulmaya çalışıyoruz. Gabe lanet bir ejderhaya dönüşebiliyor. Tüm bu Yetenekler akranlarımızdan farklı bir oyun alanında yer alıyor."

Nox omuz silkiyor. "Gölgeler Direniş için her zaman bir tehdit olmuştur. Draven ismi bile tek başına bir tehdit ve benden önce North'u hedef almalarına şaşırmadım. O meclis üyesi ve onlara karşı kazandığımız her büyük zaferin merkezinde o vardı. Her zaman benden uzaklaştı ve hedefi kendi üzerine çekti."

Bu hoşuma gitmedi.

Yine de kazananı olmayan bir durum. Eğer Kuzey'i hedef almamış olsalardı, o zaman sadece Bağlanmışlarımdan birini seçerlerdi ve bundan da nefret ederdim.

Ölmeleri gerek. Hepsinin.

Zihnimdeki başka bir bağın sesiyle irkiliyorum, benimki gibi konuşan ama... olmayan bir bağ.

Nox'a bakıyorum. O da bana bakıyor, gözleri o kadar karanlık ki şu anda dümende kimin olduğundan tam olarak emin değilim. Başını biraz eğiyor ve gözlerinde biraz mavi buluyorum, Nox'un hala orada olduğunu anlamama yetecek kadar.

Düşünürken nefesimin altında hafifçe mırıldanıyorum, kendi bağımın hararetli onayını dinliyorum ve sonra onun bağına yüksek sesle cevap veriyorum, "İşleri hızlandırmamız gerekiyor. Bize saldırmalarına tepki vermeyi bırakıp kendi planlarımızı yapmaya başlamalıyız."

Nox yavaşça başını sallar. "Diğerlerinin seni şımartmayı bırakmasına ihtiyacın var. Bağının tam potansiyeliyle ortaya çıkmasına ihtiyacın var, çünkü hâlâ hepimizin senin hakkında ne düşüneceğine dair korkularının yoluna çıkmasına izin veriyorsun."

Nazik de olsa bir eleştiri ama üstesinden gelebilirim. Bu zaten kendim hakkında çok iyi bildiğim bir şey. Hepsini saklamak istediğimi kabul ettiğim an, içimdeki korkunun değiştiği andı.

Neler yapabileceğimi kendi gözleriyle görürlerse beni terk edeceklerinden korkuyorum.

Boğazımı temizliyorum, çoğunlukla gergin bir hareket çünkü her zaman yaptığı gibi beni mükemmel bir şekilde çağırdı. "Bu benim hatam. Güven sorunlarım üzerinde çalışacağım. Artık yanımda sen olduğun için daha kolay olacak."

Bir dakika boyunca dikkatle bana bakıyor, şu anda ona sahip olduğumu tartışmıyor ya da inkâr etmiyor ama konuyu kapatmamasına da şaşırmıyorum. "Bassinger bir duvarı yıkmaya çalışıyordu çünkü sen onun saplantılı bakışları altında kendi yatağında uyuklamıyordun. Uğraşman gereken güven sorunlarından daha fazlası var."

Biraz utanıyorum çünkü daha önce olan şey bu olabilirdi, ama o bunu çok... yanlış söylüyor. Atlas sadece benimle ilgilenmeye çalışıyor, bir Bağlının yapması gereken bir şey bu ve Nox'un niyetinden hep şüphe duydu.

Geçerli sebepleri de var.

"O sadece... bana zarar vermenden korkuyor. Duygusal olarak."

Bunu neden sonuna eklediğimi bilmiyorum ama Nox yine de bana kuru bir bakış gönderiyor. "Eminim seninle nasıl konuştuğumdan çok daha fazla endişesi vardır."

Odadaki hava değişir.

Bunun için ve bunu fark ettiğim için, özellikle de aramızda söylenen ve paylaşılan onca şeyden sonra kendimi sürüngen gibi hissediyorum. Şu anda seks hakkında düşünmek bile yanlış geliyor, ama zihnim bağımızı yeniden canlandırmayı durduramıyor ve sonra bağım onun için kendi umutsuz taleplerini dile getiriyor.

Belki de ben bir canavarım.

"Kes şunu, Oleander. Bunun seksle ilgili olmadığını zaten biliyorsun." Tamam, ah. Hatırlatmak istemedim.

Ruh bağının şimdiye kadar düşünmemeye çok dikkat ettiğim kısmı, ki bu hiç de azımsanacak bir başarı değil, buraya dönmeden önceki seks hayatının tüm anılarıydı. Tam olarak nelerden hoşlandığını bulmaya ve annesinin kırdığı cinselliğini ve kendisinin parçalarını geri kazanmaya çalıştığı yıllar... Şimdi hepsini yakından tanıyorum.

Bu sevmek zorunda olduğum anlamına gelmez.

Tamam, bu beni bir sürtük gibi gösterebilir, çünkü o da çok fazla terapi görüyordu ve terapiye gitmek iyileşme sürecinin bir parçasıydı, ama ben çok sahiplenici bir Bond'um ve tüm bunları görmek bana söylediği ya da yaptığı her şeyden daha fazla acı vermişti... bu kadar kırılmasının nedenleri dışında her şey.

O da biliyor.

Kahretsin, bu bir tür karmaşa.

Boğazımı temizliyorum ve annesinin oynadığı ve gerçekliği çarpıttığı gibi kontrolcü, manipülatif bir Bond olmaya çalıştığımı düşünmemesi için dua ediyorum. "Şu anda havalı olmaya çalışıyorum ama değilim. Hem de hiç. Bond'larımdan herhangi birinin başka insanlarla seks yapması konusunda hiç de havalı ve iyi değilim. Bu konuda yalan söylemeyeceğim ya da konuyu geçiştirmeye çalışmayacağım."

Benden ayrılmaya karar verdiği anı görmemek için gözlerimi sımsıkı yumuyorum. Sözleri beni ürkütüyor. "Bunun için mi bana kızgınsın?"

Öyle miyim?

Bir saniyemi alıyor ama gerçeği buluyorum. "Hayır, ama bir süreliğine bazı kadınlardan uzak durmam gerekebilir çünkü ben

bazılarının kalbini sökebilir ya da bağımı onların üzerine kurabilirim ki bu da adil ya da iyi bir şey değil. Sadece, bilirsiniz, burada dürüst davranıyorum."

Cesaretimi toplayıp ona hızlıca bir göz attığımda yavaşça başını salladığını ve arkasına yaslanıp tekrar tavana baktığını görüyorum.

Bana hırlamıyor ya da beni burada bırakmıyor, bu yüzden belki de mantıksız duygularımla her şeyi mahvetmedim. En azından şimdilik.

Herkesi dövüşte öne çıkmama izin vermeleri için tam olarak nasıl ikna edeceğimi düşünürken gözlerimin tekrar kapanmasına izin veriyorum, sadece bağım ortaya çıktığında gevşemekle kalmıyorum ve kendi kafamda o kadar meşgulüm ki bir gölge wisp'in ayak bileğimi sararak bacağımı Nox'a doğru salladığını fark etmiyorum.

Biraz irkiliyorum, gözlerim fal taşı gibi açılıyor ama başka bir gölge bileğime dolanarak beni yatağın ortasında ona bakacak şekilde hareket ettiriyor. Gözleri derin, koyu mavi boşluklar halinde, kontrolün kendisinde mi yoksa bağında mı olduğunu sürekli sorgulamama neden oluyor, ama ağzımı açmak için ağzımı açtığımda... Tanrı bilir ne, Nox ü z e r i m e konuşuyor, "Hareket etme ya da tek kelime etme. Burada kontrol senin bağında değil."

İpler vücudumu sarmak için dışarı çıkıyor, sıkıca bağlanana kadar neredeyse her santimimi kaplıyor, sadece göğsümün sabit yükselip alçalma hareketine izin veriliyor. İşte o zaman ona gerçekten güvendiğimi anlıyorum. Güvenmeliyim, çünkü korkmuyorum. Ona bakarken sakindim.

Net bir sınır çiziyor ve kaşlarını bana doğru kaldırdığında başımı hafifçe sallayarak onaylıyorum. Gölgelerin izin verdiği tek şey bu, dudaklarım itaat ettiğimin açık bir işareti olarak birbirine sıkıca bastırılmış. Gözbebekleri sönüyor, son maviyi de yutuyor. Bana yaklaşmak için hareket ettiğinde, göğsümden bir inilti yükseliyor.

Bağları bu sesle mırıldanıyor.

Ona bakıyorum, tam da beni istediği gibi bir kurban gibi altında yayılmışım - ya da belki de değilim, çünkü hala ikimizin de istediğinden çok daha fazla kıyafetim var.

Bunu düşündüğüm anda gölgeler hareket etmeye başlıyor. Kuzey'in kontrol ettiği gölgelere hiç benzemiyorlar. Onun gölgeleri bir okşayış gibiydi, sert ama sevgi doluydu, tıpkı beni memnun ettikleri gibi. Bu gölgeler kontrolle ilgili, b e n i tutuyorlar ve tanrılarının dürtüleriyle beni bir o tarafa bir bu tarafa hareket ettiriyorlar.

Sanki sadece ona ait bir nesneymişim, kendi arzuları için sahip olduğu bir şeymişim gibi hissediyorum, ama onun zevklerinin sonunda benim zevklerim olacağı fikri heyecan verici olmaktan çok daha fazlası. Sanki her zaman böyle olması gerekiyormuş gibi doğru geliyor.

Gölgeler kıyafetlerimi çekip yırtmaya başlıyor, çıplak kalana kadar vücudumdan sıyırıyor, bacaklarımı onun için ayırıyor. Yataktan uzaklaştığında, gözleri aşağıya iniyor ve onun için açılmış amımı görünce alevleniyor.

"İzle beni, Oleander. Bana ne yaptığını ve benim sana ne yapacağımı izle."

Sesi alçak ve sert, şimdiden seksle sırılsıklam olmuş durumda ve ben daha taleplerine itaat edemeden bedenim buna tepki veriyor. Sırtım kemerli, beni yerimde tutarken bile gölgelere karşı zorlanıyor.

Onu çok istiyorum.

Bunu ona söylemek, dokunması için yalvarana kadar aklımdaki her şeyi ona anlatmak istiyorum. Kelimelerin ağzımdan çıkmasını ve onun kurallarını şimdiden çiğnemesini engellemek için dudağımı ısırmak zorunda kalıyorum. Nox soyunurken şu anda verdiğim iç savaş hakkında hiçbir fikri yok, yavaşça mükemmel tonda vücudunu ortaya çıkarıyor, kaslarının pürüzsüz düzlemleri, akıcı bir şekilde hareket ederken gözlerimin içmesi için bir vizyon gibi. İçinde yaşayanı bir kenara bırakın, her santimiyle bir tanrı gibi görünüyor. Yatağa doğru döndüğünde sikinin sertleşmiş olduğunu görüyorum.

ve karnına doğru kıvrıldığı yerde ağırlaşıyor, beni becermeye ne kadar hazır olduğu konusunda hata yapmıyor.

Gördüğümde ağzım sulandı.

Bağım kontrolü ele geçirmek ve ondan bir şeyler talep etmek için çaresizce zihnimi zorluyor, ama ben onu geri itiyorum, bu kendi ağzımı kapalı tutmaktan daha zor bir başarı. Nox yine de her şeyi görüyor, onunla verdiğim savaşı görüyor. Kazandığımda bana sırıtıyor, gözlerinde onun kurallarına göre oynadığım için bir parça gurur var.

Bağıyla aynı şekilde savaşmıyor.

Onun bariz onayı karşısında yanaklarım kızarıyor ve yatağa geri tırmanıp dirseklerini bacaklarımın arasına dayadığında, gölgeleri onun komutlarına ihtiyaç duymadan yolundan çekilirken, her isteğine sorunsuzca itaat ederken sırıtışı yüzünde sabit kalıyor. Onlar kontrol ettiği gölgelerden daha fazlası, herhangi bir uzvu kadar onun bir parçası.

Dudakları kalçamda sıcak, dişleri oradaki yumuşak teni ısırırken keskin ve onun gölgeleri altında kıvranmak yasak olmadığı için şanslıyım çünkü ona olan ihtiyacımı kıvranarak dile getiriyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var. Beni yemesine, becermesine ya da bir hafta oturamayana kadar kıçıma şaplak atmasına ihtiyacım var.

Acı ya da zevk, şu anda bana sadece onun verebileceği bir şeye ihtiyacım var.

Nefesinin zonklayan klitorisime değdiğini hissediyorum ve neredeyse kırılıyorum. Bana bir şey vermesi, herhangi bir şey vermesi, dokunması, herhangi bir şey vermesi için neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlayacaktım, ama dişleri uyarırcasına kalçama batıyor, ödülümü istiyorsam kendimi kontrol altında tutmam gerektiğini keskin bir şekilde hatırlatıyor ve çenem ağrıyana kadar dişlerimi sıkıyorum, bir inilti kopuyor.

Dudakları amıma dokunuyor, aynı zamanda parmakları içime giriyor, beni dolduruyor ama yeterince doldurmuyor, beni uçurumun kenarına itmeden içimdeki ateşi körüklüyor. Kendimi bunun için açgözlü buluyorum, boşalmak için açgözlü, çünkü bunun için çok uzun süre bekledim.

Gölgeler bedenimi çekiyor, beni hareket ettiriyor ve Nox olmayan bir şeyin kalçalarımı okşadığını hissedene kadar ayarlamalar yapıyor... en azından onun elleri değil. Okşama, aşağı kayarak kıçımı itene kadar yukarı doğru hareket ediyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve bedenimin aşağısından ona bakıyorum; onun gözleri de boşluğa kayıyor, çünkü bağı bana şaşmaz bir bakışla bakıyor. Her ikisi de benden istediklerini alırken gözlerinde saplantı, karanlık ve çarpık bir aşk var.

İkisi de beni becermek istiyor.

Gerginim, bu işin nasıl yürüyeceğinden biraz emin değilim ama ikisine de tamamen güveniyorum. Gözlerim kapandığında, Nox'un bağı bana hırlıyor, boğazının derinliklerinden gelen bir ses, kendi bağımın cevap vermek için içimde zorladığı bir ses.

Kendi adımı unutana kadar diliyle amımı sikiyor, bağının gölgesi içimde kolayca kayıyor ve ilk orgazmım beni yıkıyor. Çok yoğun, özellikle de vücudum kenetlendiğinde ve tüm vücudum içim yanıyormuş gibi ısındığında.

Bunu daha önce yapmamıştım, bu şekilde değil, ama ikisi de bana zevk verirken gözlerindeki karanlık boşluklar, ikisine de mükemmel bir şekilde açılmam, hepsi içimde oluşan zevki artırıyor. Sanki ikisi de beni kendilerine aitmişim gibi işaretliyor, beni ve onlara vereceklerimin sınırlarını test ediyorlar, ama ben zaten sınır olmadığına karar verdim.

Bu adamla ve onun bağıyla her şeyi istiyorum. İkisine de her şeyi vermek istiyorum ve Nox'un aldığı zevki bana on katıyla geri vermesini istiyorum.

Daha fazlasını istiyorum.

Parmakları içimden kaydığında, dizleri gölgeleri beni tekrar hareket ettirene kadar yukarı çekilir, dizlerimi göğsüme doğru iter, böylece bağının kıçımı aldığı aynı zamanda yavaşça amıma itmek için horozunu hizalayabilir.

"Benim," diye tıslıyor bağı ve ben başımı kaldırıp vücudumun ikisine birden açıldığını, ellerimin onları kavradığını görüyorum.

Bacaklarımı tamamen açık tutarken gölgelerle birlikte uyluklarımın iç kısmını.

Gölgesi kıçımın içinde inanılmaz bir şekilde büyüyor, ikiye bölüneceğime dair küçük bir panik anı yaşamama yetecek kadar büyük. Bunu düşündüğüm anda kalçaları benimkilerle buluşuyor ve gölgesi kıçımı doldururken siki amımın içine kadar giriyor.

En iyi şekilde nefes alamıyorum.

Aynı anda her yerde, beni kaplıyor ve tüketiyor. Kalçaları hareket etmeye başladığında ve bağının gölgesi birlikte çalıştığında, yardım edemem ama onun altında kıvranıyorum ve inliyorum, zihnim bana verdiği zevkten başka bir şey bilmemek için daralırken vücudum devralıyor.

Eli göğsümden yukarı çıkıp boğazımın dibine oturuyor, kalçaları içimde yükselirken beni yastıkların daha da derinlerine bastırıyor, beni sikerken yavaşça pompalıyor. Baskı nefes almamı zorlaştırıyor, her küçük şeyi düşünmemi zorlaştırıyor, ta ki beni sınırlarıma ve ötesine kadar gererken var olan tek şey sikinin kalın uzunlukları ve gölgeler olana kadar. Altında kıvranıyorum, avucunun ağırlığının altında göğsümden bir inilti çıkarken gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor.

Daha fazlasını istiyorum.

Kelimelerin çıkmasını engellemek için dudağımı ısırmak zorunda kalıyorum, açgözlü bağımın mantrası ve çarşafların arasında bir noktada tüm Bağlanmışlarıma mırıldandığı, kırıldığı ve inlediği kelimeler.

Ama bu değil.

Bu sessizliğimi talep ediyor, vücudumun herhangi bir talep ya da yönlendirme olmaksızın ona ait olmasını istiyor. Ve sessizliğim için, ayak parmaklarımın kıvrılmasına ve ciğerlerimin dışarı çıkmasına neden olan zevkle ödüllendirildim.

"Benim, hepsi benim."

Eli vücudumda aşağı doğru hareket ettiğinde, parmakları klitorisimi tekrar kolaylıkla buluyor ve üzerinde çalışıyor, o kadar sert boşalıyorum ki görüşüm beyazlaşıyor.

Zihnim tekrar çevrimiçi olduğunda, tekrar düz görmek için göz kırpmam gerekiyor. Nox'u hâlâ tepe noktamdan beni sikerken buluyorum. Gözleri o kadar karanlık ki, bağının artık kontrolde olmadığını kontrol etmek için gerçekten bakmam gerekiyor, ama parmakları çenemin etrafında kıvrılıp sonunda beni öpmek için yüzümü yukarı çevirdiğinde, orada o olduğunu biliyorum. Çığlık atmak isteyene kadar amıma girerken dümende Nox var, sahip olduğu her şeyi bana verirken kalçaları acımasız.

Sanki burada bir değil de iki erkekle seks yapıyorum, ikisi de beni anlamsızca becerirken girip çıkıyorlar. Gölgeler uzuvlarımı çekiştiriyor, beni yatağın derinliklerine sürüklüyor, ta ki parçalanacakmışım gibi hissedene kadar, onun gücü beni dolduruyor, ta ki zevkimi haykırmak için can atana kadar.

Her şeyi izliyor, gözlerinin karanlığı hâlâ bana parlıyor. Tekrar inlememek ya da sızlanmamak için dudağımı ısırdığımda, benimle konuşmak için eğiliyor, bağı bu dünyaya ait olmayan bir sesle mırıldanıyor: "Ölüm bile bizi ayıramaz. Senin her parçan bana ait ve yoluma çıkmaya cüret eden herkesi parçalara ayıracağım. Bağ olsun ya da olmasın."

Yakın olduğumu anlamak için bağlarımın bu sözlere verdiği tepkiye ihtiyacım yok, orgazmım ayak parmaklarımın ucundan başlayıp bir dalga gibi üzerime yayılıyor ve vücudum binlerce titreyen, mutlu parçaya ayrılırken sessiz kalmak için kontrolümün son zerresini kullanıyorum. Kukum fışkırıyor, ıslaklık kalçalarımı ıslatıyor ve ben onun kollarında dağılıyorum, sadece etrafıma sıkıca sarılmış gölgeleri beni bir arada tutuyor.

Beni tekrar orgazm ederken aşırı uyarılmanın etkisiyle ağlamak, hıçkırmak istiyorum, gözleri o da boşalmadan önce zevkimin her saniyesini izliyor, ama sadece ben bittikten sonra. Kendi zevkini hırıldayarak haykırırken gözlerinin geri döndüğünü ve dudaklarının kıvrıldığını, öfkeli göründüğünü izliyorum.

Onu gördüğümde tüylerim diken diken oluyor, çarpıcı, çarpık ve muhteşem bir şekilde kırılmış. O hareket ediyor

Homurdanarak yanımdaki yatağa çöküyor, vahşi bukleleri terli bir karmaşa içinde alnına düşüyor ve kalbim onu görünce sıkışıyor.

O hâlâ aynı gaddar ve zalim adam, ama artık benim ve onun için yapamayacağım hiçbir şey yok, onun için zaten yapmadığım hiçbir şey yok.

Aramızda bir anlık sessizlik oluyor, yatakta bedenlerimizi ayıran birkaç santim artık çok küçük ve önemsiz bir şey. Sesimi tekrar kullanmayı düşünmeden önce gölgeler tamamen kaybolana kadar bekliyorum.

Aramızda olanları anlatacak kelime bulamıyorum zaten.

Bu yüzden gözlerimin kapanmasına izin veriyorum ve bunun yerine sessizliğin tadını çıkarıyorum. Nox'un benimle birlikte sessizce uzanacağını düşünüyorum ama sonra eli yanağıma kayıyor ve dudakları dudaklarımla buluşana kadar beni kendine çekiyor. Bağının kesintiye uğradığı ve kontrolü ele g e ç i r d i ğ i anı, karanlık saplantının kanama şeklini ve nefes almak için uzaklaştığımda biliyorum,

Son bir kez mırıldanıyor, "Benim."

Sonunda Nox temizlenmek için ayağa kalkıyor ve çıplaklığını örtme zahmetine girmeden odada yavaşça ilerliyor. Kıçına gizlice bakıyorum ve gördüğüm manzara karşısında dudağımı ısırıyorum.

North'unki kadar harika. Ben yaşayan en şanslı Bond'um.

Yatak onun ağırlığıyla tekrar çöktüğünde, sonunda sessizliği bozuyor. "Gryphon'u kafandan nasıl uzak tutacağını sana gösterebilirim."

Yüzümü Nox'un gözleriyle buluşabileceğim kadar çeviriyorum, ama gözlerinin kapalı olduğunu görüyorum, koyu kirpikleri

Yanaklarına doğru yayılıyor ve ben bir an durup ona bakmaktan, onun karanlık güzelliğine hayret etmekten keyif alıyorum.

"Bana kim öğretirse öğretsin, öğrenebileceğimi sanmıyorum. Gryphon denedi ama ben... yapamıyorum. Onu aklımdan çıkarmak benim için kelimenin tam anlamıyla imkansız."

Nox omuz silkiyor, yüzü neredeyse hiç değişmiyor. "Çünkü onun hakkında çok duygusalsın. Onunla olan bağlantın yüzünden zihnin her zaman ona doğru eğiliyor. Eğer duygularını kontrol edebilirsen, onu dışarıda tutabilirsin."

Söylediklerinden dolayı kendimi hakarete uğramış hissetmiyorum, çünkü sözlerinde bir kez olsun suçlama ya da zehir yok, ama aynı zamanda duygularım hakkında Bonded'ıma hiçbir şey yapmak istemeyen bir parçam da var.

"Sana ona karşı hissettiklerinden vazgeç demiyorum. Sadece o anın sıcaklığı içinde duygularını daha fazla kontrol edebilirsen, biraz daha mahremiyete sahip olabileceğini söylüyorum."

Bunun üzerine başımı sallıyorum, yavaşça vücudumu ona yaklaştırıyorum ve vücutlarımız birbirine değmeden bile onun sıcaklığının tadını çıkarıyorum. Onun bu şekilde yanımda yatması, geçirdiği travma yüzünden ikimizin de mahrum kaldığı iç içe geçme fırsatını nihayet yakalamış olmamız gibi bir şey. Sonunda birbirimizi ıslatma fırsatına sahip olduğum için bağımı inanılmaz derecede mutlu buluyorum.

"Onun orada olmasından rahatsız olduğumdan değil. Daha çok kazara diğer Tahvillerimin mahremiyetine ihanet etmekten korkuyorum." Yavaşça söylüyorum, kazara yanlış adımlar atma konusunda rahatlamaya başlasam da kelimelerim dikkatlice düşünülmüş.

Nox yavaşça başını sallar. "Gryphon'un aramızda paylaşılanların en küçük ayrıntısını bile bilmemesini tercih ederim."

Yanaklarım ısınıyor ve muhtemelen ruh bağından ve hayatlarımızın her anını paylaşmaktan bahsettiğini bilsem

de, bir parçam Bağlanma'mızı, bağının beni ele geçirişini ve bana sahipmiş gibi öpüşünü düşünmeden edemiyor.

Sadece ikimizin arasında geçen bu zaman kadar mükemmeldi, çok farklıydı ama her ikisi de benim gözümde mükemmeldi.

"Sana söylediklerimi dinle, Oleander, ve tam olarak söylediklerimi yap. Bunu yapabileceğini biliyorum; aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin."

ALTINCI BÖLÜM

Gryphon

Oli ve Nox odadan kaybolduktan sonra uykuya dalmak neredeyse imkansız. Ertesi sabah uyandığımda sanki kafam hava doluymuş da başka bir şey yokmuş gibi hissediyorum.

Bir dakika boyunca orada yatıyorum, yarım kalmış odamın boyasız tavanına bakıyorum ve güne başlayabilecek kadar kendimi toparlıyorum.

Şu anda harekete geçmek istememem için pek çok neden var.

Geç kalmaya tehlikeli bir şekilde yaklaştığımda, Tac Eğitim Merkezi'ndeki sabah seansıma hazırlanmak için Oli'nin odasına, evdeki tek çalışan duşa gidiyorum.

Bağlı'mın yokluğunda derimin altında bir kaşıntı var, sandalyede uyandığımda ikisinin de gittiğini gördüğümde de aynı kaşıntı vardı. İkisinin Bağ'larını çözmelerini, Nox'un bu konudaki hisleri ne olursa olsun birbirlerine bağlı oldukları gerçeğini kabullenmesini ne kadar çok istesem de, hala büyük bir parçam ona sarılmak ve kalbinin düzenli atışıyla rahatlamak istiyor.

Nox'un ruhunu bedenine geri sokarak ve kendi ruhunu da yanına alarak, ruh-bağlanma sürecini başlatarak ve onun hayatını kurtarmak için gerekeni yaparak Nox'un hayatını kurtardığı an, hayatımın en korkunç deneyimiydi.

Bir daha asla yaşamak istemediğim bir şey.

Vücudunun kapanmaya başladığı anı hissetmiştim. Kalbinin duracak kadar yavaşladığını ve nefes alış verişinin yavaşladığını hissetmiştim çünkü vücudunda artık hayatta kalmak için gereken yaşam özü kalmamıştı. Ona bağlı olduğumuz için bunu hepimiz hissetmiştik, ancak onu okuma ve zihniyle bağlantı kurma yeteneğimle ilgili bir şey, tüm durumu benim için yaşayan bir kabusa dönüştürdü, hayatımın geri kalanında beni rahatsız edeceğinden emin olduğum bir kabusa.

Hafızamı temizlemeye çalışırken duşta normalde aldığımdan iki kat daha uzun süre kalıyorum. Bağlı Grubumuz Nox'un ölümü ve ardından dirilişiyle uğraşırken son birkaç gündür duş alma zahmetine bile girmemiştim, bu yüzden bu sefer işi doğru yaptığımdan emin olmak için dikkatli davranıyorum. Başım sıcak suyun altında olduğu için duş kapısı açılıp Oli'nin bedeni yanıma girene kadar onun geldiğini duymuyorum.

Onun başlatan kişi olmasına alışık değilim, genellikle onun zamanını, alanını ve varlığını talep eden kişi benim, ama eminim ona olan özlemim bir siren gibi bağına seslenmişti, görmezden gelemeyeceği bir şeydi. Ne kadar yorgun ve bitkin görünse de, bu konuda kendimi suçlu hissedemem.

O yaşıyor ve burada.

"Şimdi bana garip davranmayacaksın, değil mi?" diyor her zamanki küstahlığıyla. Tek yapabildiğim tam bir dakika boyunca ona huşu ve hayretle bakmak.

Onunla alay ediyorum ve göğsümün sertliğine karşı her yumuşak ve mükemmel santimini hissedinceye kadar onu vücuduma çekiyorum. "Kendi ölümüne kaçmayı bırakacağına dair bana söz verdiğine oldukça eminim, bu yüzden istediğim kadar tuhaf olmaya iznim var."

Bana ters ters bakıyor ve beni çılgına çeviren o küçük kıvranma hareketini yapıyor. "Koşmak falan yoktu, bilmeni isterim. Hepsi çok pasifti, çok düşündüm. Eğer bunu yatarak yapabiliyorsam, sayılacağını sanmıyorum."

Onu sarsmak istiyorum ama aynı zamanda onu kızdırmak ve buradan çıkıp gitmesini de istemiyorum. Bunun yerine ellerimi kalçalarına dolayarak onu kaldırıyorum ve bacaklarını belime sararken dudaklarından çıkan küçük ciyaklamanın tadını çıkarıyorum.

"Erken ölmeye çalışmayı bırak, Bonded. Ölmeye çalışmadığın ve seninle birlikte hepimizi öldürmediğin birkaç hafta geçirebilir miyiz? Çünkü senin kalbin atmadan hayatın nasıl bir şey olduğunu tam beş dakika yaşadım ve asla o dünyada yaşamayacağım."

Sanki ona gerçekleri değil de romantik bir açıklama yapmışım gibi iç geçiriyor ve sonra başını boynumun kıvrımlarına gömüyor. Her ne kadar onu tekrar fayanslara bastırıp bu duş kabininin duvarına yaslayarak sikmek istesem de, ki bunu daha önce en az bir düzine kez yaptım ama bu bana asla yetmeyecek, sabah seanslarıma zaten geç kalıyorum ve aşağıda beni kimin beklediğini zaten biliyorum.

Bu konuda Bonded'ımla konuşmam gerekiyor ama aynı zamanda onu mümkün olduğunca uzun süre bundan korumak istiyorum çünkü bu bir kabus durumu olacak.

"Geç kaldım," diye mırıldanıyorum, pişmanlık sesimi ıslatıyor ve bacaklarını belimden çözerken tekrar iç çekiyor, uzaklaşırken başını suyun altına eğiyor.

Sırtını biraz kamburlaştırıyor ve ben dizlerimin üzerine düşmemek için irademin her santimini kullanmak zorunda kalıyorum ve suyun onun inanılmaz vücudundan aşağı akmasını izlerken onu yiyorum. Sanki aklımdan geçenleri okuyormuş gibi sırıtıyor ve göğsüme bir öpücük kondurmak için öne doğru itiyor.

"Belki bu gece senin gecen olabilir," diyor arsız bir göz kırpmayla ve ben de kabinden çıkıp bir havlu alırken kıçına hızlı bir tokat atıyorum.

"Bu gecenin benim gecem olmasına kimsenin izin vereceğinden şüpheliyim, ama paylaşmaya çok istekliyim."

Bana kıkırdıyor ve hızla yıkanmaya geri dönüyor. Tac kıyafetlerimi giydim, silahlarımı kuşandım ve botlarımı giydikten sonra saçlarımı yüzümden uzaklaştırmak için zaman ayırdım ve sabitlemek için bir saç bağı kullandım.

Oli, bir şey yaptığım anda anlıyor.

Ne kadar uzun süre Bağlı kalırsak ve birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek, beni okuması ve bir şeylerin ters gittiğini anlaması o kadar kolay oluyor. Yalan söylemeyeceğim ve bunu sevmediğimi söylemeyeceğim, benim hakkımda bilinmesi gereken her şeyi ve birlikte olduğumuz yıllar boyunca nasıl davrandığımı bileceği gerçeği; işler tam olarak böyle olmalı.

Suyu kapatıp kabinden çıkıyor, dudaklarının kenarından kaşları çatılıyor. "Neler oluyor? Ne oldu?"

Ağzımda bok gibi bir tat bıraksa bile ona yalan söyleyebilirim ya da gerçeği kolayca geçiştirebilirim, ancak onun Bağımızda kendini güvende hissetmesini istiyorum. Gerçekler berbat olsa bile, ona ve Bağlı Grubumuzdaki fikirlerine ne kadar değer verdiğimi bilmesini istiyorum.

"Ailem dün gece buraya geldi. Burada yaşananlar yüzünden onları görmekten kaçındım ama bu sabah onlarla bir bilgilendirme toplantım var. Doğu Yakası'nda veba gibi yayılan Wasteland'leri ortadan kaldırmak için birkaç Taktik Ekibimizle birlikte çalışıyorlar."

Oli bana göz kırpıyor.

Orada duruyorum ve kız kardeşim dışında ailem hakkında hiç konuşmadığımızı fark ettiğinde yüzünde beliren mini krize gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

Ayrıca Kyrie'nin ailemde kendisinden uzaklaşmak için doğrudan gözüme bıçak saplamak istemeden konuşabildiğim tek kişi olduğunu da ona söylemedim.

"Ailem olduğunu düşünmedin mi?"

Bana mahcup mahcup bakıyor. "Onlardan hiç bahsetmedin, ben de... sanırım öldüklerini varsaydım. Üzgünüm, kulağa çok boktan geliyor. Ben gelmiş geçmiş en kötü Bonded'ım!"

Onu kendime biraz daha yaklaştırıyorum ve başının üstünden öpüyorum. "Böyle söyleme ve bu konuda endişelenme, Bağlı. Onlar hakkında pek konuşmuyorum ve Bağlı Grubun geri kalanı da bana onları hatırlatmaktan kaçınmaya çalışıyor. Onlar... kötü niyetli falan değiller, sadece hiçbirimizin uğraşmak istemediği bir baş belasılar."

Başını sallıyor ve havluyla saçlarını ovuşturuyor, dudağını hafifçe ısırıyor ve hala benim hoşuma gitmeyecek kadar suçlu görünüyor. "Bilmem gereken başka akrabalarınız var mı? Gabe'in gizli bir kardeşi falan var mı?"

Ona sırıtıyorum ve silahlarımı kontrol etmek için son bir dakika ayırıyorum, bir şey unuttuğumdan şüphelenmekten çok yatıştırıcı bir eylem.

Tam ayrılmak üzereyken, Oli bacaklarını kurulamak için eğildi ve sırtının alt kısmındaki ve kıçındaki morlukları fark ettim, soluk teninin üzerinde gecenin nasıl geçtiğine dair hayal gücüne çok az şey bırakan küçük bir parmak izi vardı. Beynim devreye girmeden önce içimi bir korku kaplıyor ve Oli'nin burada benimle birlikte durduğunu, bir bütün olduğunu ve genişçe sırıttığını hatırlıyorum. Yani aralarında bir şeyler ters gitmiş olsaydı, bunu bilirdim.

Bağlandıklarında orada olmamın bir nedeni vardı ve Nox'un bunu yapmasını görmekten çok Oli'nin muhtemelen inandığından daha fazla zarar görmediğinden emin olmaktı.

Elimi kıçında gezdiriyorum ve alaycı bir tavırla, "Atlas'ın seni birkaç gün çıplak görmesini istemeyebilirsin, Bonded, tabii seni kızarmış bir döküntü gibi görmesini istemiyorsan," diyorum.

Aynada kendini kontrol etmek için dönmeden önce bana ürkmüş bir bakış atıyor, Nox'un geride bıraktığı izleri görünce inliyor ve kızarıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor ve sonra dudaklarında bir başka mahcup sırıtış beliriyor. Onunla en hasarlı Bağlanmışı arasında olanlar hakkında bilmem gereken tek şey bu.

Gerisi gerçekten beni ilgilendirmez.

Başının üstünü öpüyorum, üzerime su sıçratmamaya çalışıyorum, bu da babamın bana kızacağı başka bir şey, ve onu rahatlatmak için son bir saniye ayırıyorum.

"Tahvillerinizden herhangi biriyle birlikte olmanızda yanlış bir şey yok. Bassinger'ın kimseye bir açıklama borçlu olduğunu düşünerek seni zorlamasına izin verme. Bu onu ilgilendirmez."

İç çekiyor ve başını sallıyor. "O sadece korumacı. Nox'tan korunmaya ihtiyacım olmadığı gerçeğini henüz kabullenebilmiş değil."

Başımı sallayarak karşılık veriyorum ve onu banyoya bırakıp güne hazırlanması için yanından ayrılmadan ve nihayet Salı sabahı saat dörtte ailemle uğraşma kaderimle yüzleşmeden önce ona son bir öpücük vermek için eğiliyorum.

Tac Eğitim Merkezi hiç görmediğim kadar canlı, bedenler sadece büyük oyuncular şehre döndüğünde ortaya çıkan çılgın bir enerjiyle alanlarda dolaşıyor. Genellikle, dünya bu kadar boka batmadığında, bu yılda en fazla bir kez olur, ancak önümüzdeki haftalarda, sahip olduğumuz en güçlü Yeteneklerin hepsini yanımızda göreceğiz.

Ne şanslıyız.

Kapıdan içeri girdiğim anda Kieran odanın öbür ucunda göz göze geliyoruz ve yüzünü buruşturarak bana bakıyor; bu insanların evimizde bulunmasının ne kadar iğrenç bir şey olduğunu anlamamı sağlayan çok açık bir hareket. Birlikte çalıştık ve uzun süredir arkadaşız.

ailem hakkında hissediyorum. O da benim kadar bunlarla uğraşmaya can atmıyor.

Ailemi sevmediğimden değil.

Onlar iyi ebeveynlerdi. Bana baktılar ve beni arkadaşlarımın ve Bağlanmış Grubumun yaşadığı travmaların hiçbiri olmadan büyüttüler, ancak TacTeams'e katılacak ve zirveye çıkacak kadar büyüdüğümde işler değişti. Onlarla çalışmak bir kabusa dönüştü, özellikle de Bağlanmış Grubumda tam olarak kimin olduğunun ortaya çıkmasından bu yana.

Oli'yle tanışmaları için onları eve çağırmakta acele etmememin bir nedeni vardı.

Fuaye alanında yürüyorum, yüzümdeki vahşi ifadenin ceset denizini benim için ayırmasına izin veriyorum, çünkü TacTeam personeli ne kadar heyecanlı olursa olsun, hiçbiri benim kötü tarafıma geçmek istemiyor.

Sonunda Kieran'a ulaştığımda sırtıma bir tokat attı ve bana doğru mırıldandı: "Şu anda Unser'in yanındalar. Sağlık personeli dün gece onunla işlerini bitirip taburcu etti ama bence henüz burada olmamalı. Bunun için uygun bir ruh halinde değil. Vivian da benimle aynı fikirde ama General onu görmek istediğinde bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

General.

Kesinlikle bir General olmayan ama yine de arkasından böyle seslenmekten hoşlandığımız babamın parolası. Kyrie bunu biz çocukken başlatmıştı ve ona neden bu kadar karşı çıktığını henüz anlamamıştım. Ona her zaman benden farklı davranmıştı ve kız kardeşimin nereden geldiğini anlamamın çok uzun zaman aldığını söylemekten utanıyorum.

Merkezin kapıları tekrar açılıyor ve ben North'un içeri girmesini bekleyerek arkama bakıyorum ama onun yerine sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi Kyrie'yi orada buluyorum. Sanki tren çarpmış gibi görünüyordu.

Ceketini biraz daha yanlarına sokup bana doğru ilerlerken kaşlarımı çatıyorum. İnsan kalabalığı benim için olduğu kadar onun için de kolayca ayrılıyor ve çoğu daha önce onun ateş ettiğini hiç görmemiş olsa da, bu eğitimli personeli bu kadar korkuttuğu için küçük bir gurur parıltısı hissediyorum.

Öyle olsaydı altlarına sıçarlardı.

Bize ulaşır ulaşmaz "General ne bok yemeye geri döndü?" diye çıkışıyor ve ben de onun bu tavrı karşısında kaşlarımı kaldırıyorum. Düşündüğümden çok daha sivri, her zamanki tavrından çok daha zehirli.

Kieran içten içe kıkırdıyor ve bana fısıldayarak, "Kyrie, Gabe'in birlikte çalıştığı bazı inşaatçıların ilgisinden hoşlanıyor ve bu hareketlerinden bazılarını sevgili annesine ve sevgili babasına açıklamak zorunda kalabileceğini fark etmesi pek hoşuna gitmiyor," diyor.

Hiç pişmanlık duymadan ikimize de omuz silkerken inliyorum ve elimi yüzüme sürüyorum. "Yaptığım şey hakkında ne düşündükleri umurumda değil. Bu benden başka kimseyi ilgilendirmez. Ben Bağlanmamış'ım, unuttun mu? Buradaki sorun, Sığınak'taki herkes birlik içindeymiş ve burada olmaktan mutluymuş gibi davranmaya çalışmamız ve General'i de işin içine katmanın iyi bir şey olmayacağı. Oli'yi olacaklar konusunda uyardınız mı? Bağına ondan bahsetmeyi düşünen oldu mu? Çünkü bırakın North ve Nox'un babamla aynı odaya girmesini, bağlarından herhangi birine yan gözle bakmamızı bile kaldıramaz."

Elimi yüzümden çekip ona bir bakış atıyorum. "Bunu düşündüm tabii ki ama ne yapmam gerekiyor? Buraya gelmesine izin verilmediğini mi söyleyeyim? Çünkü bunu yapmak çok kolay olurdu. North son bilgilendirmesini yapması için buraya gelmesine izin verdi. Sadece bir ya da iki geceliğine burada olması gerekiyor. Oli'nin yüzüne kısa bir süre için el sallayabileceğimiz kadar uzun bir süre olacak ve sonra hayatlarımıza devam edeceğiz."

Kieran sanki ona daha sonra azarlamak için çok fazla cephane veriyormuşum gibi başını sallıyor ve Kyrie sanki devasa bir baş ağrısı çekiyormuş gibi iki elini şakaklarına bastırıyor, ancak bunun benimki kadar büyük olabileceğinden şüpheliyim.

"Peki Draven kardeşleri, bağlarının onlar olmadan General'le aynı odada bulunmasına tam olarak nasıl ikna ediyorsunuz? Çünkü onun bağının ortaya çıkmasını ve ruhunu burun deliklerinden söküp atmasını engellemenin tek yolu, onların sorunlarından haberdar olmaması."

Kieran ikimizin arasına bakıyor ve sonra araya giriyor. "Nox'un umursaması konusunda endişelenmemize gerek olacağını sanmıyorum. Oli'nin öldürülmesine, sakat kalmasına ya da kaçırılmasına neden olabilecek her şeyi yapmasında bir sakınca görmüyor gibi görünüyor."

İkisiyle de bu konuşmayı bu şekilde yapmayı planlamıyordum ama "Bu artık doğru olmayabilir" diye mırıldandım.

İkisi de şaşkınlıkla bana bakıyor, ben de omuz silkiyorum. "Onun hayatını kurtardı. Bu bir ruh bağını içeriyordu ve görünüşe göre bazı ortak noktalar buldular."

Kieran sanki harika bir fıkra anlatmışım gibi homurdanıyor ve tekrar sırtımı sıvazlıyor. "Tabii, tabii. Nox Draven bağlılarını önemsiyor. Sana yüzde yüz inanıyorum. Burada olan şey kesinlikle bu ve sadece ölümden sonra sağlıklı düşünemediği için değil."

Kyrie benimle tartışmak konusunda biraz daha tereddütlü görünüyor ama omuz silkip odaya göz gezdiriyor, odaya geri döndüklerinde gözleri bizimkilere takılınca sırtı bir çırpıda dikleşiyor. Vivian ve Unser de onlarla birlikte, ikisi de ekşi üzüm çiğnemiş gibi görünüyorlar, ancak Unser'in görünüşünün daha çok tıp merkezinden çıkalı yirmi dört saat bile olmamış olmasıyla ilgili olduğundan eminim.

"Evet, o kadar da kötü olamaz. Burada iyi olacağız," diye mırıldandı Kyrie nefesinin altında ve ben omuz silktim çünkü

önemli değil. İstesek de istemesek de onlarla konuşmak zorunda kalacağız.

Eğitim merkezinin kapıları tekrar açılıyor ve Kuzey içeri girerek bugünün benim için tam bir bok çukuru olacağını doğruluyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, son üç gününü bir şişe burbonun dibinde geçirmiş gibi görünmüyor, yaşıyor olması gereken korkunç akşamdan kalmalığın hiçbiri yüzüne yansımıyor. Takım elbisesi mükemmel, saçları son derece düzenli, meclis üyesi tarzında geriye doğru taranmış ve sadece bileğinin etrafındaki ince siyah duman bandı bu durumdan o kadar da mutlu olmayabileceğini gösteriyor.

Kieran tekrar bana doğru eğilerek mırıldandı, "Ding ding, birinci raunt."

YEDİNCİ BÖLÜM

Oli

Gryphon'un ailesinin hem Sığınak'ta hem de Tac Eğitim Merkezi'nde olduğunu öğrendikten sonra, eğitimim üzerinde çalışmak için oraya gitme planımdan vazgeçiyorum. Gryphon'un onu kafamdan uzak tutabildiğimden bahsetmemiş olmasına biraz şaşırdım ama bunu onun meşgul olmasına bağlıyorum.

Ailesinin hâlâ resmin içinde olabileceği aklıma bile gelmediği için utanıyorum ve bu konuda kendimi biraz dengesiz hissediyorum. Nox'un odasına geri dönmeyi ve onunla birlikte yatağına girmeyi düşünüyorum, ama belki de beni gergin tutan şey de budur diye düşünüyorum.

Nefes almaya, biraz rahatlamaya ve yeni normalimi bulmaya ihtiyacım var. Tüm Bağlılarımın yanımda olduğu, beni sevdiği ve peşimizden gelen kim olursa olsun hepimizi koruduğu yeni bir normal.

Bunun yerine, yemek düşünmek için bile çok erken olmasına rağmen giyinip mutfağa gidiyorum. Benim için rahatlatıcı bir yiyecek olan krep yapmak için ihtiyacım olan her şeyi bulana kadar dolapları karıştırıyorum. Yemek pişirme konusunda hiçbir zaman o kadar iyi olmadım ama çok güzel anılarım var.

Cumartesi sabahları babamla erkenden kalkıp annem uyurken birlikte krep yapmak.

Nox'la ölümleri hakkında konuşmanın beni sarsıp sarsmadığından emin değilim ama kendimi krep yapmanın kolay pratiğinde sakinleşirken buluyorum. Yapması neredeyse kusursuz ve kendi düşüncelerimde kaybolmaktan kendimi alıkoyabildiğim sürece onları yakmayacağım da.

Sadece kendim için çok fazla yapıyorum, bu yüzden bir tabak meyveyi sos olarak doğruyorum ve bana katılmak isteyip istemediklerini sormak için Gabe ve Atlas'a ulaşmadan önce bal ve akçaağaç şurubunu çıkarıyorum.

Bu arada saat beşe yaklaşıyor, bu yüzden onları uyandırdığım için kendimi o kadar da suçlu hissetmiyorum. Elbette ikisi de aldırmıyor ve Atlas daha gözleri tam olarak açılmadan mutfakta benimle birlikte duruyor, elleriyle yüzümü çerçeveleyip alnımızı birbirine bastırıyor.

"Lütfen bir daha böyle ortadan kaybolma" diye mırıldanmadan önce derin, derin bir nefes alıyor.

Özden çok nefese benzeyen küçük bir kıkırdama çıkarıyorum ve ona mırıldanıyorum, "Ruh bağı kısmını mı yoksa başkasının odasında uyuduğum kısmı mı kastediyorsun?"

Nox'un adını kasıtlı olarak söylemediğimin farkında olarak, eğilmeden bana alaycı bir bakış atıyor ve ardından mırıldanıyor: "İkisi de. Hepsi, her şey. Bunların hiçbirini bir daha yapmayalım."

Gabe sonunda yarı giyinik ve uykulu bir halde tüm ihtişamıyla odasından çıkarken, kollarımı beline dolamaya yaklaşarak ona doğru bastırıyorum. "Size asla bir daha yapmayacağımı söylemeyeceğim, çünkü bir daha herhangi birinizin başına bir şey gelirse, olacak olan tam olarak budur. Bunun için üzgün de değilim."

Atlas başını sallıyor ve son bir öpücükle beni bırakıyor, Şekil Değiştiren'im beni sımsıcak bir kucakla sararken Gabe'le paylaşacak kadar mutlu. Derin nefes alıyorum, ciğerlerim

Atlas yemek tabaklarını kapıp masaya doğru götürürken onun lezzetli kokularıyla genişliyor.

Gabe neden Nox'un odasına gittiğimi ya da onun için kendimi feda etmeye neden bu kadar istekli olduğumu sorgulama ihtiyacı hissetmiyor. Bunun yerine, başını boynumun kıvrımına yaslıyor ve yemek için masaya gitmeden önce kucaklaşmanın tadını çıkarıyor.

İkisiyle birlikte yemek yemek gürültülü ve eğlenceli bir deneyimdir.

Birbirleriyle bina inşa etme ve savaşma becerileri hakkında tartışıyorlar ve ben de midem patlayacakmış gibi hissedene kadar karnımı doyuracak kadar mutluyum. Yeteneğimi kullanmak beni her zaman aç bırakmıştır ve son zamanlarda her zamankinden daha fazla kullanıyorum. Tabağım yavaş yavaş boşalırken bile, bir dahaki sefere kendim için ne yapabileceğimi düşünmeye başlıyorum ya da belki de şefi görmek için bir gezi yapmalıyım.

Acaba bana ıstakoz böreği yapması için onu ikna edebilir miyim?

"Eğitim merkezine gideceğini sanıyordum?"

Nox'un sesini duyunca irkiliyorum ama bunun tek nedeni hâlâ bana sinsice yaklaşmalarına alışamamış olmam. Atlas bu hareket karşısında kaşlarını çatıyor ama Nox'a gülümsediğimde biraz yumuşuyor, mutfakta topyekûn bir arbede çıkacağı paniğine kapılmamamı sağlayacak kadar.

Ağzımdaki krepleri yutuyorum ve utangaç bir gülümsemeyle, "Öyleydi ama sonra Gryphon bana ailesinin orada olacağını söyledi. Bu konuda pek mutlu görünmüyordu. Bilgilendirme yapılırken etrafta olmamı istemediğini hissettim, o yüzden onun yerine burada yemek yaptım. Hala bir sürü var, eğer istersen?"

Nox'un daha önce hiç olmadığı kadar sakin ve durgun olan yüzü, topuklarının üzerinde dönüp odasına geri dönerken iğrenç bir surat ifadesine bürünüyor.

Kalbim biraz burkuluyor ama sonra Gabe'in yüzü de aynı şekilde bakıyor ve bunun benimle bir ilgisi olmadığını anlıyorum.

Atlas üçümüzün arasına bakıyor ve sonra "Ailesinin olayı ne? Neden onları daha önce görmedik?"

Gabe yüzünü buruşturup son krepini ağzına atıyor ve utanmadan etraflarında konuşuyor. "Gryphon'un babası eski bir TacTeam lideri. Eskiden burada en üst pozisyondaydı ama Gryphon rütbe atlayınca çocuğunun bu kadar yüksek bir pozisyonda olmasını kaldıramadı ve uzaktan çalışmaya başladı."

Kaşlarımı çatıyorum ve Gabe de başını sallıyor. "Draven kardeşlerden de hoşlanmıyor. Sırf bir şeyleri kanıtlamak için ikisiyle de kavga etmekte ısrar ediyor. North eskiden onunla medeni bir şekilde anlaşabiliyordu ama o gitmeden önce son kez tartıştıklarında Nox hakkında boktan yorumlar yaptı ve Gryphon'un Bağlı Grubu'nu rütbe atlamak için bir yol olarak kullandığını söyledi. Oğlunun sahip olduğumuz en iyi TacTeam üyesi olduğu ve en yüksek güç pozisyonunda olmayı hak ettiği gerçeğini tamamen görmezden geldi."

Gryphon bu sabahki hızlı açıklamasında tüm bu bilgileri uygun bir şekilde dışarıda bırakmıştı.

Yutkunuyorum ve omzumun üzerinden Nox'un durduğu boş kapı aralığına bakıyorum, düşünürken dudağımı biraz çiğniyorum.

"Gryphon bana tüm bunları anlatmazdı çünkü bağlarım konusunda endişelenirdi," diyorum yavaşça ve Nox odaya geri dönüyor, artık tamamen giyinmiş, Mephis ve Procel ayaklarının dibinde.

"Kesinlikle, ama bence senin bağınla buluşmak tam da General'in ihtiyacı olan şey, Oleander. Bana katılmak ister misin?"

Gabe ve Atlas bana onaylamayan bakışlar atarken bile bu inanılmaz derecede yaramazca hissettiriyor ve dudaklarımın kenarına bir gülümseme yerleşiyor.

Birinin Bağlı Grubuma saygısızlık etmesine izin verecek değilim. Gryphon'un hepimiz için yaptığı onca şeyden sonra, birinin onu sorgulamasına asla izin vermem.

ya da otoritesini zayıflatan, özellikle de daha iyi bilmesi gereken biri.

Ayağa kalktığımda Gabe küfrediyor ama sesim tatlılıktan başka bir şey içermiyor, "Elbette, neden olmasın? Eğitim merkezi için biraz daha uygun bir şeyler giymem için bana bir saniye verin."

Gabe ve Atlas da bizimle gelmek için ısrar ediyor, ancak Nox'un ikisinin de üzerlerine bir şeyler giymesini beklemeye niyeti yok, böylece şehirde donlarıyla koşturmayacaklar. Bağlılığımın bu şekilde ortaya çıkmasını istemiyorum, bu yüzden ayakkabı bulmak ve saçlarımı bağlamak için zaman ayırıyorum, böylece ikisine de örtünmeleri için zaman veriyorum. Azrael iri gözlerle ayaklarımın dibinde oturuyor ve başını eğerek bana hayal kırıklığı içinde ofluyor.

Gecikmeden memnun değil.

Nihayet evden dışarı çıktığımızda Nox beni sadece iki koltuğu olan ATV araçlarından birine yönlendiriyor ve diğer ikisini geride bırakmayı planlarken sırıtıyor. Gabe ona başını sallıyor ve soyunmaya başlıyor, pençeleri ve kürkü olan ve hızla koşan bir şeye dönüşmeye hazır.

Atlas ona gözlerini devirerek garaja doğru ilerliyor, garajı açıyor ve ikisinin kullanabileceği başka bir ATV aracını ortaya çıkarıyor, Gabe güldüğünde gözlerini biraz daha deviriyor ve tişörtünü gelişigüzel bir şekilde tekrar giyiyor.

Elimde olmadan onunla birlikte gülüyorum, şimdi ne kadar hafif ve neşeli hissettiğime şaşırıyorum. Ruhumu hafifletenin sadece Nox'a sahip olmak olmadığını bilen bir yanım var.

Ne yaptığımı biliyor olması ve hala benimle olmayı seçmesi omuzlarımdan büyük bir yükü kaldırdı.

Bir parçam, diğer Bağlanmışlarımın beni gerçek bir cinayet, en kötü suç türü için bu kadar çabuk affetmeyeceğine inanıyor çünkü daha fazla kimse yoktu.

O anda ailemden daha masumdum ve diğerleri olsa bile Nox'un beni terk etmeyeceğini bilmek inanılmaz derecede özgürleştiriciydi.

En çirkin, en karanlık ve en kötü yanlarımı gören ve benden nefret etmek yerine -hatta nefret etmeye devam ederek- beni sevmeyi seçen birine sahibim.

On dört yaşımdan beri ilk kez, suçluluk duygumun ve keşkelerimin ezici ağırlığı olmadan nefes alabiliyorum.

Nox sessiz sokaklarda bir manyak gibi araba kullanıyor, sadece çocukların karşıdan karşıya geçmesine izin vermek için duraklıyor, çünkü karşımıza çıkan işçileri ve erken kalkanları hiç düşünmeden ezecek kadar mutlu görünüyor. Yaptığı maskaralıklar karşısında deli bir kadın gibi sırıttığımı kimse görmesin diye başımı eğiyorum, North ve Gryphon'un onaylamayan yüzleri zihnimde netleşiyor.

Yine de bir ya da iki konsey üyesini öldürmemiz ikisinin de umurunda olmazdı.

Gabe herkesten özür diliyor, her zamanki gibi barışı koruyor. O kadar neşeli görünmemek için kendimi zor tutuyorum çünkü şu anda araçla 'yanlışlıkla' birini öldürürse teknik olarak Nox'un suç ortağıyım.

Bu bir kaza olarak sınıflandırılamaz, diyor Nox doğrudan zihin bağlantımız aracılığıyla ve ben de ona bir bakış atıyorum.

Aklımı okumayı bırak, bunu yaptığında bile ürkütücü oluyor.

Bir köşeyi biraz fazla hızlı dönüyor ve bedenim emniyet kemerine doğru sarsılıyor, beni ona doğru itiyor, ama doğru zamanda destek veriyor, beni yakalıyor ve doğrulurken beni koltukta mükemmel bir şekilde tutuyor. Hiç vakit kaybetmeden bana cevap veriyor: "Beni dışarı it o zaman. Nasıl yapılacağını biliyorsun, o yüzden yap. O Yetenekli'yle tekrar karşılaşmadan önce alabileceğin tüm pratiğe ihtiyacın var.

İnliyorum, ama o haklı.

Alabileceğim tüm pratiklere gerçekten ihtiyacım var ve alnımı ter içinde bıraksa da onu kafamdan atmayı başarıyorum.

Evet, durdurulamaz olacağım!

Çılgın ve canavarca bağım, insanların ruhlarıyla oynayabilme ve görünüşe göre insanları ölümden geri getirebilme yeteneğimle zaten olduğumdan daha durdurulamazım.

Sıradan Yetenekli saçmalıkları.

Eğitim merkezine yanaştığımızda biraz midem bulanıyor ve bunun onun çılgınca araba kullanmasından mı yoksa onu aklımdan çıkarma çabalarından mı kaynaklandığından emin değilim, ama inmeden önce nefes almak için bir saniye duruyorum. Bana elini uzatmıyor ya da araçtan inmeme yardım etmeye çalışmıyor ama durup beni o kadar yakından izlemesi, yardım istesem yardım edeceğini bilmem için yeterli.

Aslında adamlarımdan birinin üzerime titrememesi küçük bir nefes oldu, gerçi sanırım Gryphon da aynı şekilde. Kendi işimi yapmamdan mutlu olurken sessizce güven veriyor ve bana öyle geliyor ki hepsi kendi yollarıyla korumacılığın farklı tonları.

Birlikte ATV'den indiğimizde, Gabe ve Atlas arkamıza park ediyor ve bize ulaşmak için aceleyle dışarı fırlıyorlar. İkisi de Nox'un iğrenç sürüşüne sinirlenmiş görünüyor ve Atlas bana bir kez daha bakarken nefesinin altında hırçın bir şekilde mırıldanıyor.

Ne gibi yaralar ya da çürükler bulmayı beklediğinden emin değilim ama yine de ona güven verici bir sırıtma yapıyorum.

Ne kadar eğlendiğimi itiraf etmek istemiyorum, çünkü ikisinin de kendileriyle dalga geçtiğimi düşünmelerini istemiyorum, ama Nox'la aynı tarafta olmak gerçekten iyi hissettiriyor, bir kez olsun.

Hiçbir zaman onun bir şeyler hakkında kötü bir yargıya sahip olduğunu düşünmedim, sadece aşırı düşmanca davrandığını düşündüm. Benimle ilgili olmayan konularda her zaman aklı başında olmuştur ve Gryphon ile kardeşinin ona güvenip fikirlerini almalarının bir nedeni var.

Ayrıca Üstün Yetenekliler ve Bonds ile ilgili her konuda yürüyen bir ansiklopedi.

Atlas bana ulaşmak için ATV'nin etrafından dolanıyor, bunu yaparken Nox'a son bir kez kötü kötü bakıyor ama bana karşı çok nazik bir tonda konuşmaya çalışıyor: "Tatlım, bir saniye durup bunu düşünmen gerek. Belki de Gryphon senin ve Draven'ın buraya gelip ailesini kışkırtmanızı istemiyordur. Ailesi ve Bağlı Grup arasındaki tüm husumeti sana anlatmadıysa, belki de bunun bir nedeni vardır. Belki de ailesiyle arasının açılmasını istemiyordur. Babasının boktan fikirleri olması, ruhunun sökülüp atılması gerektiği anlamına gelmez."

Bunu düşünmek için bir saniye duruyorum.

Aslında adamı öldürmeyi planlamıyordum ama babası tam bir pislikken oraya silahla dalarak Bonded'ımı utandırmak da istemiyorum. Gabe'e bakıyorum ama gözlerinde bir suçlamayla Nox'a bakıyor, sanki tüm bunlar onun suçuymuş gibi.

Öyle sayılır.

Nox'a bakıyorum ve gözlerimiz buluştuğunda dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "General, Gabe'in Dönüşüm geçirdiği ilk anda Gryphon'a saldırdığı için hapse atılması gerektiğini söyledi. Ayrıca kuduz bir köpek gibi uyutulmasını da önerdi. Bağlı Grubumuzda ne olması gerektiğine dair pek çok fikri vardı."

Hayır, böyle bir saçmalığa izin vermeyeceğim. Belki de bu adamın ruhunu parçalayacağım.

"Tanrı aşkına, Draven!" Gözlerim bir saniyeliğine siyaha dönerken Atlas tersliyor.

Bağlılığım ortaya çıkmak için bastırıyor ama gözlerim bir kez daha maviye dönene kadar onu geri çekiyorum. Kimse burada kan dökülmesini ya da bu cinayetin sonuçlarını istemiyor ama ben bu adamın içine tanrımın korkusunu yerleştirmek istiyorum. Bizi bir daha tehdit ederse bağlılığımın ona yapabileceği şeyler... Dravens'in gölge yaratıklarını yapmaları için ikna edebileceğim şeyler, hepsi bir öncekinden daha korkunç.

Atlas arkamdan küfrederek, Gabe de hemen peşimizden gelerek Tac Eğitim Merkezi'ne doğru ilerliyorum ama kapılar arkamızdan kapanana kadar öfkeme hâkim oluyorum. Fuaye insanlarla dolu ve tanıdık birilerini görmek için yüzlerine bakıyorum ama çoğunlukla bana dehşetle bakan Üstün Yetenekliler var ki bu da beni çok iyi tanımayan birinin işareti.

Ya da beni biraz fazla iyi tanıyan biri.

"Tanrı aşkına, onu buraya getirmemen gerektiğini çok iyi biliyorsun!" İrkiliyorum ve Atlas yanıma doğru kayıyor, ama bu sadece Vivian, yüzünde huysuz bir ifadeyle orada duruyor ve sanki emirlere itaatsizlik eden yaramaz çocuklarmışız gibi kollarını göğsünde kavuşturmuş bize bakıyor.

"Gryph'in Bonded'ını ailesiyle tanışması için buraya getirdim, bunun neresi kötü?" Nox sesinde alaycı bir masumiyetle söylüyor ve ben yine yüzümde patlamak isteyen sırıtışı ısırmak zorunda kalıyorum.

Onun bu tarafında olmak başka bir şey.

Vivian'a iğneleyici bir karşılık vermek için ağzımı açmıştım ki Gryphon'un sesi zihnime süzüldü: "Neden Gabe bana hepinizin ailemle tanışmak için burada olduğunuzu söyledi ve tam olarak neden artık geldiğinizi duyamıyorum?

Dudağımı ısırıyorum ve deli gibi görünmemek için etrafımda olup bitenlere konsantre olmaya çalışıyorum ama Nox benim yerime cevap verince bu imkânsız oluyor: Sen ve North'un Oleander'la ortak bir zemin bulmam için ısrar ettiğiniz kaç aydan sonra, şimdi bunun sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalacaksın. Ona seni kafasından nasıl uzak tutacağını öğrettim ve babanın tam olarak kim olduğuna dair bazı gerçekleri öğrenmesini sağladım.

North ve Gryphon'un ona olan kızgınlığını hissedebiliyorum ve bu benim tutumumu biraz azaltıyor.

Bizi burada istemiyorsan eve geri dönebiliriz, diyorum yavaşça ama araya Atlas girince şaşırıyorum: Babanın, oğlunun Bağlı Grubu'nun kim olduğunu tam olarak bildiğinden emin olmak için buradayız. Eğer Oli'nin

ve geri kalanımız senin için yeterince iyi değilse, o zaman başka bir şey geliyor.

Vivian hepimize deliymişiz gibi bakıyor ama Nox, Gryphon'a son bir alaycı mesaj gönderirken bana yaklaşıyor, Şuna bakar mısın? Bassinger ve ben bir konuda hemfikiriz.

Gryphon'un ortaya çıktığımız için bize ne kadar kızabileceğini düşünmek beni biraz geriyor ama toplantı odalarından çıktığında, beni kollarına almak için gelmeden önce Nox'a sadece vahşi bir bakış fırlatıyor. Kendimi göğsüne yaslıyorum ve gücünün bir kısmının içime işlemesine izin veriyorum, göğsünün sert düzlemleri birkaç saat önce banyomda olduğu gibi şimdi de rahatlatıcı.

"Bağın, babamın Draven'larla konuşma şeklinden hoşlanmayacak," diye mırıldanıyor bana, etrafta kimsenin duymayacağından emin olduğum kadar sessiz bir şekilde.

Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum ve gerçek bir tehlikede olmadığımızı, bunun aile politikası olduğunu ve ölüm ya da yıkım gerektirecek bir şey olmadığını bildirmek için bağımı kontrol ediyorum. Bu durumdan pek memnun değil ama sanırım Nox'la olan ruh bağından dolayı hâlâ yeterince yorgun olduğu için bu seferlik oturmayı kabul ediyor. Küçük mucizeler.

"İyi olacağım."

Gryphon geri çekilip bana bakıyor ve biraz alay ediyor. "İyi olmayacaksın. Ben iyi değilim. Kuzey de iyi değil ve şaşırtıcı bir şekilde Nox da iyi değil ama sanırım babamı dehşete düşürmenin ve öfkelendirmenin yollarını bulmaktan, onun yanında olmak zorunda kaldığı son seferden daha fazla keyif alıyor."

Bir gülümsemeyi bastırıyorum - kimsenin bir zamanlar beni deliliğe bu kadar yaklaştıran tavrımdan bu kadar keyif aldığım için delirdiğimi düşünmesini istemiyorum - sonra tekrar omuz silkiyorum. "Sana kalmış. Onlarla görüşmememi tercih ederseniz eve dönmekten mutluluk duyarım."

Gryphon başını yavaşça bana doğru sallıyor, ağzının köşeleri aşağı doğru dönmüş. "Mesele senin onlarla tanışman değil. Seni kızdırmalarıyla ilgili. Kimsenin

seni üzmesini istemiyorum.

Sen ve senin bağın da bu karışıma ekstra bir 'kötü fikir' katmanı ekliyor. Çenesini kapalı tutması için onu ne kadar uyardığımızın bir önemi yok, babam kendine engel olamıyor."

Atlas bize doğru ilerliyor, parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve beni toplantı odasına doğru çekiyor. "O zaman şu işi bitirelim de Oli'yi eve geri götürebilelim. Ruh bağından sonra bu kadar erken ayağa kalkmamalı zaten."

Hayatım boyunca hiç bu kadar canlı ya da kontrollü hissetmediğimi belirtmek istemiyorum, çünkü o ve Gabe ile kestirmek kulağa gerçekten harika geliyor.

Keşke bu toplantı her şeyi berbat etmese.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Oli

Gryphon'un babası, 'General' lakaplı bir adamın nasıl görüneceğini hayal edebileceğiniz gibi görünüyor.

Draven malikânesinde Gryphon'un odasındaki çerçeveli fotoğrafı, Gryphon, Kyrie ve ailesinin gülümseyip çok mutlu göründüğü aile fotoğrafı sayesinde onu daha önce görmüştüm ama şu anda karşımda oturan o gülümseyen adamdan eser yok.

Kuzey beni Gryphon'la kendi arasına sıkıştırmakta ısrar etmişti ve Atlas ilk kez bu konuda onunla hiç tartışmadı. Bana öyle geliyor ki o da Bağlanmış Grubumun geri kalanının her zaman oynadığı oyunu oynuyor, bize karşı herhangi bir zayıflığı kullanabilecek herkesin önünde birleşik bir cepheden başka bir şey göstermiyor ve bir an için ailesine bu şekilde davrandığımız için Gryphon'a biraz üzülüyorum.

General'e bir bakış bana onun kesinlikle
Bağlanmış Grubumdan bazılarına zarar vermek için herhangi bir zayıflığı kullanın.

Oğluna bakarken yüzü Gryphon'unkine çok benziyor, durumu değerlendirirken okunması neredeyse imkansız olan o boş levha gibi, ama Nox'a veya Kuzey'e baktığı anda, maskelemeye veya gizlemeye bile çalışmadığı bir nefret var.

İkisinin de ona karşı medeni davranmakta zorlanmalarına şaşmamalı.

İçeri girdiğimiz anda, Gabe'i sanki tanınacak kadar önemli değilmiş gibi görmezden gelmişti, bu da dişlerimi kenetlemişti. Atlas'a attığı tiksinti dolu bakış, bana kalırsa tabuta çakılan son çiviydi.

Tanrı'ya şükür ki bu odaya girmeden önce senedimle konuşmuştum.

Göğsümde uyumaya gitmeseydi, harcadığı onca güçten sonra ihtiyaç duyduğu iyileşme sürecine devam etseydi, muhtemelen duvarlardan bağırsak falan temizliyor olurduk, çünkü bu adam için temiz, ruhu parçalayan türden bir ölüm olacağından bile şüpheliyim.

Hayır, Azrael ve August'u Bonded'ımızdan çağırır ve onlardan tatlı bir şekilde bu sorunla ilgilenmelerini isterdi. Onlar da bunu küçük gölgeli yüzlerinde en tatlı, en dişlek sırıtışlarıyla yaparlardı. Bunu biliyorum.

"Bir Ölüm Taciri daha," diye mırıldanıyor General, hepimizin bizi kızdırmaya çalıştığını anlayacağı kadar yüksek sesle.

Muhtemelen bu, sinirlerimin onun pislikleriyle nasıl başa çıkacağını görmek için bir testti, ama yemi yutmadım. Bunun yerine, masanın o tarafında onunla birlikte oturan iki kadına bakıyorum, hangisinin Gryphon'un annesi olduğunu anlamaya çalışıyorum, gerçi tahmin etmek oldukça kolay. Gryphon ve Kyrie ile aynı gözlere sahip ve oğluna sanki bu odada oturan tek kişi oymuş gibi bakarken bakışlarında bir anne sıcaklığı var.

Diğer kadın ona hızlı bir değerlendirme bakışı attıktan sonra sanki ayakkabısının altındaki kirmişim gibi bana bakıyor.

Uzun bir gün olacak.

North, General hiç konuşmamış gibi davranır ve önündeki bazı kâğıtları karıştırır. "Rapor etmeniz gereken başka bir şey var mı?"

Aramıza bir göz attıktan sonra gözleri oğluna kayıyor ve Kuzey'in sorusunu geçiştiriyor. "Sırf onlar senin

Bonded Group bu tür bilgiler için yetkileri olduğu anlamına gelmez. Elde etmek için pek çok iyi adamımızı kaybettiğimiz istihbaratımızı, sırf kan testinde ortaya çıktı diye bir Bassinger'ın önüne atmayacağım."

Bunun onu ne kadar kızdıracağını anlamak için Atlas'a bakmama gerek yok ama Gryphon ona kendini kaybetme fırsatı vermiyor. "Bu odadaki herkes aynı seviyede yetkiye sahip. Tarama süreçlerimizin yeterince titiz olmadığını düşünüyorsanız, bunu konseyle görüşmeniz gerekecek."

"Neyse ki odada bir temsilcimiz var," diye söze girdi Nox ve sandalyesinde öne doğru eğilerek North'u işaret etti. "Devam edin ve davanızı anlatın."

General onun sözlerine tepki vermiyor, sanki geri kalanımız yokmuş gibi oğluna bakmaya devam ediyor. Bir adamın oğlunu bu kadar derinden sevip en çok sevdiği insanlardan bu şekilde nefret etmesini büyüleyici buluyorum çünkü bana göre Gryphon'u incitiyor. Dışarıdan belli etmiyor olabilir ve ben de onun duygularını ya da zihnini onun bize yapabildiği gibi okuyamıyorum ama ben onun Bağlanmışıyım ve bunun beni ne kadar kızdırdığını bildiğim kadar iyi biliyorum.

North sandalyesinde arkasına yaslanıp bir elini takım elbisesinin önünü, General'in dişlerini kenetlediğinden emin olduğum çok yavaş bir şekilde düzelterek, "Kan testlerinden bahsetmeniz komik," diye söze başlıyor.

Bunu yaparken bir tür playboy meclis üyesi gibi görünüyor, oyunda herhangi bir derisi olmayan ve altındakileri gerçekten daha az umursamayan bir tip, North Draven'ı tanıdığım kişinin tam tersi, bu adama karşı kullandığı başka bir silah.

"Hazır buradayken sağlık ofisine uğrayıp kan tahlillerinizi yeniden yaptırmalısınız."

Üçü de bize kaşlarını çattı ve Gryphon'un annesi "Bu da ne demek oluyor? Neden böyle bir şey yapmamız gerekiyor ki?"

Gryphon boğazını temizler ve üçünün arasına bakar. "Yakın zamanda en güçlü Bond Gruplarını parçalamaya yönelik bir Direniş komplosunu ortaya çıkardık."

General gözlerini devirir ve elini sallar. "Tabii ki öyle, her zaman yaptıkları şey bu."

Gryphon başını sallar ve dişlerini sıkarak konuşur, öfkesine zorlukla hâkim olur. "Evet, ama uzun vadeli oyunlarını öğrendik. Kan testleriyle ve özellikle de Bağlanmış Gruplarla oynuyorlarmış. Özellikle bir Merkezi Bağ'ı yanlış kategorize ettiklerini ve onun Bağlarından birine bir Direniş üyesi tarafından saldırtıldığını ve onun kendi Bağı olduğunu düşünmesini sağladıklarını ortaya çıkardık."

Odada bir an sessizlik olur ve ardından General sırıtır. "Hepinizin kanı yeniden test edildi mi? Sonunda oğlumu geri alabilecek miyim?"

Bu adamı öldürmek istiyorum.

Masanın altında, Gryphon dışında kimsenin göremeyeceği bir yerde iki elimi yumruk yapıp sıkıyorum, o da onlara bakıyor ve sonra zihin bağlantımız aracılığıyla şu mesajı gönderiyor: "İstersen gidebiliriz, Bağlı. Buna katlanmak zorunda değiliz.

İlk öfkelenen North olunca şaşırıyorum ve eminim ki bunu aklına gelebilecek en kötü şekilde yapıyordur.

Bileğini çevreleyen küçük duman şeridi, August en büyük haliyle yanında belirene kadar büyür, Gryphon'un ailesine gülümserken çenesindeki sıra sıra keskin dişler ortaya çıkar.

Kimsenin paniklemesini ya da bu konuda bir tartışmaya girmesini istemiyorum, bu yüzden elimi uzatıyorum ve dikkatini çekene kadar gölge yavruyu çağırıyorum. Kolay değil, çünkü General'i yemeyi çok istiyor, ama onu yanıma getirip mükemmel bir gölge köpek yavrusu gibi kucağıma oturtuyorum, kulaklarının arkasını kaşırken dili kafasından dışarı sarkıyor. Kocaman kafasını omuzlarıma yaslayıp saçlarımı okşuyor ve yine benimle birlikte olmanın keyfini çıkarıyor.

"Seni özledim tatlı oğlum," diye mırıldanıyorum daha fazla tırmalamak için ellerime vururken ve ona istediği her şeyi verirken kıkırdıyorum. "Seni çok özledim. North'la daha fazla takılmamıza izin vermesi konusunda konuşmalıyız çünkü sen çok mükemmelsin ve bu kadar kapalı kalmamalısın. Öpücüklerin için çok tatlısın. Teşekkür ederim, tatlı oğlum."

"İşte bu yüzden kan testlerimin tekrarlanmasına ihtiyacım yok," diye tersliyor North. İrkiliyorum ve ona doğru bakıyorum, August dikkatimi dağıtmışken etrafımda neler olduğuna biraz daha dikkat ediyorum. General ve iki kadının da dehşet içinde bana baktığını görüyorum.

General pek titremeyen bir sesle, "Yaratıklar anneni parçaladı," diyor ama eminim ki bu, içinden pompalanan korku seviyesinden çok kontrolüyle ilgilidir.

Kuzey başını sallar. "Bunu yaptılar çünkü o gerçekten babamın Bağlanmışı değildi. Direniş çok uzun zamandır kan testleriyle oynuyor. İstemiyorsanız tekrar yaptırmak zorunda değilsiniz ama her ihtimale karşı tüm Üst Kademe Üstün Yeteneklilere bu öneriyi yaptım. Bu bilgiyle ne yapacaksanız yapın."

Toplantı odasından çıkarken North'un dikkatini çekmeye çalışıyorum ama o hepimizden önce davranıp ofisine doğru aceleyle yürüyor, katılmayı tercih etmeyeceğinden emin olduğum konsey toplantısına çoktan geç kalmıştı.

Nox'la olanlardan bu yana onu hâlâ doğru dürüst göremediğim için biraz üzülüyorum ama yaptığı işe de engel olmak istemiyorum. Konsey üyesi olarak sürekli dolu bir tabağı var, şu anda görevde olan ve gerçekten bir şeyler yapan tek üye

topluma yardım etmek için çalıştığını söyleyebilirim. İşini yapıyor diye kendime acıma partisi düzenleyecek değilim.

Gerçekten istediğimde bile.

Ağustos benimle birlikte geride kalıyor ve şimdilik bu kadarı yeterli.

Nox söylenenler yüzünden kötü bir ruh hali içinde uzaklaşıyor ve ben de kitaplarına geri döneceğini bilerek onu kendi haline bırakıyorum. Hâlâ takıntılı bir şekilde bağlarımız hakkında bulabildiği her şeyi araştırıyor ve bizi gerçekten ne için burada olduklarını öğrenmeye yaklaştırabilecek bir bağlantı bulmaya çalışıyor.

Olasılıklar sonsuz ve korkutucu görünüyor.

Gabe ve Atlas yavaşça arkamdan geliyor, beni ATV'ye bindirip eve geri götürmeye hazırlar ama Gryphon onlara yol gösteriyor. "Bağlı'mla konuşmam gerek. İşimiz bittiğinde eve doğru yola çıkacağız."

Bu o kadar kesin ve tartışmasız bir emir ki, ikisi de bunu sorgulama zahmetine girmiyor, sadece yanaklarıma öpücükler kondurarak geçip gidiyorlar, artık toplantı odasının boğuculuğundan kurtulduğumuz için birbirleriyle gülüşüp şakalaşıyorlar.

Ellerimi Atlas'tan ödünç aldığım ceketin cebine sokuyorum. Üzerime üç beden büyük geldiği için bol bile sayılmaz ama kumaş tarafından yutulmak hoşuma gidiyor. Onun gibi kokuyor ve hiçbir şey bağımı, fiziksel olarak yanımda olmasalar bile, onlarla çevrili olmaktan daha mutlu ve memnun kılamaz.

"B a b a m ve Serena seninle görüşmeyi reddedecekler ama annem onlar gitmeden önce en azından seninle konuşmak istiyor."

Başımı sallıyorum ve annesinin adının ne olduğunu bile bilmediğim için kendimi garip hissetmemeye çalışıyorum, ama bir kez daha ne düşündüklerini bilmek için ille de birinin zihnini okuyabilmeniz gerekmediğini kanıtlıyor.

Bana sırıtıyor ve sessizce mırıldanıyor, "Adı Allison ve kesinlikle General'in söylediklerine uyuyor.

diyor ama ben ve Kyrie onun istisnasıyız. Her zaman öyleydik."

Ona bu konuda çok saygı duyuyorum çünkü çocuklar her şeyin istisnası olmalı ve odanın etrafına bakıyorum. "Kyrie nerede, yoksa o da senin gibi karşılanmıyor mu?"

Gryphon nefesinin altında biraz homurdanıyor. "Hayır, o da anlıyor ve muhtemelen benden daha kötü. Bu sabah toplantıdan önce ilk iş olarak bu konuyu halletti. Annem onu Doğu Yakası'na, oradaki Üstün Yetenekliler topluluğuna taşınması konusunda taciz ediyor. Annem kan tahlillerinde şimdiye kadar herhangi bir bağ çıkmamasının sebebinin bu olduğunu düşünüyor ama Kyrie her zaman mutlu bir şekilde bağımsız olmuştur. Sanırım birine bağlanmadan önce bir on yıl kadar daha bekar kalmayı tercih edecektir."

Biraz fazla hevesli bir şekilde başımı sallıyorum ve o da bana kaşları alnına doğru kayan bir bakış atıyor. "Bekâr hayatı sana göre değil, Bonded. Tehlikeye balıklama atlamakta çok iyisin. Bence kendi haline bırakılırsan hayatta kalamazsın. Kaçma fikri aklına geldiğinde tüm Bağlanmışlarının seni koruması daha iyi olur."

Gözlerimi deviriyorum ve hızlıca etrafıma bakıyorum, bizi fuayede yalnız bulduktan sonra ileri doğru itiyorum ve kendimi Bonded'ıma sarıyorum. "Hepiniz bensiz gayet iyi hayatta kaldınız. Eminim ben de iyi olurdum. Ayrıca, bilmediğin bir şeyi özleyemezsin. Kyrie bekâr olmaktan mutlu çünkü neyi kaçırdığını bilmiyor. Sonunda o kişiyi ya da kişileri bulduğunda, keşke daha önce bulsaydım diyecek."

Gryphon beni kollarının arasına alırken kıçımı avuçluyor, dudaklarını pişmanlık duymadan dudaklarıma bastırırken ciyaklamalarıma ve itirazlarıma aldırmıyor. Ondan uzaklaşırken, "Kaçırmak için ne korkunç bir şey," diye mırıldanıyor ve ben de ona aşık bir aptal gibi gülümsüyorum.

"İyi ki zorunda değilsin," diye mırıldanıyorum ve bu sefer, ayak sesleri daha ileri gitmesini engelleyene kadar onu öpmek için hamle yapıyorum.

Tanrıya şükür, çünkü Gryphon'un dili çok kötü bir şey. Eminim o anda beni her şeyi yapmaya ikna edebilirdi. Annesi köşeyi döndüğünde, bir elim Gryphon'unkine sıkıca sarılmış, kendi ayaklarımın üzerinde duruyorum, artık aramızdaki tek bağ bu ve o zaman bile gözleri gözlerine indiğinde kızaracak gibi oluyorum.

Elinde büyük bir kutu tutuyor ve Gryphon'un ağzı kutuyu görünce sert bir çizgiye oturuyor.

"Onları aldığınız için teşekkür ederim," diyor ve annesi ayaklarımızın dibine koymadan önce başını sallıyor.

"Hiç sorun değil, bebeğim," diyor, gözlerindeki gururla ona gülümseyerek.

Gryphon'un annesine ve onun üzerine titremesine surat asmayacağım, ancak bunu yapmamak zor ve görmek inanılmaz derecede sevimli.

Annesine sarılmak için öne çıkarken elimi biraz isteksizce bırakıyor. Uzun boylu bir kadın, ama yine de ondan beş santim kadar uzun ve neredeyse onun heybeti içinde kayboluyor.

"Baban buraya geri taşınmayı düşünüyor. Ona istemediğimi söyledim, ki bu düpedüz bir yalan, ama biraz daha kendine gelene kadar bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diyor Gryphon'un kollarından uzaklaşırken sessizce.

Gözleri biraz daha parlıyor, tıpkı birinin gözyaşlarına karşı koyarken yaptığı gibi ve neredeyse tanık olmamam gereken bir ana izinsiz girdiğimi hissediyorum. Tam uzaklaşıp kaçmak üzereydim ki bana döndü.

"Hepinizle tanıştığıma memnun oldum. Gryphon bana sizden çok bahsetti ve öyle görünmediğinden emin olsam da ikinizin birbirinizi bulmuş olmanıza sevindim. Nihayet."

Son kelime biraz acıtıyor ama ona gülümsüyorum ve başımı eğiyorum. "Sizinle tanışmak da çok güzel. İdeal bir Bonded olamadığım için üzgünüm ama oğlunuzu sevdiğime söz veriyorum ve bir Bonded'da ihtiyacı olan şey olmak için elimden geleni yapıyorum."

Gryphon bana kaşlarını çatıyor ama annesi hafifçe gülümseyip başını sallıyor. "Her anne çocuğunun güvende olmasını ve sevilmesini ister. O gölge yaratığın uysal bir köpek yavrusu gibi kucağında oturduğunu görmek aslında oğlumun bunları elde edeceğine dair bana biraz umut verdi. Her zaman durum böyle değildi, bu yüzden bunun için minnettarım."

Ona yakın zamanda bir tahvilimi hayata döndürdüğümü ve bunu yapabilen bildiğimiz başka kimsenin olmadığını belirtmek istiyorum ama onu daha fazla korkutmak da istemiyorum. Bunun yerine başımı sallıyorum ve sonunda bana elini uzattığında elini sıkıyorum.

Bebek adımları, değil mi?

Birlikte ATV'ye bindiğimizde Gryphon sessiz kalıyor ve bizi eve doğru yola çıkarıyor.

Annesinin ona verdiği kutu arkada biraz tıkırdıyor. Tam olarak ne almasını istediğini çok merak ediyorum ama merakımı şimdilik kendime saklıyorum. Sadece bir an için onun arkadaşlığının tadını çıkarıyorum.

Saatin bu kadar erken olmasına rağmen yollarda hâlâ çok sayıda insan var. Çoğu bir şekilde bizi tanıyor, el sallıyor ya da günaydın diyor ve kendimi koltuğumda biraz rahatlarken buluyorum. Hepsi benden korkuyor olabilir, ama en azından şimdi medeni olabilecekleri bir yere geliyoruz. Babalarının başına gelenlerden sonra Draven'lar için de işlerin böyle gittiğinden eminim ama ben de aynı muameleyi görmekte bir sakınca görmüyorum.

August ayaklarımın dibinde oturuyor, bana hayranlıkla bakarken başını koruyucu bir şekilde bacağıma sokuyor. Başını kulaklarının arasından okşuyor ve ona sevgiyle bakıyorum. "Nox'un sana nasıl saklanacağını öğretmiş olmasından hoşlandığımı sanmıyorum. Beni kafandan çıkar," diyor Gryphon sessizce. Sesi motorun gürültüsünden zar zor duyuluyor ve ben de ona deli gibi sırıtıyorum.

Ona sataşıyorum çünkü bu dünyaya bu adamla uğraşmak için geldim, yemin ederim. "Kimsenin kafama girip beni bir bomba gibi patlatamayacağından emin olmak için çalışmam gerekiyor, değil mi? Gurur duyacağını sanmıştım!"

Bana yan gözle bakıyor çünkü ikimiz de öyle olduğunu biliyoruz, ama aynı zamanda nerede olduğumu, ne yaptığımı ve en içten düşüncelerimin her birini her zaman bilme ihtiyacı ile inanılmaz derecede telaşlı, bağımlı sınırında.

Tamam, eminim o kadar da kötü değildir ama öyle hissettiriyor.

Eve vardığımızda, Gryphon arabayı sürmeye devam edip evin arkasındaki küçük patikayı kullanarak küçük bir yokuş çıkınca şaşırıyorum, ta ki sonunda tüm vadiyi seyredinceye kadar.

Sığınak kasabası altımızda ve alanı koruyan dağlar etrafımızda beliriyor. Gördüğüm manzara karşısında ciğerlerimdeki havanın biraz boşaldığını hissediyorum. Büyüleyici bir manzara. Bir an için Gryphon'un bana karşı inanılmaz romantik davrandığını düşünüyorum, ta ki motoru kapatıp derin bir iç çekene kadar.

Mutlu bir ses değil.

"Ne oldu? Seni kızdıran ne?"

Bana babasıyla ilgili korkunç karanlık şeyler ya da tüm bunların onu nasıl parçaladığına dair suçluluk dolu bir hikâye anlatacağından eminim ama bunun yerine bir eliyle kutuyu açmak için arkaya uzanıyor, küçük plastik bir kutu çıkarıyor ve kucağıma koymadan önce bir saniye tereddüt ediyor.

"Annemden dönmeden önce Maryland'e uğramasını istedim. Birkaç ay önce, ailenizin küllerinin nerede tutulduğunu bulana kadar etrafı aramaya başladım. Henüz kimse onları almaya gelmemişti, bu yüzden hala onları yakan cenaze evindeydiler. Onları eve getirmek isteyeceğini biliyordum ve buraya güvenli bir şekilde getirmeleri için ailemden başka kimseye güvenmiyordum."

Nefes alışım dengesizleşiyor ama küçük kutuya bakarken kendimi düzeltmeye zorlayamıyorum. Üzerinde annemin adı, doğum tarihi ve birileri için bir şey ifade ettiğinden emin olduğum ama benim için hiçbir şey ifade etmeyen bir seri numarasının yazılı olduğu beyaz bir etiket var.

Kutuya tekrar bakıyorum ve her birinin üzerinde babalarımın isimlerinden birinin yazılı olduğu başka plastik küvetler buluyorum.

Gryphon ailemi evime getirdi.

"Sana bundan bahsetmedim... belki onları bulamayız diye. North ve ben birkaç aydır onları arıyorduk ve bulduktan sonra annemin gidip onları almasını sağlamak zorunda kaldık. Bazı bürokratik işlemler vardı ama North bu işleri nasıl halledeceğini biliyor."

Kendi kelimelerim tamamen kurudu, ama sanırım Gryphon bunu biliyor. Bunu biliyor ve ben kafamı bir şekilde toparlarken benim için sessizliği doldurmaktan mutluluk duyuyor.

"Kuzey, buraya daha kalıcı kökler salmaktan, daha fazla altyapı ve işletme getirmekten bahsediyor, böylece burası bizim için sadece geçici bir sığınak değil, gerçek bir kasaba haline gelecek. Eğer buranın kalıcı olmasını istiyorsanız, o zaman onları buraya gömebiliriz. Ya da Direniş'in icabına baktıktan sonra küllerini bizimle birlikte istediğin yere götürebiliriz, Bonded. Şimdi yapacağımızı biliyorum. Hiç şüphesiz, bunu kazanacağız. Her zaman biliyordum, ama Nox'u geri getirişini izlerken... bu savaşı kazanacağımızdan hiç şüphem kalmadı. Ailen yaptığın her şeyle gurur duyardı."

Başımı sallıyorum ve yanaklarımdaki yaşları siliyorum, bir elim küçük plastik kutunun üzerinde, sanki bir saniye bile gözümün önünden ayırırsam yok olacakmış gibi koruyucu bir şekilde duruyor.

Sonunda kelimelerimi bulduğumda, bir vıraklama olarak çıkıyorlar, ama muhtemelen bu şekilde daha anlamlı oluyorlar.

"Teşekkür ederim, Bonded."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Atlas

Sawyer ve Gray'in Central Bond'larının önünde aptallar gibi debelenmelerini izlemek günümün en önemli anlarından biri haline geldi.

Aro, işlem için Tac Eğitim Merkezi'nin altındaki hücrelerde tutuluyor, çünkü onu bulduğumuzda teknik olarak Direniş'in silahlı bir üyesiydi ve Oli onu eve getirmemizi talep etmişti.

Gryphon'un North ve diğer üst düzey yetkililerle birlikte insanların programdan çıkarılıp topluma geri gönderilip gönderilmeyeceğine ya da onlar için umut olup olmadığına karar vermek için ihtiyaç duyduğu her şeyi gözden geçirmesi genellikle sadece birkaç gün sürer. Ancak Oli'nin Nox'u hayata döndürmesini izleyerek geçirdiği zaman ve ardından ikisi uyuyup iyileşirken geçen zamandan tamamen habersiz bir şekilde çılgına döndüğü gergin günlerle birlikte, henüz onunla süreci başlatma şansı olmadı.

Sawyer'ı yavaş ama emin adımlarla derin uçtan aşağı gönderir.

En iyi zamanlarda geveze, kiminle konuşursa konuşsun tamamen pişmanlık duymayan ve saygısız biri.

Kendimi onu duyabilecek mesafede bulduğumda, aptalca bir şekilde onu ikna etmeye çalışıyorum.

"Her şeyden önce Bağlı'sına baktığı için onu suçlayamazsın," diyorum ve Aro hücrenin içinden başını sallıyor, kolları hâlâ kardeşine sıkıca sarılmış.

Normalde insanların aynı odada kalmasına da izin vermezler ama Sawyer kendi istediğini elde edene kadar North'a karşı oldukça güçlü bir kampanya yürütmüştü. İyi ki de öyle yapmıştı, bunu ona söyleyecek değildim ama küçük kız kardeşi geldiğinden beri sert ve koruyucu bir yüz ifadesi takınmıştı, artık o kadar perili ve ıssız görünmüyordu.

Ne yazık ki, o kamplarda neler olduğunu çok iyi biliyorum ve Sawyer'ın biraz daha yumuşak bir şeye ihtiyaç duyabilecek birinin yanında atılgan ve fevri doğası konusunda biraz endişeliyim. Gray'den aldığı yan gözlerden, Gruplarındaki üçüncü Bond'un, yüksek sesle söylemese bile benimle aynı fikirde olabileceğini biliyorum. Gabe'e göre ikisi birbirlerine ezelden beri aşıklar, bu yüzden tüm bunların tam olarak nasıl sonuçlanacağını görmek en azından eğlenceli olacak.

"Bunu anlıyorum ama aynı zamanda onun benim Bond'um olduğunu da anlamalısın ve belki ben de onun biraz öncelikli olmasını istiyorum," diyor Sawyer tamamen gereksiz bir sürü el hareketiyle ve Sage köşede Felix'le oturduğu yerden iç geçiriyor.

Kardeşinin Central Bond'unun bulunduğunu öğrendiği andan itibaren Sage boş zamanlarının çoğunu burada kızı tanımaya çalışarak geçirdi. Felix'i de yanında getirmişti ama Aro, Felix'le güvende olduğuna dair ona ne kadar söz vermiş, yalvarmış ve yakarmış olsak da henüz kimse tarafından görülmeyi reddetti.

Yine de kardeşini kontrol etmesine izin vermişti, ama sadece onun gözetimi altında. Odaların kalkanlı olduğunun ve bu durumda gücünü Felix'e karşı kullanmasının mümkün olmadığının farkında olduğundan emin değilim, ancak koruyucu doğasını takdir edebilir ve saygı duyabilirim.

Oli duvardaki dev, kalın cam panellerden birinden kesilmiş küçük kapağı açıyor ve atıştırmalık yiyecek ve şeker dolu bir çantayı kardeşlerin içine bırakıyor. Kapı büyük bir gürültüyle kapanıyor ve hepimiz orada öylece durup çantaların boşlukta şıngırdamasını dinliyoruz.

Oli sessizliği bozuyor, sadece konuşmaktan ve boşluğu doldurarak garipliğin bir kısmını ortadan kaldırmaktan mutlu. "Gerçekten nelerden hoşlandığını bilmiyordum, bu yüzden güzel görünen her şeyi aldım. Bilirsiniz, şef ya da mutfak personeli ne kadar çaldığımı fark edip beni dışarı atmadan."

Gabe homurdanıyor ve gözlerini deviriyor. "Kuzey tüm bu kasabayı finanse ediyor. Kendi Bağlı Grubunuzdan çalamazsınız."

Alaycı bir gülümsemeyle ona bir el sallıyor. "Orada herkes için kaynaklar var, yani teknik olarak hırsızlık, ama aynı zamanda başımı soktuğum herhangi bir beladan uyuyarak kurtulabileceğimi bildiğim için çok güvendeyim."

Sawyer kıza sırıtıyor ve sonra onu bastırmaya çalışarak Merkez Bond'una suçlu bir bakış fırlatıyor, ama kız bizim maskaralıklarımızın hiçbirini fark etmiyor ve yılan dolu bir çantayı açarken hayal edebileceğiniz türden bir tereddütle çantayı açıyor. İçinde beş yetişkin erkeği şeker komasına sokmaya yetecek kadar şeker var ve kızın iradesinin ve inadının parçalanmasını, Snickers paketini yırtıp açmasını ve bir tanesini tek lokmada yutmasını izlerken kendimi içimden Bond'uma şükrederken buluyorum.

İlk kez birinin ona teklif ettiği bir şeyi kabul ediyor.

Gray sanki rahatlayarak ağlayacakmış ya da muhtemelen hayatını ona adayacakmış gibi Bonded'ıma bakıyor. Bir hafta önce olsa dişlerimi kıracak kadar sert sıkardım ama şimdi o da benimle aynı durumda.

Tahvillerimizin hayatını biraz olsun kolaylaştırabilecek herkese umutsuzca bağlı ve minnettarız.

Yine de endişelenmesine gerek yok, çünkü Oli her zaman en travmatik insanlarla iletişim kurabilmiştir ve Merkezi Bağ'ı en iyi ellerde. Draven'ı korkutan Nox'u bir şekilde evcilleştirmeyi başardı, bu yüzden Aro'nun kısa sürede toplumumuzun tam işlevli bir üyesi olacağından hiç şüphem yok.

Oli, Sage'i yanına çağırıp cam duvarın dibine oturtuyor, ikisi ufak tefek konuşmalar yapıyorlar, sadece rastgele bir dolgu sohbeti, ama ben Bağlı'mın tam olarak ne yaptığını biliyorum. Kıza hitap etmeden önce Aro'nun beyninde biraz dopamin olması için yeterince şeker yemesini bekliyor, odadaki tüm erkekleri tamamen görmezden geliyor ve onu sessizce ikisiyle konuşmaya ikna ediyor.

"Hücrede ihtiyacın olan ve sana verebileceğimiz bir şey var mı? Gryphon bu öğleden sonra geliyor ve seni buradan çıkarabilmemiz için sadece birkaç gün daha geçmesi gerekiyor."

Aro başını sallıyor ve Oli'nin pozisyonunu yansıtacak şekilde duvara yaslanıp oturuyor. Ondan sadece birkaç metre uzakta ama kalın cam duvarla ayrılmış durumda. Küçük kardeşi çantadan bir avuç Skittles alıp tekrar yatağa tırmanıyor, Sawyer'ın gizlice soktuğu küçük bilgisayar oyununu alıp arkasına yaslanıyor ve oyunu oynuyor.

Aro, Bağlı'ma bakmadan önce onun yerleştiğini ve rahat olduğunu anlayacak kadar onu izliyor. "Besleniyoruz ve sizden biri olmadan kimsenin bizimle birlikte bu hücreye girmesine izin verilmedi, yani hayır, sanırım ihtiyacımız olan her şeye sahibiz."

Sanırım teşekkür etmeye ancak bu kadar yaklaşabileceğiz ama Oli yine de güneş gibi gülümsüyor. "Seni buradan çıkardığımızda, seni nerede barındırabileceğimiz konusunda Gryphon'la konuştum. Konuşabileceğimiz birkaç seçenek var. Buradaki topluluk hâlâ inşa ediliyor ve henüz senin ve Lahn'ın tek başınıza yaşayabileceğiniz kadar evimiz yok,

Ama şu anda istemediğiniz hiçbir erkekle yaşamak zorunda da değilsiniz. Tahvillerinizi bulmuş olmamız sizi bir şey yapmaya zorladığımız anlamına gelmiyor. Sadece kadınlara özel evlerden birinde yaşayabilir ya da Tahvillerinizin Sage ve Tahvil Grubuyla paylaştığı eve taşınabilir, böylece Sage her zaman yanınızda olur. Ya da geçici olarak benim Bağlı Grup evime taşınabilirsiniz."

Kaşlarım alnımdan yukarı kalkıyor ve Gabe'e bir bakış fırlatıyorum. Evimizin kimseye açılmasını beklemiyordum ama bu aynı zamanda çok da mantıklı. Sage ve Sawyer ve onların Bağlı Grupları ailemize en yakın olanlar. Oli her zaman onlara yardım etmek için elinden geleni yapacaktı ve dürüst olmak gerekirse hepsine çok şey borçluyuz.

Aro, Sage ve Oli'nin arasına bakıyor ve ikisine de kaşlarını çatıyor. "Yani ben ve Lahn'ın kendimize ait bir evimiz olmasına yetecek kadar ev yok ama senin Bağlı Grubunun kendine ait bir evi var öyle mi?"

Oli sırıtıyor ve Sage sessizce kıkırdıyor. "Evet, bu en iyi haliyle adam kayırmadır, ancak Sığınak, Bağlanmışlarımın - Kuzey ve Nox - ve ailelerinin nesiller boyu üzerinde çalıştığı ve finanse ettiği bir projeydi, bu yüzden bir ev için öncelik aldık. Ayrıca, sadece benim Bağlı Grubum için bir çatı altında yaşayan altı kişiyiz. Sage ve Sawyer'ın evinde iki Bağlı Grup arasında sadece beş kişi yaşıyor. Bir noktadan sonra, bizim evimize daha fazla kişinin girmesine izin verirsek yangın tehlikesi yaratırız."

Sage yine kıkırdıyor ve sonra Aro'ya omuz silkiyor. "Nerede yaşamaya karar verdiğin benim için gerçekten önemli değil, ama evimize taşınmak istersen, Lahn'la birlikte uyuyabileceğiniz boş bir yatak odası var. Zamanımın çoğunu ya eğitim merkezinde ya da evde geçiriyorum. Yani eğer bize taşınırsanız, her zaman yanınızda olacağım. Ayrıca Sawyer'ın tüm zayıf noktalarını ve Gray'in en büyük korkularını biliyorum, bu yüzden onları seçmemle ilgili herhangi bir endişeniz varsa

Seni uyarmalıyım ki, zarar göreceğini bilsem onları anında yok ederdim."

Aro'nun dudağı, onu kardeşiyle yeniden bir araya getirdiğimizden beri ilk kez yukarı doğru kıvrılıyor. Baktığımda her iki Bond'un da bu etkileşimi sanki şimdiye kadar karşılaştıkları en büyüleyici şeymiş gibi izlediklerini, üç kadın arasında söylenen her kelimeyi saplantılı bir şekilde içlerine çektiklerini görüyorum. Onlara bu konuda bir şeyler söyleyebilmek istiyorum ama Oli bunu benden istese kendi atan kalbimi göğsümden söküp atardım, yani dayanacak bir ayağım yok.

Aro, "Tahvillerim ya da yaralanmak konusunda endişelenmiyorum," diye mırıldanıyor ve Oli, sanki bu odadaki herkes için çığır açıcı bir bilgi değilmiş gibi rahatça başını sallıyor.

Aro devam ederken Sawyer ve Gray sanki üzerlerinden büyük bir yük kalkmış gibi nefes veriyorlar: "Ben daha çok Direniş geri gelirse kardeşime ve bana ne olacağı ve bizim için en güvenli yerin neresi olduğu konusunda endişeliyim. Gitmemize izin vermeyecekler... onlar insanları öylece bırakacak tipler değiller."

Oli ciddiyetle başını sallıyor ve boğazını temizleyip işaret etmeye başlayana kadar odanın içinde hepimize tek tek bakıyor.

"Şuradaki Sage bir Alev ve karşılaştığım en güçlü Alev. Bir keresinde kazayla bir binayı ateşe vermişti ama onu ispiyonlayıp size detayları anlatmayacağım. Gabe her şeye dönüşebilen bir Şekil Değiştiren, yani her şeye. Eğer bir yaratığı hayal edebilirse, ona dönüşebilir, bu yüzden son numarası Sığınak'taki herkesin takıntılı bir şekilde dedikodusunu yaptığı ejderha. Atlas yok edilemez ve gerekirse bir binayı yerinden oynatabilecek kadar güçlü ve şu anda bu Yeteneğini başkalarına aktarabilmek ve yok edilemezliğini başkalarıyla paylaşabilmek için çalışıyor. Felix daha birkaç gün önce Bağlanmışlarımdan birini hayata döndürmeme yardımcı olan bir Şifacı. Karşılığında onun için şehirleri yerle bir edebilirim. Sawyer bir Teknokinetik ve bu Yeteneğini Direniş'e sızmak için kullandı. Çalışmaları

North şu anda bize bu şehri peşimizden gelmeye çalışabilecek herhangi birinden korumak için yeterli istihbarat veriyor. Ve Gray, söylentilere göre birkaç hafta önce buraya geldiklerinde bir grup Direnişçinin üzerine koca bir araba fırlatan bir Telekinetik."

Aro her birine tek tek bakıyor ve sonra Oli'ye dönüyor.

"Ve gözlerin karardı ve insanları öldürüyorsun," diye mırıldanıyor ve Oli yavaşça başını sallıyor.

"İçimde yaşayan tanrı yüzünden gözlerim kararıyor. Ben henüz gücümün sınırını bulamamış bir Ruh İşleyiciyim. Aynı zamanda beyninin içine giremeyeceği ya da manipüle edemeyeceği bir bölümünü henüz bulamamış bir Nöro'ya bağlıyım ve onun sınırları da şu anda kendini bırakamayacağı kadar zorlanmış durumda. Sonra iki Ölüm Taciri var, ikisi de aynı madalyonun iki yüzü ve Direniş arasında o kadar korkuluyorlar ki, onları öldürmek için kamplardan birine bir suikastçı gönderdiler. Dünyada senin için buradan daha güvenli bir yer yok."

Sonunda yeraltı hücrelerinden çıktığımızda, Oli ve Sage hepimizin önünde yürüyorlar, kendi aralarında dedikodu yaparken kollarını birleştirmişler ve biz de onları kendi hallerine bırakacak kadar mutluyuz. Onların kahkahaları ve kıkırdamaları kulaklarıma müzik gibi geliyor, bağlandığım kişiden sızan neşe ve memnuniyet karşısında bağlandığım kişi mutlu ve sakinleşiyor ve bir an için dünyada her şeyin yolunda olduğunu hissediyorum.

Felix her zamankinden daha bitkin görünüyor ve Gabe sırtını sıvazlayarak soruyor: "İyi misin dostum? İhtiyacın olan bir şey ya da senin için yapabileceğimiz bir şey var mı? Sadece sorman yeterli."

Felix ona alaycı bir sırıtışla karşılık verir ve başını sallar. "Sağlık Kurulu, benim bir doktor olup olmayacağımı tartışıyor.

Oli'ye Nox konusunda yardım ettiğim için programdan atılacağım. Bu konuda biraz kişisel bir kriz yaşıyorum. Birini bu dünyaya yapmak için geldiği şeyi yaptığı için cezalandıran bir organizasyonla devam etmek isteyip istemediğime karar veremiyorum... ya da sadece devam mı etmeliyim çünkü zaten hayatımın yarısını bunun için çalışarak geçirdim."

"Ne oluyor lan?" diye mırıldanıyorum ve Felix başını bana doğru sallıyor.

"Sertifikaya ihtiyacım varmış gibi değil. Ben Üstün Yetenekliyim ve yapabildiklerimin tüm amacı bu, ancak insan vücudunu ve nasıl çalıştığını anlamak Yeteneğimi kullanırken bana çok yardımcı oluyor. Bu, maksimum miktarda iyilik için minimum miktarda güç kullanabileceğim anlamına geliyor. Çok sayıda insanın yardıma ihtiyacı olduğu durumlarda bu çok önemli. Direniş ile bir savaşa giriyoruz. Yani, zaten bir savaşın içindeyiz, ancak Taktik Ekipler her dışarı çıktığında kayıp sayıları gittikçe artıyor ve benim sizin gibi güç takviyesi alma seçeneğim yok. Topluluğumun bana ihtiyacı varken sırf gurur ya da etik uğruna bundan vazgeçmem bencillik mi olur?"

Gabe inliyor ve bir elini yüzüne sürüyor. "Kahretsin dostum, sorduğumda bu kadar derin bir şey beklemiyordum. Ekstra malzemeye ya da yeni bir banyoya falan ihtiyacın olduğunu umuyordum, gerçekten yapabileceğim bir şey."

Yine de her adımda Oli'nin yanında olan bu adam için bu işin peşini bırakamam. "North, Sağlık Kurulu'na siktir olup gitmesini falan söyleyemez mi?"

Bu kadar basit olmalı, değil mi?

Draven'lar Batı Yakası'ndaki Üstün Yetenekliler topluluğuna sahipler, tıpkı ailemin Doğu Yakası'na sahip olduğu gibi. En köklü aile olduğunuzda ve dergilerde boy gösteren playboy milyarderlerinden daha zengin olduğunuzda, insanların sizi kendi yolunuzdan alıkoymak için yapabileceği pek bir şey yoktur.

Tüm bu olanlardan sonra North'un Felix için bunu yapmaktan çekineceğini sanmıyorum.

Felix omuz silkiyor ve ensesini kaşıyor. "Bu o kadar kolay değil dostum. Son birkaç aydır Bağlı Grubumun gözünün üzerimizde olduğunu da unutmamalısın. Tıp Kurulu'nda, Üstün Yetenekliler topluluğunu içeriden zayıflatmak ve çökertmek için seninle ve diğerleriyle komplo kurduğuma inanan insanlar var."

Gabe ona kaşlarını çatıyor ve Felix omuz silkiyor. "Herkes Sage'in ele geçirildiğini ya da etkilendiğini ya da her ne olduysa onu biliyor. Kieran birkaç kez doğrudan emirlere itaatsizlik etti. Bunu hayat kurtarmak için yapıyor olsa bile, yine de şüpheli bir davranış. Bir de Riley ve Giovanna'nın başına gelenler var. Şimdi Payne'in talimatlarına, amirimin doğrudan emirlerine karşı geldim ve bu hiç iyi görünmüyor."

Gabe homurdanıyor ve mırıldanıyor, "Ayrıca, hepsi Draven Bağlı Grubu'yla yakın olduğunuzu biliyor. Konseyin kendilerini hayatta tutma konusundaki yetersizliklerinden daha fazla nefret ettiği bir şey varsa o da Kuzey ve Bağlı Grubumuzun sahip olduğu güçtür. Oli'nin geri döndüğü gün, hepsi aktif olarak bizden nasıl kurtulacaklarını bulmaya çalışmaya başladılar. Bu sadece bir zaman meselesi."

Bir nefes daha veriyorum ve Gabe'e bakıyorum. "İyi adamların tarafında olmanın bıçaklara karşı sürekli arkamı kollamam gerekmediği anlamına geldiğini sanıyordum."

Gabe bana homurdanıyor ve alaycı bir tonda şöyle diyor: "Hayır, dostum. Şimdi kesinlikle biri tarafından sırtından bıçaklanacaksın. Tek fark, bunu izleyen ve denedikleri anda o pisliğin bağırsaklarını deşmeye hazır olan koca bir Bağlı Grubun var."

Sonunda eve vardığımızda, Oli hemen Sage'i gezdiriyor ve gururla Gabe ve benim evde yaptığımız tüm işleri gösteriyor. Kendisinin de fayans döşemesine yardım ettiğini söylemeyi unutuyor.

ama Gabe onun işçiliğini överken aptal gibi parlıyor. Bunun için ona bok atmak istiyorum, ama aynı zamanda burayı bitirmek için herhangi bir sosyal hayattan veya boş zamandan vazgeçti, bu yüzden bunun hakkında bir pislik olmak yerine anın tadını çıkarmasına izin veriyorum.

Buzdolabına bakıyorum ve aile yemeğimizin yemekhaneden gelen biri sayesinde ısıtılmayı beklediğini görüyorum. Kendimi bir kez daha Kuzey Draven'ın Bağlı Grubu'na katıldığım için minnettar hissediyorum.

İyi yanları da var.

Felix, kutuların üzerine yapıştırılmış talimatları izleyerek her şeyi fırına koymama yardım ediyor ve ben de her şeyi tabaklara koymak için tabaklar buluyorum. Soğuk salatalar ve garnitürlerle birlikte bol miktarda yemek var ve hepsinin kokusuyla midem gurulduyor.

Gabe masayı hazırlamaya koyuluyor ve kızlar geri döndüğünde -ikisinin kahkahaları üçümüzün de onlara aptal gibi gülümsemesine neden oluyor- tüm ziyafet herkesin tadını çıkarması için masada bekliyor.

Oli, akşam yemeği için hazır olduğumuzu bildirmek için Bağlanmış Grup'un geri kalanına ulaşıyor, ancak yalnızca Gryphon cevap veriyor ve hepsinin konsey ofislerinde bir şeyle meşgul olduklarını ve müsait olduklarında evde olacaklarını söylüyor.

Oli bunu Sage ve Felix'e anlattığında, Sage kaşlarını çatar ve mırıldanır, "Kieran da aynı şeyi söylemişti. Bu sefer ne olduğunu merak ediyorum."

Hiçbirimiz bunu gerçekten düşünmek istemiyoruz.

Onun yerine yemeğe yumuluyoruz. Oli bunların hiçbiri onu endişelendirmiyormuş gibi davranmaya çalışıyor ama zaman ilerledikçe, saate baktıkça daha da tedirgin oluyor. Onu suçlamıyorum. Kendimden çok onun iyiliği için soğukkanlılığımı korumaya ve sakin kalmaya çalışırken kendi bacağım masanın altında zıplıyor ve Gabe bifteğini çiğnemekten çok dudağını çiğniyor.

Sonunda, daha fazla dayanamayacağımı düşündüğümde, Gryphon tekrar Oli'ye uzanıyor, ama bunu hepimizin duyabileceği şekilde yapıyor.

Konsey ofislerinin arkasındaki hücrelerde yeni bir mahkûmumuz var ve hepinizin aşağıya gelmesini istiyoruz, böylece hepimiz sorgulama için içeri girebiliriz. Kieran şu anda size doğru geliyor.

Oli çatalını bırakır ve Sage'e bunu mırıldanır.

Kim o? Ayağa kalkıp, ayrılmadan önce yerleştirmek üzere yemek tabaklarına uzanırken soruyorum. Kuzey benim yerime cevap veriyor.

Jericho. Kız kardeşinizin bağlısı, sığınma arayışında kendini ve bağlısını bize teslim etti.

ONUNCU BÖLÜM

Oli

Jericho ile görüşmelerden pek bir şey beklemiyorum ama her ihtimale karşı Tac kıyafetlerimi giymek için acele ediyorum. Neyse ki odamda standart pantolon ve gömleklerden bir takım bırakmıştım, böylece North'un ofisinde zaman kaybetmek zorunda kalmayacağız.

Sage ve Felix birlikte ayrılıp el ele evlerine dönüyorlar ve biraz takıldığımız için artık biraz daha huzurlu görünüyorlar.

En iyi arkadaşım için endişeleniyorum.

Bu kadar kısa sürede yaşadığı aksilikler ve başa çıkmak zorunda kaldığı durumlar korkutucu. Şu anda akıl sağlığının pek iyi olmadığını biliyorum, özellikle de Riley geri döndüğünden ve Giovanna'nın ona verdiği zararı tam anlamıyla iyileştirmeye başladığından beri.

Felix tam olarak iyileşebileceğinden emin değil. Sage yıkılmış durumda.

Tamamen giyindiğimde, botlarım ayağıma bağlandığında ve taşımama izin verilen birkaç silah vücuduma bağlandığında, Kieran'ı şimdi Atlas ve Gabe ile birlikte ayakta bulmak için mutfağa geri dönüyorum.

İkisi de kıyafetime tuhaf tuhaf bakıyor, ben de omuz silkiyorum. "Bu gece olacak her şeye hazırlıklıyım. Sizin hazır olmamanıza şaşırdım."

Atlas omuz silkiyor ve biraz şakacı bir şekilde esniyor. "Sanki kotumun parçalanması umurumda da. Zaten bana hiçbir şey dokunamaz."

Gabe onu itiyor ve sonra bana mahcup bir sırıtış atıyor. "Üzerime giydiğim kıyafetler, yer değiştirmem gerektiği anda çıkarılıyor, kimin umurunda?"

Kieran ikisine de gözlerini deviriyor ama yanına gittiğimde bana sert bir şekilde başını sallıyor. "Akşamımı bu şekilde geçirmeyi planlamıyordum."

Sage'in hep birlikte yemek yiyeceğimiz ve bir kez olsun birlikte takılacağımız için ne kadar heyecanlı olduğunu düşünerek onun adına üzülüyorum. Bir kez daha geç saatlere kadar çalıştığı için Bonded'ını özleyecek. "Bizi tekrar sürüklemek zorunda kaldığın için üzgünüm."

Hepimizin tutması için kolunu uzatıyor ve her zamanki alaycı üslubuyla karşılık veriyor: "Sorun sen değilsin, lanet olası Direniş. Hiçbirinin hayatımızı mahvetmekten başka bir derdi yok mu? Üzerimize adam yollamak yerine biraz kestiremezler mi? Bir noktada, Bonded'ımın yüzünü tekrar görmek istiyorum."

Bağlandığı kişi hakkında genellikle sessiz kalsa da, Sage'e onun kendisine olduğu kadar bağlı olduğunu bildiğim için göğsüm biraz ısınıyor.

Kieran'ın her zaman iyi biri olduğunu biliyordum... bir kafede beni yakalayıp tekme tokat ve çığlıklar içinde tahvillerime sürüklediği zaman hariç. O sefer tam bir pislikti.

Eski konsey binalarında var olduğumuzda, az önce yediğim lezzetli biftekli sandviçi kaybetmemek için üç derin nefes alıyorum ve kendimi kusmaktan kurtaramayacağımı anladığımda sızlanmamaya çalışıyorum. Neyse ki, Gryphon benim için hareket hastalığını hafifletirken, ensemde kayan serin avuç içi beni kurtaran lütuf oluyor.

"Buna gerçekten hiç alışamayacaksın, değil mi?" Kieran kuru bir ses tonuyla söylüyor ve ben yeşile dönmemeye çalışırken boncuk boncuk biriken teri temizlemek için elimi alnımda gezdiriyorum.

"Bir insanın nakledilmeye nasıl alışması gerektiğini bilmiyorum. Bu doğal değil," diye mırıldanıyorum ve Kieran bana gözlerini deviriyor.

"Bu, ruhları sökmek kadar doğal olmayan bir şey Fallows, yani tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş."

Bundan çok fazla keyif alıyor. Omuz silkiyorum ve bizi asansöre götürürken Gryphon'un elini tutuyorum, kaşları hâlâ çatık. Bu görüşme odasında her ne konuşulduysa onu endişelendiriyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

Asansör kapıları arkamızdan kapandığında gömleğimi çekiştirdi. "Bana haber verilmeyen bir göreve mi gidiyorsun?"

Ben de omuz silktim. "Sen söyle. Eğer Jericho sana Davies'in ya da Tahvillerinin şu anda nerede olduğunu söylediyse, Kieran'a beni ona götürmesi için talimat vermekten çekinme. Halletmem gereken bir hesap var ve bu duruma uygun giyindiğime eminim."

Kieran bana başını sallıyor ama Gryphon sırıtıyor. "Biri ona ait olan bir şeye dokunduğunda cehennem bağın kadar öfkelenmez."

Aynen öyle ve bunun için özür de dilemeyeceğim.

İçimizden birini kaybetmeye çok yaklaşmıştık ve her ne kadar bir yanım ruh bağı ve Nox'un güvenini kazanma şansı için minnettar olsa da, kırılgan ve korkutucu bir şey, yine de bunu bize yapan kişinin üzerine kan ve şiddet yağdırmak istiyorum. Bunu kolaylaştırdığı için Davies'e de. Kahretsin, artık bana ne yaptığı umurumda bile değil. Bana ait olan bu adamların peşine düşmesini önemsiyorum.

Nox'u öldürmeyi denedi ve başardı.

Bu boku hafife almayacağım ve bağım da öyle.

Kapılar tekrar açıldığında, North ve Nox'u bizi beklerken buluyorum, kafaları bir arada, birbirlerine bir şey hakkında hararetle mırıldanıyorlar, ancak hepimizi orada dururken gördüklerinde duruyorlar.

Kuzey topuklarının üzerinde dönüp hücrelere doğru yürümeye başlamadan önce bana zar zor bakıyor.

Anında ağlamak istedim.

Ama beni her zaman açık bir kitap gibi okuyabiliyordu ve bana bakmadan bile, zihin bağlantımız aracılığıyla, sadece ikimizin arasında bana şöyle diyordu: Şu anda yapamam, Bonded. Buradaki herkesle olmaz, çünkü şu anda sana bakarsam, kardeşim için yaptıklarından sonra... onun benim için yaptıklarından sonra... kendimi tamamen aptal durumuna düşürürüm. Hepimiz için güçlü olanın ben olmam gerekiyordu.

Sesinin kırık tonu, içimi parçalayan ham kenarları karşısında kendi gözyaşlarımı kırpıştırmak zorunda kalıyorum. Az önce yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu söyledi ama şu anda ona havaya ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım var. Onu yakınımda tutmaya ve hissettiği suçluluk duygusunu ve acıyı hafifletmeye, ona artık her şeyin yolunda olduğuna dair güvence vermeye ihtiyacım var.

Ne pahasına olursa olsun hepimiz bundan kurtulacağız.

Koridorlarda ilerlerken, nezarethanelerde beklediğimden daha fazla insan olduğunu görüyorum. Atlas'ın kız kardeşiyle konuşmak için buraya en son geldiğimizde, işlemlerden sonra kalan tek kişi oydu ama uzun koridorda birlikte yürürken her hücrenin dolu olduğunu gördüm.

Başımı eğip saklanmak, aslında buraya ne için geldiğimize odaklanmış gibi davranıp yüzümü kurtarmak istiyorum ama yapamıyorum. Kuzey ve Gryphon'a yardım etmek için yapabileceğim bir şey varsa yaparım.

İkisi de güçlü ve yetenekli bir Bonded'i hak ediyor.

Bunun yerine her bir cam bölmeye bakıyorum ve orada beni bekleyen dehşeti görüyorum.

Buradaki insanların çoğunu tanıyorum.

Çoğunlukla askerlerin ve ağır işlerde çalışan Direniş üyelerinin yüzlerine bakıyorum ama tanıdığım bazı yüksek rütbeliler de var. Davies'in danışmanlarından birinin bana baktığını gördüğümde tüylerim diken diken oluyor.

Ray Branston, bir Elemental kabusu.

"Onu tanıdın mı?" Atlas söylüyor ve ben iç çekerek başımı sallıyorum.

"Branston. Tutulduğum kamptaki karar mercilerinden biriydi."

Yeteneğini mahkumlara işkence etmek için de kullanırdı, ciğerlerine su çeker ve onları kuru boğardı. Ayrıca bileğinin bir hareketiyle bir kurbanın vücudundaki tüm suyu emdiğini ve onları bir anda dayanılmaz bir şekilde öldürdüğünü de görmüştüm. O da bundan zevk alıyordu, masum kadın ve erkekleri öldürmekten zevk alıyordu.

Burada ölmeyi hak ediyor.

Azrael ve August'un onu yemesini istiyorum.

Atlas başını sallayıp başının arkasını biraz kaşıyarak mahcup bir ifadeyle, "O benim vaftiz babam, babamın en yakın arkadaşlarından biri. Gryphon onun burada olacağı konusunda beni uyarmıştı ama orada geçirdiğin süre boyunca onu ne kadar gördüğünü bilmiyordum. Bir şeyler söylemeliydim."

Omuz silkiyorum ve adamı arkamda bırakarak bir adım öne çıkıyorum. Atlas gözlerini çocukluğundan beri tanıdığı adamdan ayırmakta zorlanıyor, Gabe omzuna vurup birkaç iğneleyici yorumla onu uzaklaştırana kadar her şeyin suçluluğu onu yiyip bitiriyor.

Bunların hiçbirini dinlemiyorum, çünkü Bağlanmışlarımı ve birbirleriyle olan etkileşimlerini denetlemenin benim işim olmadığını zaten biliyorum, ama aynı zamanda Gabe ve Atlas kendi arkadaşlıklarını kurdukları için. Birbirlerini azarlamak ve en aptalca şeyler hakkında kaba yorumlar yapmak üzerine kurulu.

Erkekler tuhaftır.

"Sona geldik," diyor Gryphon bana ve ben de başımı sallıyorum, Aurelia'nın yanından geçerken kendimi dikkatlice çelikleştiriyorum.

onun hücresi.

Onu son gördüğümüzden daha da zayıflamış, bunun mümkün olabileceğini pek düşünmemiştim ama şimdi onu Bağlı'sından ayıran kalın betona bakarken gözlerinde bir ışık var.

Onu burada hissedebiliyor.

Uygulanan tüm kalkanlara ve önlemlere rağmen, Bağlı'sının varlığını hissedebiliyor. O benim düşmanım ama içimde küçük bir parça da olsa Bağlanmış'ın kız kardeşi ve çocukken maruz kaldığı telkinler için üzülüyor.

Hiç şansı yoktu.

Ama belki de öyledir, çünkü Atlas oradan kaçtı. Beni öğrendi ve kaçtı, asla arkasına bakmadan, o kötü insanlar hakkında bildiği her şeyi beni ve Bağlı Grubumuzu güvende tutmak için kullanmak dışında.

Onu düşünmeye devam edemem, yoksa kendimi delirteceğim.

Son hücreye geldiğimizde durup onun Bağlanmış'ına bakıyorum. Jericho, Atlas'ın kamp yapmaktan ve hayattaki daha basit şeylerden hoşlanan bir adam olarak tanımladığı Bonded Grubuna kıyasla tam da hayal ettiğim gibi görünüyor.

Uzun boylu, en az Gryphon ve North kadar uzun ve yüzünün alt yarısını kaplayan özenle kırpılmış bir sakalı var. Gözleri sıcak bir bal peteği renginde, bu da onu cana yakın gösteriyor ve yok etmek için çok uğraştığımız düşmana hiç benzemiyor.

Üstü başı toz içinde ve gömleğinin alt kısmında delikler var, kıyafetinin üzerine de uzun süredir seyahat ediyormuş gibi sıcak tutan bir ceket atılmış. Üzerinde bakımlı görünen tek şey parmağındaki yüzük. Bahse girerim Aurelia ile olan bağının bir sembolüdür, paylaştıklarının değerli bir sembolüdür.

Camdan bana, benim ona gösterdiğim aynı değerlendirme hevesiyle bakıyor.

ilk konuşacak kişi.

"Direniş kampını ikiye bölen ve Bassinger'ların büyük hanedanlığını yok eden küçük kız. Bu kadar... küçük olmanı beklemiyordum."

Bir kaşımı kaldırıp masaya doğru geri çekilen, Gabe ve Gryphon'a daha yakın duran Atlas'a bakıyorum. Nox'un yakınında olmamasına seviniyorum çünkü içindeki bastırılmış öfkenin bir çıkış yolu aradığını hissedebiliyorum ve Bağlanmış'ımın şu anda kavga etmesini istemiyorum.

"Beklentilerinizi karşılayamadığım için üzgünüm ama tek bir kız ve onun Bağlanmışları tarafından ortadan kaldırılabilecek kadar kırılgan bir davaya sadakat yemini etmeniz benim suçum değil." Jericho omuz silkiyor ve hücredeki tek sandalyeye oturuyor. "Ben sadakatimi hiçbir şeye değil, sadece Bağlanmış. Neden burada olduğumu sanıyorsun?"

Omuz silkiyorum ve omzumun üzerinden Aurelia'nın betona yaslandığı yere bakıyorum, avuç içleri yanında yerde düz dururken gözleri kapalı. Eğer gördüysem bu bir güç pozisyonudur ve zihnimden bir korku damlası geçiyor.

Hücre onu tutabilir, diyor Gryphon doğrudan zihin bağlantımıza ve ben sakinleştirici bir nefes alıyorum.

Hücre onu tutabilir ve tutamasa bile hiçbirinin bize yapabileceği bir şey yok. Neler yapabileceklerini zaten biliyoruz, diye ekliyor Atlas ve kendime kız kardeşinin ve onun Bağlanmışlarının neler yapabileceğini kesinlikle bildiğini hatırlatıyorum.

Zihnimin bağlarımla hiçbir ilgisi olmayan küçük, karanlık bir kısmı Atlas'ın bir süredir çocukluk evinden uzakta olduğuna dair küçük, yardımcı bir ayrıntıyla ortaya çıkıyor.

Bu süre içinde pek çok şey değişmiş olabilir.

August da bana güven verircesine bacağıma yaslanıyor ve Jericho'nun gözleri aşağı kayarak North'un gölge yaratığına bakıyor, sanki Doberman benzeri yaratık cehennemin derinliklerinden gelmiş gibi.

August'un yanımdaki en tatlı çocuk olduğunu, North'un koruyucu sevgisinin canlı bir örneği olduğunu düşünürsek biraz kaba

benim için. Artık etrafımdaki kimseyi yemeye kalkışmıyor bile.

"Bence buraya gelip Bağlı'nızla birlikte ölmek istemeniz çok hoş. Bu, onun Bağlı Grubunun diğer üyeleri için söyleyebileceğimden çok daha fazlası, bu yüzden sana tebrikler. Sanırım Peter'ı suçlayamayız... Ben zaten onun icabına baktım."

Bunu söylerken Atlas'a dönüp bakmıyorum, çünkü Jericho'ya yem atıyorum. Adamın, Atlas'ın iyiliği için Aurelia'yı öldürmek istemediğimiz için arafta kaldığımızı bilmesini istemiyorum, bu yüzden onun yerine buradaki hücrelerde çürüyüp gidecek, düzgün beslenecek ama yine de kendi iradesiyle yavaş yavaş ölecek.

Yüzünde yavaş bir gülümseme belirdiğinde bu hareket işe yarıyor.

"Buraya ölmeye gelmedim. Bir anlaşma yapmak için buradayım."

Jericho, hücreden çıkmasına izin verilene ve camın arkasından da olsa Bağlanmış'ını görebilene kadar önerdiği anlaşma hakkında bizimle konuşmayı reddediyor. Nox onu konuşmaya ikna etmek için gölge yaratıkların içeri girmesine izin vermeye hevesli ama ben bunu hemen reddediyorum.

Atlas'ın neler yapabileceğini ve Draven Bağlı Grubu hakkındaki söylentileri zaten biliyor. Bunca yolu geldiğine göre ya bize sunacak çok büyük bir şeyi var ya da yeteneklerimizi çok hafife alıyor.

Atlas bir dakika boyunca yanağının içini çiğnedikten sonra omuz silkerek, "O bir Direnişçi. Kız kardeşimin Bağlı Grubu'na katıldı ve babamın söylediği her şeye uyacak kadar mutlu oldu. Bunun mazur görülecek bir yanı yok. Daha iyisini bilmediği için değil, ama Direniş bir tür 'süper asker serumu' yaratmadığı sürece, hiçbirimiz için bir tehdit oluşturmayacak. Eğer

Onu hücreden çıkarırsak, Gryphon kafasının içine girebilir ve Yeteneğini anında kapatabilir. Oli ruhunu bedeninden söküp çıkarabilir ve gölge yaratıklar onu kolayca lime lime edebilir. O hiçbirimiz için gerçekten bir tehdit değil."

North, hücre kapısını açması için Gryphon'a işaret etmeden önce masadaki herkese bakar. Jericho'yu sorgu masasına doğru götürürken Nöro Yeteneğini kullanarak onun beynini kapatır ve onu elleri arkadan bağlı ve teknik kelepçeleri takılı bir şekilde koltuğa kilitler. Bunlar hepimiz için bir başka güvenlik katmanı ve artık Jericho'nun ne planladığı konusunda gerçekten endişelenmiyorum. Atlas haklı, biz ondan daha güçlüyüz, bu da bize sunmayı planladığı şeyin büyük olması gerektiği anlamına geliyor.

Aurelia tüm olanları gözleri yaşararak izliyor, ama aynı pozisyonda kalıyor, sırtı beton duvara dayalı ve avuç içleri yerde.

Çok ürkütücü.

Daha fazla sandalye bulmak için hareket etmemiz gerekiyor ama hepimiz masanın etrafında gelişigüzel bir yarım daire şeklinde oturduktan sonra Gryphon sonunda Jericho'nun zihnini serbest bırakıyor, gözlerinin etrafındaki beyaz halka yavaşça kayboluyor ve sanki görüşünü temizliyormuş gibi hızla göz kırpıyor. Yerinden oynatıldığını anlayacak kadar farkındalığa sahip olduğu anda kafası Bağlı'sına doğru kayıyor, gözleri takıntılı bir şekilde onu süzüyor ve dudağı onun içinde bulunduğu durum karşısında kıvrılıyor.

Kuzeye döndüğünde, Bağlım omuz silkiyor. "Ona sunduğumuz hiçbir şeyi kabul etmiyor. Günde üç öğün yemek, tıbbi yardım gönderdik ve kardeşi onunla konuşmak için aşağı indi. Eğer kendisine sunulanları kabul etmiyorsa, o zaman ne yapmamız gerekiyor?"

Gryphon'un zihin kontrolünü kullanarak onu yemeye zorlamasının etik olup olmadığını tartışmıştık ama Bağlı'mdan böyle bir şey istemeye hiç niyetim yoktu. Bir kadını herhangi bir şey yapmaya zorlamak hoş bir deneyim değildir. Sonunda, Atlas

kendi seçimlerinin sonuçlarıyla baş başa bırakılması gerektiğini söyleyen kişi olmuştur.

North bir kalp atışı daha sessizlik içinde bekledikten sonra, "Ben çok sabırlı bir adam değilim ve oyun oynayacak vaktim yok. Anlaşmanızı masaya koyun ve bu işi bitirin."

Hafifçe eğilirken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, anlaşmanın ne olduğunu, bize ne teklif edebileceğini duymak için sabırsızlanıyorum.

Atlas'ın avuç içi dizimde sıcacık duruyor, yüzünde şu anda yaşadığı hayal kırıklığı ve onaylamama halinden eser yok. Burada bir şeyler ters giderse beni koruyabilmesi için kendisiyle diğer Bağlanmışlarımdan birinin arasına oturmamı önermekte gecikmedi, her zaman ekstra tedbirli davranır ve ben de bu konuda tartışmaya gerek duymadım.

Bağımın şu anda ortaya çıkmasını gerçekten istemiyorum, çünkü herhangi birinden bilgi almak için uğraşmak yerine hücrelerdeki herkesi yok edeceğinden hiç şüphem yok. North ve Gryphon'un uyguladığı süreçleri bu şekilde karıştırmak istemiyorum. En ufak bir bilgi kırıntısı savaşın gidişatını değiştirebilir.

Elimize geçen her şansa ihtiyacımız var.

"Öncelikle, size ne teklif ettiğimi söylemeden önce anlaşmanın şartlarını anlatacağım. Bağlımı Singapur'a götürmek istiyorum. Bizi serbest bırakmanızı ve ülkeyi birlikte terk etmemize izin vermenizi istiyorum."

Atlas'ın eli dizimde sarsılıyor, bu habere verdiği tepkinin tek işareti ve North hemen Jericho'nun sözünü kesiyor. "Kesinlikle olmaz. Direniş mahkûmlarının gitmesine izin vermeyiz, özellikle de sizin gibi yüksek profilli olanların."

Jericho'nun dudağı kıvrılır. "Ama değiliz, değil mi? Aurelia sadece ismen bir Bassinger. Babası onu en yüksek teklifi verenlere sattı. Onun gerçek Bağlarından birine sahip olmasının tek nedeni, benim ona sahip olmak için her şeyimi feda etmeye hazır olmam."

Kaşlarımı çatıyorum ve Bağlı Grubumun geri kalanına bakıyorum ama hepsi dikkatle Jericho'ya bakıyor. Sadece Nox görünüyor

ayaklarının dibindeki gölge yaratık dikkatini dağıtıyor. Bir eliyle Procel'in başını hafifçe okşarken başı öne eğik.

North, "Direniş'in yalanlarını dinlemekle ilgilenmiyorum; burada işimiz bitti," diyor ve Jericho sandalyede öne doğru sarsılıyor, bağları ani hareketle takırdıyor.

Korkunç görünüyor, gözleri sanki çıplak elleriyle boğazını parçalamayı hayal ediyormuş gibi North'a dikilmiş. "Bunu çoktan anladın. Direniş'in nesillerdir ne yaptığını, Bağlı Grupları bölüp tüm nüfusu üreme bilim deneyi olarak kullandığını çoktan anladın. Çok az sayıda Bağlı Grup olması gerektiği gibi bırakılıyor ve bu da ancak testler gözden kaçarsa mümkün oluyor. Benim ve Bağlanmışlarımın Singapur'a gitmesine izin vereceksiniz ve sadece Direniş savaşını terk etmekle kalmayacağız, aynı zamanda hepsini öldürmeniz için gereken her türlü bilgiyi size vereceğim."

North başını yavaşça sallıyor, ağzında acımasız bir çizgi var. "Burada tuttuğumuz her Direniş tutsağının özgürlükleri için bize aynı şeyi teklif etmediğini mi sanıyorsun? Seninle bu oyunları oynamak gibi bir niyetim yok Jericho. Teslim oldun ve bunların hepsi bir hiç uğruna oldu."

North ayağa kalkacakmış gibi hareket edince Jericho tersledi: "Bu tanrıyla ilgili. Üreme deneyleri, Bağlanmış'ınızın içinde yaşayan boşluk gözlü varlıkla ilgili."

Bu herkesin dikkatini çeker.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Oli

Blöf yapıyor.

Nox'un sözlerini göğsümdeki kalp çarpıntısından zar zor duyabiliyorum, o kadar şiddetli çarpıyor ki kaburgalarım çatlayacakmış gibi hissediyorum.

Öyle olduğunu sanmıyorum, diye cevap veriyor Atlas zihin bağlantısından ve ben de ona bakma riskini göze alıyorum. Yüzü hala tamamen okunmaz halde, hepimizin hissettiğinden emin olduğum o sarmal panikten hiçbir şey göstermiyor, ya da belki de sadece bana öyle geliyor. Belki de kendi çıldırmışlığım beni o kadar çok tüketiyor ki, Bağlı Grubumun geri kalanında herhangi bir sakinlik hissedemiyorum.

Kuzey, sesi çelik ve keskin hatlarla dolu bir şekilde cevap veriyor: Elbette öyle. Oli hakkında bir belgeye rastladı ve bu bilgiyi Bağlanmış'ını hücreden çıkarmak için kullanmaya çalışıyor. Yeterince takdire şayan, çünkü en azından onu umursuyor, ama işe yaramayacak.

Şaşırtıcı bir şekilde, sonunda Jericho'ya hitap eden Nox olur. "Bana tanrı hakkında bildiklerini anlat. Bana her şeyi anlat ve bana doğruyu söyle. Belki hayatını bağışlarız."

Atlas bana bakıyor, gözleri şaşkınlıkla yuvarlak, ama ben Jericho'nun cevabına odaklanıyorum. Nox, bütün tarih kitaplarını saatlerce karıştıran biriydi.

boşluğa benzeyen gözleri ya da aramızda yaşayan tanrıları ele geçirebilirdi, bu yüzden bunun dikkatini çekmesine şaşırmadım.

Jericho'nun sadece içimde yaşayan tanrıdan bahsettiğinin ve Draven kardeşler hakkında bilgi sahibi olmak için yeterli ipucunu bir araya getirmediğinin de farkındayım.

"Üreme deneylerinin tanrının Direniş'te doğduğundan emin olmakla ilgili olduğunu biliyorum. Yüksek ailelerden birinde doğmasını umuyorlardı. Bu yüzden soyları çok dikkatli seçtiler. Bassinger'lar kendilerinden birinde doğmasını umuyorlardı, ancak insanları istediği zaman öldürebilen, gözleri siyaha dönüşen genç bir Üstün Yetenekli kız hakkında söylentiler başladığında, başarısız olduklarını ve iç çemberlerimizin dışında doğduğunu anladılar. Ona yaklaştıklarında, tüm aile kaçtı. Fallowlar ne yapacağımızı biliyorlardı."

"Peki bu tam olarak nedir?" North araya giriyor ama Jericho Nox'a bakmaya devam ediyor, gözleri iki Draven kardeşten daha genç olanını ölçüp biçiyor. Belki de en hasarlı Bağlımda onu ikna etme şansı olduğunu düşündüren bir şey görüyordur.

"Onun içinde yaşayan tanrı evcilleştirebileceğiniz bir şey değil. Şu anda uslu durması sonsuza kadar uslu duracağı anlamına gelmez. Her zaman ev sahibine sırtını döner ve etrafındaki herkesi öldürür."

Damarlarımda kanım donuyor ama Jericho'nun bize yapacakları hakkında konuşmasını dinlerken bağım oynamak için ya da şu anda ölümümü planlamadığı konusunda beni rahatlatmak için bile ortaya çıkmıyor.

Aileme yaptığı her şeyi. "Davies kazanmak için her şeyi göze alır. O gerçekten inanıyor

Yaşamaya değer tek dünya, Direniş'in hüküm sürdüğü ve Üstün Yetenekli olmayanların yok edildiği dünyadır. Büyük şehirlerde gerçekleşen saldırılar sadece bir başlangıç. Tanrı'yı geri aldıklarında, artık

durdurulacak. Kızdan kurtulmak ve onlarla çalışmak için ne isterse teklif edecekler."

Bana hiçbir şey teklif edemiyorlar, bağlılığım konuşuyor ve ben bu sesle irkilmemeye çalışıyorum. Bağım var. Başka bir şey istemiyorum.

Neden beni öldüreceğini düşünüyorlar? Neden bundan bu kadar emin? Beni başından savmasını, Jericho'nun Aurelia'yı buradan çıkarmak için her yolu denediğini söylemesini bekliyordum. Bunun doğru olduğuna bile inanabilirdim, ama bağım bana karşı her zaman dürüst olmaktan başka bir şey yapmadı, canımı yaksa bile.

Çünkü hep öyle yapıyorum. Her seferinde, ihtiyacım olanı elde etmek için gemiyi ele geçirmek zorunda kaldım. Diğer gemiler farklıydı. Diğer gemiler güce aç ya da konuşamayacak kadar aptaldı. Sen farklısın. Sen beklediğim gemisin ve şimdi her şeye sahip olacağız.

Başımı çevirdiğimde North'un doğrudan bana baktığını görüyorum; Nox'un yatağında uyandığımdan beri gözleri ilk kez bana değiyor. Bana bakarken, bahsettiği tüyler ürpertici korkunun yüz hatlarında açıkça yazılı olduğunu görebiliyorum. Neyse ki sırtı Jericho'ya dönük ve mahkûmumuz krizi görmüyor.

Bağım benimle konuşuyor ama diğerlerinin bunu duymasına izin veriyor, tüm bunları onunla olan bağlantımız aracılığıyla filtreliyor. Söylediklerine verdikleri tüm tepkileri hissedebiliyorum ama lanet olası bağım tarafından öldürülmek üzere olup olmadığımı anlamaya çalışmakla meşgulken bunların hiçbirini işleyemiyorum.

Gryphon sorguyu sorunsuz bir şekilde devralır, her ne haltsa yeni seviyelerin sorguyu ve müzakereyi rayından çıkarmasına izin vermez. "Bize zaten bilmediğimiz bir şey söylemiyorsun. Fallows'la bağ kurduğumuzu ve onun içinde neler olup bittiğini zaten bilmediğimizi mi sanıyorsunuz? Biz aptal Direniş homurtuları değiliz, sadece bize kim söylenirse onunla bağ kuruyoruz."

Jericho omzunun üzerinden Aurelia'ya tekrar bakar ve oradaki sevgi kesinlikle gerçektir. Böyle bir bağlılığın sahtesini yapmanın imkanı yok. Eğer bizi kandırmak için buradaysa, bu kesinlikle onun zararına olmayacaktır. "Davies onun içinden tanrıyı çıkarabileceğini düşünüyor. Ruhları parçalama Yeteneği'nin, tanrının içinde yaşayacağı kişiyi seçebilmesine kadar uzandığını düşünüyor. Oleander'ın ya tanrı tarafından seçildiğini ya da başka birini, daha güçlü birini bulana kadar onun içinde zamanını beklediğini düşünüyor."

Hiçbir şey bilmiyor, diyor bağlılığım. Atlas'ın eli sıkıyor Dizimi tekrar, bu sefer güven vermek için. Seni, Bağlılarımdan birinin ölmesine izin verebileceğimden daha fazla terk edemezdim ve o adamın benim ya da bizim herhangi bir parçamızı kontrol etmesine izin vermektense, bu dünyayı küllerden başka bir şeye yerle bir etmeyi tercih ederim.

Bana doğruyu söylediğini bildiğim için derin bir nefes alıyorum ve Gryphon da herhangi bir yalan tespit etmediğine dair güvence veren küçük bir baş sallamasıyla bana bakıyor.

Bir yıl önce, bağımın sonsuza kadar benimle kalacağını teyit etmesinin beni böylesine rahatlatacağını söyleseydiniz, size inanmazdım. O zamanlar onu içimden çıkarmak için her şeyi yapardım ama çok büyüdüm.

"Tabii ki. Davies aptalın teki. Kim Oli'den daha güçlü olabilir ki?" Gabe öyle diyor ve ben ona baktığımda bana göz kırparak sırıtıyor.

Jericho ona çok daha sert bir bakış atıyor ve Bonded'ımın bir aptal olduğunu düşündüğünü söylüyor, ancak Gabe kendini beğenmiş ve puşt gibi ona pişmanlık duymadan sırıtıyor.

Eğer beni terk ederse bağımın güçlerimi de beraberinde götüreceğini ve artık o kadar güçlü olamayacağımı düşünüyorum, diyorum küstahça ve Gabe bana başını sallıyor.

Ruhları parçalamaktan bahsetmiyorum, Bonded. Davies tarafından bir masaya bağlanıp işkence görmen ve bir kez bile kırılmaman gerçeğinden bahsediyorum.

Eminim ben olsam ilk haftada kırılırdım.

Bir kıkırdamayı bastırıyorum ama Jericho yine de bunu fark ediyor ve bana kafasını sallıyor, belli ki onun kadar kasvetli ve karamsar olmadığımız için kızgın.

"Davies düşündüğünden daha güçlü," diyor, sesi tizleşiyor ve Nox o çok alaycı tavrıyla başını ona doğru eğiyor.

"Eğer Davies o kadar güçlüyse, neden bir çocuğu kaçırıp ona işkence etmek zorunda kaldı? Neden tüm kurbanları bu kadar genç? Hediyeleri tam olarak oluştuktan sonra kimseyi kaçırmıyor. Kendi kimliklerini tam olarak oluşturmadan önce onlara ulaşmaya mı çalışıyor? Yoksa gerçekte olduğundan daha güçlü görünmeye mi çalışıyor?"

Jericho dönüp tekrar bana bakıyor ve Nox'un öfkesi kabarıyor, elini uzatıp Jericho'nun saçını tutuyor ve onu yüzüstü masaya çarpıyor. Atlas oturduğu yerde sarsılıyor ve Jericho'nun burnu çatırdayıp altında kan birikirken Gabe şoktan ve belki biraz da sempatiden kaynaklanan bir homurtu çıkarıyor.

"Dur. Bakmayı. Bakmayı. Ona."

Oturduğum yerde donup kaldım.

Nox ruh bağından sonra ikimizi de yatak odasına kapatana kadar bana karşı hiç korumacı davranmamıştı. Bunun şimdi, tüm Bağlı Grubumuzun ve çarkçılık yapan bir Direniş üyesinin önünde gerçekleşmesi en hafif tabirle sarsıcı.

Gryphon bile şok olmuş görünüyor.

Nox eğilip Jericho'nun kulağına sessizce bir şeyler mırıldanıyor, gerçi onu yeterince iyi duyabileceğim kadar sessiz.

"O pis Direnişçi gözlerini ondan uzak tut. Seninle benim aramdaki fark bu. Bağlandıktan sonra, Oleander'ı benden uzak tutacak hiçbir şey yoktu... ne Direniş, ne içindeki tanrı, ne de ölümün kendisi. Buraya pazarlık yapmaya geldin ama bize hiçbir şey vermedin. Artık o zavallı, küçük

Bassinger kızı buradan giderse ikiniz de hücrelerimizde çürürsünüz. Kaybettiniz."

Kieran bizi Sığınak'a geri götürdükten sonra Atlas ve Gabe bana eve kadar eşlik ediyor.

Karanlık sokaklarda yürürken sessiziz, yarım yamalak inşa edilmiş evlerin gölgeleri üzerimizde beliriyor ve kalbim diğerlerini geride bıraktığımız için ağırlaşıyor.

North ve Gryphon hâlâ Jericho'yu sorguluyor, gerçekten işe yarayabilecek bir şey bulana kadar bize verdiği tüm bilgileri didik didik ediyorlardı ama Nox sırf onunla uğraşmak için geride kalmıştı. Bunu söylediğinden değil, Gryphon Kieran'a bizi eve getirmesini söylediğinde neredeyse hiç tepki vermemişti ama karanlık niyetini ele veren bir tutumu vardı.

Jericho muhtemelen gecenin sonunda gölgeler tarafından parçalanacak.

Yine de onlardan ayrılmak göğsümü ağrıtıyor ve kendimi sessizliğe daha fazla dayanamaz halde buluyorum. "Sence bu gece eve gelirler mi?"

Sesim hoşuma gitmeyecek kadar tiz, duygularım biraz fazla çiğ ve ağlamaklı geliyor. Bu iki Bonded'in beni asla bunun için aramayacağını veya benimle dalga geçmeyeceğini bilsem de, yine de benim için çok fazla.

Gabe nefesini verirken bir elini saçlarında gezdiriyor, kolu güzelce esniyor ve tişörtü biraz yukarı kalkarak kalçalarının etrafında tatmak istediğim altın rengi teni gösteriyor.

Sertçe yutkunuyorum ve gözümü kaçırıyorum, bunu yaparken Atlas'la göz göze geliyorum, o da bana sırıtıyor. Sanırım Gabe'e sanki önünde duran bir et parçasıymış gibi ağzımın suyu akıyor.

En azından bu konuda kızgın görünmüyor.

"Bu gece evde olacaklarından şüpheliyim, tatlım, ama aklını onlardan uzak tutabiliriz."

Bunu şakacı ve masum bir tonda söylüyor, yüzündeki sırıtma hala güçlü bir şekilde devam ediyor ve yanaklarım bu ima karşısında ısınıyor.

Ben zaten grup seks yaptım.

Teker teker, Bağlanmış Grubumun beşinden dördü beni bacaklarım titreyene ve amım zonklayana kadar sikmişti, ama bu öyle planlanmış bir şey değildi. Bunu düşünmek ya da yatağımda birden fazla erkeğin olmasının lojistiğine kafa yormak zorunda değildim, bir anda oluvermişti. North ve Gryphon'la yaptığım üçlü seks bile en azından benim adıma anlıktı.

Burada kendi kafamın araya girmesi için çok fazla zaman var.

Evimizin ön merdivenlerine geldiğimizde, Atlas'ın teklifine hemen cevap vermediğimde Gabe bana yan gözle bakıyor ve tereddütlerimi kontrol ediyor. Ağzını açtığında Atlas sözünü kesiyor. "Dikkatini dağıtmamızın neresi seni korkutuyor Bağlanmış? Eğer Nox-"

Bu gece Nox nefretine katlanamam. "O hiçbir şey yapmadı. Sadece... hâlâ bağlanma sürecinin bazı yönlerini anlamaya çalışıyorum ve... bir parçam hâlâ sizin kıskanacağınızı ya da kızacağınızı ya da hep birlikte olursak her şeyi mahvedecek bir şey yapacağımı düşünüyor. Bağ kurmak güvensizlikleri sihirli bir şekilde ortadan kaldırmaz. Gerçek hayat böyle işlemez."

Burada kimi ikna etmeye çalıştığımı bilmiyorum.

Neyse ki eve giriyoruz ve ayakkabılarımızı kapıda gelişigüzel bir yığın halinde tekmeliyoruz ki sonunda eve geldiğinde North'u kesinlikle kızdıracak, bu yüzden Atlas'ın benim mini erimeme verdiği cevabı duymaktan kurtuluyorum. Her şeyi bir kenara bırakıp yatakta saçma sapan bir televizyon seyredecek kadar mutlu bir şekilde odama doğru yöneliyorum ki bir el enseme yapışıp beni durduruyor.

Sahiplenici ve biraz da acımasız davranmaları bağlarımın her zaman hoşuna gitmiştir ve eminim ki bu hareket göğsümde mutlulukla uğulduyor.

Atlas beni vücudunun sıcaklığına daha da yaklaştırıyor, boştaki eli beni kollarına hapsedene kadar belime dolanıyor, mırıldanırken dudakları boynuma değiyor, "Diğer Bağlanmışların hiçbirini kıskanmıyorum. Nox Draven'ın üzerinde yürüdüğü zeminden hâlâ nefret ediyor olabilirim, muhtemelen sonsuza kadar da edeceğim ama onu kıskanmıyorum. Gabe'le yapacağın hiçbir şey aramızdaki hiçbir şeyi mahvedemez, tatlım. O yüzden şu saçmalığı kafandan çıkar. Daha da iyisi, şu pantolonu çıkar da ben de Bonded'ımla ilgilenmeye başlayayım."

İki kez sorulmasına gerek yok.

Kıyafetlerimi vücudumdan fırlatırken karnımda hala bir gerginlik pırıltısı var, ikisinin de gözlerinin sıcaklığı vücudumda fiziksel bir şey gibi. Dantelli iç çamaşırımdan sıyrıldığım anda Gabe inliyor ve bana doğru ilerlerken sütyenimi havada yakalıyor.

"Bu benim favorim, onu atma. Bana burada ne yapmaya çalışıyorsun, Bonded?"

Endişelerimin bir kısmını yok ediyor, öyle ki olduğum yerde dönüp çıplak kıçımı ikisine de sallayarak yatak odama doğru zıplayabiliyorum. Gabe yine inleyerek peşimden geliyor. Ona dönüp baktığımda, arkasında kendi kıyafet izlerini bıraktığını görüyorum. Eve vardıklarında diğerleri için eğlenceli bir keşif olacak bu ama Atlas bize gülüp ikimizin de peşinden yürüyünce gerginliğimin son damlası da kayboluyor.

Belki bu sadece eğlenceli olabilir.

Gabe beni yakaladığında yataktan iki adım uzaktaydım, elleri belimde sıkıca duruyor ve sahip olduğu rahatlıkla beni kollarının arasında döndürüyor. Çok yumuşak bir hareketti ve bilmesem, kızları sallama konusunda biraz fazla pratik yaptığını düşünürdüm.

Yapmamış olması hoşuma gitti.

Oyun alanı ikimiz arasında biraz daha eşitlendi. Dudaklarımı kavurucu derecede sıcak bir öpücükle yakalamak için eğildi,

Çıplak vücudu benimkine yapışmış ve elleri sıcak bir istekle beni kavrıyor. Bacaklarımı beline doluyor, kendimi ona daha güvenli bir şekilde bağlıyor ve umutsuzca istediğim gibi kendimi onun sikine sokmak için kıvranmamaya çalışıyorum.

Bir kıza önce kur yapmak gerekir.

En azından böyle düşünüyor olmalıyım, ama dudakları başka bir kavurucu öpücükle benimkilere değdiğinde, kendimi alaycı dansla, şimdiye kadarki ön sevişmemizin itme ve çekmeleriyle daha az ilgilenirken buluyorum ve bunun yerine ikisinin de çıplak olmasını ve bana tapmasını istiyorum.

Bu biraz fazla mı açgözlüce? Belki de. Umurumda mı? Hayır, umurumda değil. Eminim onlar da en az benim kadar keyif alacaklardır.

Atlas ikimizi de yatağa doğru yönlendirirken ikinci bir çift el sırtıma bastırıyor. Gabe öpüşmemize ara vermeden bu yönlendirmeyi kabul edecek kadar mutlu, özellikle de Atlas bacaklarımı aralarına girene kadar çekiştirdiğinde ve ben Gabe'in dudaklarına doğru inleyene kadar boğazımdan her türlü mutlu ses çıkmaya başladığında.

Ellerinden biri yanağımdan inip boynumu okşuyor, yumuşak tenimde yavaşça aşağıya doğru iniyor ve dik meme uçlarımı çimdiklerken inliyor. Onlar için yanıp tutuşuyorum, Atlas'ın dilinin her darbesine ve Gabe'in bana verdiği her zevke tepki veriyorum, kendimi ikisinde de kaybediyorum.

"Ne istiyorsun, tatlım? Eğer istediğin buysa burada kalıp bütün gece seni yiyebilirim."

Evet. Hayır. Siktir. Şu anda gerçekten ne istediğimi bilmiyorum, özellikle de diliyle hemen işe koyulduğunda.

Bunu bütün gece yapabilirim... ama Bonded'ımın siki tarafından iyice gerilmek gibisi yok ve bu geceyi kaçırma fikri bana hiç iyi gelmiyor.

Parmaklarımı saçlarında gezdirmek için uzanıyorum ve gözleri benimkilerle buluşana kadar bekliyorum. "Daha fazlasını istiyorum. Beni becermeni istiyorum."

İki kez sorulmasına gerek yok.

Kendimi kaldırılmış ve ters çevrilmiş buluyorum, Atlas beni önünde diz çöktürmeden önce hızlı bir öpücük veriyor ve manzaranın tadını çıkarırken bir eli kıçımda geziniyor.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum, yüzümden kayan bir sırıtışla ve o kendini hizalayıp gözleri kapanırken içeri iterken bir inlemeye dönüşüyor.

"Çok sıkı, tatlım. Bu am benim için yaratılmış."

Zevkten kızarıyorum ama onun sözleri bana sadece burada bizimle birlikte olan, Atlas'ın beni almasını izlerken yatağın başlığına yaslanmış başka bir Bağlanmış'ım olduğunu hatırlatıyor.

İkisini de istiyorum.

"İstersen yüzümü sikebilirsin," diyorum sırıtarak, Gabe'in sikini yalatma düşüncesiyle gözlerinde bir ışıkla bana sırıtmasının tadını çıkararak.

Bu onun için hâlâ çok yeni bir şey.

Birlikte deneyimleyeceğimiz her şeyi, sadece ikimize ait olacak ve başka kimseye ait olmayacak her şeyi düşünmek başımı döndürüyor, biraz sersemletiyor.

Atlas çenemi avucunun içine alıyor ve yüzümü çevirerek beni son bir kez öpüyor, ben ellerimin üzerine düşmeden önce kirpiklerimin arasından Gabe'e bakarak ağzımı ona açıyorum.

Zaman kaybetmez.

Gabe inliyor ve boğazımın derinliklerine doğru itiyor, ta ki ben onun uzunluğunda boğulmamak için reflekslerimle savaşana kadar. Buna bayılıyorum, yanmasına bayılıyorum, ağzımın sikinin etrafında ne kadar mükemmel hissettirdiği hakkında nefesinin altında mırıldanıp inlerken gözyaşlarımın gözlerime fışkırmasına ve yanaklarımdan aşağı akmasına bayılıyorum.

Daha fazla.

Bunu görmezden gelmek istiyorum. Bağımın zihnimdeki karanlık fısıltılarını görmezden gelmeyi çok istiyorum çünkü bu an sadece bana ve Bağlıma ait olmalı ama bir parçam bu anları her zaman paylaşacağımızı biliyor. Ayrıca Jericho beni öldüreceğinden bahsettiğinde bağlılığımın bana gösterdiği sadakat de işleri biraz değiştirdi.

Sanırım artık daha çok güveniyorum.

Yalan söylemiş olabileceğinin ve bedenimi paylaşan tanrı tarafından öldürülmek üzere olan saf bir aptal olabileceğimin de tamamen farkındayım… lanet olası kap.

Kalçalarını benden çekerken Gabe'in parmakları çenemin etrafında kıvrılıyor ve kaşlarını çatarak yanaklarımdaki yaşları silerken başımı yukarı kaldırıyor. "Ne oldu, Bonded? O kafanın içinde neler oluyor?"

Parmakları yanağımı okşarken yumuşacık oluyor ve gözlerim onun nazik ilgisiyle kapanıyor. Beni tutuşunda sessiz bir sahiplenme var, diz çökmem için beni geri çekerken hiç tereddüt etmiyor, Atlas'ın aleti hala sıcak ve sert, yavaşça, tembelce vücuduma pompalıyor ve sonra bir kez daha dudaklarımı yakalıyor. Bana dokunmadan duramıyor, elleri vücudumun üzerinde geziniyor ve sanki bunu birlikte saatlerce yapmamışız gibi her küçük çili ve yara izini ezberliyor. O da benim ona takıntılı olduğum kadar bana takıntılı ve bu sadece göğsümdeki bağın mutlulukla mırıldanmasına neden oluyor.

Atlas'ın parmakları kalçalarımın yumuşak tenini ısırıyor, ikimiz de zirveye doğru yarışırken hareketleri hızlanıyor, birlikte uçurumun kenarından yuvarlanmaya hazırız. Öpücüğüne gerçekten ayak uyduramayacak kadar dikkatimin dağıldığı anlaşıldığında, Gabe sert ama nazik bir elle beni ellerimin üzerine geri itiyor.

Sikinin tekrar ağzıma girip boğazımdan aşağı kayması için ağzımı sonuna kadar açıyorum, prekumunun tuzlu tadı tat alma tomurcuklarımın üzerinden kayarken inliyorum. Bağlılığımın aşağı inmesinden daha çok istediği tek şey

Boğazımı, amımı dolduruyorlar ve aynı anda ikisini birden içime sığdırmamın imkanı yok.

Şu anda ikisi de içimdeyken bunu düşünebileceğimi sanmıyorum.

Atlas'ın yaklaştığı belli olduğunda, ellerinden biri birleştiğimiz yere doğru kayıyor, parmakları klitorisimi ovmadan önce kalçalarımdan aşağı fışkıran sularımda geziniyor ve beni onu takip etmeye itiyor. Gabe'in siki sayesinde inlemelerim kesiliyor ve vücudum sıvıya dönüşürken bile kendimi dik tutmaya çalışırken kollarım titremeye başlıyor.

Birkaç pompa daha ve Gabe bir iniltiyle boşalıyor, daha derine iterken kalçaları kekeliyor ve boğulmamak için onun çevresini yutmak zorunda kalıyorum, Gabe'in inlemelerini dinliyorum, boğazım onu çalıştırırken duyumlarda inlemelere dönüşüyor.

Gabe'in gözlerinin kehribar rengine döndüğünü görmek için tam zamanında bakıyorum, ama bu sefer farklılar.

Daha koyu.

Kesinlikle boşluk değil, derisinin altında yaşayan fazladan bir varlık yok, ancak sıcak bal rengi derinleşerek parlatılmış bir pirinç rengine dönüştü. Onda bir şeyler değişiyor, Bağımız Yeteneğinin bir kısmını değiştirdi ve şimdi bir zamanlar olduğundan daha fazlası haline geliyor.

Diğer Üstün Yeteneklilerin asla olamayacağı kadar.

Kafamdaki bağın sesiyle omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor, kelimeler hala ayak parmaklarıma kadar inen zevk dalgaları sayesinde boşalmış gibi hissettiren boşlukta takırdıyor.

Muhtemelen söylediklerine daha fazla dikkat etmeliyim, yapbozun parçaları birbirine geçiyor ama yatağımda iki çıplak Bağlanmış ikinci raunda hazırlanırken buna vaktim yok.

Bu gece olmaz.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Gabe

Rüya görüyorum.

Buna şüphe yok, ama bu rüyada bir şeylerin ters gittiğini zaten biliyorum. Farkına vardığım anda onu burada hissedebiliyorum. Yanlış bir şey varmış gibi, zihin alanıma izinsiz giren biri varmış gibi hissetmiyorum, çünkü o bu dünyada yanımda yürüyen ruhumun diğer yarısı, bu alanda benim kadar mükemmel bir şekilde doğru, ama yine de onun burada zihnimde böyle olması farklı.

Onu burada hissetmeye o kadar hazırım ki anında farkına varıyorum. Zihnime girdiğini fark etmesi biraz daha uzun sürüyor, uykunun sisinin kalkması biraz zaman alıyor, sonra biraz panikle etrafına göz kırpmaya başlıyor.

"Tanrım. Çok üzgünüm, Gabe," diyor inleyerek ve bilinçsiz halimin bulanık karanlığında ona ulaşmak için konsantre olmam gerekiyor, ama bunu yaptığımda, gerginliğinin bir kısmı hafifliyor.

Orada küçük bir kaya gibi görünen bir şeyin üzerinde oturuyor. O kayayı onun için ben mi hayal ettim yoksa o da bu durumu manipüle etme yeteneğine mi sahip bilmiyorum. Hepsi

Bu benim mantıklı düşünme yeteneğimin çok ötesinde, ama onun yanına oturuyorum.

"Bunun için endişelenme, Bonded. Uyurken ya da uyanıkken her yerime girebilirsin."

Bu rüya halindeyken bile sözlerim karşısında yanaklarının kızardığını görüyorum. Yumuşak ve nazik sözlere bu şekilde tepki verdiğini keşfettim, dudaklarımdan geçen en doğru sözler olsalar bile.

"Bu yine de mahremiyetin ihlali," diyor, sesi kasvetli ve üzgün. Bir kolumu omuzlarına doluyorum.

"Kendini hırpalamayı bırak, Bonded. Bunu yapmak istemediğini zaten biliyorum. Ama istemiş olsaydın bile seni burada memnuniyetle karşılardım."

İç çekiyor, yüzünü boynumun kıvrımına gömüp nefesinin altından mırıldanıyor: "Bağlanmış olmamız, hayatınızın her küçük yönü üzerinde hakkım olduğu anlamına gelmiyor. Biraz mahremiyete sahip olmayı hak ediyorsunuz ve ben bunu zaten Bağlılarımdan birinin elinden aldım... Bunu başkasına yapmak istemiyorum."

Omuz silkiyorum ama onu bedenime daha fazla sokuyorum. "Dürüst olmak gerekirse, bu konuda sorun yaşayacak tek kişi Nox'tu ve siz bunu aranızda hallettiniz, değil mi?"

Tekrar iç geçiriyor ve başını küçük bir hareketle sallıyor. "Yine de kâbuslarını görmemi istediğini sanmıyorum. Bağlanmış Grup'taki hiç kimsenin kâbuslarını görmemi isteyeceğini sanmıyorum."

Bu tür bir durumdayken, onu bundan vazgeçirmenin mümkün olmadığını zaten biliyorum. Ne olursa olsun suçluluk duygusu onu yiyip bitiriyor, bu yüzden onunla tartışmaya çalışmaktansa dikkatini dağıtmak daha iyi. "Buradayken görmek istediğin bir şey var mı? Benimle birlikte araştırmak istediğin anılarım var mı? Ben açık bir kitabım, biliyorsun. Saklayacak bir şeyim yok."

Bir kahkaha atıyor ve ağzının kenarları yukarı doğru kıvrılıp yüzünü en muhteşem sırıtışa dönüştürürken bana bakacak kadar uzaklaşıyor.

Yürek parçalayacak kadar güzel.

"Eminim görmemi istemeyeceğin bir şeyler bulabilirim. Sen aslında bir aziz değilsin, biliyorsun."

Sanki beni ölümcül bir şekilde yaralamış gibi göğsümü tutuyorum ve sözlerinde en ufak bir doğruluk payı olsa da, utandığım ya da pişman olduğum pek bir şey yok ve ona veremeyeceğim hiçbir şey de yok.

Gecenin geri kalanında burada oturup onunla şakalaşmaktan, biz uyanana kadar onun zihnini kendi zihnimde güvende tutmaktan ve sevmekten mutluyum, ancak uzaktan gelen küçük bir hırlama sesi beni onun etrafında korumacı bir şekilde sertleştiriyor.

"Bu da neydi böyle?" Oli etrafıma bakmaya çalışırken mırıldanıyor. Gerçeği k a b u l l e n m e k için derin bir nefes alıyorum.

"Bu benim ejderham olmalı. Belli ki burada olduğunuzu anlamış ve biraz ilgi istiyor."

Şok içinde bana bakıyor. "Ejderhan... seninle konuşuyor mu?"

İnliyorum ve bir elimi yüzümde gezdiriyorum, bu hareket rüyamda da gerçek hayatta olduğu kadar rahatlatıcı, sanki bu hareketle tüm korkunç düşünceleri temizleyebiliyorum. "Daha önce olamazdı. Benim bağım seninki ya da Dravens'inki gibi değildi ama ejderham ilk ortaya çıktıktan sonra... artık bir sesi var."

Bir an durdum ve başımı eğmeden önce düşündüm. "Şey, tam olarak bir ses değil. Daha çok talepler gibi - bana aktardığı duygular ve aslında kelimeleri söylemese bile çok net."

Oli sanki gözünün önünde bir gölge köpeği tekmelemişim gibi bana bakıyor. Kıvranmamaya çalışıyorum ama sanki ona çok kötü bir şey yapmışım gibi hissediyorum ve ne olduğunu anlayabilirsem ne olayım.

Sesi bir vıraklama gibi çıkıyor. "Yani benimle bağ kurarak, bağın değişti. Bu doğru görünmüyor. Olması gereken bu değil, Gabe."

Ah.

Beni istemeden incittiğinden endişeleniyor. Bununla başa çıkabilirim.

Omuz silkiyorum ve bir elimi şefkatle yüzünde gezdiriyorum, sadece birkaç saat önce benim için dizlerinin üzerine çöktüğünde yaptığım şeyin bir aynası olarak ve o da bu eylemi hatırlarken yanaklarında derin bir kızarıklık oluşuyor.

"Bazı şeyleri sorgulamamayı öğrenmeye başlıyorum, Bonded. Bağlanmış Grubumuzla ilgili hiçbir şey Üstün Yetenekliler'in 'kurallarına' uymuyor. Hepimiz buna ayak uydurmayı öğrenirsek daha kolay olur."

Başını bana doğru sallıyor. "Bunu öylece kabul edemeyiz. Bu her şeyi etkiliyor ve eğer senin bağının değişme potansiyeli varsa... Gryphon ve Atlas'ınkinin de değişmeyeceği ne malum? Bu sadece bizim Bağlı Grubumuz içinde mi, yoksa diğer insanların bağları da değişti mi? Bu hepimiz için ne anlama geliyor?"

O kadar derin olduğundan emin değilim ama bu kadar üzgün görünürken Bağlı'mla tartışmak istemiyorum. Bunun yerine, ayağa kalkıyorum ve onu elimden tutup yanıma çekiyorum, onunla birlikte rüya alanında ilerlerken, ejderhayla yüzleşene kadar onu zihnimin en karanlık girintilerine götürüyorum.

Benim bağım.

Burası daha önce hiç olmadığı kadar farklı görünüyor ve farklı hissettiriyor. Burayla ilgili farklı ya da olağandışı hiçbir şey fark etmemiştim ve kesinlikle Oli ya da Draven'lar gibi içimde bir tanrı yaşıyormuş gibi hissetmemiştim. Ama şimdi, ejderhanın kehribar gözlerine bakarken, burada bir başkalık hissine kapılıyorum.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Oli ejderhaya gölge yaratıklara baktığı gibi bakıyor, saplantıya varan bir sevgi ve şefkatle, sanki ellerini ejderhanın parlak pullarına ve uzun burnuna götürmek için sabırsızlanıyormuş gibi.

sevimli küçük yaratık. Sanki efsanevi, ateş püskürten bir kabus değil de bir fare kadar zararsızmış gibi.

"Gabe, bu çok güzel! Bunu bana daha önce nasıl göstermezsin?"

Ejderhanın çekimi onun için çok fazla olmaya başladığında ve ona yaklaşmak zorunda kaldığında kollarımdan kaymasına izin veriyorum. Nefesinin altında mutlu bir şekilde mırıldanması, canavarı mırıldanması ve üzerine titremesi karşısında göğsüm gururla kabarıyor.

"Daha önce böyle değildi, Oli. Yaratıklarımın hiçbiri daha önce böyle değildi. Kontrol her zaman bendeydi ama şimdi sanki kontrolü ele geçirdiğinde kenarda oturuyormuşum gibi hissediyorum. Bedenim gibi-"

Ben duraksıyorum ama o benim yerime boşluğu dolduruyor. "Bir kap mı? Sana söyledim Gabe, bu her şeyi değiştirir."

"Biliyorum," diyorum, çünkü onunla tartışacak bir şey yok. Ne kadar çok düşünürsem, o kadar çok haklı olduğunu anlıyorum.

Ejderha, ona verdiği nazik vuruşlardan daha fazlasını almak için elini ileri doğru itiyor, itiyor, itiyor ve itiyor, ta ki ejderha sırtüstü yatana ve ejderha kıkırdayıp onu severken ejderhanın kafası göğsünü ve karnını kaplayana kadar.

Hiçbir şekilde kontrol etmiyorum.

Bunların hiçbirini yapmasını engelleyemiyorum ve ilk kez North'un kendi yaratıkları karşısında yaşadığı paniği anlıyorum. Ejderha bu alanda bile devasa ve şu anda onu kolayca parçalara ayırabilir. Bu ona zarar verir mi yoksa onu kendi bedenine geri mi gönderir? Zihnini buraya hapsedip yaşam gücünün bir kısmını benim zihnimde öldürür mü?

Tüm bunlar benim için çok kafa karıştırıcı. Bu tür teorik felsefi saçmalıklar daha çok Nox'un ilgi alanına giriyor ve ben umutsuzca ikimizin de uyanmasını ve bu alandan çıkıp potansiyel tehlikelerden uzaklaşarak dünyanın nasıl işlediğini bildiğim yere geri dönmemizi istiyorum.

"Canımı yakmayacak, Gabe," diye mırıldanıyor Oli, yüzünü ejderhamın pullu yanağına bastırdığı yerden.

Ona homurdanıyorum. "Şimdi de zihin mi okuyorsun?"

İç çeker ve ejderhadan uzaklaşırken ona yatıştırıcı sözler mırıldanır, kendi ayakları üzerinde durmak için yuvarlanır. "Bağlarımın panik halindeki sessizliğini okumakta çok iyi oldum. Ne yazık ki bu çok sık oluyor. O bana zarar vermeyecek, aynı Brutus'un bana zarar vermeyeceği gibi, aynı August'un bana zarar vermeyeceği gibi."

Brutus'un adını söylerken biraz tökezliyor ve bu da bir kez daha Nox'un yatak odasında ne olduğunu ve ikisi arasındaki ilişkiyi bu kadar değiştirdiğini merak etmeme neden oluyor.

"Draven'ların her ikisi de yaratıkları üzerinde benim zihnimde beliren ejderha üzerinde sahip olduğumdan çok daha iyi kontrole sahipler. Hadi, bir şeyler olmadan ve ben herkese bunu açıklamak zorunda kalmadan önce uyanmaya ve buradan çıkmaya çalışalım. Nasıl yapacağımı ben bilirim."

Oli, sanki tüm bunlar onun için çok eğlenceliymiş gibi elimi ejderhaya doğru savurmama kıkırdıyor ama yine de beni takip ediyor.

O boşluktan nasıl çıktığımızı bilmiyorum, sadece el ele yürümeye devam ediyoruz ve sonunda ikimiz de tekrar onun yatağında uyanıyoruz.

Atlas rüya yürüyüşünden memnun değildir.

Oli uyandı, beni çabucak öptü ve sonra ikimizin arasından sürünerek çıktı, duş almak ve güne hazırlanmak için banyoya gitti. Saat daha erken, güneş henüz doğmamıştı, ama Oli o kadar odaklanmıştı ki

O kadar çok eğitim aldı ki nereye gideceğini zaten biliyorum.

Atlas, ben onu sarsıp sessizce neler olduğunu anlatana kadar uyanmadı. Ejderhadan bahsettiğim anda yataktan fırlayıp bir çift boxer şort giydi ve Oli'nin peşinden banyoya girdi, yüzünde genellikle Nox'a sakladığı vahşi bir ifade vardı.

Oli saçlarındaki şampuanı temizliyor, su üzerinden akarken gözlerini kapatıyor ve onun ne kadar büyüleyici olduğu bir kez daha göğsüme çarpıyor. Nefesim ciğerlerimde sıkışıyor ve Oli'nin duymasını umursamayacağım, ama Atlas'ın üzerimde daha fazla cephaneye ihtiyacı olmayan, utanç verici derecede gıcırtılı bir sesi tutmak zorunda kalıyorum.

Yine de beni fark edemeyecek kadar kızgın görünüyor ve sesi hala düz ve sakin olsa da, Oli ile yüzleşirken söyledikleri öyle değil. "Onun ejderhasının sana zarar vermeyeceğini nereden biliyordun? Bunu nasıl bilebildin? Ejderha, gölgeler gibi tam teşekküllü bir yaratık değil. Bu işi daha ciddiye almalısın, zaten çok fazla şey yaşıyoruz, bir de senetlerinin yaratıklarına karşı dikkatsiz davranma."

Yumruklarından birini kalçasına dayıyor ve ona huysuz bir bakış fırlatıyor; tamamen çıplak ve sabunlu olmasaydı daha etkili olacağından eminim. Atlas'ın onu gördüğünde benden farklı bir tepki vermesine imkân yok ve dürüst olmak gerekirse şu anda tek yapmak istediğim duşun kapısını açıp dün gecenin tekrarını yapmak.

Tanrım, kendine gel Ardern.

İkisi de kendimi kaybettiğimi fark etmiyor. Oli Atlas'a çıkışıyor: "Gölge yaratıkların bana zarar vermeyeceğini her zaman bildiğim gibi biliyorum. Bunu hissedebiliyorum."

Atlas, başını kesinlikle belaya sokacak bir alaycılıkla başını sallıyor ama kendi mezarını kazmasına izin veriyorum, orada sessizce durup manzaranın ve onu görebilme ayrıcalığının tadını çıkarıyorum. Onun bu şekilde

Atlas'ın dün gece hedeflediği şey de tam olarak ikimizin etrafında rahatlamaktı; sahip olduğu son engelleri de yıkmak, bu Bağlanmış Grupla ilgili son utangaçlık kalıntılarını da yok etmek ve böylece artık onun etrafında dolanmak zorunda kalmamaktı. Nox'un hâlâ bir sorun olacağından eminim ama farklı bir şey beklemiyordum. Ruh bağının onu değiştirmek için yeterli olduğundan şüpheliyim.

"Eminim North ve Gryphon'a bağıma nasıl güveneceklerini öğrenmeleri gerektiğini söyleyen sizdiniz. Bu da onun bir parçası. Bağım ejderhanın yanında güvende olduğumu söylüyor, yani güvendeyim."

Atlas inliyor ve elini yüzüne sürüyor. "Az önce ölmenizi isteyebileceğini öğrendiğimiz aynı bağ geminizi ele mi geçirecek? Üzgünüm ama bizim öylece duracağımızı ve gemiyi tamamen ele geçirmesine izin vereceğimizi düşünüyorsa söylediklerine o kadar çabuk güvenemem."

Oli suyu keserken başını sallıyor, duşun kapısını açıyor ve bir havlu alıyor. Kurulanmaya başlaması, bacaklarına uzanmak için eğilmesi ve mükemmel poposunu görmemle bir kez daha yıkılmam arasında geçen süre boyunca o küçük kumaş parçasına sinirleniyorum.

"Ona güveniyorum Atlas. Bana karşı her zaman dürüst oldu, gerçekler canımı yaktığında ve aramızdaki ilişkiye zarar verdiğinde bile. Eğer yaratıklara, hepsine güvenmemi söylüyorsa, o zaman güveneceğim. Ayrıca, ejderha sadece sarılmak istedi."

Atlas bana vahşice bir bakış atmak için dönüyor, ama Oli Tac giysisini çekiştirmeye başladığında, vücudu soğuk bir duş almamı gerektirecek şekilde bükülüp esnediğinde hem onlarla bu tartışmaya girmek istemiyorum hem de tamamen yapamıyorum.

Bana gözlerini deviriyor ve bir kez daha ona doğru adım atıyor. "Senin için endişelendiğim için özür dilemeyeceğim, özellikle de herkes bilinmeyenin içinde ne kadar büyük bir tehlike olduğunu unutmuşken."

Oli gömleği başının üzerinden çeker ve sonra ona doğru adım atar, kollarını sararken aradaki son boşluğu kapatır

beline doladı. "Eminim diğer herkes de bu konuda çılgına dönecektir ama benim gördüğüm kadarıyla artık elimizde daha fazla silah var. Bağımın Gabe'in içindeki ejderhayı ortaya çıkarmış olması kötü bir şey değil ve Davies ve Direniş'in geri kalanıyla başa çıkmak için elimize geçen her şeye ihtiyacımız var."

O söylemiyor ama hepimiz onun ailesini ve uğraşmak zorunda kalacağımız diğer insanları düşünüyoruz.

Atlas bu gerçeğin, ailesinin hepimiz için oluşturduğu tehdidin tamamen farkında, ancak yine de Davies'le uğraşmak zorunda olduğumuz kadar onlarla da uğraşmak zorunda kalacağımızı belirtmek aşağılık bir hareket gibi geliyor.

Oli hazırlanmayı bitirmek için Atlas'tan uzaklaşıyor, gömleğini içine sokuyor ve saçlarını dağınık bir at kuyruğu yapıyor. Sonunda bacaklarımın kontrolünü yeniden ele geçirdim ve duşa girmek için öne doğru ilerledim, ikisinin önünde çırılçıplak olmaktan hâlâ tamamen utanmamıştım. Oli yanaklarında hafif bir pembelikle bana yan gözle bakıyor.

"Beni beklersen, seninle antrenmana gelirim," diye sesleniyorum göğsümü sabunlarken, gözlerinin hareketlerime takılıp kalmasından çok memnunum.

"Doğrudan eğitime gitmiyorum," diyor Oli, gözleri tekrar benimkilere kaymadan önce. "North dün gece onun ofisinde uyudu ve ben de onu görmeye gidiyorum."

Lanet olsun.

Atlas ve ben karşılıklı bakışıyoruz. North'un Nox'un ölümünden ve dirilişinden bu yana tamamen karakter dışı davrandığı bir sır değildi.

Bond'umun gidip bu durumu çözmek zorunda kalmasını kıskanmıyorum.

Onun için en ufak bir endişem yok, daha çok iki yoldan birine gidebileceğini düşünüyorum. Ya North olanlar yüzünden tamamen çökecek ya da ikisi ofiste çığlık çığlığa, öfkeli, sert bir seks yapacaklar. Tamam, belki bu konuda biraz kıskancım

Çünkü geceyi onunla geçirdikten ve mükemmelliğinin her santimetresine taptıktan sonra bile hala doymamıştım.

Yeterince alabileceğimi sanmıyorum.

"Bana bir dakika ver o zaman, Bonded. Seni oraya götüreyim."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Oli

Gabe beni North'un ofisine kadar götürdü ama North'u kendi başıma görebilmek için beni asansörde bırakmasını istedim. Gabe, Atlas ve ben uyumadan hemen önce Nox'la birlikte eve döndüklerinde Gryphon beni kontrol etmişti. North'un yine ofisinde uyuduğunu bana söyleyen oydu.

North'un hücrede benden uzaklaşırken söylediği sözler hâlâ aklımda yankılanıyor. Şimdi Gabe ile onu pusuya düşürmeye çalıştığımı düşünmesini istemiyorum, bu yüzden Şekil Değiştiren Bağlımı bir öpücükle evine gönderiyorum.

Bir gecede kafasının içine girdiğime ve ejderhasıyla tanıştığıma hâlâ inanamıyorum.

Daha büyük bir şeye dönüşmesini talep ettiğinde benim bağımın onunkine bir şey yapmış olma ihtimali beni dehşete düşürüyor. Zaten kendi kişisel sorunlarını yaratma potansiyeline sahip üç bağımız var. Bir tane daha olmasını göze alamayız. Birlikteyken Gabe'in gözlerinin nasıl kehribar rengine dönüştüğünü ve ellerinin nasıl tutarlı ve çaresiz bir dokunuştan markalaşma talebine dönüştüğünü düşünmeden edemiyorum.

İnsan ve Tanrı arasındaki değişimi bilecek kadar Kuzey ve onun bağıyla birlikte oldum.

Gabe'in başına gelenler biraz fazla yakındı.

Bu konuda Nox ile konuşmam gerekiyor. Araştırma parametrelerinin biraz daha genişletilmesi gerekiyor çünkü... şey, o 'doğmuş' tanrıları arıyor.

Peki ya 'yaratılmış' tanrılar?

Tüm bunlar daha fazla soruyu gündeme getiriyor. Tanrılar nereden geldi? Ve nasıl yaratıldılar? Çünkü eğer Gabe değiştirildiyse, bunun tekrar olmasını ne engelleyecek? Direniş'in bunu öğrenmesini ve kendilerinden bazılarını da değiştirmenin bir yolunu bulmasını ne engelleyecek?

Zaten biliyor olma ihtimalleri de var. Nesillerdir devam eden üreme programlarına sahip olacak kadar biliyorlardı, en azından iki, çünkü Draven'larla oynanmıştı ve Atlas'ın ebeveynlerinin kan testleriyle bulunmak yerine seçilmiş olma potansiyeli var.

Bassinger'ların Direniş'in Bağlanmaları gereken kişileri terk etme ve 'seçici olarak üreme' planına uymaları beni hayrete düşürüyor. Bağlı Grubumun bir parçası olmayan biriyle bir hayat kurma fikri midemi bulandırıyor.

Gerçekten ölmeyi tercih ederim.

Asansörün kapıları nihayet ofise doğru açıldığında odayı karanlık buluyorum, sadece North'un televizyonunun ışığı odayı aydınlatıyor. Haberleri gösteriyor, sesi kısılmış olsa da Üstün Yetenekli olmayan bir kadın konuşuyor. Ya bir kasırga ya da çok güçlü bir Üstün Yetenekli tarafından ikiye bölünmüş bir marketin önünde duruyor. Paramı neye yatırdığımı biliyorum.

Her yere saçılmış kağıtlar ve dosya kutuları, Nox'un genellikle uyuduğu kanepenin yanında kitap yığınları ve her yerde gitmeyi reddeden bir adamın dağınıklığı var.

North'un uyuduğu masaya doğru dikkatlice ilerliyorum, başı düz yüzeye düşmüş durumda ve August'un onun yanında oturduğunu gördüğüm için minnettarım.

En azından burada yalnız değildi.

Bir yanım da sonunda gölgelerine, kendisi biraz dinlenirken ona göz kulak olmalarını sağlayacak kadar güvendiği için rahatlıyor. Sadece birkaç hafta önce North'un uyanıkken benim yanımdayken bile onlara güvenmeyeceğini biliyorum. Ben, tüm gölge yaratıkları gözüme kestirdiğim anda evcilleştiren Bağlanmışı.

Nox'un hırlayan, vahşice mükemmel yavruları bile beni hemen sevmişti.

Bir elimle August'un başını okşuyorum ve beni kontrol ederken hızlıca koklamasına izin veriyorum, dipsiz gözleri mürekkep gibi siyah boşlukta binlerce yıldız gibi parlıyor. Gölge yaratıkların gerçekte neye benzediklerini ya da her yerleri karanlıkken nasıl parladıklarını tarif etmek imkansız, ama parlıyorlar ve benim için daha da parlaklar.

Yüzümü onunkine bastırıyorum ve vücudundaki gerginliğin bir kısmı gidene kadar ona şefkatle bakıyorum. North'a elimden geldiğince yardım etmek için burada olduğumu, aramızda olmasını istediği mesafenin nihayet kapanacağını biliyor.

Ancak bunun gerçekleşmesini sağlayabilirim.

Masanın üzerindeki bazı kâğıtları kenara çekiyorum ve sonra yavaşça üzerine çıkıyorum, etrafını biraz daha güvenli bir şekilde sarana kadar Kuzey'i rahatsız etmemeye dikkat ediyorum. Kanepede uyumaya gitmiş olsaydı her şey çok daha kolay olurdu. Onunla birlikte sürünerek oraya çıkabilirdim ama her zamanki gibi ölene kadar çalışmaya kararlı. Tam anlamıyla, şu anda.

Ellerimi sırtında gezdiriyorum, kaslarındaki gerginliğin sadece bu pozisyonda durmaktan kaynaklanmadığını hissediyorum. Hemen uyanmıyor ama vücudu benim onu tanıdığım kadar emin bir şekilde beni tanıyor ve yavaşça uyanırken derin nefes alarak bana doğru eğiliyor.

"Burada ne yapıyorsun, Bonded?" diye mırıldanıyor, sesi biraz kırık ve kuru. Başını kaldırdığında gözleri yorgunluktan kan çanağına dönmüştü ve muhtemelen biraz da akşamdan kalmaydı.

Ona kaşlarımı çatıyorum ve sessizce "Artık içmek yok" diye mırıldanıyorum.

Nox'la paylaştığımız, Direniş'in peşimize düşmesi için mükemmel bir zaman olduğuna dair teoriden bahsetmiyorum, özellikle de Kuzey sayım için düşmüşse. Onu bu şekilde görmenin kalbimi kırdığından da bahsetmiyorum, ama bu adam zihnimin en derin işleyişini her zaman biliyordu, Bağlanmamızdan çok önce bile ve alnı uyluğuma çarptığında inliyor.

Bir kez daha yere yığılmış ve perişan görünüyor. Ağzından dökülen kelimeler sanki doğrudan kalbinin en karanlık derinliklerinden kopup gelmiş gibi. "Ruhunun bedenini terk ettiğini hissetmek şimdiye kadar hissettiğim en acı verici şeydi ve Nox'un ölümünü izledikten sonra bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim."

Gözlerime bakmayı reddetse de bu şekilde konuşması zor, bu yüzden iki elimi de saçlarının ipeksi buklelerine gömüyorum, tekrar inleyene kadar kafatasına masaj yapıyorum, bu sefer acı ile sınırlanan bir zevkle.

Hepimiz için çok şey yaptı, bundan daha iyisini hak ediyor. Ona verebileceğim her şeyden daha iyisini, ama yine de deniyorum.

"Onu kurtardığım için özür dilemeyeceğim, aynı şekilde gerekirse seni kurtardığım için de özür dilemeyeceğim. Bana neye mal olursa olsun, hepimiz bu işten canlı çıkacağız North. Bağlı'm için tereddüt etmeden canımı veririm."

Bana cevap vermiyor ya da sözlerime hiç tepki vermiyor, ben kafa derisini kaşırken ve onu sözsüz bir şekilde sakinleştirmeye çalışırken başı hala dizimde duruyor. Yine de onu kandırmayacağım. Bu adama yalan söylemeye çalışmayacağım.

geleceğin hepimiz için neler getireceğini. Tanrı biliyor ya, bizim için hiç de kolay olmayacak.

Yine de ona zaman tanıyabilirim.

Öne doğru eğilerek onunla yumuşak bir şekilde konuşuyorum. "En başından beri hepimiz için güçlü olan sendin. Kimse senin hakkında kötü düşünmeyecek ya da olanları atlatmak için birkaç gün ayırdığın için seni suçlamayacak. Nox da ben de iyiyiz."

Tekrar inliyor ve yüzünü kalçalarıma sürtüyor. "Tekrar ayılır ayılmaz bunun için beni yargılayacaksın."

Ona bir ya da iki gün daha sarhoş kalmasını söylemek istiyorum, çünkü söyleyeceğim hiçbir şeyin tüm bu olanlar yüzünden kendinden nefret etmesini engelleyemeyeceğini biliyorum, ama Nox'un benimle yaptığı konuşma hâlâ kulaklarımda çınlıyor. Ona bazı şeyleri değiştireceğime dair söz vermiştim.

Bunu bozmayacağım.

"Saldırıya geçmeliyiz, North. Artık bizi tuzaklara düşürmelerine izin vermeyeceğiz. Artık kendi ölümümüze yürümek yok. Artık güvenli yolu seçmek yok. Onlarla savaşacağız ve bunu birlikte yapacağız. Hep birlikte."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra başını kaldırıyor ve elini yüzünde gezdiriyor. "O zaman bir duş alsam iyi olacak, değil mi? Gryphon'u bulup gerçek bir plan yapmamız gerekecek."

Ellerimi yüzünün iki yanına bastırıyorum ve eğilerek ona mırıldanıyorum: "Seni seviyorum ve hiçbir yere gitmiyorum. Kafanı toparlamak için zamanın vardı ve şimdi bunu çözeceğiz."

Son bir sakinleştirici nefes alıyor ve sonra yüzümü iki eliyle kavrıyor, gözlerinin içine bakana kadar başımı eğiyor ve oradaki ıssız bakış karşısında ağlamamaya çalışıyorum.

"Sensiz yaşayamam, Oleander. Yaşayamam. Nox'un ölümünün olabilecek en kötü şey olduğunu düşündüm ve sonra kalbin atmayı bıraktı ve yapamayacağımı biliyordum.

sen yanımda olmadan devam edemem. Seni bunu yapamayacak kadar çok seviyorum. Beni senin peşinden gitmekten alıkoyan tek şey bağlarımdı."

Peşimden geliyor.

Yani... "North, böyle konuşma. Seni asla terk etmeyeceğim, hepimiz iyi olacağız. Bağım bunu kanıtladı. Ölüm, bir Ruh İşleyicisini Ölüm Tacirlerinden ayıramaz. Ya da diğer bağlılarımdan, ne olursa olsun."

Bunu gülümseyerek söylüyorum ama doğru.

Ne olursa olsun, sonsuza dek benim olacaklar.

Gryphon ve Tac Eğitim Merkezi'ndeki üst düzey yetkililerle bir sonraki hamlemizin ne olacağı konusunda doğrudan bir toplantıya girmenin sorunu, ailesinin hâlâ şehirde olması. Böylece kendimizi bir kez daha General'in karşısında otururken bulduk.

Planlarımızda delikler açmaya kararlı.

"Bağlı Grubunuzdan üçü henüz resmi Taktik Eğitiminden bile geçmedi. Onları almayı düşünmek bile son derece tehlikeli, aptallıktan bahsetmiyorum bile. Aktif savaş sırasında Yeteneklerinize güvenerek kaytaramazsınız."

"Hediyelerimize güvenebileceğimizi hissediyorum, ne olduklarını düşünürsek," diye mırıldanıyorum Gryphon'a, yanımda oturduğu göğsünün sağlam duvarına yaslanarak.

Artık bu adamın yanında hırçınlığımı dizginlemeye çalışmıyorum, çünkü sevdiğim hiç kimseye, kendi lanet oğluna bile iyi davranmaya çalışmıyor. Vivian masanın öbür ucundan bana bir bakış fırlatıyor. Ben de ona toplayabildiğim en masum bakışları atıyorum ama o beni kanmayacak kadar iyi tanıyor.

Bağ kurmak geveze doğamda hiçbir değişiklik yapmadı. Her zaman tarafsız bir güç olan Vivian, bana kendi cevabını veriyor, bana bu tonu verebilecek tek kişi

Babamın onaylamamasına rağmen bağımı onların üzerine salmak istemedim. "Güçlerin rehineleri geri getirmede işe yaramıyor, Fallows. Bu yaptığımız işin önemli bir parçası. Gelişigüzel öldürmek bizim tanınmak istediğimiz bir şey değil."

Başımı sallıyorum ve görsel kanıt olarak Brutus'ü kulağımdan indirme dürtüsüne karşı koyuyorum, bunun yerine kelimelerimi kullanıyorum çünkü Vivian buna değer. "Her zaman yanımda iki gölge yavrum olduğunu biliyorsun. Her emrime itaat ederler, tıpkı Bağlanmışlarıma itaat ettikleri gibi. Gerçekten birinin getirilmesine ihtiyacım olursa, Brutus ya da August'un onları kibarca teslim olmaya ikna edebileceğinden eminim."

Vivian, masanın benim tarafımda oturan adamlardan hiçbirini k ı z d ı r m a y a c a k kadar az bir sevgi gösterisiyle bana gözlerini deviriyor, ama aynı zamanda gerçekten azarlandığımı düşünen General'i de yatıştırıyor. Yine de ağzını açmasına engel olmuyor. "Gölge yaratıklar yapmamalı Hatta olmak izin verildi Dışarı.
Kontrol edilemeyen, kuduz varlıklar-"

Bağım uyanmadan ve bunu herkesin sorunu haline getirmeden önce sözünü kesmeliyim. "Öyle değiller, değil mi? On beş yıl önce meydana gelen bir olay, Bağlımın gölge yaratıklarının kontrolsüz olduğu anlamına gelmez. Yapmamaları gereken birini öldürdükleri herhangi bir vaka oldu mu? Yoksa tüm bunlar önyargılarla mı ilgili?"

General'in gözleri bana dik dik bakıyor ve ben de kanını kaynatmak için ona sırıtma isteğimle savaşıyorum. "Herkes North'un canavarlarını kontrol etmekte zorlandığını biliyor. Nox, canavarlarının yanına yaklaşmaya cüret eden herkesi terörize etmesini engellemeye bile çalışmadı. Neden onlara şüpheyle yaklaşalım ki?"

Her ikisinin de neden olduğunu zaten biliyorum ve her ikisi hakkında da aşırı korumacı hissediyorum.

"Bu odada kontrolsüz ve tehlikeli bir yeteneği olan biri varsa, o da benim. Senden hoşlanmadığım konusunda uyarılmalısın.

Onlar hakkında bu şekilde konuşmak," diyorum çok yavaş ve dikkatli bir sesle.

Gryphon babasına bakarken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Tartışmamızı bölmeye çalışmıyor, ancak General'e dik dik bakması kimin tarafında olduğu konusunda oldukça açıklayıcı.

Bence bu, babasını söylenen her şeyden daha çok kızdırıyor.

"Burada asıl tartışmak istediğimiz konuya geri dönmeliyiz ve bu da Çorak Topraklardan hangisinin ilk önce halledilmesi gerektiği konusundaki fikrinizdir. Burada bize girdi olarak verebileceğiniz faydalı bir şey yoksa, bu toplantıyı şimdi sonlandıracağız."

General Vivian'a bakar ama ondan destek alamayınca North'a küçümseyici bir el sallar. "Gidin o zaman. Hiçbirinize söyleyecek bir şeyim yok. Tutsakları alıp yola geri döneceğim."

North gülümsüyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıyor, kibirli bir meclis üyesinin resmi. Akşamdan kalmalığından ya da ıstırabından eser yok artık. Ofisinde duştan çıkmıştı ve yeni ütülenmiş takım elbisesi içinde her zamanki gibi derli toplu görünüyordu, sanki tüm haftayı biraz sabun ve pahalı şampuandan başka bir şey kullanmadan temizlemiş gibiydi.

"Mahkûmlardan hiçbirini hiçbir yere götürmeyeceksiniz. Kesinlikle Bassinger kızı ve onun Bonded'ı değil."

Atlas'ın adına kalbim göğsümde sıkışıyor.

North ve Gryphon, Atlas onunla ne yapmak istediğine kendisi karar verene kadar onu hayatta ve hücrede tutmayı kabul etmişlerdi.

Bu işlerin nasıl yürüdüğünden emin değilim ama General bu kararı bizim elimizden almaya çalışıyor gibi görünüyor ve ben bunun olmasını gerçekten istemiyorum.

"Bana esir alıp alamayacağımı söyleme yetkisine sahip değilsiniz, Meclis Üyesi Draven," diyor General, kelimeleri alaycı bir şekilde uzatarak, ama North bu saygısızlığa tepki vermiyor.

Dudaklarında hâlâ aynı soğuk gülümseme var. General'in dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrılıyor. "Karar verebilecek tek kişinin sen olduğunu düşünüyor olabilirsin ama ailelerden oluşan koca bir konsey var ve senin oyun sadece bir tane."

North omuz silkiyor ve Nox'a bakıyor, General'e dönmeden önce onunla bir bakış paylaşıyor. Bu açıkça adamı kızdırmak için tasarlanmış bir hareket ve çok da işe yarıyor.

Elleri önündeki masanın üzerinde yumruk şeklinde sıkılır.

Bu kadar çabuk öfkeleniyorsa TacTeam'de nasıl bu kadar yükseldi bilmiyorum, oğlunun şaşmaz sakinliğine hiç benzemiyor.

"Sanırım onların benim tutsaklarım olduğunu ve benim şehrimdeki Taktik Eğitim Merkezimin altındaki hücrelerde tutulduklarını göreceksiniz. Tahmin ettiğiniz gibi, Bağlanmışlarım tarafından bulunduktan sonra Taktik Ekibim tarafından oraya yerleştirildiler."

Oda sessizleşir.

North, gördüğüm kadarıyla bir kez bile ağırlığını ortaya koymadı ya da ölçüsüz servetini kimseye karşı kullanmadı. Asla ve kesinlikle ücretsiz olarak yardım ettiği insanların önünde bunu yapmazdı. İnsanların hoş karşılandıklarını ve Sığınak'ta bir topluluğun parçası olduklarını hissetmeleri için elinden gelen her şeyi yaptı. Hiçbir zaman burası onun yeriymiş ve hepimiz burada kalıyormuşuz gibi hissettirmedi. Hem Gryphon'un hem de Nox'un desteğiyle, Bağlı Grubumuzdan birine verdiği sözü korumak için şimdi bunu yapıyor olması, Bağlı'mın dürüstlüğü hakkında bilmem gereken tek şey.

Zaten aklımda hiç soru işareti yoktu.

General bir kez daha Vivian'a bakarken yanakları sıkıştı ama yaşlı adam sadece omuz silkti. "Bu konuda ne yapmamı istiyorsun Shore? Yalan söylemiyor ki. Zor durumda kalsa yine de Konsey'in oyunu alırdı, zira Konsey'de yer alan ailelerin altısından fazlası burada yaşıyor. Şu anda hiçbiri çalışmıyor ya da kira ödemiyor.

Kendi yollarını da. Hannity evinde oturuyor ve buraya taşınırken yatını kaybettiği için zamanının yarısını ağlayarak geçiriyor. Adam aptalın teki ama Draven'lara karşı taraf tutmaz. Giovanna ve ondan edindiğimiz azıcık bilgi sayesinde bunu yapacak ailelerin hepsi zan altında. Tüm Göl Evi bölgesinin Direniş sempatizanı olduğunu biliyor muydun? Buna orada mülk sahibi olan bazı Yetenekli olmayan aileler de dahil. Hepsinin Direniş'in kazanmasını istemek için kendi sebepleri var, taş gibi aptallar."

Bu konuda haksız değil.

Yetenekleriyle sizi yönetmek isteyen insanların yanında yer almak pek akıllıca görünmüyor, ancak açgözlülük ve güç insanlara aptalca şeyler yaptırıyor.

Nefesimin altında bunu mırıldandığımda, General gözlerinde katıksız bir nefretle bana bakıyor, öyle ki Nox koltuğunda öne doğru eğiliyor ve irislerinin etrafında koyu halkalar beliriyor.

General onu umursamadan bana ters ters bakıyor: "Senin Bonded'ın da daha iyi değil. İnsanların seçeneklerini ellerinden alıyor ve bunun ona maliyeti sadece bir dolar. Görünüşe göre artık Direniş kadar kötü durumdayız."

Yanıldığını anlamak için North'a bakmam yeterli ama General'in Gryphon'la olan ilişkisi bile bu adam hakkındaki fikrimi değiştirmeye yetmiyor.

Direniş'i yenmemizin önündeki bir engelden başka bir şey değil.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Oli

Unser'i kurtarmak için geri döndüğümüzde ve ikinci Tetikleyiciyi bulduğumuzda Gryphon'un neredeyse ölmek üzere olduğu, daha önce gittiğimiz Çorak Topraklara geri dönme kararı alındı.

Gabe'in ejderhasının canlandığı yer.

Biz bölgeden ayrıldıktan sonra durumun daha da kötüye gittiğine dair istihbarat aldık. Daha fazla Üstün Yetenekli ölmek üzere getiriliyordu ve hatta bazı Üstün Yetenekli olmayanlar da top yemi olarak kullanılmak üzere buraya çekiliyordu. Bu benim için yeterince dehşet vericiydi, karşı koyma veya kendilerini savunma şansı olmayan insanları kullanmanın acımasızlığı, ama sonra North yüzünü buruşturarak şöyle dedi: "Üstün Yetenekli olmayanlar üzerinde de deney yaptıklarından şüpheleniyoruz. Henüz elimizde somut bir kanıt yok ama tahminimce kampta bulunan ve Nox'u öldüren her kimse orada bulduğumuz ölümlerden de o sorumlu. Çorak Topraklar'a şimdi gidersek, onlarla tekrar yüzleşmeye hazırlıklı gitmemiz gerekir."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Bağlarım bana onlarla yüzleşmeye hazır olduğumuzu fısıldıyor. Bir anlığına ona konsantre olurken gözlerimin kapanmasına izin veriyorum, odaklanmak için odayı bloke ediyorum.

Nasıl hazırız? Birkaç hafta öncesine göre ne değişti? Nox ve benim ruh bağımız dışında, bu sefer neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyoruz ve hepimiz birlikte gidiyoruz.

Tamam, şimdi listelediğime göre, sanırım çok şey değişti. Hâlâ yeterli gelmiyor. Hiç yeterli gelecek mi emin değilim.

Diğerleri neredeyse hazır.

Bu neden uğursuz hissettiriyor? Burada ne haltlar döndüğünü kesinlikle bilmiyorum ama bağlarım kopuyor ve sanırım bugün bundan başka bir şey öğrenemeyeceğim.

Dirseğime nazik bir el dokunuyor ve gözlerimi açtığımda Sage'in yanımda durduğunu görüyorum. Tac kıyafetlerini çoktan giymiş ve onu gördüğümde kaşlarım saç çizgime doğru uçuşuyor.

"Bizimle mi geliyorsun?"

Gülümseyip başını sallıyor, Kieran'ın ikimize de ters ters baktığı yere bakıyor ve ben de ona alaycı bir şekilde gülümsememeye çalışıyorum. "Tac sayıları azaldı. Gryphon ve Kieran bu işi en iyi nasıl yapabileceğimizi tartışırken Gray ve ben artık yeter dedik. Siz bizi güvende tutmak için dışarı çıkarken biz burada, Sığınak'ta daha fazla oturamayız."

Arkamı döndüğümde Gray'i ceketini omuzlarına silkerken Gabe'le birlikte gülerken buluyorum. "Vay anasını. Sawyer bunu nasıl karşıladı?"

Sage omuz silkiyor ve elini kaldırıyor, küçük bir alev topu beliriyor ve sonra bir iz bırakmadan derisinin üzerinde öylece duruyor. "Ben bir Alevim ve o da bir Telekinetik. Sawyer'ın yardım etmemizi engellemek için yapabileceği çok fazla şey yok ve Kieran bile artık yeteneklerimizin güçlendiğini iddia edemez."

Geri dönmeden önce Gray'e son bir kez yan gözle bakıyorum. "Buna hazır olduğuna emin misin?"

Ondan hiç şüphe etmiyorum. Bunu yapabileceğini biliyorum, ama Sage her zaman kendisiyle ilgili görüşleriyle mücadele etti ve

Son zamanlarda pek kolay zamanlar geçirmedi. Dara'nın ölümünden sonra, yanında Bağlısı olsa bile Sığınak'ta tekrar dolaşacak kadar rahat hissetmesi haftalar aldı, bu yüzden çoğunlukla zihinsel olarak nerede olduğunu ölçüyorum.

Çabucak başını sallıyor ve elini tekrar aşağı indirerek alevleri hiç uğraşmadan söndürüyor. "Ben hazırım. Kieran'ın kapıdan çıkıp gitmesini izlemeyi ve geri dönüp dönmeyeceğini merak etmeyi bırakmaya kesinlikle hazırım. Nox'la olanlardan sonra ona yakın kalmayı tercih ederim. Ayrıca Riley ile de işler iyiye gidiyor ve Felix'ten onay aldıktan sonra o da katılmak istiyor."

Bu benim için yeni bir haber.

Son duyduğumda Riley'nin tamamen iyileşebileceğinden hâlâ emin değillerdi. Öne uzanıp Sage'in elini tuttum ve parmaklarını nazikçe sıktım. "Daha iyi hissetmesine çok sevindim."

Ben de ciddiyim.

Sage'in diğer Bond'unu her düşündüğümde içimde bir suçluluk duygusu oluşuyor, ama şimdi bu daha da büyüdü ve karmaşık bir hal aldı. Ondan nefret etmiştim, adamdan tiksinmiştim, ona nasıl davrandığı için, oysa gerçekten kontrol ediliyordu.

Suistimal edildi.

Çok düşünürsem kusacağım.

Sage bana küçük bir gülümseme veriyor ve ayaklarına bakarak başını sallıyor. "O farklı, büyürken sevdiğim adamdan çok farklı. Ama aynı zamanda hepimize olanlardan dolayı içindeki öfkeyi savaşa katılmaya yönlendirmeye de hazır. Felix de gelmeyi teklif etti, böylece sahada bir sağlık görevlimiz olacaktı ama North ve Gryphon onu riske atmak istemedi. Sağlık Kurulu onu kovmak istese bile o hâlâ elimizdeki en iyi Şifacı."

Öfkelendim ve gözlerimi devirdim, hala bana ilk söylediği zamanki kadar öfkeliydim. Direniş'le ilgili her şey söylenip bittiğinde, North'un h e p s i n i kovması konusunda tamamen hemfikirim. Ben hala onun

onları şehirden kovmalı ve kendi başlarının çaresine bakmalarına izin vermelidir.

Gray arkamızdan yaklaşıp göğsünün üzerindeki silah kılıflarını tutan kayışlarla oynarken, "Hepsi de umutsuzca güce tutunmaya çalışan yüreksiz, korku tacirleri," diyor. Benden iki silahı daha olduğunu fark ediyorum ve Gryphon'a bir bakış atıyorum.

Sırıtarak bana omuz silkiyor. "Onlara ihtiyacın yok. Seni daha önce hiç silah çekerken görmedim. Onları sadece insanların dikkatini gerçek silahından uzaklaştırmak için kullanıyorsun."

Beni öfkemden uzaklaştırmak için pohpohlamaya çalıştığını biliyorum ama işe yaramasına izin vermeyi reddediyorum.

"Daha fazla silaha ihtiyacım var," diyorum en ısrarcı sesimle ve Gryphon bana başını sallıyor.

"Elinizdekileri kullanmaya başlayın, sonra düşüneceğim. Sırf iyi görünmek için ateş gücümüzü boşa harcamayacağız."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum ve ayaklarımın üzerinde biraz zıplıyorum. "Sence bunların içinde iyi görünüyor muyum?"

Sage yanımda kıkırdıyor ve Gray oflama sesi çıkarıyor, sanki aylardır Sawyer'la birbirlerine düştüklerini izlememişiz gibi, yani burada dayanacak pek bir ayağı yok.

North bize doğru yürürken, "Pekâlâ, herkesin aynı fikirde olduğundan emin olmak için planın üzerinden bir kez daha geçeceğiz," diyor.

Bu noktada, onu TacTraining kıyafetleri içinde milyonlarca kez görmüş olsam da, yine de içim kıpır kıpır oluyor. Saçları her zamanki gibi geriye doğru taranmamış. Bunun yerine, şakağında birkaç düzensiz bukle var ve onları kulağının arkasına sıkıştırma dürtüsüne fiziksel olarak direnmek zorundayım.

Konuşmaya başladığında, Nox bize katılmak için yanımıza geliyor ve sanki onlar hakkında kendi kararlarını veriyormuş gibi bizimle gelmek için görevlendirilen her TacTeam üyesine analitik bir şekilde bakıyor. Gözleri fazla düşünmeden Sage ve Gray'in üzerinde geziniyor ve bu beni

biraz ısıtıyor. Bir yandan da

İkisi de ondan pek hoşlanmadıklarını gizlemeye çalışmadılar, ikisinin de yaptıkları işte iyi olduklarını biliyor.

"Bu bir temizlik. Ayrılmadan önce tüm Kalkanların etkisiz hale getirilmesini ve Direniş'in son üyesinin de icabına bakılmasını istiyoruz."

Rockelle odanın diğer ucundan başını salladı ve North'un dikkatini çekmek için boğazını temizledi, sözünü kesti ama onu gördüğüm en saygılı şekilde. "Yola çıkmadan önce bunun 'esir almak yok' görevi olduğunu teyit etmek istiyorum."

North ona başıyla selam verdikten sonra odaya bakarak tekrar konuştu. "Bu insanların ihtiyacımız olan hiçbir şeyi yok, bu nedenle hafifletici sebepler olmadığı sürece bugün kimseyi evine bırakmayı planlamıyoruz."

Eve bırakayım.

Kuzey'in oraya hepsini öldürme niyetiyle gittiğimizi söylemesinin en kibar yolu.

Bu beni rahatsız etmiyor. Bu konuda alıngan değilim ve eğer bir şey varsa, ruh bağından sonra bağımı tekrar eski haline getirmek iyi olacak. Daha sessiz ve daha az kana susamış, normalde talepkâr ve acımasız yollarından ne kadar nefret ettiğimi düşünürsek bu iyi bir şey olmalı, ama dürüst olmak gerekirse, bu kadar uysal ve uykulu olması beni biraz korkutuyor.

Belki de orada tüketeceğimiz ruhların enerji artışı tam da ihtiyacı olan şeydir.

Boğazımda bir yumru haline gelen gerginliği yutuyorum ve elimi Gabe'in elinin içine sokuyorum, ikimiz de North'un ortaya koyduğu taktik planı dinlerken biraz yanına yaslanıyorum. Son iki günün büyük bir bölümünü Bonded'ımla bu planın üzerinden geçerek geçirdiğim için zaten ezbere biliyorum, ancak onun her şeyi TacTeam'e açıklamasını izlemek bana hepsinin bunu nasıl işlediğini izleme fırsatı veriyor.

Bunlar Gryphon'un liderlik ettiği en güvenilir adamlar ve Rockelle bile North'un her sözünü dinliyor.

Takımından beklenenleri dinlerken etrafta dolaşıyor ya da tavrını hiç değiştirmiyor.

"Buradaki en önemli şey Çorak Topraklar kapatılana kadar buradan ayrılmayacağımızdır. Onları açık bırakmak yapabileceğimiz en kötü şey ve son birkaç görevde elimiz kolumuz bağlıydı ama artık böyle bir şey olmayacak. İçeri gireceğiz, onları dışarı çıkaracağız ve geride sağ kalan kimse bırakmayacağız. Sorusu olan var mı?"

Kimse elini kaldırmayınca kararlı bir şekilde tekrar başını sallıyor. "O zaman gidelim."

Ayaklarım Çorak Topraklar'da yere bastığında, sanki başka bir gezegene gitmişiz gibi hissediyorum.

Eskisi gibi görünmüyor.

Buraya son gelişimizden bu yana sadece birkaç gün geçmiş olmasına rağmen, aylar da geçmiş olabilir. Hâlâ etrafa saçılmış, öldükleri yerde bırakılmış cesetler çeşitli çürüme durumlarında, kurtçuklar ve burada hayatta kalmayı başarmış diğer vahşi yaşam tarafından süreç hızlandırılıyor. Düşen Direnişçilerle ziyafet çektiklerini görünce öğürmemeye çalışıyorum. Neyse ki, Tetikçi bize saldırdığında burada ölen TacTeam üyeleri eve getirilmişti ve ölü tarlalarında tanıdık yüzler görmek üzere değilim.

Gryphon'un eli boynumu hafifçe okşayarak midemde biriken rahatsızlığı hafifletiyor. Benimle işi bittiğinde aynı şeyi, etrafımızdaki korkunç kokulardan hiçbirini solumamaya çalışırken bir eliyle ağzını kapatmış olan Sage için de yapıyor.

Kieran sanki onu eve geri götürmek için can atıyormuş gibi Kieran'ın yanına sokuluyor ama Gryphon ondan uzaklaştığı anda Kieran elini bırakıyor ve Bonded'ına başıyla onay veriyor.

Şimdi ona gülümsememin ya da en iyi arkadaşımın ne kadar harika olduğunu kabul etmemin zamanı değil. Onun herkesin sandığından daha güçlü olduğunu hep biliyordum. Bu olanlara benden daha kötü tepki vermiyor ve ben çok fazla ölümle karşılaştım.

Gryphon herkesi dağıtmak için el işaretleri yapmaya başlıyor. Ekibi düzene girdiğinde bana başıyla işaret ederek arkasına baktı. Bağımla konuşmak için uzandığımda gözlerimin kapanmasına izin verdim.

Umarım açsınızdır, çünkü bugün yapacak büyük bir işimiz var.

Bana cevap vermekte yavaş davranıyor. Hepsi acınacak kadar küçük.

Zamanımı harcamaya değmez.

Yemek yemektir, değil mi? Bonded'larımız biraz gücü hak ediyor.

Bu da ilgisini biraz daha çekiyor, öyle ki Bağlanmışlarımızın her birine ulaşıp onları kontrol ediyor ve Nox'ta diğerlerinden daha uzun süre kalıyor.

Tehlikede değiller.

Dürüst olmak gerekirse, böyle davrandığım için onu öldürebilirim. Biliyorum, ama kendin söyledin, Direniş'e karşı savaşmalıyız.

Bu kavga değil. Bu temizlik ve onlar benim zamanıma değmez.

İç çekiyorum ve gözlerimi tekrar açıyorum, Gryphon'un bakışlarıyla karşılaşıyorum ve omuz silkiyorum. "Burada endişe yaratacak kadar güçlü kimse yok."

Sage güven verici bir şey söylüyormuşum gibi nefes veriyor ama Gryphon ne demek istediğimi çok iyi anlıyor ve bana yavaşça başını sallayarak etrafımızdaki ekiplere bir kez daha işaret ediyor ve sonra harekete geçiyoruz. Bağım bunun yerine herkesi dışarı çıkarsaydı çok daha kolay olurdu, ama sanırım olan biten her şeyi iyi bir şekilde görmenin yanlış bir tarafı yok.

Yıkımdan öğrenebileceğimiz çok şey var.

Karşılaştığımız dev kraterler midemi bulandırıyor, her biri Gryphon'u kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı gösteren birer anıt. Biz ilerlerken, etrafımızdaki havanın parıldamasını izliyorum. Kalkanlar teker teker ortadan kaldırıldıkça Çorak Topraklar'ın gücü yavaş yavaş azalmaya başlıyor.

Direniş'in bu alanı düşmanlarını ölüme göndermekten başka bir şey için kullanmaktan vazgeçtiği açık.

İlk başta Çorak Topraklar'ın bundan ibaret olduğunu düşünmüştüm ama Nox'un anıları ve deneyimleri sayesinde artık daha iyi biliyorum. Bu yerler bir eğitim alanı, güçlerin test edildiği bir yer ve mahkumlarını parçalayıp askere dönüştürmek için getirdikleri bir yer olarak kullanılıyor. Aro'yu da tam olarak bu yüzden buraya getirmişlerdi; ölüm ve yıkım görmesini istedikleri genç bir kız, böylece onlara katılacak kadar kendini kaybedecekti. Beni Çorak Topraklar'a hiç getirmemiş olmaları bir mucize, gerçi Davies'in beni çok farklı bir şekilde kırmayı planladığını sanıyorum.

İtiraf etmek istediğimden daha fazla yaklaştı.

İnsanları içeri ve dışarı almak için kullanılan indirme bölgesine vardığımızda, etrafındaki manzara bugün bulunduğumuz her yerden daha da kasvetli.

Bir zamanlar yol olduğu belli olan alan moloz yığınından başka bir şey değil ve geride bırakılan cesetler bile giysilere gevşekçe sarılmış kemiklerden başka bir şey değil. Bağlarım nihayet buradaki bir şeyin zaman ayırmaya değer olduğuna karar verdiğinde midem uyarıyla alçalıyor, ancak bir şey söyleyemeden kafamın içinde başka bir ses duyuyorum.

Geldiler. Nox'un gözlerinin, bağı dümeni ele geçirdiğinde siyaha döndüğünü, gölge yaratıkların etrafımızda patladığını görmek için bakıyorum.

Kuzey'e bakıyorum ve bağlarım beni ele geçirmeden önce gördüğüm son şey, bana parlayan gözleri; kendi gölgeleri ortaya çıkarken siyah, derinliksiz boşluklar.

Oleander'ın bağı

Ruh-bağlama itiraf etmek istediğimden daha fazla enerji tüketti ve beni buradaki düşmanlarımızın ruhlarını yiyip bitirmekten alıkoyan şey kendi öfkemdi. Şu anda Çorak Topraklar'da bulunan Üstün Yeteneklilerin benim için kırıntıdan başka bir şey olmamasının da bir faydası yok.

Gerçekten ihtiyacım olan şey bir ziyafet.

Nakil alanı hala canlı. Kalkanların ölümüyle birlikte burada görünmemiz, Direniş'e bir tür alarm verdi, yemek zili gibi çaldı ve onları bize saldırmak için telaşa düşürdü. Bu dikkatsizce kurulmuş bir tuzaktan başka bir şey değil, çünkü hepsiyle bizzat ilgilenmeye hazırım.

Tüm Bağlılarımın onlara verebileceğim güçten faydalanması için hazırım.

Taşıyıcı bölgesinden geçen ilk insan dalgası anında gölge yaratıklar tarafından yutuluyor, çığlıklarının ve parçalanan etlerinin sesi kulaklarıma müzik gibi geliyor. Onların ölümünü kaçırdığım için üzgün değilim, özellikle de aralarından en güçlüsü August tarafından bana getirildiğinde, büyük çenesi Solmuş'un boynuna kenetlenip onu enkazın üzerinden bana doğru sürüklerken.

Kara Bağlım eleştirel gözlerle aşağıya bakıyor ve sonra tekrar bana dönerek kaşlarını çatıyor ve aşağıya doğru işaret ediyor. "Bu bir aşk ilanı mı? Şu anda tanrıların birbirlerine kur yapmalarını mı izliyorum?"

Gölge yaratığın kulağının arkasını kaşırken dizlerimin üzerine çöküyorum, kızın her zaman yaptığı gibi ona şefkat gösteriyorum ve dokunuşumun altında erimesini izliyorum. Gölgelerle hiç onun gibi etkileşime girmedim ama kendimi onların da beni sevmesini isterken buluyorum.

Aynı şekilde onu seviyorlar, coşkuyla ve sahip oldukları her şeyle.

"Yemek için teşekkürler," diye mırıldanıyorum ve sonra başka bir şey düşünmeden Yetenekli'nin ruhunu söküp çıkarıyorum, onu bütünüyle tüketiyorum ve enerjinin beni doldurmasına izin veriyorum. Daha çok bir barajın içine küçük bir damlama gibi, beni gerçekten dolduracak kadar yakın değil. Ancak, Çorak Topraklar'ı ele geçirmemizi engellemek için buraya nakledilen Direnişçilerin sayısı arttıkça, ayaklarımın dibinde bir ceset yığını oluşana kadar doymaya başlıyorum.

Nihayet, nihayet, yeniden gerçekten yaşadığımı hissediyorum.

Gelen bir sonraki dalgada, gölge yaratıklar onlara ulaşamadan kendimi dışarı atıyorum ve yaşam güçlerini bir düşünceden başka bir şeyle söndürüyorum. Bu sefer tüm gücü Hasarlı Bağlanmış Olan'ıma aktarıyorum ve elimde fazladan ne varsa ona gönderiyorum. Sırtının biraz daha dikleşmesini, omuzlarındaki ağırlığın hafiflemesini ve ona verilen son hasarın onarılmasını izliyorum.

Şimdi hazırız. Artık ava çıkabiliriz.

Hasarlı Karanlık Olan dönüp bana bakıyor. Gölge yaratıkları hepimizin etrafında koşuşturuyor, hala etrafımızdaki düşmanlarımızın cesetleriyle mükemmel bir katliamla ziyafet çekiyorlar. Bana doğru adım atarken herkesi görmezden geliyor, gücünün siyah, mürekkepli lekesi bana doğru uzanırken kollarında sürünüyor.

Onu ne kadar özledim.

Beni kollarına almasına izin verdim, ama bana doğru eğildiğinde, beni öpmek yerine sessizce mırıldandı, "Bitir işini. Bizden her şeyi almaya çalıştıkları gibi onlardan da her şeyi al."

Yenilenmiş bir enerjiyle, Çorak Topraklar'daki her şeyi, yaşayan her canlıyı hissetmek için Yeteneğimi kullanıyorum ve burayı ayakta tutan Kalkanlara odaklanıyorum. Birçoğu kabuktan başka bir şey değil, zihinleri gördükleri işkenceden dolayı kırılmış.

maruz kaldım. Onları teker teker söndürüyorum. Hayatlarının özünü alıyorum ve küçük de olsa kendime çekiyorum, ta ki sonunda Hediyelerinin ışıltısı bizden uzaklaşana ve çorak savaş alanının dışında ne olduğunu bir kez daha görebilene kadar.

Kız etrafımızdaki araba ve yaşam seslerini duyunca şok oluyor. Kendimizi kalabalık bir kasabanın ortasında buluyoruz, Direniş'in delik deşik etmekte hiç zorlanmadığı bir kasabanın.

Sıradan ve tamamen normal görünümlü, ölüm ve yıkımın başladığı kenarlar hariç. Hiçbir şeyin olmadığı sıradan bir taşra kasabasına benziyor.

Düşmanımız buraya gelene kadar hiçbir şey.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Kuzey

Bağımı zihnimin girintilerine geri döndürmek zor, ama kalkanlar inip Yetenekli olmayan kasaba ortaya çıkınca başka seçeneğim kalmıyor. Kolluk kuvvetlerinin Çorak Topraklar'ın canavarlığına müdahale etmelerini engellemeye çalıştıkları her yerde işaretler var. Ayrıca yıkımın kenarlarında silahlarını bize doğrultmuş adamlar da var.

Gryphon beni durdurmak için kolumu tuttuğunda kaskımı çıkarmak ve boyun tozluğunu yüzümden aşağı çekmek için uzanıyorum.

"Mantıklı bir konuşma yapmaya hazır gibi görünmüyorlar, buradan çıkıp onlarla daha resmi bir şekilde iletişime geçsek daha iyi olur" diyor.

Tac üniformama bakıyorum ve üzerimi kaplayan çamur, kir ve kana bakarak yüzümü buruşturuyorum. Onlar saldırırken gölgelerimden daha uzaktaydım, ancak düşmanımızla uğraşırken yemeklerini her yere yaymalarını engelleyecek bir şey yok, özellikle de Bağlanmışlarımıza ne olduğu tam anlamıyla ortaya çıktığına göre. Gryphon'a başımı sallıyorum ve sonra Nox'a dönüp hemen arkasında durduğu yere bakıyorum

Oleander, şu anda sahip olduğu özellikle koruyucu bir şekilde onun üzerinde geziniyor.

Gözlerimi üzerinde hissettiğinde, bana doğru bakıyor ve kontrol edenin kardeşim değil de onun bağı olduğu gerçeği beni ürkütüyor.

"Onları hareket ettirmek zor olacak," diye mırıldanıyorum. Gryphon başını sallıyor ve dikkatini çekmek için Kieran'a bir el işareti yapıyor. İkinci komutanı geldiğinde, hemen bir plan hazırlıyorlar.

Kieran, Sage'in cesetlerin yakılarak kül haline getirilmesine yardım ettiği yere doğru ilerliyor ve Bonded ile Gray'i Sığınak'a geri götürmek için hızlıca işe koyuluyor.

Bugün ikisi de iyiydi.

Bu daha çok herkesin birlikte çalışmayı nasıl başaracağını ve Sage ile Gray'in bir görevde olmayı kaldırıp kaldıramayacağını görmek için yapılan bir denemeydi. Beklendiği gibi ikisi de sınavı başarıyla geçmişti. Sage çürüyen cesetleri gördüğünde bile işe koyulmadan önce safrasını yutmaktan başka bir şey yapmamıştı. Tanıştıkları ilk andan itibaren Bağlı'mın yanında olan bu kızdan daha azını beklemiyordum. Onun güvenliği konusunda endişelensem de, savaşta yanımızda güvenilir ve yetenekli bir beden daha olduğu için mutluyum.

Gray her zaman TacTeams için bir yarışmacıydı, sadece ailesinin saplantılı koruması yıllar önce katılmasını engellemişti. Artık Bond'unu bulduğumuza göre, gerçekten bir varlık haline gelmek için oyunda yeterince derisi var.

Sonunda işler bizim için yoluna giriyor.

Kieran tekrar ortaya çıkıyor ve bize başını sallayarak Bağlanmış Grubumuzu da geri almaya hazır olduğunu söylüyor. Gryphon'a katılarak Oleander'ı bağından geri çekmeye çalışıyorum. Nox sözlerimize tepki vermiyor, bağı sadece bizden sadece birkaç yüz metre ötedeki kolluk kuvvetlerine bakıyor, ama yine de hepimiz ona dokunmamaya dikkat ediyoruz.

Brutus sabırla Oleander'ın ayaklarının dibinde oturuyor, yardım etmek için yaklaştığında Gabe'i biraz tersliyor ve August da hemen ona katılıyor. Bağları ürkütmemek için dikkatli hareket ediyoruz, bu yüzden yavaş çalışıyoruz. Bağrışmalar başlayana kadar iyi ilerleme kaydediyoruz.

Biri bizi tanıdı mı yoksa tüm Üstün Yeteneklilerin Direnişçi olduğunu ve onlara zarar vermek için burada olduğunu mu düşünüyorlar bilmiyorum ama göz açıp kapayıncaya kadar düzinelerce silah bize doğru çevrildi. Üstün Yetenekli olmayan adamlar teslim olmamız için bağırıyor ve çevreye daha fazla araba geldikçe siren sesleri duyuluyor.

Atlas hızla Oli'nin önüne geçiyor ve bir bariyer gibi sağlam dururken vücudu genişliyor. Bağı, onu korumasına küçük bir teşekkür olarak, kürek kemiklerinin arasına sıcak bir avuç yerleştirmekten başka bir tepki vermiyor.

Nox'un bağı ona bakıyor ve paylaştıkları bakıştan hoşlanmıyorum.

"Üstün Yetenekli olmayanları öldüremezsiniz. Onlar burada gerçek bir tehdit değil," diyorum ve ikisi de bir dakika boyunca beni görmezden geliyor. Tam bir kez daha söyleyip, Bağlanmış'ımın bedenini lanet bir kap olarak kullanan bir tanrıyla tartışmaya başlamak üzereydim ki, sonunda yüzünü bana doğru çevirdi.

"O halde gitmeliyiz, çünkü içlerinden biri Bağlı'mı incitmeye cüret ederse kendimi tutamam."

Başımı sallayıp Kieran'a yaklaşmasını işaret ediyorum, hepimiz onun etrafında daire çizene kadar hareket ediyoruz. Bu hareket kolluk kuvvetlerini alarma geçirmiş gibi görünüyor ve bağırışlar daha da yükseliyor, teslim olmamız için daha fazla talep geliyor. Başımı kaldırıp bakıyorum ama dikkatimi çekecek bir şey göremiyorum, gölge yaratıklarım göğsümün içinde duruyor.

Hepimiz Kieran'a dokunmak ve buradan çıkmak için harekete geçtiğimiz anda, tek bir silah sesi havada çınlıyor.

Kurşunun nereye gittiği konusunda paniğe kapılmama fırsat kalmadan Atlas homurdanmaya başladı.

Saçma, omzundan sekerek sanki ona atılan bir kuruştan başka bir şey değilmiş gibi fırlıyor.

Bonded'ımın bağıyla yapmak üzere olduğum tartışmaya iç geçiriyorum, ama buna fırsatım olmuyor. Hiçbir şey yapma şansım yok.

Yüzlerce cesedin yere düşmesini bekliyorum. Düzinelerce Üstün Yetenekli olmayan kişinin öldürülmesinin sonuçlarıyla uğraşmayı bekliyorum. Oleander'ın bağının yaptığı şeyin yıkımına uyanmasının duygusal sonuçlarını bekliyorum.

Kendi bağı devreye girerken Gabe'in gözlerinin kaymasını beklemiyorum.

Siyah renge geçmelerini de kesinlikle beklemiyorum.

Bizi kurtaran tek şey Kieran'ın hızlı düşünerek Gabe'in omzuna bir el atması ve bizi Çorak Topraklar'dan çıkarması oldu. Bizi doğrudan Tac Eğitim Merkezi'ne ve toplantı odalarından birine götürecek kadar akıllı.

Dünyada iyi bir karmaya sahip olmalıyız çünkü yeniden ortaya çıktığımızda kimse bizi fark etmiyor. Ayaklarımız temiz fayanslı zemine bastığı anda Gabe bir kükreme çıkarıyor ve vücudu değişmeye başlıyor.

Gryphon ve Atlas'ın ikisi de onun önüne dalarken Oleander'ı ondan uzaklaştırıp arkama çekiyorum ama bağı hâlâ kontrolü elinde tutuyor. Gabe'in kollarının ve bacaklarının kopup uzadığı, derisinin yerini siyah, parlak pullara bıraktığı ve kürek kemiklerinin arasından dev kanatların çıktığı dehşet verici görüntüyü izlerken, sahip olduğu doğal olmayan boşlukla Gabe'e bakıyor. Kıyafetleri parçalara ayrılıyor, nefes alıp verirken çıkardığı sesler ve inlemeleri yavaş yavaş hayvani bir hırıltıya dönüşüyor ve sadece birkaç dakika içinde ejderhaya bakakalıyoruz.

Siyah boş gözlü ejderha.

Odanın geri kalanına göz gezdiriyorum ama canavarın görüntüsü karşısında söyleyebileceğim tüm sözler boğazımda düğümleniyor. Zaten bu konuda kimseyle konuşmanın bir anlamı yok. Hayır.

Aramızdaki üç tanrı dışında biri burada ne haltlar döndüğünü gerçekten biliyor olabilir.

Yine de hiçbiri cevap verme konusunda güvenilir değildir.

Bu da ne böyle? Bu soruyu kendi bağıma sormaya çalışmalıyım, ondan hiçbir şey beklemesem bile.

Cevap vermeden önce bir an sessiz kalır, uyanır.

Gözlerimi Gryphon'a dikiyorum. Zamanını bana bakarak, bağımın sözlerini değerlendirerek ve gözlerini kırpmadan Zakkum'a dikmiş, adım atmaya başlayan ejderhaya bakarak geçiriyor.

Boşluğa benzeyen gözleri, artık onun içinde yaşayan tanrının işaretidir.

Ne denersek deneyelim, Gabe'in geri dönmesini sağlayamıyoruz.

Nox ve Oleander da hâlâ bağlanmış durumdalar ve odanın bir tarafında durup canavara bakıyorlar; canavar dönüp üç adım geri atmadan önce ancak üç adım atabiliyor. Belli ki tedirgin ama ikna edilmeye çalışılmıyor ya da ikna edilemiyor.

Kieran'ı dışarı çıkardıktan ve Atlas'ı Oleander'ın yanına, bir şeyler ters giderse saldırmaya hazır bir şekilde yerleştirdikten sonra, onları beklemeye karar verdik, ancak dayanılmaz derecede uzun bir saatin ardından hiçbir şey değişmedi.

"Kafasının içine girebiliyor musun? Bir şey görebiliyor musun?" Gryphon'a sessizce mırıldanıyorum ve o da omuz silkiyor, canavara bakarken gözbebeklerinin etrafında beyaz bir halka var.

"Oraya gayet iyi girebiliyorum ama neler olduğu hakkında size söyleyebileceğim pek bir şey yok. Size söyleyebileceğim tek şey, bağının artık farklı olduğu. Daha önce olduğundan daha fazla."

İnliyorum ve ejderha oflayıp puflayarak volta atmaya devam ederken üç bağın arasına bakıyorum. "Bir bağ tam olarak nasıl birdenbire daha fazla olur?"

Gryphon omuz silkmeden önce bir an tereddüt eder. "Bunu Oleander mı yaptı? Ona 'daha büyük' düşünmesini söyledi ve birdenbire bir ejderhaya dönüşebildi. Onun bağı bir şekilde bunu tetikledi mi?"

Daha önce böyle bir şey olduğunu hiç duymamıştım. Asla. En kötü Yetenekli söylentilerinde ya da Direniş şehir efsanelerinin fısıltılarında bile.

Zihin bağlantım aracılığıyla Oleander'a ulaşıyorum, ancak onun bağı beni çok uzağa gitmeden kapatıyor, kendi bağım onunla birlikte olmak için dışarı çıkmaya çalışırken bilincimin kenarını tırmalıyor.

Gryphon ve Atlas şu anda benim, Nox'un ve Oleander'ın bağını, Gabe'in ejderhasının yeni komplikasyonuyla aynı anda idare edemezdi.

"Bu farklı," diye mırıldanıyor Gryphon. Başımı sallıyorum.

"Öyle demiştin."

"Hayır, demek istediğim, Oli'nin bağından farklı. İnsani terimlerle değil, sadece hayvani ihtiyaç ve arzularla düşünüyor. Sadece onu istiyor."

Bunun ne anlama geldiğini düşünmek bile istemiyorum. Gözlerindeki yırtıcı bakış bana yeterinden fazlasını söylüyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

"Bu iş kontrolden çıkmadan önce üçünü de kendilerine getirmeliyiz," diye bağırıyorum, hayal kırıklığım sonunda taşıyor.

Atlas odanın öbür ucunda durduğu yerden omuz silkiyor ve kulağına eğilip sessizce bir şeyler mırıldanıyor. Bağ sonunda ejderhadan uzaklaşıp ona bakıyor ve gözleri bir an için kapanıyor. Gözleri tekrar açıldığında, Oleander'ın güzel mavi gözleri Atlas'a bakıyor. Hareket ederken yüzündeki canlılık geri dönüyor, kollarını Atlas'ın boynuna doluyor ve ona iyice sokuluyor.

"Ona ne söyledin?" Gryphon soruyor, sesi rahatlamaktan biraz sert çıkıyor.

Atlas omuz silkiyor ve Oli'nin tek kelime etmeden elini Nox'un elinin içine sokmasını izliyor, ona dokunmadan yanına eğiliyor ve yavaşça gözleri boşluklardan uzaklaşıyor, ta ki dudakları hırıltıyla yukarı kalkana ve kardeşim tekrar bizimle odaya girene kadar.

Nox ejderhanın adımlarını izlerken, "Bir Ruh İşleyici birini öylece bir tanrıya dönüştüremez," diyor ve doğrudan önümüzde duran meseleye dalıyor.

Gryphon sinirli bir şekilde ellerini saçlarında gezdirir. "Başka ne açıklaması olabilir ki? Bağlar öylece çoğalmaz."

Bağlı'm bir an dudağını çiğniyor ve bizden bir şey sakladığı belli, içindeki suçluluk neredeyse elle tutulur bir şey. Sonunda Atlas onun boştaki elini tutuyor ve bize bakıyor. "Oli geçen gece onlar uyuduktan sonra kendini Gabe'in kafasının içinde buldu. Henüz kimseye söyleme şansı olmamıştı ve şimdi bu konuda kendini suçlu hissediyor."

Oflayıp pufluyor ve elini odanın içinde gezdiriyor. "Kafasının içinde belirmekle bu iş olmuyor. Bunu yapabilecek yeteneğim yok. Yapabilseydim bile, sanırım hatırlardım. Değil mi? Ya da en azından bağım bunu hatırlardı ve hiçbir şey yapmadığına yemin ederdi. Yine de orada ejderhasıyla tanıştım. Onunla tanıştım ve ikimiz de farklı olduğunu biliyorduk. Onun kurdu ve panterinden çok farklıydı."

Canavar gözlerini kırpmadan ona bakıyor ve yavaşça ona doğru ilerliyor.

İzin verdiğimiz ilk adım.

Bu sadece toplantı odasında bir aşağı bir yukarı yürüdüğü devredeki bir sapma olabilir, ancak ikinci adım çok fazla ve hepimiz onu durdurmak için bazı uyarı sesleri çıkarıyoruz. Atlas, Oli'nin önüne doğru daha fazla kayıyor ve Nox'un içinden bir düzine ekstra gölge yaratık fırlıyor, elleri sanki canlanmış efsanevi bir yaratıkla fiziksel olarak boğuşmaya hazırlanıyormuş gibi yanlarında esniyor.

Endişeli görünmeyen tek kişi Oli.

"Sanırım sadece benimle konuşmak istiyor."

Gryphon döner ve ona sert bir bakış atar. "Ve eğer bunun olmasına izin vereceğimizi düşünüyorsanız, o zaman başka bir şey geliyor. Seni ona doğru fırlatıp en iyisini umacak değiliz, Bağlanmış," diye tersliyor ve kız bu konuda biraz daha sakin görünse de hâlâ Atlas'ın etrafından dolanıyor.

"En azından onunla konuşmaya çalışayım."

"Orada kal. Bir santim bile ilerleme, Bağlanmış," diye bağırıyorum. Başını sallıyor ve sanki ejderhayı yatıştırmaya çalışıyormuş gibi bir elini kaldırıyor.

"Neye ihtiyacın var? Seni neyin rahatsız ettiğini söyle, ben de halledeyim," diye deniyor ama ejderha ona sadece başını sallamakla yetiniyor.

Boşluğa benzeyen gözleriyle içinde Gabe'den hiçbir şey kalmamış, formunda tanıdık hiçbir şey yok. Bonded Group'un altın çocuğunun tüm bu pulların ve ateşin altında bir yerlerde olduğunu hatırlamak için kendimle mücadele etmem gerekiyor.

Birkaç kez daha dener, ancak ejderhanın onu anlayamadığı ya da onunla bu şekilde konuşmayı reddettiği açık olduğunda, Oleander bunun yerine zihin bağlantısı yoluyla ona ulaşır.

Bu onun dikkatini çeker.

Sülfür kokan uzun bir nefes veriyor ve etrafımızdaki odayı ısıtıyor. Gryphon Bağlımıza doğru adım atarken bana bir bakış fırlatıyor ama ejderha sanki hiçbirimiz orada değilmişiz gibi konuşuyor.

Benim, diyor Gabe'inkine hiç benzemeyen ama her şeyiyle kendi bağıma ve kardeşimin içinde yaşayana benzeyen bir sesle.

Benimkini.

Oleander'ın ejderhayı Gabe'in dışarı çıkmasına izin vermesi için ikna etmesi bir saat daha sürer.

Zor olsa da, ulaşım alanındaki değişikliğimizi ve çok yorgun olduğunu kimse fark etmeden vardiyadan sonra uyuması için onu eve geri götürmek zorundayız ve hepimiz gece için erkenden yatıyoruz. Yine de önümüzdeki birkaç günü daha fazla değişiklik için onu izleyerek geçiremem.

Halının altına süpürmeye çalışmamız gereken yeni durum sayesinde bunu Oleander ve Atlas'a bırakmak zorundayım.

Bağlı'mın Bağlı Grubu içindeki bağları değiştirme yeteneğine sahip olabileceğinin ortaya çıkmasıyla birlikte, yapmak istediğim son şey, Atık Topraklar hakkında hasar kontrolü yapmak için Üstün Yetenekli olmayan senatörler ve kolluk kuvvetleriyle görüşmek. Ne yazık ki, topluluğumu ve daha da önemlisi Bağlı Grubumu güvende tutmanın bir parçası da bu tür yangınları söndürmektir.

Zor bir seçim ama Nox'u Sığınak'ta bırakmaya ve Gryphon'u yanıma almaya karar verdim. Çiftler halinde hareket etme kararı zaten verilmişti, özellikle de Hediyelerin değişme potansiyeli varken. Nox benimle tartışsa da, Gryphon hala yanıma almak için daha iyi bir seçim.

Direniş, kardeşimin öldürme girişimlerinden sağ kurtulduğunu bilmeyebilir ve onlara karşı sahip olabileceğimiz her türlü sürpriz unsuru onunla tartışmaya değer.

Senatör Oldham ile görüşmek Nox'un sınırlı sabrını da sınayabilirdi.

Bu kadın başımın belası. Hiçbir hayır işi ya da fedakârlık onun Üstün Yetenekliler topluluğuna güvenmesi için yeterli değil. Ona kalsa, bizden kurtulmak için topyekûn bir savaş başlatacağından eminim. Üstün Yetenekliler topluluğu söz konusu olduğunda insanların silahları büyük ölçüde yetersiz kalıyor. Ancak, ateş gücündeki eksikliklerini sayıca telafi ediyorlar. Gerçekçi olmak gerekirse, insanlar bizim için hâlâ büyük bir tehdit.

Tabii Oleander'ın bağı onları tamamen yok etmezse.

Direniş'in Oleander'ı bu kadar çok istemesinin nedenlerinden biri de bu.

Hem Yetenekli olmayanları hem de Yeteneklileri bertaraf etmek için eşsiz bir menzile sahip bir Yetenekli, onların isteyebileceği her şey.

Rafe arabayı özel park yerine yönlendirirken Gryphon yanımdaki koltukta kıpırdanıyor. Bu acil bir toplantı ve yanından geçmemiz gereken çok az basın mensubu var, sadece ellerinde kamera olan, fotoğraf çeken birkaç adam ve mikrofonlu birkaç muhabir. Belli ki bölgedeki tek insanlar onlar ve bu kadar kısa bir süre içinde her zamanki akbabalar gelemedi, Tanrı'ya şükür. Genelde bir araya geldiğimizde hepsi ortaya çıkar, yüzlercesi bizi bekler, yanlış söyleyebileceğimiz en ufak bir şeyi yanlış anlamak için kayıt cihazlarını yüzümüze dayamaya hazırdır.

En hafif tabiriyle endişe verici, ancak kadına söyleyebileceklerim konusunda biraz daha fazla hareket alanım olabileceği için minnettarım, çünkü bazı gerçeklere ihtiyacı olan biri varsa, o da Oldham'dır.

"Hiçbir şey söylememeyi unutmayın. Sizi hayalini kurduğu korkunç canavara dönüştürmek için elinden gelen her şeyi yapacak, buna Bağlılığımız hakkında konuşmak da dahil."

Gryphon omuz silkiyor, sanki duyamadığım bir konuşmaya odaklanıyormuş gibi kolayca uzaklara bakıyor. Zihin okuma yeteneği de burada bir artı. Neden Nox'a değil de bana eşlik ettiğine dair bir işaret daha.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Eğer Bağ'ımı bana karşı kullanmaya çalışan her kişiyi tersleseydim, gün içinde ona ayıracak hiç vaktim kalmazdı. Benim için endişelenmeyin; sadece bağınıza ve onu hizada tutmaya odaklanın."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "E n d i ş e l e n m e m i z gerekenin benimki olduğundan bu kadar emin misin? Herhangi bir değişiklik oldu mu?

Bana söylemeniz gerekebilecek bir şey var mı?"

Bana kuru bir bakış gönderiyor. "Bağım hakkında sır saklayan ben değilim."

Asla takip etmediğim bir puan tablosunda ona zihinsel olarak bir puan verirken yüzümü buruşturuyorum.

Haksız değil, onlara bağım hakkında yalan söyledim. Dürüst olmak gerekirse, bu konuda onlara yalan söylediğim kadar kendime de yalan söylemek için elimden geleni yapıyordum. İçimde yaşayan şeye ve onun Bağlı'ma ve temas ettiğim diğer herkese yapabileceklerine dair korkum, Bağlı Grubuma olan sadakatimin önüne geçmişti.

Bununla gurur duymuyorum ama yalan söylemeye de çalışmayacağım.

"Bağım iyi durumda. Şu anda bir numaralı endişesi Oleander ve bir daha asla kimseyle ruh bağı kurmak zorunda kalmamasını sağlamak."

Yüzünü buruşturuyor ve başını sallıyor. "Evet, sanırım hepimiz bu konuda hemfikiriz."

Soru sorulmadı. İkimiz de o anın nasıl bir his olduğunu ya da kendimi tamamen kapattığım gerçeğini tartışmadık, ancak bu konuda ona karşı herhangi bir utanç da hissetmiyorum. Gryphon beni yargılayacak türden bir adam değil ve Oleander ya da Nox'un yanında hissettiğimden daha fazla bir utanç hissetmedim.

O anın bana neye mal olduğunu biliyor, aynı şekilde ben de o anın ona neye mal olduğunu biliyorum ve hayatlarımızın olası en kötü anlarında birbirimizin arkasını kollamayacaksak birleşik bir Bond Grubu'nun ne anlamı var? O benimkini gördü ve Nox'unkini de biliyor. Umarım onun iyiliği için asla onunkini görmek zorunda kalmayız.

Rafe arabayı binaya yaklaşabildiği kadar yaklaştırır. Arabadan ilk olarak Gryphon iner ve eski alışkanlık olan güvenliğimi sağlama görevine kolayca geçer.

Aynı seviyede eğitildik, aynı Bağlanmış Gruptayız ve onun hayatı da benimki kadar önemli, ancak Üstün Yetenekli olmayanlar bunu anlamıyor ve onların yanında bu şekilde davranmak daha kolay.

Rafe, Gryphon'un işaretiyle arabamın kapısını açıyor ve birlikte binaya giriyoruz. Gryphon'un gözlerinin etrafındaki beyaz halka net bir şekilde görülüyor ve ona sessizce mırıldanıyorum, "Oraya bu şekilde girmesek iyi olur. Oldham bunu görürse tepelere doğru kaçmaya başlar. Yaptığınız şeyin bizim olduğu kadar onun da güvenliği için olduğunu açıklama şansımız olmayacak."

Gryphon dudaklarını hafifçe bükerek omuz silkiyor. "Yine de onu binadan çıkarırsak günü çabucak bitirmiş oluruz, değil mi?"

Ona bir bakış attım. "Üstün Yetenekli olmayanları burada bir tehdit olmadığımıza ikna etmeliyiz. Onları sadece korkutup kaçırmak isteseydik, Nox'u getirirdim."

Gryphon gözlerindeki beyaz ışık kaybolmadan önce son bir kez binanın etrafına bakar. "Burada tehdit oluşturabilecek kimse yok. Hepimizin onu öldürmeye çalıştığımıza inanan senatörün kendisi dışında kimse yok, o yüzden deli kaltağı bundan vazgeçirirken iyi eğlenceler."

Derin bir iç çekiyorum ve bana tahsis edilen konferans odasının kapısını açmadan önce omuzlarımı geriye atıyorum.

Bu sözlü saçmalıklar yerine, kendi gölge yaratıklarımla çevrili bir sahada, Bonded'ım yanımda ve Bonded Grubumuzun geri kalanıyla bir savaşa her zaman hazırım.

ON ALTINCI BÖLÜM

Oli

Çorak Ülke'yle başa çıkmama yardımcı olması için bağımın nihayet ortaya çıkmasının birçok avantajından biri de ertesi sabah uyandığımda kendimi enerjik ve dünyanın karşıma çıkardığı her şeyi üstlenmeye hazır hissetmem. Bu, Yeteneğimi kullandıktan sonra hayatın eskiden nasıl göründüğünden çok farklı, ama artık vücudum alıştığı için üç günlük şekerlemeler yapmama gerek kalmadı.

Yataktan Bonded'larımın hepsinden daha kolay kalkıyorum ve Tanrım, bu acayip büyülü bir şey.

North ve Gryphon Üstün Yetenekli olmayanlarla bir toplantıya gitmek üzere ayrıldılar ve ben ve bağım bu gerçeği kabullenmek için iyi bir saat geçirdik. North onlar ayrılmadan önce Kieran'ın yüksek alarmda kalacağı ve gerektiğinde peşlerinden gitmeye hazır olacağı konusunda bana güvence verdi. Sonunda, bağım şimdilik yeterince güvende oldukları kararını verdi.

Direniş bize karşı savaşmak isteyecektir ve Kuzey'in en yüksek hedeflerden biri olduğunu zaten biliyoruz, ancak Gryphon bana onların geldiğini bir mil öteden duyacağı ve gerekirse hemen eve döneceği konusunda güvence veriyor.

Günü ikisi için de çıldırarak geçirmek yerine Sage'e mesaj attım. Tac'da buluşmaya karar verdik.

Sabah erken bir antrenman için Eğitim Merkezi. Gryphon ayrılmadan önce her ihtimale karşı antrenmanıma bağlı kalmam konusunda bir yorum yapmıştı ve Atlas'ın itirazlarına rağmen geride kalan üç Bağlı'mı da gün boyunca bizimle antrenman yapmaya ikna ettim.

Atlas ve Nox arasında hâlâ bir aşk yok.

Evden birlikte çıkarken Gabe bir okul çocuğu gibi zıplıyor ve ısınmak için oraya kadar koşmakta ısrar ediyorum, Nox'a hızlı bir mesaj göndererek North'un ofislerindeki araştırma gecesinden sonra hala bizimle aşağıda buluşacağından emin oluyorum.

Bu noktada Gabe'in ejderhasına neler olduğunu araştırmak için yapmadığı bir şey kaldığından emin değilim ama yine de acımasız davrandı.

Sığınak'a katılmalarına izin verilen en yeni Üstün Yetenekliler dalgası, yanlarında daha fazla ders kitabı, eski kitaplar, ailelerinden yadigârlar getirmiş ve her şey Nox'a devredilmişti.

Kendimi kötü hissediyorum ve sanki ona yardım etmemiz gerekiyormuş gibi, ama dün gece Nox evden ayrıldıktan sonra ona bundan bahsettiğimde North endişelenmemem konusunda beni hemen rahatlatmıştı.

"Ona ne kadar ayrıntılı anlatırsanız anlatın, bunları kendisi okumak isteyecektir. Yani, dürüst olmak gerekirse, siz sadece onun yoluna çıkarsınız."

Bu beni daha az suçlu hissettirmiyor, özellikle de Tac Eğitim Merkezi'ne vardığımızda ve Nox'u bir elinde kahve, diğerinde telefonuyla ön tarafta dururken bulduğumuzda, sanki en son uyuduğundan beri günler geçmiş gibi görünüyor. Bağlarım göğsümde çekiştiriliyor, ona uzanırken mutsuzum ve o da bağlarımın kendisini okşadığını hissedince bana bakıyor.

"Bazen uyumak zorundasın," diyorum, sesimi çok hoşnutsuz ya da buyurgan çıkarmamaya çalışarak, ama sesim her şeyden çok mızmız bir ergen gibi çıkıyor.

Sözlerimi duymazdan geliyor ve binanın içine doğru ilerliyor; Atlas'ın dişlerinin kenetlendiğini biliyorum ama huysuz tavrını anlıyorum.

Şu anda bana söyleyebileceği, çok açıklayıcı olmayacak ya da diğer Bağlanmışlarımı kızdırmayacak hiçbir şey yok. Onun yerine hiçbir şey söylemiyor.

Buna saygı duyabilirim.

Gabe elini benimkinin içine sokup parmaklarımı nazikçe sıkıyor. "Belki de bu ikisinin kavga etmemesini sağlamalıyız, çünkü ikimiz de birbirlerini kavgaya teşvik edeceklerini biliyoruz."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum ve Atlas'a bir bakış atıyorum. "İkisi de buna cesaret edemez çünkü benim bağım işin içine girer. Hiçbirimiz böyle bir durumun sonuçlarıyla uğraşmak istemeyiz."

Atlas omuz silkiyor, dudaklarının kenarında bir sırıtış beliriyor. "Bilmiyorum... Sanırım bu kasabaya neler yapabileceğimizi göstermeyeli uzun zaman oldu. Burada hatırlatmaya ihtiyacı olan bazı insanlar olabilir."

Etrafıma baktığımda, General'in kollarını kavuşturmuş ve yüzünde ekşi bir ifadeyle antrenman çemberlerinden birinin üzerinde durduğunu görüyorum. Gözlerini bize çevirdiğinde, yüzü az önce köpek bokuna basmış bir adamın yüzüne dönüşüyor.

Nox'un dişleri biraz gıcırdadı ve sonra mırıldandı: "Bir Bassinger ile aynı fikirde olmaktan nefret ediyorum."

Kapı arkamızdan tekrar açılıyor ve Kieran içeri girip Nox'un sırtına bir el vurarak beni selamlıyor.

"Yeni kana idman minderleri hakkında bir iki şey göstermeye hazır mıyız?" diyor sırıtarak ve Nox onunla alay ediyor.

"General'in yanında getirdiği yeni askerlerin hiçbirine inancım yok. Yarısı North ve Gryphon tarafından reddedildi, sadece o yaşlı aptalın peşinden gitmeleri için.

Takımlarını sadece egosu ve adam kayırmacılığıyla kurmayı tercih edebilir ama ben bunun bizi öldürmesine izin vermeyeceğim."

TacTeam personelinden oluşan kalabalığa bakıyorum, aralarında pek çok yeni yüz var ve Zoey'i fark etmem sadece bir dakikamı alıyor.

"Mükemmel amına koyayım," diye mırıldanıyorum ve Gabe de onu fark etmeden önce bana kaşlarını çatıyor.

"General onu neden içeri alsın ki?" diye çıkışıyor, sanki Kieran ya da Nox'un ona verecek bir cevabı varmış gibi.

Atlas bir soruyla ikimizin arasına bakıyor ve Nox sanki Zoey'nin de bana bakmasını istemiyormuş gibi dikkatle önüme kayıyor. Atlas bile bu hareketin koruyucu olduğunu inkâr edemiyor ve bu hareket karşısında kalbim biraz çarpıyor.

"Gryphon onu dışarı attıktan sonra ailesi doğruca Kıyılara gitti. Besin zincirinde o kadar yukarıdalar ki General'i onu içeri almaya ikna etmek zor olmadı."

"Peki tam olarak ne yaptı?" Atlas dişlerini sıkarak söylüyor ve bunu söylerken yanıma biraz daha yaklaşıyor.

Onun tüm bu koruyucu hareketlerine gerçekten ihtiyacım yok, ama bağlarımın göğsümde zevkle mırıldanmasına neden oluyor.

"Draven'a ilk geldiğimde bana işkence etmekten hoşlanıyordu. Yeteneğini bana karşı oldukça fazla kullandı ve bu yüzden TacTraining sınıflarından atıldı. Kısa bir süre sonra da okulu bıraktı." Nox'un etrafına bakıyorum ve sonunda bizi burada fark ettiği için bize doğru sırıttığını görüyorum.

Bize doğru yaklaşmaya başladığında kaşlarını çatarak bana bakıyor ve ben de kendimi biraz manyakça sırıtırken buluyorum çünkü o aptal sürtük hayati bir şeyi unutmuş. Artık güçsüz değilim.

Onun yeteneği bana dokunamaz.

Sage ve ben antrenman kıyafetlerimizi giymek için kızların soyunma odasına birlikte girdik ve General'in yeni acemisiyle yüzleşmesi için Bağlanmışımızı bıraktık. O kaltağı yere sermeye tamamen hazırdım, ama Kieran ikimizi de itti ve sonra Sage barıştırıcıyı oynamaya ve beni buraya sürüklemeye karar verdi.

Önemli değil.

Gerekirse onu minderde döverim.

Gryphon'un ve North'un şu anda Üstün Yetenekli olmayan toplulukta uğraşıyor olabilecekleri şeylerden dikkatini dağıtmak istemiyorum, ama aynı zamanda babasının, kendi oğlu tarafından zaten incelenmiş ve yetersiz bulunmuş olan o kızın katılmasına izin verdiği için ne kadar pislik olduğunu ona açıklamak isterim.

"Tanrım, buralarda işler hiç ilginçleşmiyor, değil mi?" Sage tişörtünü çıkarıp dolabında standart atletini ararken mırıldanıyor.

Kapıların tekrar açıldığını duyduğumda nefesimin altında biraz homurdanıyorum ve arkama bakıyorum, Aro'nun içeri girdiğini gördüğümde keskin bir şekilde nefes veriyorum, ikimizi görene kadar ayak sesleri biraz tereddütlü.

"Direniş'in üstesinden geldikten ve kendimizi barışçıl zamanlarda bulduktan sonra bile bu tür saçmalıklarla uğraşmayı bırakacağımızdan şüpheliyim. Ne yazık ki, aynı tarafta olmamız aslında hepimizin aynı tarafta olduğu anlamına gelmiyor."

Aro, sadece birkaç gün önce bize katılmak istediğini belirttiğinde Gryphon tarafından kendisine verilen dolabını açarken biraz tereddütlü ve yavaş davranıyor, ancak kodu yeterince iyi hatırlıyor ve kendi Tac üniformasını giyme konusunda hızlı davranıyor.

"Gray'in yeni kızıyla ilgili hikayeleri çoktan duydum. Onun yürüyen kloroform olduğunu söyledi. Yukarı çıkmamayı tercih ederim.

ona karşı," diyor Aro ve ben de başımı sallıyorum.

"Yeni insanlardan herhangi birine karşı çıkmak zorunda değilsin. Sadece normal antrenmanına devam et. Zoey ile ben ilgileneceğim."

"Onunla anlaşmak mı?" diye cevap veriyor, kaşları kalkıyor. "Büyük, mutlu bir aile olarak hep birlikte antrenman yapıyor olmamız gerekmiyor mu?"

"Sanki bir Ruh İşleyiciyle aile olabilirmişim gibi."

Döndüğümüzde Zoey'nin elleri kalçalarında ve yüzünde vahşi bir ifadeyle kapının girişinde durduğunu görüyoruz. Sage içinden homurdanıyor ama hemen arkasını dönüp yanıma biraz daha yaklaşıyor ve ne olursa olsun arkamı kolluyor. İkimiz de kızı sebepsiz yere öldüremeyeceğimi zaten biliyoruz ve ne yazık ki güçlerimin çoğu ölümcül. Yapabildiğim ölümcül olmayan tek şey bile eninde sonunda onu öldürecektir.

Sage onu kesinlikle ateşe verebilirdi.

Bu çok mu ileri sayılır? Siktir et, umurumda değil!

"Vay canına, Zoey. Kendi sınırların hakkında bu kadar açık konuşacağını düşünmemiştim, ama sana daha fazla güç, kızım!" Odaya iki adım daha atıp Aro ve Sage'i sanki ikisi de ondan aşağıdaymış gibi tamamen göz ardı ederken sırıtarak ve omuz silkerek söylüyorum.

Bir numaralı hata.

"Biliyorsun, herkes Draven Canavar Bond Grubu'nun tüm bu erkekleri kendine bağlamak için gerçekten berbat bir Merkezi Bond'a sahip olması gerektiğinin farkındaydı ve sen hiçbir Hediye olmadan ortaya çıktığında hepsi büyük bir kozmik şaka gibi görünüyordu. Hayatlarının geri kalanında işe yaramaz, Hediyesiz bir kaltakla lanetleneceklerini düşünmek çok komikti ve tam da hepsinin hak ettiği şeydi… Ama şimdi, senin diğerlerinden daha büyük bir canavar olduğunu öğrenmek? Bir sorun haline gelmeden önce hepiniz öldürülmelisiniz."

İki numaralı hata.

Onun sözleri bağlılığımı göğsümde uyu d u ğ u yerden uyandırıyor. Bu kızın ölmesini istemek için herhangi bir teşvike ihtiyacı yok, ancak onun Bağlımızın öldürülmesini bu kadar rahat bir şekilde tartıştığını duymak - sanki bir meclis üyesinin ve topluluğumuzun diğer saygın üyelerinin öldürülmesini tartışmıyormuş gibi - bağlım onu da ortadan kaldırmaya oldukça hevesli.

Yine de onunla ilgilenmeme izin vermesi için onu ikna etmek çok fazla zaman almaz, özellikle de planlarımı öğrendikten sonra.

"Hadi o zaman Zoey," diyorum elimi uzatarak. "O zaman gel ve bana tam olarak ne yapılması gerektiğini düşündüğünü göster. İlk atışı yapmana bile izin vereceğim. Eski günlerin hatırına bedava."

Bana sırıtıyor ve ileriye doğru adım atıyor, son birkaç metreyi de geçerek tek sıra bankın önünde duruyor, gözleri önümüzde bembeyaz parlıyor. Bağım hiç gerilmiyor ya da endişeli görünmüyor. Nedenini biliyorum, çünkü onun gücü en ufak bir esnemeye bile neden olmadan üzerimden akıp gidiyor.

İşte o zaman kendimi gerçekten tanrı gibi hissediyorum.

Sage ve Aro'ya doğrultmadan önce kaşları biraz çatılıyor. Memnuniyetle, ikisinin de üzerinden geçiyor.

"Artık tamamen Bağlanmış durumdayım," diyorum Yeteneğimi oynaması için serbest bırakırken. "Sage ve Aro da öyle, biliyorsun. Muhtemelen beni buraya kadar takip etmeye karar vermeden önce bunu göz önünde bulundurmalıydın. Ama dediğim gibi, ilk vuruşu senin yapmana izin vereceğim."

Öne doğru bir adım atıyorum, ayaklarımı omuz genişliğinde açıyorum ve Gryphon'un bana binlerce kez öğrettiği şekilde bedenimin gevşemesine izin veriyorum.

Rahatlayın ve rakibinizin önce size neler yapabileceğini göstermesine izin verin. Onları izleyin ve hazır olun, ancak elinizle onları ezmeye hazır olana kadar elinizi göstermeyin.

Draven'da idman yapmayı öğrenmiş olabilir ama benim aldığım kişisel dersleri almamış ve bana bir yumruk salladığında, onu savuşturmak yeterince kolay. Dart atıyorum

ve aynı anda ona bir yumruk savurdum, yumruğum yanağına tökezlemesine neden olacak kadar sert bir şekilde çarptı ve anında cildinde kırmızı bir iz oluştu.

Yumruğumdaki sıkıcı ağrının ötesinde, üzerimde bir şey yapmaya çalıştığına dair hiçbir iz yok ve dudaklarımda yakın zamanda kaybetmeye niyetli olmadığım ukala bir gülümseme uzanıyor.

"Cidden, tüm sahip olduğun bu mu? Bu çok acınası! Gryphon'un seni dışarı atmaya bu kadar hazır olmasına şaşmamalı."

Tekrar ayağa kalkıyor ve ona vermek istediğimden daha hızlı bir şekilde bana doğru atılıyor ama yine de ben daha hızlıyım. Ve buna hazırım.

Bacaklarını altından çekip onu yere yatırıyorum ve içinden çıkan çığlık sesinin tadını çıkarıyorum. Soğuk, beton zeminde onunla boğuşurken Atlas'ın sesi zihnime doluyor.

Oraya gelmem gerekiyor mu? Gabe bu işi sana bırakmamı söyledi, ama şimdi duyduğum şeyler, şu anda seninle birlikte orada olmam gerektiğinden emin olmamı sağlıyor.

Dizi yan tarafıma değdiğinde biraz homurdanıyorum ama ön kolumu boğazına geçirip bastırarak nefes almasını engelliyorum ve ona geri dönüyorum: Şu anda biraz meşgulüm Atlas ama iki dakika daha buradayım. Kurtarma ekibine gerek yok.

Sözüme sadık kaldım ve iki dakika içinde Sage ve Aro kapıları benim için açtılar, ben Zoey'i kızların soyunma odasından ayaklarından tutup dışarı sürüklerken, baygın bedeni antrenman merkezinde bir ağırlık gibi duruyordu.

Onu General ve Vivian'ın hararetli bir tartışma yaşadığı yere kadar götürdüğümde etrafımızdaki konuşmalar kesiliyor. Onu bir yığın halinde General'in ayaklarının dibine bıraktığımda ikisi de durup bana bakıyor.

"Acemilerinizi biraz daha iyi incelemelisiniz," diyorum ses tonumda bir ısırıkla. "Boktan bir tekniği var ve yeteneğinin onu her durumdan kurtarmak için yeterli olduğunu düşünüyor, ama

Beyni olan herkes, göğüs göğüse dövüşte buna güvenilemeyeceğini bilir. Az önce onu yere serdim. Eğer ekipleriniz sadece ölü bir ağırlık olacaksa, o zaman bizimle görevlere gelmenize izin vermeyeceğim."

Oda sessizlikten sağır edici bir sessizliğe dönüşüyor, etrafımızdaki herkesin gerginliği artıyor. Arkamda durup General'in üzerine atılmaya hazır bekleyen Bağlılarımın vücutlarının sıcaklığını hissediyorum; General'in kaşları böyle bir gösteri karşısında aşağıya doğru iniyor.

"Bana kimin göreve gideceğini söyleyemezsin, küçük kız," diye tersliyor beni ve yüzümde yine o ukala sırıtış beliriyor, TT'de ve karşılaştığım diğer tüm engellerde sahte bir şekilde ilerlememe yardımcı olan sırıtış.

"Sanırım bunu yapabileceğimi göreceksiniz ve yapacağım da. Senin gibi bir adam için öğrenmesi zor bir ders olduğuna eminim ama burada yetkili sen değilsin."

General, yüzü dikkatle boş bırakılmış Vivian'a bakar, sonra da topuklarının üzerinde dönerek koridorda ilerlemeye başlar.

Vivian kollarını bana doğru kavuşturmadan önce kapının arkasından kapanmasını bekliyor. "O kıza ne yaptın?"

Masumca omuz silkiyorum. "İlk yumruğu o attı. Kavgayı o başlattı. Benim tek yaptığım bitirmekti."

Başını sallamadan önce gözlerini bana dikiyor, herkes işine dönene kadar gözleri yavaşça odaya bakıyor, etrafımızdaki normallik yeniden yerine oturuyor.

Biz ilgi odağı olmayana kadar bekleyip, "Aferin evlat. Eminim iyi hissettirmiştir. Sonunda birinin kıçına tekmeyi basman için aylardır bekliyordum. Gryphon'un bunu kaçırdığı için çok kızacağını şimdiden biliyorum."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Oli

Sonraki beş saati Tac personelinin geri kalanıyla, hem bizimkilerle hem de General'in yanında getirdiği acemilerle dövüşerek geçirdik. Hepsi Zoey kadar işe yaramaz değildi. Sonunda kendine geldiğinde, Vivian ona bakması için tıp merkezinden birini çağırmıştı ama morarmış egosu dışında bir şeyi yoktu.

Biri benden kolayca iki kat büyük olan üç kadınla daha karşılaşıyorum ama hepsini yenmeyi başarıyorum, bu da beni oldukça kendini beğenmiş hissettiriyor ve onca zaman çalışmamın ve Gryphon tarafından kıçıma tekmeyi yememin karşılığını aldığım için şükrediyorum.

Günün en güzel yanı Bonded'ımı izleyebilmem.

Benim isteğim üzerine hiçbiri birbiriyle dövüşmüyor, bu da her birinin TacTeams'in erkek nüfusunun çoğuna doğru ilerleyişini görmenin tadını çıkarabileceğim anlamına geliyor. Tam olarak bir kadın Gabe ile antrenman ringine girmeye çalışıyor. Vivian tarafından hemen dışarı çekiliyor ve ona öyle sert bir konuşma yapıyor ki, yerin yarılıp onu yutmasını dilediğinden oldukça eminim

bir bütün olarak. Sage bana Azrael'in ayaklarımın dibinde hırladığını ve gözlerimin tepki olarak siyaha döndüğünü işaret edene kadar bunun onun için inanılmaz derecede düşünceli olduğunu düşünüyorum.

Oops.

Kendimi savunmam gerekirse, Gabe standart bir TacTeam atleti giyiyor, ancak kol delikleri daha geniş açılmış ve şu anda müstehcen miktarda teni görünüyor. Herhangi bir erkeğin olabileceğinden daha seksi. Bu minderlerin üzerinde benim dışımda biriyle yuvarlanması fikri üzücü. Peki ya bundan biraz fazla zevk alabilecek bir kadın olabileceği fikri? Kesinlikle tahammül edilemez.

Bağlarımın bana bunun söz konusu olmadığını söylemesine ihtiyacım yok.

Elbette onları izlemek beni heyecanlandırıyor ama beni asıl heyecanlandıran şey Nox'u izlemek.

Elinde bir şişe suyla yanımda oturan ve kendi fetihlerinden sonra soluklanan Atlas bile, karşısına çıkacak kadar cesur ya da aptal olan herkesi yok eden Ölüm Tacirime, en hasarlı Bond'uma hayran kalmaktan kendini alamıyor.

Çok acımasız.

Bunu tartışmaya gerek yok. Gryphon'u ve her iki Draven kardeşleri eğiten ve yeteneklerinin tamamen farkında olan Vivian, Nox'un aynı anda üç adama karşı dövüşmesinde ısrar ediyor. Bunu kabus yaratıklarının da katılması nedeniyle yaptığını söylemek isterdim ama öyle değil. August'la birlikte ayaklarımın dibinde oturan Azrael dışında yaratıklarından en ufak bir iz yok, ikisi de görmeyen boş gözlerle odayı izliyor.

Onları dışarı çıkarma niyetinde değildim ama Zoey'nin pusu kurma girişiminden sonra kaldırılmayı reddettiler, ikisi de ailemle bize yaklaşabilecek herkes arasında küçük bir bariyer görevi görüyordu.

Burada kimse bunu deneyecek kadar cesur olamaz.

Nox bir rüya gibi hareket ediyor, ancak eminim rakipleri onun bir kabusun hayata gelmiş hali olduğunu düşünüyorlardır. Onları teker teker ya da bazen üçünü birden yere sererken çok etkili oluyor. Onu gördüğümde zihnimin kirli ve seksi düşüncelere daldığını fark ediyorum.

Beni böyle fırlatıp atmasına kesinlikle aldırmazdım.

Mola vermek ya da su içmek için bile durmuyor. Rakipleri her pes ettiğinde ayağa kalkıp Vivian'a tekrar başını sallıyor. Tekrar ve tekrar, düzinelerce adam vücutlarının ağrıyan noktalarını tutarak, nefes nefese ringden dışarı çıkana kadar. Hepsine Yetenekli mükemmelliğinin zirvesi olmanın ne demek olduğunu, hepsinin arasında yaşayan gerçek tehlikeyi gösteriyor.

"Biraz ürkütücü biri," diyor Aro, çenesini yumruğuna dayamış, kaşlarını çatarak Nox'u izlerken.

Tüm bu süre boyunca dikkatle ona bakıyor ama sanki onun hareketlerini nasıl yeniden yaratacağını ve dövüşünde onun kadar etkili olacağını hesaplıyor gibi bir hali var.

Bağım ona hiç tepki vermiyor ve ondan öğrenebileceklerinin ötesinde onunla gerçek bir ilgisi olmadığını biliyorum. Dövüşme şekli, hepimizin onu izleyerek öğrenebileceği çok şey var.

"Mükemmel sayılır," diyorum hülyalı bir sesle ve Sage bana gülerek kendini kaybediyor.

"Ne kadar da çabuk değişiyorsun!" diyor soluk soluğa, ben de omuz silkiyorum.

"Kieran'ı benim için ateşe vermeyi teklif ettiğinden oldukça eminim, camdan evler burada."

"Bir kez." Bir elini kaldırıyor. "Bir kez, o da seni bir vahşi gibi yere serdiğini öğrendiğim için. Gereksiz güç kullandı. Bunun için birini ateşe verebilirim."

Kieran, Bonded'ine beni getirenin kendisi olduğunu hatırlattığım için bana bir bakış atıyor ve ben de ona ters ters bakıyorum

Çünkü bu pislik hareketinden dolayı biraz bok yemeyi hak ediyor.

Rakiplerinin bacaklarını altlarından çekip vücutlarını sertçe yere vururken gözlerim tekrar Nox'a kayıyor. Elimde olmadan, sanki dikkatimi çeken bir fener gibi ona geri dönüyorum. "Bağlanmışlarımdan herhangi birini ateşli bulduğum için özür dilemeyeceğim, özellikle de onlar bizim için insanları yere sererken."

"Tekneyi sallama, Sage. Huzur ve sessizliğin tadını çıkarıyoruz, sırf laf dalaşı uğruna bunu mahvetmek istemeyiz," diyor Gabe bize yaklaşırken, terini havluya siliyor ve kollarını bana doğru uzatırken nefis bir muziplikle bakıyor.

"O kadar da kötü değildik," diye homurdanıyorum içimden, tamamen yalan olmasına rağmen.

En azından Gryphon bunu duymak için burada değil.

"İkiniz de tam bir kâbussunuz, herkesin huzurunu kaçırmak için mükemmel bir şekilde eşleşmişsiniz," diyor Kieran ve bir kolunu Sage'in beline dolayarak onu kendi tarafına çekmeye çalışıyor. "İkinizin North'a stres ülseri verdiğinizden eminim ve TacTeams'in yarısı hala Gryphon'un kendi stresini azaltmak için onları soktuğu eğitim seansları hakkında kabuslar görüyor."

Biraz irkiliyorum ve etrafıma bakıyorum. "Bu yüzden mi herkes benden nefret ediyor? Bunun için hepsinden özür dilemem falan gerekiyormuş gibi hissediyorum çünkü Gryphon'un seni eğitimde yok etme görevinden daha kötü bir şey olamaz. Biliyorum, bunu yeterince yaşadım."

Kieran başını sallıyor. "Onunla yüzleşmeleri ve ölmelerini istemeyen birine karşı yeteneklerini keskinleştirmeleri, onları Direniş'in karşısına yeşil olarak göndermekten daha iyi."

Başımı sallıyorum, burada olmamızın gerçek sebebini hatırlatıyor.

Bir süre sonra, Sage ve ben, çocuklarımı izlemek ne kadar güzel olsa da, muhtemelen bizim de çalışmaya başlamamız gerektiğine karar verdik.

Etraflarındaki herkesi silip süpürüyorlar. Birlikte kendi antrenmanlarımız üzerinde çalışmak için en küçük antrenman minderlerinden birine geçiyoruz. Kieran bizimle geliyor ve her ikimizin de formlarını sert ve huysuz bir şekilde eleştiriyor, kendi Bağlı'sına karşı en ufak bir iltimas göstermeden ikimize de sıkı sıkıya rehberlik ediyor.

Sage, bana doğru koşarken onu omzumun üzerinden en iyi şekilde nasıl atacağımı öğretirken bu gerçeği hemen inliyor.

"Senin yere nasıl ineceğin konusunda daha iyi olman gerekiyor ve Oli'nin de Bağlanmışlarıyla yaptığı tüm eğitimler sayesinde düşmanlarına karşı sadece vücut ağırlığını kullanmak yerine kendi boyundaki insanlarla yüzleşme konusunda ustalaşması gerekiyor. Direnişle karşı karşıya geldiğimizde herkesin senden daha iri olmasına güvenemezsin."

Sage sırt üstü uzandığı minderden inliyor. "Bu konuda biraz daha az mutlu görünmeyi deneyebilirsin, tek söylediğim bu. Şansım yaver giderse, yanıma yaklaşan herkesi ateşe veririm ve bunu yapmak zorunda kalmam." Alay ediyorum ve kalkmasına yardım etmek için uzanıyorum. "Gerçekçi olalım. Bağım ve gölge yaratıklar sayesinde kimsenin bize bir metre bile yaklaşamayacağını umuyoruz. Ancak Çorak Topraklar'a ve kamplara gitmek bana bir şey öğrettiyse, bu aptal delilerle yüzleşmek için asla gereğinden fazla hazırlıklı olamazsınız."

Başını sallıyor ve alnındaki teri silmek için atletinin alt kısmını kullanıyor. Kieran'ın onu örtmek için etrafımda dönüp durmasına kıkırdıyorum, sanki birileri Bonded'ının istemeden gösterdiği birkaç santimlik tene bakabilirmiş gibi odaya bakıyor.

Kimse buna cesaret edemez, bunu ikimiz de biliyoruz.

Bağlanmış erkekler kadınları konusunda imkansız olabilirler.

Kieran, North ve Gryphon'u bize geri götürmek üzere yola çıktığında, hem antrenmanlarımızdan yorgun düşmüş hem de hepimiz tekrar aynı yerde olacağımız için

rahatlamıştım. Sage ve ben akşam yemeği için

North'un ofisinde Bonded'ımızla ayrılmak için yemekhaneye gittik, bu kadar belirsizlik ve tedirginlikten sonra günü birlikte geçirmeye devam etmekten mutluyduk.

Şeften çantalarımızı aldıktan sonra -ki kendisi bana ulusal bir hazine gibi deniz ürünleri almak için elinden geleni yapacağına dair ısrarla söz veriyor- ailelerimizin geri kalanıyla buluşmak üzere geri dönüyoruz. Gabe bizi yarı yolda karşılıyor, ikimiz için de çantaları taşımakta ısrar ediyor, Sage ile antrenman odasında rakiplerine yaptığı her şey hakkında gülüyor ve şakalaşıyor.

Birbirlerini hayatları boyunca tanıdılar, aynı Top Tier aile çevrelerinde büyüdüler ve kendimi birlikte yaptıkları kolay şakalaşmadan zevk alırken buluyorum, her ikisi de yoğun antrenmanlarından sonra sakin ve rahat.

Ofise döndüğümüzde herkesin bizi orada beklediğini görüyoruz. Gryphon beni bir öpücükle selamlamak için doğruca yanıma gelse de North biraz geride duruyor. Yanımızda getirdiğimiz yiyeceklerden bir porsiyon vermek için nihayet ona ulaştığımda, pek selam vermeden yanağıma bir öpücük konduruyor ve beni yanına oturmaya yönlendiriyor ama vücudundaki gerginliği hissedebiliyorum.

Bu beni korkutuyor.

Onunla bu korkunç hız trenindeymişim gibi hissediyorum, sanki içinde boğulduğumuz çalkantılı dalgalarda birbirimizi her bulduğumuzda, bizi tekrar ayıracak başka bir şey olacakmış gibi.

Nefret ediyorum.

Bağlıma bakmaya devam ettiğim için her lokmayı yutmak zorunda kalsam da akşam yemeğini yeterince kolay atlattık ve grubun çoğu hemen ardından dağıldı. Nox çalışmalarına devam etmek için metin ve çevirilerden oluşan küçük kalesine geri dönüyor. Kieran ve Felix, Sage'i hemen eve götürmekte ısrar ediyor, ikisi de uzun günün ardından yorgun görünüyor. Gray ve Sawyer, Aro ve küçük kardeşiyle şakalaşıp gülüşüyor ve her ikisini de film gecesi ve patlamış mısır vaatleriyle evlerine dönmeye ikna ediyor. Gösteri

Küçük çocuğun önünde birbirlerine karşı gösterdikleri sakinlik ve rahatlık kolayca anlaşılıyor ama Aro yine de bunu takdir ediyor gibi görünüyor.

Başarana kadar numara yap. Bazen dünya kaos içindeyken yapabileceğiniz tek şey budur.

North, bütün gece onu yiyip bitiren şey hakkında benimle konuşmadan önce hepsi gidene kadar bekliyor, doğrudan zihin bağlantımız üzerinden konuşuyor ve başka kimsenin duymamasına dikkat ediyor.

Bugün bir insan senatörle konuştum. Üstün Yetenekli ailelere yönelik son saldırılar hakkında birçok bilgiye sahipti.

Bunu yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm, diyorum, onu görmeye zorlandığı vahşetten kurtarmak için teselli etmeye hazırım.

Keşfettiği şeyin dehşetine hazırlıklı değilim.

Çok sayıda tarihi ölüm de var. Ailenizden, araba kazasından bahsetti ve Üstün Yeteneklilerin ve Üstün Yetenekli olmayanların ölümlerinin çoğunun, kimsenin gerçek ölüm nedenini fark etmemesi için başka kazalarda gizlendiğinden bahsetti.

Kalbim göğsümde durdu.

Ailenin ölümüyle ilgili bir dosyası var. Seni bana karşı kullanmaya çalışıyordu ve gerçekte ne bulduğunun farkında olduğunu sanmıyorum. Ailen bir araba kazasında ölmedi, değil mi Oli? Adli tabibin raporuna göre kalpleri göğüslerinde durmuş, sanki ruhları bedenlerini terk etmiş gibi.

Panikledim.

Bir an North'un ofisinde durduğumu, Bonded'larımın akşamın erken saatlerinde ihtiyaç duydukları yere giderken etrafımda dolaştıklarını ve sonra koştuğumu, içimdeki en kötü parçadan kaçtığımı tarif etmenin başka bir yolu yok.

açılmış ve sergileniyor. Sanki kabuslarım gerçek oldu.

Eve ulaştığımda North'un sözleri hâlâ kafamın içinde dönüp duruyor, kapıyı açmak için çabalarken parmaklarım neredeyse uyuşmuş durumda. Arkamdan gelen ayak seslerini duyabiliyorum, sanki Bonded'larımdan biri peşimden koşuyormuş gibi çarpıyor, ama başım sanki havayla dolmuş gibi hissediyorum, hafif ve uçucu, sanki her an bayılabilirmişim gibi.

Güvenli bir yere gitmeliyim.

Başka hiçbir şey düşünemiyorum, sadece dünyamı paramparça etmek üzere olan reddedilmeden kaçmak için duyduğum çaresiz ihtiyaç. Olan biten her şeyi, hepsinin benim hakkımda bunları bildiği gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmadan sindirebileceğim bir yerde olmalıyım.

Hepsi biliyor mu?

North, Gryphon'a yalan söylemez. Bunu Gabe ya da Atlas'tan saklamazlar, hele de uyumlu bir Bağlanmış Grup olmaktan o kadar bahsettikten sonra.

Bilmeden bir katille kalmalarına izin vermezlerdi.

Ayaklarım ben hiç düşünmeden hareket ediyor ve kendimi Nox'un odasına kilitlediğimi ancak arkamdan tahtaya vurulmaya başlandığında fark ediyorum. Kapalı kapıdan bağıran insanların seslerini duyuyorum ama kulağımdaki çınlama çözemeyeceğim kadar yüksek.

Sırtım yavaşça kapıdan aşağı kayıyor ve kıçım yere öyle sert çarpıyor ki dişlerim takırdıyor, dizlerimi yukarı çekip onlara sarılırken kollarım titriyor. Bağırışlar aniden kesiliyor ve yanağıma yumuşak, ince bir ısırık geliyor. Başımı yavaşça kaldırdığımda Azrail'in bana baktığını görüyorum, dipsiz boşluk gözleri her şeyi ve hiçbir şeyi, her zaman görüyor. Boşlukların genişliğinde, Nox'u da orada hissedebiliyorum ve nefesimi sakinleştirmeye çalışırken gözlerim kapanıyor.

Şu anda ona bakmaya bile dayanamıyorum, bunu zaten bilen ve bunun için beni yargılamayan tek kişiye. I

onun sakin varlığının tesellisini hak etmiyor.

Katil.

Zihnimdeki duvarların zorlandığını hissedebiliyorum, ama onları güçlü tutuyorum, herkesi dışarı itiyorum, böylece burada bir dakika daha korkak olmaya devam edebiliyorum. Bu anı kendime bunu atlatabileceğimi söylemek için kullanıyorum. Şimdi beni terk etmek istemeleri için her türlü şans var ve duvarlarımı, Draven'a girdiğim soğuk, sakin dış görünüşümü tekrar yerine koymam gerekiyor. Onlarla yüzleşmek zorunda kalmadan önce duygusuz olmalıyım. Oraya şu anda olduğum gibi ham ve açık bir şekilde gidersem, yok edileceğim.

İçimde ne olursa olsun yok olacağımı bilen sessiz, karanlık bir yer var, ama kendime bir süre daha yalan söyleyebilirim.

Sonunda yatağa doğru ilerliyorum, çarşafların arasından kayıyorum ve battaniyeyi başımın üzerine çekiyorum. Zihnim utanç ve endişe girdabında dönüp duruyor ve uyumayı imkânsız hale getiriyor, ama kendi çöküşümde zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum.

Kapı kilidinin tık sesini ve kapının açıldığını duyana kadar kendime gelemiyorum.

Atlas'ın öfkeli sesini duyuyorum, "Bizi burada öylece tutamazsın-"

Bana bu kadar kızdığı için içim burkuluyor, ama sonra Nox'un cevabını duyuyorum: "Burası benim odam. Eğer burada olmayı seçtiyse, bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok. Çizgiyi aşarsan gölge yaratıkları üzerine salarım ve gerçekte ne kadar yok edilemez olduğunu görürüz."

Sonra kapı tekrar kapanır, kilit yerine oturur ve oda tekrar sessizliğe gömülür.

Nox o kadar sessiz hareket ediyor ki ne yaptığını zar zor duyabiliyorum. Sanki sadece güçleri değil, vücudu da gölgelerden oluşmuş gibi, ama arada sırada bir kumaş hışırtısı, telefonunu komodinin üzerine koyarken çıkardığı sessiz ses ve araştırmasını bir kenara koyarken çıkardığı kağıt hışırtısı duyuluyor.

Yine de bir şey söylemiyor.

Ve yine de, ne yaptığımı zaten biliyor olmasına rağmen, banyonun kapısı açıldığında ve duş kesildiğinde utanç ağzımı kapalı tutuyor.

Tuttuğum nefesi bıraktım, beni bu konuda konuşmaya zorlamayacağı ya da beni bu yataktan çıkmaya ve Bağlı'mın benden iğrendiği gerçeğiyle yüzleşmeye zorlamayacağı için büyük bir rahatlamayla yatağın içinde eridim.

Duşun sesi yavaşça beni sakinleştiriyor ve sonunda uykuya dalabiliyorum. Nox'un yanımdaki yatağa kaydığını, birbirimize dolanana kadar beni dikkatlice kollarına aldığını hissederek uyanıyorum. Sanki ne yaptığından ya da doğru yapıp yapmadığından tam olarak emin değil gibi. Zaten tamamen paramparça olmamış olsaydım, bu işi bitirirdi.

Göğsümden hafif bir hıçkırık yükseliyor, ama o sadece yüzümü göğsüne bastırıyor, kulağımın altındaki kalp atışlarının sabit gümbürtüsü beni bir kez daha uykuya geri götüren büyüleyici bir ses.

Saatler sonra - kaç saat, emin değilim. Nox'un odasının tamamen karanlık olması kafamı karıştırıyor. Yatağın tekrar hareket ettiğini hissediyorum ve bir gözümü açtığımda North'un içeri tırmandığını görüyorum.

Etrafımızdaki gölge yaratıklar artık uyumuyor, hepsi sanki saldırmasını bekliyormuş gibi onu dikkatle izliyor, ama o bana uzanmıyor ya da herhangi bir şekilde konuşmaya çalışmıyor. Sadece sessizce yanımızdaki yatağa uzanıyor, sonunda gölge yaratıkların hepsi uyumak için başlarını geri yatırana kadar.

Sessizlik o kadar uzun sürüyor ki tekrar paniklemeye başlıyorum.

Sanırım North'u konuşturan da bu panik oldu. "İstemeden birini öldürmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Bu taşınması ağır bir yük, Oleander."

Nox'un kardeşine ne kadar güvendiğini zaten bilmiyor olsaydım, bu an bunu teyit ederdi çünkü onun sesiyle uyuyor. Bunu yapacağından emin değilim.

Benimkiyle uyumak yerine Kuzey'le doğrudan zihin bağlantımız üzerinden konuşuyorum.

Ölmeyi hak etmişti. Ailem hak etmedi. İkisi arasında çok büyük bir fark var, North. Bunun bazı şeyleri değiştirdiğini biliyorum-

Sözümü kesiyor ve zihnindeki ses bile sert, Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Ne benimle ne de koridorda senin bu olaya vereceğin tepkiden korkan diğer Bağlanmışlarınla. Nasıl tepki vereceğini yanlış değerlendirmişim. Hepsi benim hatam. Nox'u geri getirdiğinden beri tek yaptığım işleri karıştırmak oldu.

Gözlerim doluyor, ama ilk gözyaşı düşme tehlikesi geçirdiğinde, onu yakalamak için uzanıyor. Odanın karanlığında bile gözlerindeki kalp kırıklığını görebiliyorum. Beni içeri almaya karar verdiği andan itibaren hayatımdaki her korkuyu, acıyı ve sıkıntıyı yatıştırdığı gibi bunu düzeltmek için ona uzanmak istiyorum.

Bazıları bundan çok daha önce.

Ama Nox'tan uzaklaşmak istemiyorum. Şu anda beni bir arada tutan tek şey onun kalp atışlarının sesi ve bunu bir dakikalığına bile olsa bırakmaya korkuyorum ama North biliyor.

O her zaman bilir.

Ben bir şey söylemeden bana başını sallıyor, kardeşine sorgulamadan ve yargılamadan veriyor, veriyor ve veriyor, sanki bir boşluğu doldurmaya çalışıyormuş gibi ona elinden gelen her şeyi veriyor. Bana da her şeyini verirdi. Paniklemiş halimde bile, o burada yanımda yatarken bunu inkar edemiyorum. Kendisi için hiçbir şey kalmayana kadar her şeyini verirdi, bundan eminim.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Nox

Yatağımı kimseyle paylaşmayı sevmiyorum.

Bu kuralın hiçbir zaman bir istisnası olmadı.

Bütün gece kendi bedenimle birlikte başka bir bedenin yatması fikri tiksindirici, en kötü şekillerde ifşa edici ve sırf kafamdaki iblisler yüzünden bir kabus görme ve gölge yaratıklarımın birini parçalama riskini asla göze alamazdım. Tüm bu Bağlanma saçmalığından önce odama girmesine izin verdiğim tek kişi North'tu ve bunun tek nedeni de küçük bir parçamın ona borçlu olduğumu hissetmesiydi.

Benim sayemde omuzlarında çok fazla yük taşıyor.

Oleander'ın hem Draven malikanesinde hem de burada, Sığınak'ta yatağımda uyumasına izin vermemin tek nedeni, bağımın bu konuda ısrar etmesiydi. Onunla her adımda mücadele ettim. Sonunda, bana fısıldadığı tehditler, bedenimin kontrolünü ele geçirdiği anda yapmayı vaat ettiği şeyler, hepsi bu konuda kabul etmem için fazlasıyla yeterliydi, bu karanlık cehennem deliğimde kapladığım alana bakmasına izin vermek için kapıyı birazcık araladım. O kadar emindim ki

inançlarımdan vazgeçmeyeceğimi ve onu aklımdan uzak tutacağımı söyledim.

Yanılmışım.

Yanıldığıma da sevindim.

Oleander'ın yanında uyanıyorum, Kuzey onu bir battaniye gibi sarmışken bile yüzü bana dönük. Dudakları benimkilere o kadar yakın ki, uykusunda iç çektiğinde nefesini tenimde bir okşayış gibi hissediyorum. Üzerindeki tişörtün yakası vücuduna doğru sıyrılmış ve boynu ile omzunun pürüzsüz hatlarını ortaya çıkarıyor.

Oradaki deriyi mahvetmek, onu işaretlemek, bu odadan çıktığında herkesin onun kime ait olduğunu tam olarak bilmesini sağlamak istiyorum. Onu bütün gün burada tutmak, zamanına, bedenine ve düşüncelerinin her birine sahip olmak istiyorum, tıpkı onun benimkilere sahip olduğu gibi.

Bunların hepsini kendime istiyorum ve beni durduran tek şey yatakta bizimle birlikte yatan kardeşim.

Telefonumda Gryphon'dan beni bekleyen bir mesaj var; bu sabah Üstün Yetenekli olmayan liderlerle yapacağımız toplantıyla ilgili bir bilgilendirme toplantısının bizi beklediğini hatırlatıyor. Yeni belgelerde boşluk gözlü tanrılarla ilgili tartışılması gereken fazlasıyla referans buldum, bu yüzden bir şeyler yapmak yerine oturup konuşmaktan ne kadar nefret etsem de, bu bilgilendirme toplantısına gitmek için sabırsızlanıyorum.

Bulduğum şeyi daha fazla görmezden gelemeyiz.

Herkes ne kadar temkinli olmak isterse istesin, harekete geçmek yerine öylece oturup başımıza bir şeyler gelmesini bekleyemeyiz. Elimizdeki her şeyle harekete geçmek en iyisi ve Oleander ile bu çok fazla ateş gücü demek.

Yataktan dikkatlice kalkıp duşa doğru ilerliyorum, hâlâ mutlu bir şekilde uyuyan gölge yaratıklardan kaçınıyorum. Ölümümden bu yana daha uysal ve daha uykucu oldular ama Oleander'ın bağının bana gönderdiği güç

Çorak Toprak onları tekrar canlandırdı. Bunun geçici olduğunu, kendi Yeteneğimi kullanmaya geri döndüğümde her şeyin düzeleceğini biliyorum ama yine de böyle davrandıklarını görmek sarsıcı.

Dün gece North ve August'un kavga etmeden buraya girmelerine izin vermeleri bunu gösteriyor.

Duştan çıktığımda, saçlarım ıslak ve Procel kapının yanında mutlu bir şekilde oturmuş beni beklerken, onu duyuyorum. Boğazımdaki tiksintinin yanmasını ya da içimdeki kıskançlığın kıvrılmasını bekliyorum ama hiçbir şey yok. Belki katılma arzusu dışında hiçbir tepki yok.

Yabancı bir kavram, eğer varsa.

Banyonun kapısı bıraktığım yerde hâlâ açık, bu da bir başka anormallik ve ileriye doğru attığım tek bir adımla ikisini de yatağımda görebiliyorum, Oleander iniltilerini bastırmak için dudağını ısırırken başını geriye atmış. North'un tahvillerinden birinden çaldığı boxer'ın ön kısmında kaybolan eline doğru kendini sürtüyor. Kardeşimin yüzü gizlenmiş, boynunun kıvrımına sıkışmış, Bonded'ını memnun etmenin saf deneyiminden kurtuluyor.

Muhteşem görünüyor.

Yanakları kızarmış ve dudaklarını ısırdığı yerler kızarmış. Kontrolsüzce kıvranırken vücudu kendi kendine hareket ediyor, daha da yükseğe tırmanırken sıvı ve ahlaksız. Gözleri odanın öbür ucunda benimkilerle buluşuyor, dudaklarının arasından bir inilti daha çıkarken göz kapakları iyice açılıyor. Boşalırken gözleri kafasının içinde geri dönene, başı North'un omzuna düşene ve kalçaları sanki klitorisine hapsediyormuş gibi elini sıkana kadar bakışlarını tutuyorum.

North'un parmakları onu orgazm boyunca beceriyor.

Onu tatmin etmeyi bırakmıyor, acımasızca onu tekrar uçurumun kenarına sürüklerken ve onu coşkuyla akılsız bırakırken duraksamıyor. Gölgelerinden biri şortun kumaşını bacaklarından aşağıya d o ğ r u çekerek alt yarısını sergilenene kadar sıyırıyor. Kendi bedenimde kapana kısıldım.

North'un parmaklarının amına dalmasını, amından gelen ıslak seslerin odada yankılanmasını ve beni ona doğru çekmesini izledim.

Kollarında inliyor, adam merhamet dileyene kadar devam ettikçe neredeyse ağlıyor, aşırı uyarılma onu çarşaflarımın arasında seğiren bir karmaşa bırakıyor.

Onu becermesini bekliyorum.

Bunu yaptığı için ona kızmazdım bile. Sonunda durup parmaklarını içinden çıkardığında, yüzünü çevirip kulağına bir şeyler mırıldanıyor, saçlarını yüzünden uzaklaştırırken Bağlanmış'ından yumuşak öpücükler koparıyor. Bu, onu sikmesini izlemekten daha samimi, daha yumuşak ve daha özel bir şey gibi geliyor, ama ikisi de onları hâlâ birlikte izlediğim için endişeli görünmüyor.

North kalkıp gittiğinde, sonunda kendimi tekrar hareket edebilir buluyorum.

Kendimi ona gitmekten, ayak bileklerinden tutup yatağın aşağısına sürükleyerek onu yemekten, bana verdiği acı dolu iniltinin tadını çıkarmaktan alıkoyamıyorum. Dölünün tadı bağımlılık yapıyor ve ona North'un yaşadığı kadar orgazm yaşatana kadar durmuyorum, bacakları titreyene, elleri çarşaflarımı yumruklayana ve merhamet için dualar mırıldanana kadar.

Kemiksiz bir dağınıklık içinde ama yine de yatağa geri döndüğüm anda bana doğru yuvarlanıyor, sikimi avuçlamak için aşağı doğru kıvrılırken biraz utanıyor. Arkama yaslandığımda, bana dokunuyor olmasından çok mutlu bir şekilde, dibinden ucuna kadar bir şerit yalıyor. Başımın omuzlarımda geriye doğru sallanması onu cesur kılıyor, beni bütünüyle yutarken inlediğimde nefesinin altında mutlu bir şekilde mırıldanıyor.

Bunu ona kim öğrettiyse harika bir iş çıkarmış.

Arkama yaslanıp onu bırakmak, bana ne yapmak istediğini görmek istiyorum ama kendime engel olamıyorum. Saçlarından bir tutam alıyorum, parmaklarımın arasından akan gümüşi tellerin görüntüsünün tadını çıkarıyorum ve onu biraz aşağıya doğru çekiyorum

Daha hızlı, iterek ve iterek, kendi salınımımın bana doğru geldiğini hissedene kadar.

Kabalaşıyorum, zaten biliyorum. Elimde değil. Ama inlemelerine ve bacaklarıma karşı kıvranmasına bakılırsa Oleander bundan hoşlanıyor. Benim kadar o da bundan zevk alıyor. Boşalırken boğazının arkasına vurmak için kalçalarımı kaldırdığımda, refleks olarak yutkunuyor, zevk çığlığımın etrafında dişlerimi sıkarken her son damlayı alıyor.

O benim için yaratılmış, hak etmediğim bir hediye.

North'un ofisinde, tüm araştırma metinlerimi yerleştirmek ve tanrılar hakkında derleyebildiğim kadar çok şey derlemek için kullandığım toplantı odasına vardığımızda, North onu gördüğüm en sakin ve en rahat görünüyordu. Hâlâ karşı karşıya olduğumuz tehditler düşünüldüğünde, mümkün olabileceğini düşündüğümden daha sakin.

Gryphon da bunu hemen fark eder ve sahip olmakta ısrar ettiği küçük cezveden kendine bir fincan kahve doldururken kaşlarını kaldırarak ona bakar. Kahve zevki korkunçtur. Hem Kuzey hem de ben espresso ya da çok özel bir şekilde demlenmiş cappuccino dışında bir şey içmeyi reddediyoruz. Gryphon lağım suyu gibi damlayanları tercih ediyor. Bu, yetiştirilme tarzımızdan kaynaklanıyormuş gibi davranmayı sevdiği bir şey ve sadece onun hiçbir şeyi yokmuş gibi göründüğü yerde işleyen tat alma duyularımız olduğu için değil.

"Seni neşelendirmek için tek ihtiyacın olan şeyin kardeşinin odasında yatıya kalmak olduğunu kim düşünebilirdi ki? Senin için takvimde bunlardan birkaç tane daha işaretlemeliyiz," diyor Gryphon sırıtarak ve North buna üzülmüş gibi yapma zahmetine bile girmiyor.

"Aylardır onun hepimizden bir şeyler sakladığını, bu yüzden Bağlı Grubumuza tam olarak yatırım yapamadığını biliyordum. Bunu düzeltmeye çalışmayacağım.

Bunu inkar ediyorum, sonunda her şey bittiği için memnunum ve herkes aynı sayfada olmadan Direniş ile daha fazla kavgaya girmeyeceğiz."

Bu North, her zaman sadece büyük resmi düşünüyormuş gibi davranıyor. Gryphon ve ben, konu Bağlı'sı olduğunda Direniş'i gerçekten hiç umursamadığının farkındayız. Onun hakkında bir şey, herhangi bir şey bilmemek onu çıldırtırdı. Gryphon'un yaptığı gibi onun zihninde kamp kurmaktan mutluluk duyardı, çünkü bir şey onu rahatsız ettiğinde böyle sahiplenici, takıntılı bir pisliktir ve oğlum, Oleander onu rahatsız etti.

Artık taş atamam. O da
benim taşlarımın altında.

Gryphon koltuklardan birine uzanırken "Diğer ikisiyle birlikte buraya gelmek için ısrar etmemesine şaşırdım," diyor, geceyi koridordaki duvara yaslanıp onunla uğraşarak geçirdiği için sırtı şişmiş. Bu konuda bir şaka yapabilirdim ama artık ikisini de kızım konusunda iğnelemekle ilgilenmiyorum. Bu enerjiyi bizim için tüm bunlardan bir çıkış yolu bulmak için saklamayı tercih ederim.

"Gabe ve Atlas onunla kalması için ısrar etmişlerdi. Ailesinin geçirdiği kazayı onlarla kendisi konuşmak istedi," diyor North, mutlu bir şekilde herkesi aynı sayfada tutarak, ama o burada olmadan oturup bunu konuşmak istemiyorum.

Sanki hepimiz onun travması hakkında dedikodu yapıyormuşuz gibi hissediyorum. Bunu mezara götüreceğime söz vermiştim, bu yüzden bu konuda ağzımdan tek bir kelime bile çıkmayacak.

Kardeşime ya da Gryphon'a bile.

"Senatörle ne oldu? Olmaması gereken şeyleri araştırması ve bunları size karşı kullanmaya çalışması dışında. Kadından kullanmaya değer bir şey öğrenebildiniz mi?"

North'un gözleri bana biraz daralıyor ve sonra omuz silkiyor. "O Üstün Yetenekli değil. Ondan alabileceğimiz çok fazla bir şey yok... Direniş'in peşinde olduğu aileler dışında. Aralarında çocukken kaçırılmış potansiyel Üstün Yetenekliler var ama beyin yıkama çoktan gerçekleşti ve onlar için yapabileceğimiz pek bir şey yok."

Başımı sallıyorum ve sonra başımın arkasını kaşıyorum, beynimi yardımcı olabilecek en ufak bir bilgi kırıntısını toplamaya odaklamaya çalışırken saçlarımı biraz çekiştiriyorum.

North durup etrafa, her yere yayılmış kitaplara ve kâğıtlara düzgünce bakıyor. Not aldığım beyaz tahta sadece benim ve şimdi de Oleander'ın anlayabildiği ölü bir dilde. Çoğunlukla bu şekilde, eğer biri tesadüfen buraya gelirse, ne yaptığımı gözetleyemeyecek.

Tehlikede olan çok şey var.

North, "Bir şey bulabildiniz mi? Tekrar yer değiştirirse Gabe'e ne yapmamız gerektiğini bize söyleyebilecek en ufak bir şey?"

Omuz silkiyorum ve taranarak bana gönderilen eski bir metnin çıktısı olan kağıt yığınlarından birine dokunuyorum. Metin şimdiye kadar gördüklerimin en eskisi, muhtemelen yazılı kelimenin kendisi kadar eski ve dilini tercüme etmek çok zor olmuş. Not almak için kullandığımdan daha ölü.

"Bir 'Ejderha Tanrısı' referansı buldum. Bunun bir tür kertenkeleye dönüşen bir Şekil Değiştiren olduğunu düşünmüştüm. Belki de gezgin olan bir Üstün Yetenekliydi ve metnin yazıldığı yere özgü olmayan bir şeye kolayca dönüşebilirdi, ancak metinde onun 'soğuk, ölü, siyah gözlerinden' bahsediliyor. Sanırım bu ejderhanın daha önce yeryüzünde yürüdüğü ilk ve tek zaman."

Kuzey nefesini üfler ve başını sallar. Gryphon parmaklarını masaya vuruyor. Bu konuda kendi hisleri var.

Gabe kendine sakladıklarını değiştiriyor ama eminim hazır olduğunda bunları dile getirecektir.

Onu nasıl hazırlayacağımı çok iyi biliyorum.

"Şimdilik, siyah gözlerin ne zaman ve nerede ortaya çıktığının ve hangi yeteneklerin sergilenmiş olabileceğinin çetelesini tutuyorum, çünkü gölge yaratıklar gördüğüm tek Hediye değil."

Çok güzel çalışıyor.

"Bu da ne demek şimdi?" Gryphon gözlerini benimkilere dikerken, ben de omuz silkiyorum.

"Düşmanlarını en derin fantezileriyle oynamaya zorlayabilen 'kara gözlü bir varlıktan', insanları olaylara karşı kendi tutumlarını almaya zorlayabilen bir varlıktan bahsediliyor. Ayrıca sadece zihniyle insanları ikiye bölebilen bir varlık da var. Hâlâ bunun nasıl bir Yetenek olabileceğini anlamaya çalışıyorum ama ne olursa olsun, o Yetenekli işlediği suçlar yüzünden kazığa bağlanıp yakıldı. Bunları yapanın içinde yaşayan iblis olduğunu, olaylar meydana geldiğinde Yeteneğini kontrol edemediğini haykırdı."

Her ikisi de bu haber karşısında eşit derecede şaşkın ve hesapçı görünüyor.

"Sence Direniş bunun ne kadarını biliyor?" North oturduğu yerden kalkıp büyük pencereye doğru yürürken, yavaş yavaş inşa etmekte olduğu şehre, Draven soyundaki iyiliğin kimsenin kabul etmediği son kalıntısına bakıyor. Sadece kontrol ettiğimiz gölge yaratıklardan korkup siniyorlar.

Gryphon elindeki berbat kahve fincanını dudaklarına götürürken, "Bildiklerimiz ışığında tahmin edebileceğimiz çok şey var," diyor. "Teknoloji Merkezi'nin altındaki hücrelerde kilitli iki Direniş üyemiz var. Şimdi sorgulamamızda biraz daha yaratıcı olmak için iyi bir zaman olabilir."

Kuzey iç çeker ve başını sallar. "Biraz daha yaratıcılık yaparsak Atlas'a verdiğimiz sözün sınırlarını aşmış oluruz. Bağlı Grubumuza sahtekârlığı sokmayacağım. Bunu kaybetmek için çok mücadele ettik."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Oli

Gabe ve Atlas'ın sorular sormasını ya da ailemin ölümüyle ilgili itirafıma bir tür tepki vermesini bekliyordum ama ikisi de haberin kendisinden çok North'un ifşasına verdiğim tepkiyle ilgileniyorlar.

Ne olursa olsun beni gerçekten seveceklerini bilmek hem rahatlatıcı hem de biraz endişe verici, çünkü benim etrafımda olduklarında en azından kendi güvenlikleri için biraz endişelenmeleri gerekir, değil mi?

"Kuzey'in bağı sana hiçbirimizin birbirimize zarar veremeyeceğini özellikle söylemedi mi? Dinle, senin adına üzüldüm. Ailenin bu şekilde ölmesi... senin ve onlar için korkunç bir şey ve bu kadar uzun süredir taşıdığın için çok ağır bir şey. Ama şu anda seni değil de kendimi düşündüğümü düşünüyorsan, o zaman ilişkimizde şu ana kadar yanlış bir şey yapmışım demektir, Tatlım," diyor Atlas bana sanki inanılmaz derecede kalın kafalıymışım gibi.

Gabe bu konuda daha sessiz ama yine de beni kollarıyla sıkıca sarıyor. Ondan uzaklaşmak için hamle yaptığımda mırıldanıyor: "Bir daha benden kaçma. Söz vermiştin."

Boğazımdaki yumruya karşı sertçe yutkunmak zorunda kalıyorum ama başımı sallayarak ona doğru dönüyorum ve bir elimi

dışarı çıkmayı düşünebilecek gözyaşlarını kovmak için gözleri.

Hala 'sen bizim bağlımızsın ve seni seviyoruz'dan daha fazlası olması gerektiğini düşünüyorum, ama her ikisi de normalde bizden saatler sonra bile olsa kalkıp güne başlamak için giyiniyorlar.

"Evler üzerinde çalışmak için mi giyiniyorum yoksa eğitim merkezine geri mi dönüyorum?" Gabe duş alırken ve Atlas benimle birlikte dişlerini fırçalarken diş fırçamın etrafında mırıldanıyorum.

Gabe şampuanı durulamak için başını suyun altına sokarken şöyle sesleniyor: "İkisi de değil. Bugün Sığınak'a katılan yeni bir aile dalgası var. Onları nereye yerleştireceğimize karar vermek için onlarla buluşmaya gitmeyi planlıyordum. Amcam da onlarla ve Bağlı Grubu ile birlikte geliyor. Birkaç kuzenim de. Hepsi inşaatçı, bu nedenle bir sonraki ev grubunda nihayet biraz daha ilerleme kaydedebiliriz."

Diş fırçamı bitirirken kaşlarım yavaşça alnıma doğru kayıyor. "Burada bir ailen var ve bana söylemeyi planlamıyor muydun? Sizin neyiniz var da bana akraba getiriyorsunuz?"

Gabe kıkırdayarak suyu kesiyor, bir havlu kapıyor ve bize sırtını dönerek havluyu kendi etrafına sarıyor. Hareket ederken muhteşem bronzlaşmış karın kaslarına küçük bir bakış atıyorum. Atlas benimle alay ediyor, sanki tepkilerimle dalga geçiyormuş gibi omzuyla beni hafifçe dürtüyor. Bu noktada, tepkilerimin oldukça standart olduğunu düşünüyorum.

Hepsi onları seksi bulduğumu biliyor.

"North ve Gryphon insanları incelemekte geciktiler, bu yüzden daha yeni onay aldılar. North dün gece bana söyleyene kadar amcamın ailesinin bu grupta olduğunu fark etmemiştim. Bana söylediğinde sen de yemek masasındaydın ama sanırım meşguldün."

Meşgul.

Kuzey'i bu kadar geren şeyin ne olduğu konusunda çılgına dönmüştüm, ama sanırım bu şunu söylemenin oldukça iyi bir yolu

o.

"Bu amcayı beğendiniz mi, yoksa başka bir generalimiz var mı?

bir durumla karşı karşıya mıyız? Çünkü itiraf etmeliyim ki, bağlarım ortaya çıkıp insanlarla bizzat ilgilenmeden önce etrafa ancak bu kadar küstah Oli fırlatabilirim."

Gabe kıkırdıyor ve bana doğru yürüyor, kendi diş fırçasını alırken başımın üstüne bir öpücük bırakıyor. "Amcam harikadır. Annem hakkında çok fazla fikri var, bu yüzden kendini bu tartışmada bir taraf seçmeye hazırlamalısın."

Saçlarımı taramaya başlıyorum ve hazırlığımızı tamamlarken Atlas'ın botlarını giymesini izliyorum. Kıçı da çok ısırılabilir ve şu anda burada olan tüm eğilmelerin tadını çıkarıyorum. Yapmam gereken konuşmaya odaklanmam zorlaşıyor.

"Tartışma nedir?"

Atlas bana doğru bakıyor ve ben onun esneyen kollarının güçlü hatlarını incelerken, gezinen gözlerime kendini beğenmiş bir pislik gibi sırıtıyor. Ben de ona kaşlarımı oynatıyorum, onu süzerken yakalandığım için hiç de üzgün değilim.

Belki gitmeden önce hızlı bir üçlü yapabiliriz. "Hızlı üçlü" diye bir şey var mı? Bunu denemeliyiz.

Bilim için.

"Babamın amcası olduğu için annemin işe yaramaz bir eşten başka bir şey olmadığına ve babam öldükten sonra beni terk ettiği için toplumdan sürgün edilmesi gerektiğine inanıyor."

Kalbim göğsümde sıkışıyor, Gabe'e tekrar odaklandığımda tüm eğlenceli flörtler benden uzaklaşıyor. Sanki annesinden bu şekilde bahsetmek onu rahatsız etmiyormuş gibi her şeyi olduğu gibi söylüyor, ama omuzlarının gergin çizgileri tam olarak nasıl hissettiğini anlatıyor. Annesi hakkında çok az konuştuk, sadece hâlâ hayatta olduğunu söyledik ama Gabe'in ikimizin buluşmasına hiç niyeti yok.

Beni saklamaya çalıştığını düşündüğüm için daha çok kendi güvensizliğimden dolayı bir kez zorladım. O zaman annesinin haftanın hangi günü olduğunu anlamakta zorlandığını itiraf etti. İkimizin buluşması ona herhangi bir neşe getirmek yerine sadece üzüntü verecekti.

Tahvillerimi zaten olduğundan daha fazla travmatize etmek gibi bir alışkanlığım yok.

En azından elimden geldiğince.

Sorumu nasıl ifade ettiğime dikkat ediyorum, kelimelerim yavaş çıkıyor. "Tartışmanın tam olarak neresinde duruyorsun? Çünkü ne olursa olsun senin tarafında olacağımdan oldukça eminim."

Omzunun üzerinden minnettar bir gülümseme fırlatıyor, ancak bu yorgun bir gülümseme, sanki annesi hakkında bu konuşmayı başlatmak bile içindeki yaşamı tüketiyormuş gibi. "Annemin babamın ölümüyle nasıl başa çıkacağı konusunda çok kötü kararlar verdiği konusunda amcamla aynı fikirdeyim... ama aynı zamanda onun oğluyum ve ondan sorumluyum, bu yüzden bu konudaki kendi hislerim kadar küçük bir şey yüzünden ona karşı sorumluluklarımı terk etmeyeceğim."

Onun duygularının hiç de küçük bir şey olduğunu düşünmüyorum. Ama gömleğini başına geçirirken devam ediyor. "Yalnız da değildim. Bağlı Grubumun geri kalanı vardı. Gryphon ve Draven kardeşler beni kollarını açarak karşılamakla kalmadılar... annemin benim için geride bırakmış olabileceği hayatımdaki tüm boşlukları doldurdular. Liseden mezun olduğumda, üçü de geldi. North üniversiteye kabulüm için gerekli tüm evrakları benimle birlikte imzaladı. Gryphon beni araba alışverişine götürdü ve beni motosikletten vazgeçirmek için elinden geleni yaptı çünkü beni daha güvenli bir seçeneğe yönlendirmesi gerektiğini düşünüyordu, her ne kadar benimle birlikte test sürüşü yapmış ve kendisi için de bir tane satın almış olsa da. Gryphon seni bulup geri getirdikten sonra derslerimde zorlanmaya başladığımda, Nox benimle kaldı ve futbol takımında kalmam için gereken seviyeye gelmemi sağladı. I

Sadece... Akşam yemeği için eve gitmeyi bıraktım ve yıllarca sadece Draven malikanesine gittim, çünkü onlar artık benim ailemdi. Çok daha kötüsü de olabilirdi ve bu iyi niyeti anneme de göstermem gerekiyor. O, o anlarda benimkinin inşa edildiği gibi bir aileye sahip olma şansını kaybetmişti. Yaşadıklarımdan istediğim kadar nefret edebilirim ama bunun nasıl tepki vereceğimi belirlemesine izin vermeyeceğim."

Öne doğru eğilip kollarımı Gabe'in beline doluyorum, yüzümü sırtına, kürek kemiklerinin arasına bastırıyorum ve onun temiz kokusunu içime çekiyorum. Ciğerlerim onunkiyle karışan kendi şampuanımın kokusuyla doluyor, diğer seçeneklere rağmen hala tutunduğumuz tek banyo durumu sayesinde artık hepsinin paylaştığı o karışık koku.

"Sen iyi bir adamsın, Gabe. Hak ettiğimden daha iyisin."

"Kesinlikle geri kalanımızdan daha iyi," diye homurdanıyor Atlas ve Gabe onunla alay ederek boştaki koluyla onu itiyor, diğeri de beni sırtına yaslarken benimkine yaslanıyor.

"Bu zor değil Bassinger."

Oraya vardığımızda küçük kasaba merkezi insanlarla dolup taşıyor, ama bunların hepsi yeni gelenler değil. Grupların ve ailelerin evlere taşınmasına yardımcı olmak için gönüllü olan pek çok insan var, herkes daha fazla Üstün Yetenekliyi Sığınak'a ve burada bulduğumuz göreceli güvenliğe kabul etmek için bir araya geliyor. Ailelerin yeniden bir araya gelişini, insanların kardeşlerine ya da teyzelerine ve amcalarına seslenişini, hatta bazı Bağlanmış Grupların inceleme süreci tamamlandığı ve daha fazla insanı içeri alabildiğimiz için yeniden bir araya gelişini izlerken kalbim göğsümde sıkışıyor.

Gabe elimi tutarak yürüyor, gülümsüyor ve her zamanki küçük sosyal kelebek gibi insanlarla mutlu bir şekilde sohbet ediyor.

olmuştur. Atlas diğer tarafımdan onunla alay ediyor. Hala araştırma aleminde olan Nox hariç, Bağlanmış Grubumuzun geri kalanının bizi beklediği merkeze doğru ilerlerken kolu omzuma sıkıca sarılıyor.

Ona öğle yemeği götürmek ve daha sonra bunu ona söylemek için aklıma bir not alıyorum.

Gabe ancak diğerlerine ulaştığımızda elimi bırakıyor ve amcası olduğunu tahmin ettiğim bir adama sarılmak için ilerliyor.

Adamın kulağa hoş gelen bir sesi var ve kolları yeğeniyle dolu olduğu için gerçekten mutlu görünüyor. "Boyun mu uzadı, Gabriel? Bunun mümkün olduğunu sanmıyordum! Seni son gördüğümde zaten canavar gibi bir çocuktun."

Gabe geri çekildiğinde, sırıtarak amcasının omzuna vuruyor. "Hayır Jeremy, sadece daha geniş, inşa edilmesi gereken bir şehir sayesinde. Güvertede daha deneyimli ellerin olmasından kesinlikle memnunum."

Jeremy başını sallıyor ve arkasındaki iki gence doğru başını sallıyor. "Buradayız ve hazırız. Tehlikeden uzak olduğumuz için mutluyuz. Dışarıda işler oldukça kötüye gidiyordu."

Gabe biraz kaşlarını çatıyor ve başını sallayarak tekrar omzuna vuruyor. "Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Artık hepinizin burada güvende olmasına sevindim. North ve Gryphon'la zaten tanışmış olduğunuzu görüyorum. Sizi Bağlanmışım Oli ve Bağlanmış Grubumuzun son üyesi Atlas ile tanıştırayım. Nox kitaplarıyla meşgul."

Bir adım öne çıkıp Jeremy'nin elini sıkmak için elimi uzatıyorum, sıkıca ama dostça kavrıyor, elini bıraktığım anda bırakıyor ve bana sıcak bir şekilde gülümsüyor.

Bu muhtemelen Gabe'in ailesiyle tanışmaya en yakın olduğum an, bu yüzden dostça konuşmak ve Üstün Yetenekliler Topluluğu'nu yok etmeye gelmiş canavar bir Ruh Yaratan gibi görünmemek için elimden geleni yapıyorum. "Sonunda sizinle tanışmak güzel. Gabriel'in sonunda onu hizaya sokan biri olduğunu duyduğuma sevindim."

Gryphon biraz alay ediyor ama Jeremy'ye öyle sıcak gülümsüyor ki bu bana adamın karakteri hakkında çok şey anlatıyor. Gryphon en sert yargılayıcıdır, özellikle de söz konusu olan Bağlanmış Grup'tan biri olduğunda. "Oli'nin onu beladan uzak tuttuğundan emin değilim, daha çok geri kalanımızın dikkatini dağıtacak ve meşgul edecek kadar kendini belanın içinde buluyor."

Çenem şakacı bir şekilde düşüyor ve Jeremy'ye sahte bir skandal bakışı atıyorum. "Kendimi asla belanın içine atmam. Beni çekici bulması benim suçum değil."

Atlas sırıtıyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor. "Kim istemez ki?"

Kalçamla ona hafifçe vuruyorum, sanki normal bir Bağlanmış Grupmuşuz gibi etrafta durup hepsiyle flört etmekten mutluyum. Jeremy hepimize sıcak bir şekilde bakıyor, kim ve ne olduğumuza dair söylentilerle ilgilenmiyor.

Arkasında biraz beceriksizce duran genç oğlanları işaret ediyor. "Bunlar benim oğullarım, Arlo ve Ezra. Anneleri zaten bize tahsis edilen evde. Kalabalık onu çok bunaltmadan küçük kızımı yerleştirmek istediler; çok kolay heyecanlanıyor."

Gabe başıyla onaylıyor ve Jeremy'nin kalabalığın arasından geçmesine yardım ediyor, geri kalanımız da onun peşinden gidiyoruz. Meclis üyesinin gülümsemesi ağzında sabit kalırken elimi North'un eline bırakıyorum.

Yetenekliler'in arasından geçerken herkesi kibarca selamlıyor, aylardır burada olanların hepsi onu aynı sıcaklıkla karşılıyor ama yeni gelenler onun yanında biraz gergin görünüyor. Sinir bozucu bir kaşıntı gibi omurgamdan aşağı süzülüyor ama kendime Dravenler hakkındaki söylentilerin çok kapsamlı olduğunu ve bu insanların çoğunun bu hikâyelerden başka bir şeye sahip olmayacağını hatırlatmak zorundayım. Çevresindeki herkes tarafından, onları bir anda parçalamaya hazır gölge kâbusları olan akılsız bir canavardan başka bir şey değilmiş gibi gösterilen bir adam hakkında biraz tereddütlü olmaları doğal.

Hiçbiri, tüm hayatını toplumunu desteklemek için kendi belini kırarak geçiren, kendi dürüstlüğü ve ahlakı dışında hiçbir sebep olmaksızın bu şehre milyarlarca olmasa bile yüz milyonlarca dolar akıtan North Draven'ı tanımıyor. Hiçbiri onun kendileri için neleri feda ettiğini bilmiyor, çünkü o sadece iyi bir insan değil, en iyinin de en iyisi.

"Herkesin içinde bana öyle bakmaya devam edersen, kendimizi rezil edeceğiz, Bonded."

North'un sözleri ona hayranlıkla bakmamı engellemiyor. Aksine daha da kötüleştiriyor. Hâlâ gülümsüyor ve etrafımızdaki herkesi selamlıyor, ama içinde bir sıcaklık var, kendi içinde ne kadar mutlu olduğunu söyleyen rahat bir rahatlık var.

Onun yanında kendimi neredeyse sersemlemiş hissedene kadar kanıyor ve benim de içime işliyor.

Kasaba merkezinden ve cesetlerin yoğunluğundan uzaklaşarak kasabanın tamamlanmamış bölümüne, North ve Gabe'in üzerinde çalıştığı bir sonraki gelişmeye doğru yürüyoruz. Gabe, Jeremy ve kuzenlerine yaptığı tüm işleri, daha fazla malzemeye ihtiyaç duyulan alanları ve tamamlanmamış çeşitli aşamaları göstermeye başlıyor. Doğru vasıflı işçilerin içeri girip tesisat ve elektrik gibi işleri tamamlamasını beklerken, kilitlenme aşamasında olan en az yirmi ev var. Camcıların pencereleri takmayı bitirmesini bekleyen kırk ev daha var ve hala duvarları ve çatıları örülmekte olan on dört ev daha var.

"Buradaki Bağlanmış Grupları barındırmak için yeterli mi?" Jeremy etrafına bakınırken soruyor ve North başını sallıyor.

"Eğer her eve iki Bağlanmış Grup yerleştirebilirsek, o zaman evet. Uzun vadede, eğer isterlerse herkesin kendi konutuna sahip olmasını istiyoruz."

Jeremy başını sallıyor ve dışarıya bakıyor. "Burada ne kadar araziniz var?"

Kuzey onun bakışlarını takip ediyor ve parmakları benimkilerde biraz esniyor. "Vadinin tamamı ve çevresindeki önemli bir kısım. Önümüzdeki ay içinde yeni bir Yetenekli dalgası daha getirmeyi umuyoruz, yani burada hedeflediğimiz şey mümkün olduğunca hızlı ve güvenli bir şekilde yapabildiğiniz kadar çok şey yapmak, çünkü Gabe yakında başka bir iş için geri çekilecek."

Jeremy önce yeğenine, sonra da North'a bakıyor. "Bundan daha önemli başka bir işin var mı?"

Onu tam olarak sorgulamıyor, daha çok durumu anlamaya çalışıyor ve Gabe ne kadarını söylemeye istekli olduğumuza karar vermeyi Kuzey'e bırakıyor.

Ama Bonded'ımın her zaman her şey için bir cevabı vardır.

"Eminim Bağlı Grubumuzun diğerlerinden farkını zaten duymuşsunuzdur. Hep birlikte olursak daha güvende oluruz ve Direniş'ten sonsuza kadar kaçıp saklanamayız. İnsanları güvende tutmanın en iyi yolu, en başta avlanmalarını engellemektir, bu nedenle buraya sığınan insanlar için bu evlerin bitirilmesinde hepinizin yardımını takdir ediyoruz, ancak aynı zamanda saldırıya da geçeceğiz."

Jeremy başını sallıyor, kendini bir dövüşe hazırlıyormuş gibi omuzlarını geriye atıyor ama o binalara bakmakla meşgul. Yürütmeye hazırlandığı savaş, en yetenekli olduğu savaştır.

"Endişelenecek bir şey yok, Meclis Üyesi Draven. Bu evleri kısa sürede bitireceğiz. Taşınma sürecinin bu kısmında çok sayıda işçim de görev aldı ve hepimiz bu toplumda kendi payımıza düşeni yapmaktan mutluluk duyuyoruz. Herkes için yaptıklarınızın farkında olmayan tek bir kişi bile yok. Ben kendi adıma, çocuklarımın sizin sayenizde güvende olmasını takdir ediyorum. Direniş'in yolundan ne kadar çok insanı çıkarabilirsek o kadar iyi."

Kyrie'nin yanı sıra, bu adam kendisini Bonded Group'un en sevdiğim aile üyesi olarak sağlamlaştırdı ve ben de

Gabe, amcasının sözleri karşısında ne kadar gururlu ve rahatlamış göründüğünü görmenin mutluluğuyla sırıtıyor.

Jeremy başını sallamadan önce tekrar etrafına bakınıyor. "Anında ev inşa etmek kolay değil ve hepiniz toplum için inanılmaz bir iş çıkardınız."

North, Jeremy'nin elini sıkmak için sanki bir anlaşma yapıyorlarmış gibi elini uzatıyor. Elini bıraktığı anda Jeremy oğullarıyla birlikte evlere doğru yürümeye başlar ve onlarla neyle uğraşacaklarını ve her şeyi en iyi nasıl yapabileceklerini konuşur.

Gabe bir nefes veriyor ve ellerini gözlerine sürüyor. "Şükürler olsun, artık her şey benim üzerimde değil."

North başını sallar ve omzuna vurur. "Buraya kadar getirdiğin için gurur duymalısın, Gabe. Gerçekten mükemmel bir iş çıkardın, Bassinger da öyle."

Atlas omuz silkiyor ve övgü almaktan rahatsız olmuş gibi ayaklarını tozlu patikaya vuruyor. "Ben çoğunlukla bir şeyler kaldırdım. Bir profesyonel gibi fayans döşemeyi öğrenen Oli'ydi."

Odağı değiştirmeye çalışıyor, ben de ona yardım ediyorum, gülüyorum ve kaslarımı esnetiyormuş gibi yapıyorum. "Ben de bir şeyler taşıdım! Bir keresinde Gabe'i küvetin altında ezilmekten kurtarmıştın, o da oldukça etkileyiciydi."

Gabe inliyor. "Hatırlatma bana. En başta düzgün bir şekilde emniyete almadığım için hâlâ bana kızıyor ama ben olmasaydım gücünün arttığını asla anlayamayacaktı, yani her şeyde bir hayır vardır."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Oli

Günler yavaş yavaş ilerledikçe, Bağlı Grubumuzdaki gerilim de artıyor.

Hissettiğimiz huzurun, Direniş ile tekrar savaşa girmeden önce sadece kısa bir süre devam edebileceğini biliyoruz. Yaptığımız tüm eğitim ve sıkı çalışmaların düşmanımıza karşı dayanması gerekecek, bu da ancak ateş hattında olduğumuzda gerçekten test edilebilecek bir şey.

Sabahlarımı Tac Eğitim Merkezi'nde Sage ve Aro ile antrenman ve idman yaparak geçiriyorum. Öğleden sonralarımı ise ya Gabe ve Atlas ile inşaat yaparak ya da North'un ofisinde Nox ile metinlerin çevirilerini okuyarak geçiriyorum.

Tanrıların burada bulundukları diğer zamanları okumak hem sarsıcı hem de tanıdık geliyor. Sanki zihnimi biraz daha temizleyebilsem o anları ben de hatırlayabilecekmişim gibi, anılarımın kenarlarından kesitler yakalıyorum. Bu durum Jericho'nun söylediği şeyleri sorgulamama neden oluyor, çünkü tanrılar daha önce burada bulunmuş olsa da, benim bir araçtan başka bir şey olmamam gerekiyor. Onun hesabına göre, ben yepyeni biriyim, bu yüzden hatırlayamamalıyım.

herhangi bir şey. Yine de zihnim küçük ayrıntılara, takıntı haline getirmeyi bırakamadığım küçük dehşet verici parçalara takılıp kalıyor. Ejderha. Deliliği kullanan tanrı. İnsanları boş gözlü bir öfkeyle parçaladığı için kazığa bağlanıp yakılan ve son sözlerinde bunun içindeki iblis olduğunu söyleyen kişi.

Hepsiyle ilgili bir şeyler bana çok tanıdık geliyor ama yine de nasıl olabilir ki? Beni yakalayan detayların hiçbiri bir anlam ifade etmiyor ve Nox'a bu konuda soru sorduğumda, kendi küçük listesini çıkarmadan önce bir an bana bakıyor.

"Ben de takip etmeye başladım. North'a verip onun da hatırlayıp hatırlayamayacağını görmek istiyordum ama henüz vakit bulamadım."

Listeye bakıyorum ve benimkinden çok da farklı olmadığını görüyorum.

Bir gül tarlasında kan kaybından ölürken, kalbine bir kılıç saplandı.

Maruz kalmanın ölümü.

Ağaçta asılı bir ceset.

Bunların her biri bir sayfadaki kelimelerden başka bir şey değil, ama bunlarla ilgili bir şey... bir şey tanıdık geliyor. Bağımı sorguluyorum, ama bana söyleyecek bir şeyi yok, kış uykusuna geri dönerken zihnimin karanlık köşelerine geri sürünüyor. Enerjisini bir sonraki büyük kavgamız için sakladığını umuyorum, ama bununla ilgili bir şey çok hayati hissettiriyor, sanki kelimeler sadece hafızamı çekiştirmiyor, aynı zamanda ruhumdaki eski bir yarayı tahriş ediyor.

Bir sonraki konsey toplantısının sabahında, üzerimde bir dehşet duygusuyla bir yığın kol ve bacağa dolanmış halde uyanıyorum. Gryphon çoktan kalkmış ve duşa girmiş, banyonun kapısı azıcık açık, bir parça ışık yatak odasından içeri giriyor.

North hâlâ bana sarıldığı yerde mutlu bir şekilde uyuyor ve Gabe yanımda sırtüstü yatmış, bir elini benimkinin içine sokmuş, hafifçe horluyor. Atlas ise

Sıra onda olduğu için yatağın uzak tarafında yatıyor ve uykusunda bile benden daha mutlu görünmüyor.

Bağlarımın arasından sıyrılıp sessizce banyoya doğru ilerliyorum, kıyafetlerimi çıkarıyorum ve Gryphon'la birlikte saçlarındaki şampuanı temizlediği duşa giriyorum. Kapının açıldığını duyunca dönmüyor ama kimseyi uyandırmamak için doğrudan zihnime konuşuyor. Biraz daha uyumalısın, Bonded. Konsey toplantısı hiçbirimiz için kolay olmayacak.

Saçındaki tüm şampuanı çıkarır çıkarmaz kollarımı beline doluyorum ve ona cevap verirken yüzümü dudaklarına değdiriyorum. Sen uyuduğunda ben de uyuyacağım.

İç geçiriyor ve sonra elleri aşağı inip kalçalarımı kavrıyor, beni ona sarılana kadar yukarı kaldırıyor. Ben bu hareket karşısında ciyaklamamaya çalışırken su ikimizin de altına doğru ilerliyor.

Bizi neyin beklediğini bildiğim halde oyalanamam. Antrenman yapmadığım ya da planlamadığım her saniyenin boşa harcanmış bir saniye olduğunu hissediyorum, bu da oradan sağ çıkmamızla çıkmamamız arasındaki fark olabilir.

Bu umduğum türden bir ön sevişme konuşması değil ve onu öperken iki yanağını da ellerimin arasına alıyorum, içindeki endişeleri temizlemeyi umuyorum.

Parmaklarımın altında geriliyor, beni tutmasının onu zorlamadığını bilsem de omuzlarındaki kaslar kaya gibi sert ve bunu düzeltmek için ne yapabileceğimi düşünmekle meşgulken kendimi öpücüğün içinde kaybedemiyorum. Belki de düzeltemem, çünkü Davies ve Direniş'i avlamak için Sığınak'tan hemen şimdi ayrılmak dışında, bu durumla ilgili yapabileceğim pek bir şey yok, ama içindeki bu gerginliği biraz olsun yatıştırmanın bir yolunu bulabilirsem...

Bonded'ların birbirleri için yapmaları gereken şey bu değil mi?

Seni tekrar ele geçirmelerine izin vermeyeceğim. Seni tekrar Silas Davies'e kaptırmayacağım, Bonded.

Sözlerindeki karanlık vaatten ürperiyorum, ama yüzüne baktığımda gözleri bana parlıyor. Hızla gözlerimi kırpıştırıyorum, zihnim gördüğümü sandığım şeyi mantıklı hale getirmeye çalışıyor ama bunun imkanı yok. Görmüş olma ihtimalim yok.

Gözleri boş olamazdı.

Sabahtan beri Gryphon tarafından soğuk, fayans kaplı bir duvara karşı canıma okunurken, Vivian ve Unser de dahil olmak üzere konsey üyeleri ve toplumumuzun liderleriyle dolu bir odada kıpırdamadan oturmak zordu.

Tüm zamanımı gözlerini izleyerek geçirdim ama gözlerinde hiçbir değişiklik belirtisi yoktu ve kendi kendime açıkça delirdiğimi söylemeye başladım. Nox'la birlikte okuduğum tarih kitapları belli ki beynime işlemişti ve gerçekte olmayan şeyler görüyordum.

Üç tanrı ve sinirli bir ejderha baş edebileceğimizden daha fazla.

Masada etrafımda oturan Tahvillerimin aşırı farkında hissediyorum. Herkesi güvende ve hayatta tutmak için kendilerini öldürürken bile burada oturup onları sorgulamaya ve küçümsemeye çalışan insanları dinlemek zorunda kalmak istemiyorum.

Seni buradan sürüklemeden ve sana kıpırdanacak bir şey vermeden önce kıpırdanmayı bırakmalısın, Kuzey doğrudan bana gönderiyor, ama o kötü olduğu için bunu herkesin duyabileceği bir yerde yapıyor.

Gryphon hemen tedarik ediyor: Sorun şu ki, birileri ona bunu zaten verdi ve kaşıntıyı kaşımak yerine daha da kötüleştirdi.

Birisi, ha? Atlas gönderiyor ve Vivian karşısındaki koltuğa otururken yüzümü tamamen boş tutmaya çalışıyorum

Bizden.

Hâlâ hayatta olan bir baba figürüne en fazla o kadar yaklaşabilirim ve şu anda kafamda dönen konuşmalardan dolayı utanç duyuyorum. Ona bu kadar yakın bir zamanda gerçekleşiyor olması çok kötü.

Hâlâ bu kadar kıvranıyorsa yeterince iyi bir iş çıkarmış olamazsın, diyor Atlas mükemmel yüzünde tüm odanın görebileceği bir sırıtışla.

Hepsinden nefret ediyorum.

Onlardan herhangi birine uymak yerine, zihnimde duvarları yeniden örüyorum ve Nox'a kahve makinesinin yanından tüm toplantı odasına baktığı yerden yalvaran bir bakış gönderiyorum. O da en az kardeşi kadar iyi bir zihin okuyucu ve bana kafam büyüklüğünde bir fincan getiriyor, Gabe'i sadece bir bakışla tehdit ederek aşağı inmesini sağlıyor, böylece Draven kardeşler tarafından kuşatılıyorum.

Konseyin yarısı tüm Bağlı Grubuma sanki en kötü kabusları canlanmış gibi bakıyor ve bu yüzümdeki gülümsemeyi geri getirmeye yetiyor.

General tekrar içeri girip masanın en ucundaki yerine oturana kadar yaklaşık bir dakika sürüyor. Yemin ederim o adamın şimdiye kadar kasabayı terk etmiş, bir yerlere göreve gitmiş olması gerekiyordu ama kötü bir koku gibi öylece duruyordu. Küçücük bir parçam, kendi Bonded'ımın babası hakkında böyle düşündüğüm için suçluluk duyuyor. Bu, General'in tüm Bağlı Grubumuza nasıl ters ters baktığını iyice görmem için gereken süre kadar sürüyor.

Oğlu da dahil.

Bu beni cani yapıyor, ama bu tür düşünceleri bir kenara bırakmalıyım, çünkü bağımın bugün etrafımdaki kimsenin ölümünü planlamak için herhangi bir yardıma ihtiyacı yok.

Şimdiden can atıyor.

"Bugün bize katıldığınız için hepinize teşekkür ederim. Direniş'e karşı duruşumuzda önemli değişiklikler oldu,

İşlerin nasıl ilerleyeceği konusunda sizleri bilgilendirebilmeyi umuyoruz."

North'un sözleri üzerine masanın etrafında sessiz bir mırıldanma var ve çoğu olumlu olsa da, görmezden gelmeye çalıştığım bazı hoşnutsuz sesler de var.

"Hepinizin bildiği gibi, Mabedin kapılarını altmış beş aileye daha açtık ve kasabadaki Toplum Merkezinde uyuyan bazı insanlarımız olsa da, herkese yetecek kadar evimiz olmasına az kaldı. Bugün bize katılacak olan Jeremy Ardern ile konuştum ve önümüzdeki haftalarda toplumun artan ihtiyaçlarını karşılayabileceğimize ve incelenen bir sonraki Üstün Yetenekliler dalgası için genişlemeye devam edeceğimize eminiz."

General homurdanarak bir ses çıkarır ve North'un gözleri ona kayar.

"Buraya gelmek isteyenlerin sayısı düşünüldüğünde, bu inceleme süreci çok uzun sürüyor gibi görünüyor. Bu konuda ne yapıyorsunuz?"

Gryphon'un iki koltuk aşağıda oturduğu yerden irkildiğini hissediyorum. Orada olduğunu bilmek için görmeme gerek yok. Yalan dedektörüne sahip tek kişi ve North'un böyle bir kararda güvendiği tek kişi olmasının yanı sıra, şimdiden tüm topluluğun ağırlığını üzerinde hissediyor. Şimdiden beş farklı yöne çekiliyor ve incelemenin yavaşlamasının nedeni, grup olarak bundan sonra hep birlikte dışarı çıkmaya ve artık ayrılmamaya karar vermiş olmamız.

Böyle bir yorum yaptığı için General'i öldürmek istiyorum.

North onu kendi oğlundan uzaklaştırmakta gecikmedi. "Bu topluluk konsey ya da başka herhangi bir ortak kaynak noktası tarafından finanse edilmiyor, dolayısıyla Draven Aile Vakfı dışında hiç kimse insanları nasıl incelediğimiz ya da bu sürecin ne kadar zaman aldığı konusunda söz sahibi değil. Hepiniz benim takdirime bağlı olarak buradasınız, her biriniz buradasınız çünkü Bağlı Grubum buna izin veriyor. Draven Ailesi Vakfı'na katılmak isteyen herkesi dinlemekten mutluluk duyarız.

endişeleriniz olabilir, bu tür konularda harekete geçip geçmemek bize bağlıdır. Bunun alternatifi elbette evlerinize dönmektir."

Sessizlikte daha önce olmayan bir gerginlik var, masadaki her erkek ve kadın Kuzey'in kendilerine verdiği uyarıyı düşünüyor.

Jeremy gruba hitap etmeden önce masanın üzerinden General'e bir bakış atar. "Direnişçiler her gün yüzlerce Üstün Yetenekli alıyor. Hazır oldukları için mi yoksa çaresiz kaldıkları için mi işleri hızlandırmayı seçtiler bilmiyorum ama buranın dışındaki hayatın gerçekliği bu. Temelsiz suçlamalarda bulunmaya başlamadan önce hepinizin bunu düşünmesini öneririm."

Günde yüzlerce.

Midem bulanıyor ve herkes için daha fazlasını yapmadığımız için içimde küçük bir suçluluk duygusu var. Önümüzdeki günlerde daha fazla düşmanımızı yok etmek için tekrar Çorak Topraklar'a gitmeyi planladığımızı kendime hatırlatmak zorundayım.

"İnsanları güvende tutmanın en iyi yolu düşmandan tamamen kurtulmaktır ve bu noktada yıllardır, on yıllardır içinde bulunduğumuz savunma pozisyonundan Direniş'e karşı savaşmaya geçtik. Önümüzdeki günlerde Alaska Çorak Topraklarına geri döneceğiz."

Alaska Çorak Toprakları. Hayatım için savaşırken karlara gömülmek için sabırsızlanıyorum; Direniş savaşmak için harika bir yer seçmeyi iyi biliyor. Acaba o bölümü yöneten kar leoparı gibi bir şey mi var, çünkü karı avantaj olarak kullanabilecek pek çok Üstün Yetenekli düşünemiyorum. Ayrıca Sage'in etrafı karla çevriliyken insanları ateşe verip veremeyeceğini de merak ediyorum. Kankam için önemli bir soru ama şu anda North konuşurken telefonumu çıkarmam inanılmaz kabalık olur, o yüzden beklemek zorunda.

"Alaska Çorak Toprakları kaynaklarımızı en iyi şekilde kullanmak için mi? Daha büyük olana geçmeden önce daha küçük Çorak Toprakların peşine düşüp onları kapatamaz mıyız?" diye soruyor konsey üyelerinden biri.

Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama düşmanca bir tavırla soruyor gibi görünmüyor. Yüzü açık ve net ve iki yanında oturan adamlar North'u dikkatle izliyor, açıkça onun cevabıyla ilgileniyorlar.

Şaşırtıcı bir şekilde, ilk konuşan Gryphon oldu. "Alaska Çorak Toprakları, bulunduğu yer ve büyüklüğü nedeniyle kazanılması ve kapatılması çok zor olacak. Kamplarda kullanılmayan Kalkanlarının en güçlüsü şu anda orayı yönetiyor. Eğer onu sona bırakırsak, asla kapatamama ihtimalimiz v a r . Daha yeni ve daha az deneyimli acemiler potansiyel olarak daha küçük kamplarla başa çıkabilir ve bu kaynakları orada kullanabilmeyi umuyoruz."

"Elimizdeki her şeyi Alaska'nın bok çukuruna fırlatıyoruz" sözlerinin tercümesi olabilir ama oturduğum yerden kendimden emin görünmeye çalışıyorum. Tüm bu toplantı sabrımın ve kendimi kaybetmeden önce ne kadar zorlanabileceğimin bir testi haline g e l i y o r .

Bu kadar ilerlediğim için gurur duyuyorum.

Adamlardan biri, sesi çok dikkatli olmasına rağmen, "Bağlanmışlarınız içeri girip onları bizim için boşaltamaz mı?" diyor.

Belli ki saygılı bir sorgulama yapmaya çalışıyor ama Nox yine de sandalyesinde öne doğru eğiliyor.

"Belki de senin Bonded'ı içeri göndermeliyiz. İşe yaramaz annesinden koltuğu aldığından beri yaptığı en iyi şey bu olurdu" diye mırıldandı, ancak tüm masanın duyacağı kadar yüksek sesle ve yüzlerindeki skandal bakışlar karşısında dudağımı ısırmak zorunda kaldım.

Nox'tan ne beklediklerinden emin değilim, ama belli ki asitli dilinden nasibini almadan onu dürtmeyeceğinizi bilecek kadar onunla etkileşime girmemişler.

"Peki ya kamplar? Çabalarımızı odaklayabileceğimiz mahkûmlarla dolu kamplar varken neden Çorak Topraklar'a odaklanıyoruz?" Meclis Üyesi Hannity, Nox'un sessiz patlamasını savuşturarken parmakları önünde gergin bir şekilde kıpırdanıyor.

Kuzey'e iyilik olsun diye mi dikkatleri Nox'tan uzaklaştırıyor yoksa doğal olarak çatışmaya karşı mı emin değilim ama oturduğu yerde neredeyse kıvranırken gergin görünüyor. Gözleri sürekli North'a kayıyor - sanki onay bekleyen heyecanlı bir köpek yavrusu gibi.

Ben de kafamdaki bu görüntüye gülümsemekten dudağımı ısırmak zorunda kalıyorum, en az bir önceki kadar net.

North, "En büyük kamp Shore ve TacTeam'i tarafından buraya gelirken dağıtıldı," diyor ve Gryphon'u değil General'i kastettiğini anlamam bir saniye sürüyor.

Hannity şok olmuş görünüyor. "Bunun gerçekleştiğinden haberim yoktu ama bunu duyduğuma sevindim. Kaç kişi sağ olarak getirildi?"

Dişlerini gıcırdatan North'un yanağındaki bir kas titriyor. "On bir."

"On bir kişi mi?" Sözcükler, onları geri ısırmaya fırsat bulamadan ağzımdan fırlıyor ve General bana pis bir bakış fırlatıyor.

North'un bana verdiği çok daha yumuşak, neredeyse bu odada olamayacak kadar özel hissettiren bir şey, ama karnımın nasıl açıldığını hissedebiliyor. "Evet, Bonded. On bir kişi."

Zihnim bir saniyeliğine daha şoktan bomboş kalıyor ama sonra bilgi gerçekten içime işliyor. İçime dolan öfke o kadar tüketici ki, içimdeki bağ uyanıyor ve bir dalgalanma Bağlanmış Grubuma ve tüm odaya yayılıyor. General benim bağımın etrafında değildi, bu yüzden ona kendi bakışımla bakarken içinde bulunduğu tehlike hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kendi lanet oğlu Gryphon hakkında suçlamalarda bulunmaya nasıl cüret eder?

"Direniş'in en büyük kampına girdiniz, orayı kapattınız ve sadece on bir mahkum mu çıkardınız?"

General bu konuda utangaç görünme zahmetine bile katlanmıyor. "Herkes kamplardan sağ kalanları geri getirmeyeceğinizi biliyor. Oradaki insanların çoğu zaten kırılmış kabuklar. Çıkardığımız insanlar için çok mücadele ettik." Tüm bunları sanki onu tebrik etmem gerekiyormuş gibi söylüyor. Bu adamdan nefret edecek başka bir şey bulamayacağımı düşünüyordum. Yanılmışım.

"Eve kurtulan getirmeyebilirsiniz. Bu sizin hikayeniz, benim değil."

Sanki meclis üyem Bonded'in araya girip bana karşı çıkmasını bekliyormuş gibi Kuzey'e bakıyor ve sonra gözleri sonradan aklına gelmiş gibi Gryphon'a kayıyor.

Benim bağ da bundan hoşlanmıyor.

"Peki, o kadar harikaysanız eve kaç tane getiriyorsunuz, çünkü ortalama-"

Aptallığını dışa vuramadan sözünü kestim. "Ben ve Bağlılarımın içinde olmadığı gruplar arasındaki ortalamanın ne olduğunun farkındayım. Bizim ortalamamızın ne olduğunun da farkındayım ve bana öyle geliyor ki sen oraya silahlarını ateşleyerek girdin ve orada mahsur kalan Üstün Yeteneklileri umursamadın. O kampta kaç çocuk vardı?"

Gözlerini bana tehlikeli bir şekilde dikiyor ama ben bu adamdan korkmuyorum. "O kadar çok değil."

"Çıkardığınız kampta tam olarak kaç çocuk olduğunu bile bilmiyor musunuz?"

Dudakları kıvrılıyor ve ayağa kalktığımda ellerimin avuç içleri masaya çarparken şapırdayan bir ses çıkarıyor. Agresif bir şekilde öne doğru eğiliyorum ve General de ayağa kalkmak için hareket ettiği anda, sanki güçlü bir pozisyonda kalmaya çalışıyormuş gibi, Gryphon'un gözleri babasını koltuğunda tutarken beyaza dönüyor. Bu isyanın en üst noktası ve bunun için Bonded'ımı çok seviyorum.

"Girdiğimiz her kampta kaç çocuk olduğunu biliyorum. Girdiğimiz her kampta kaç Direnişçi olduğunu biliyorum ve biliyor musunuz? Oğlunuz da biliyor. North, Taktik Ekiplerinden her birinin girdiği her kamptaki kayıpları biliyor. Nox biliyor. Gabe biliyor. Atlas biliyor. Nefret etmeye o kadar niyetli olduğunuz Bassinger, bu savaşın maliyetini sizden daha iyi biliyor."

Dişleri ağzında gıcırdıyor ama Gryphon ayakta durmasına izin vermiyor.

Duramayacak kadar öfkeliyim, konseye ve bu işe yaramaz Yeteneklilere, Bağlı'mın omuzlarına yükledikleri yükten dolayı çok kızgınım. Bunun gibi adamlara dünyada her türlü serbestlik tanınırken, ne cüretle yaptığımız her küçük şeyi sorgular ve yargılarlar?

İğrenç.

Kollarım öfkeden titriyor ama ona odaklanıyorum. "Peki ortadan kaldırdığınız bu kamptan ne kazandınız? Elbette oradaki Direniş'i haritadan sildiniz ve elbette ihtiyacımız olan da bu, ama başka ne var? Ne istihbaratı? Ne ödülü? Direniş'in üst düzey üyelerinden hangilerini esir aldınız ya da saf dışı bıraktınız? Tüm bu ölüm ve yıkımdan elde ettiğiniz kazanç neydi?"

Gryphon'un onu konuşmaktan alıkoymasına gerek yok; General'in bana söyleyecek sözü yok.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Gryphon

Ailemin Bağlı Grubu, konseyle yapılan toplantıdan kısa bir süre sonra Sığınak'tan ayrılıyor.

Ailemle olan karmaşık ilişkime rağmen, General'in öfkesi karşısında kendilerini nasıl idare ettikleri konusunda Bonded'ım ve tüm Bonded Grubumuzla gurur duymaktan başka bir şey hissetmiyorum.

Oli'nin hiç tereddüt etmeden hepimizi savunması, Direnişle uğraşırken hepimizin taşıdığı sorumluluklardan bahsederken sesindeki sertlik ve gurur, üzerimdeki baskının bir kısmını kaldırdı. Elimizden gelenin en iyisini yaptığımızı ve sınırlı kaynaklara sahip olduğumuzu bilmek suçluluk duygusunu biraz olsun hafifletti. Topluluğumuz ve çevremizdekiler için ilerliyoruz.

Toplantıdan çıkıyorum ve isteği üzerine doğruca Sawyer'a gidiyorum. Hâlâ Güvenlik Ofisi'nde, ki orada bilgisayarların başında geçirdiği zaman nedeniyle artık 'Sawyer'ın İni' adını vermiştik, güvenlik görüntülerini inceliyor ve Sığınak'ın sorunsuz çalışmasını sağlamak için tüm sistemlerimizi izliyor.

North ve benim için bir nimet oldu. Daha önce hiç Teknokinetik'imiz olmamıştı, güvendiğimiz ve

Sawyer kadar güçlü biri olmadığı kesin ve onunla tartışabilmemiz ve ona tam olarak nasıl olduğunu söyleyebilmemiz durumu hepimiz için daha da kolaylaştırıyor.

Bana verdiği mesaj çok basitti. Bir şey buldum.
En kısa zamanda görüşelim.

Direniş'e karşı bir sonraki hamlemiz için bir işaret olan bu mesaj karşısında muhtemelen endişeli ya da tereddütlü hissetmem gerekirdi ama hissetmiyorum. Harekete geçtiğimizde kendimi her zaman kontrol altında ve sakin hissederim ve Sığınak'ta geçirdiğim bu hazırlık dönemi beni yola çıkmaya daha da hazır hale getirdi.

Asansöre doğru ilerlerken Nox'u yakalıyorum, beni takip etmesi için başımı sallıyorum ve o da tek kelime etmeden beni takip ediyor. Kılık değiştirmenin en büyük armağanı ruh bağı ve Nox'un travmasını aşmanın bir yolunu bulmasıydı. Kuzey'le beni yirmi yıl yaşlandırmış olsa bile, eminim ki asla geri alamayacağımız yıllar.

Kapılar arkamızdan kapandığında telefonumu çıkarıp Sawyer'dan gelen mesajı ona gösteriyorum. Başıyla onaylıyor ve gözlerini ovmak için elini kaldırıyor. Hâlâ uyumuyor.

Ben bir şey söylemeden omuz silkiyor. "Yapamam. Gözlerimi kapattığım anda tarihteki bağları düşünmeye başlıyorum. Bana ait olmayan kâbuslar görmeye devam ediyorum. Sanki... unut gitsin."

Gözlerim kısıldı. "North'unkinden bahsetmiyorum bile, senin bağını öğrendiğim son altı ay bana bir şey öğrettiyse, o da sahip olduğun en ufak bir içgüdüyü bile dinlememiz gerektiğidir, Nox."

"Sanki onlar benim bağımın anılarıymış gibi geliyor ama ben de oradaydım. Bana ait değiller... ama ben de oradaydım. Deliriyormuşum gibi görünmeden bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

Bir nefes veriyorum ve ellerimi saçlarımda gezdiriyorum, yüzümden uzaklaştırmak için saçlarımı yukarı çekip düşük bir at kuyruğu yapıyorum. Saçlarımı kesmeliyim ama bir yanım saçlarımın normalliğini seviyor, babama ve onun militan yöntemlerine karşı yaptığım tek aktif protesto.

Sakladığım tek şey

Kendime ait bir evim, kendime ait bir işim ve kendime ait bir Bonded Grubum olduktan sonra yetişkinliğe adım attım.

İsteyebileceğim her şey, hepsi bana ait.

"North'la bu konuyu konuştun mu?"

Kaşları çatılıyor ve omuz silkiyor. "Bahsetmiştim ama konseyle o kadar çok saçmalık yaşadı ki bu konuya neredeyse hiç bakmadı. Yine de Oleander'la konuştum. Kabus görmüyor ama o da benim gibi ölümleri tanıyor."

Asansör durduğunda ve kapılar açılmaya başladığında, Nox çok uzaklaşmadan durdurma düğmesine basar.

Bu hiç iyi değil.

"Onları okumalısın."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Bu da ne demek şimdi?"

"Bu Gabe'in ejderhasının tarihte olduğu anlamına geliyor. Bir kez ortaya çıktı ama insanların zihinlerine girebilen bir bağ da buldum. Buna falcı diyorlar, çünkü insanlar konuşmadan önce olayların cevabını biliyordu. Aynı siyah gözler, ama senin yeteneklerinle. Listeyi de okumalısınız."

"Bağımın bir sesi yok. Duygulardan başka bir şeye sahip değil. Seninki hariç diğer tüm bağlar gibi."

Nox başını sallıyor ve sonra bana dönüp bir bakışla beni sabitliyor. Gözleri benimkilerin üzerinde koyu, bir şeye odaklandığında sahip oldukları aynı koyu mavi tonda.

"Oleander'ın bağının Gabe'in bağını bir tanrıya dönüştürdüğünü sanmıyorum. Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Bence onu uyandırdı."

Sawyer'ın ininden biraz daha sık çıkması gerekiyor.

Artık kendi Merkezi Bonded'ını bulduğuna göre, eve gidip biraz vakit geçirmek için motivasyonu olur diye düşünürsünüz.

onunla vakit geçiriyor. İninin durumuna bakılırsa pek dışarı çıkmıyor.

Odadaki hava bayat ve masasının üzerine dağılmış, yarısı içilmiş ve yenisi için atılmış bir dağ enerji içeceği var, çünkü hala soğukken bir tane içecek kadar uzun süre odaklanamıyor.

"Ne buldun?" Evin durumundan tiksinmiş gibi görünmemeye çalışarak söylüyorum ama bu çok zor. North gibi temizlik manyağı değilim ama kesinlikle domuz gibi de yaşamıyorum. Burası düpedüz iğrenç bir yer.

"Bana gönderildiği kadarını bulamadım ve bununla Atlas'ı kastediyorum."

Gözlerimi deviriyorum çünkü Atlas'la ilgili her şey Nox için çok hızlı bir tetikleyici.

Oli ile ruh bağı kurmak ilişkilerini iyileştirmek için hiçbir şey yapmamıştı ve onu yanımda getirdiğim için neredeyse pişmanlık duyuyordum.

Sawyer acımı görüyor ve Nox'a bir bakış atıyor. "El koyduğumuz şu telefon var ya? Evet, annesi hâlâ arada sırada mesaj atıyor. Sanırım artık onda olmadığını biliyor, bu yüzden muhtemelen bir refleks ya da belki de bir gün geri alacağını umuyor. Her neyse, son mesajları dikkatimi çekmeye yetti."

Nox mekanın dağınıklığıyla alay etme konusunda pek de ince davranmıyor ama Sawyer'ın sistemine yüklediği metni okumak için masaya doğru yürüyor. "Bu da ne demek şimdi?"

Bir adım öne çıktım ve kendim okudum.

Zaman neredeyse doldu, Atlas. Yaptığım her şeyin senin için olduğunu bilmeni istiyorum. Bu beni davaya ihanet eden biri yapacak ama ben önce senin annenim, sonra da Bassinger'ım. Her zaman da öyle olacağım. Yapabilirsen kız kardeşini dışarı çıkarmaya çalış. Bu hayat onun için değildi. Annesi onu benim seni koruduğum gibi koruyamayacak kadar zayıftı. Umarım bağlı olduğun kişiyle mutlusundur. Seni seviyorum.

Nox'a bir bakış atmadan önce mesajı iki kez okudum, ama o da ekrana benim kadar sert bakıyor, sanki kelimelerin arasına gizlenmiş gizli bir mesaj bulmaya çalışıyor.

"Hepsi bu kadar değil," diyor Sawyer. "Ayrıca bir dosya da gönderdi. Şifreliydi ama içine girmek için yeterince kolaydı."

Büyük olduğunu zaten biliyorum, çünkü Sawyer sadece söylemiyor. Büyük bir şey olduğunda her zaman olduğu gibi bir sürü şatafat ve drama var. Ekrana birkaç kez tıklıyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıp okumayı bize bırakmadan önce dosyayı getiriyor.

"Lanet olsun."

Nox, "Tüm yerler burası," diyor.

Cevap veriyorum, "Planlanan tüm yerler-"

Biz devam edemeden Sawyer araya giriyor. "Tüm yerler, planlanan yerler, insanların nereye tahsis edildiği, hangi güvenliğe sahip oldukları; her şey. Her lanet şey. Direniş'i ortadan kaldırmanın anahtarı bu ve Atlas'ın annesi sırf oğlunu hayatta tutmak için bunu bize teslim etti."

Ekrana kaşlarımı çatıyorum çünkü bunun bir tuzak olmamasına kesinlikle imkân yok.

Ben böyle söyleyince Nox başını bana doğru eğiyor. "Öyle düşünebilirsin ama bu aynı zamanda Oleander'ı koruyan ve oğlunun Bond'unun oyunlarında bir piyon olarak kullanılmaması için onu herkesten saklayan kadın."

Ekrana dönüp bakıyorum, yerleri ve isimleri olabildiğince hızlı bir şekilde ezberliyorum, sanki sadece okuyarak ekran kendini imha edecek ve hepsini kaybedeceğiz.

Bu 'hediyeyi' olduğu gibi kabul edemeyiz.

Ekrandaki parlayan noktalardan birini gösteriyorum. "Bu kamp bir kasabaya yeterince yakın, bunu kolayca doğrulayabilirim."

Nox'un sabrı taşıyor: "Kieran'ı Yer Belirleyicilerin korumadığı yerlere göndererek tüm bu yerleri kolayca kontrol edebiliriz. Bu listeler sayesinde artık bunu biliyoruz."

"Kieran'ı gönderemeyiz," diyorum ve Nox bana gözlerini deviriyor.

"Sadece arkadaşımız olduğu için-"

Sözünü kesiyorum. "Bunu arkadaşımız olduğu için söylemiyorum. En güçlü Taşıyıcı olduğu için söylüyorum. Tüm Bağlı Grubumuzu ve Taktik Ekibimizi aynı anda taşıyabilecek tek kişiye sahibiz. Bir keşif için onu riske atamayız. Sadece keşif yapmak ve doğru olup olmadığını görmek için onun yerine gönderebileceğimiz başkaları da var."

"Peki ya doğruysa?" Sawyer kaşları saç çizgisine ulaşarak sorar.

Ona hiçbir şey söylememeliyim, en azından resmi Tac prosedürlerine göre, ama o aileye en yakın olan şey, içinde doğduğumuz aile yerine seçtiğimiz aile, bazıları bizi yıkmaya çalışmak için dostça olmayan yüzlerle dolu bir odanın önünde mutlu bir şekilde durdu.

"O zaman bir plan yaparız ve ailelerimizin peşine tekrar düşmeden önce Direniş'i yeryüzünden sileriz. Hepsinden kurtuluruz."

Aklım sürekli Nox'un sözlerine gidiyor ama hiçbirini mantıklı kılacak bir yol bulamıyorum.

Bu işin araştırma ve tarih kısımlarını genellikle Nox ve North'a bırakıyorum. İkisi de bu konularda benden daha bilgili olmakla kalmıyor, aynı zamanda bundan keyif alıyorlar. Toplumumuzun küçük ayrıntıları ve nasıl bu hale geldiğimiz hakkında konuşmak her ikisi için de çatlak gibi. İstersem ben de katılabilirim ama bu benim uzmanlık alanım değil.

İnsanların kafalarını karıştırmakta iyi olmak için Yeteneğimin geçmişini bilmeme gerek yok. Bağlı Grubumuzu temiz tutmak için onları harekete geçiren şey hakkında bilmem gereken her şeyi keşfetmek benim için nefes almak kadar kolay, ama şimdi... İlgimi çektiğini inkar edemem. Nox'un bahsettiği şeyin ne olduğunu okumak isteyecek kadar.

Buraya daha önce gelmiş gibi hissetmiyorum.

Bunun tam olarak nasıl hissettirmesi gerektiğinden emin değilim ama Yeteneğimin sınırlarını veya sınırlarını hiç sorgulamadım. Oli ile Bağ kurduktan ve kendimi aniden sınırsız bulduktan sonra bile, bana bu desteği verenin onunla olan bağlantım olduğuna dair içimde hiçbir zaman bir şüphe olmadı. Bir kez bile bunun daha fazla bir şeyden, içimdeki bir şeyden kaynaklanabileceğini düşünmedim.

Bağımı tekrar kontrol ediyorum ama farklı hissetmiyorum. Nox'un sözleriyle ilgili hiçbir şey içimde bir şey açmamıştı, ama yine de bir şeyi tetikleyenin o olacağından şüpheliyim.

Bonded'ım olmalı.

Onu kontrol ediyorum ve Sage ile birlikte eğitim merkezinde antrenman yaparken buluyorum. Artık beni engelleyebildiği için, Nox'u şikayet edemeyecek kadar inatçı olduğumdan, nerede olduğunu ya da nasıl hissettiğini anlamakta zorlanıyorum. Beni içeri almaya karar vermediği sürece, içindeki duvarlar artık kalıcı olarak örülü.

Mahremiyet ihtiyacını anlıyorum. Her zaman açıkta olmak onun için adil değildi, ama bu benim endişemi azaltmaya yardımcı olmuyor. Zihninin içindeki duvara sürtündüğümü hissediyor ve benimle iletişim kurmaya yetecek kadar biraz gevşiyor.

Sen iyi misin? Bir şey mi oldu?

Etrafımdaki kimse onun sesiyle içimden kayıp giden gerginliği fark etmesin diye yanağımın içini çiğniyorum.

Her şey yolunda. Sadece bir dakikalığına Bonded'ıma ihtiyacım vardı, dikkatinizi dağıttığım için üzgünüm.

Bağlantı sayesinde onun mutluluğunu hissediyorum. Bana ihtiyacın olduğu için özür dileme. Benim de sana her zaman ihtiyacım var. Meşgul müsün? Gelip formumu düzeltmeme yardım eder misin? Kieran bir zorba.

Kieran benim isteğim üzerine ona formunda yardımcı oluyor çünkü kendimi planlamaya fazla kaptırdığım için Bağlı'mın ihtiyaçlarına tam olarak odaklanamıyorum.

Bir sonraki görevimizin yaklaşan son tarihi başımızın üzerinde asılı duruyor.

Bağlı Grubun geri kalanı ve benim, onun biriyle asla el ele vermek zorunda kalmaması için elimizden gelen her şeyi yapacak olmamız, bunda başarılı olacağımız anlamına gelmiyor ve burada ona ne kadar çok şey öğretildiği konusunda asla pişmanlık duymak istemiyorum.

Onunla ilgili zaten çok fazla pişmanlığım var.

Yapamam. Nox ile bir şey üzerinde çalışıyorum. Yine de bu akşam görüşürüz. Akşam yemeği için eve geliriz.

Sözlerimden duyduğu memnuniyeti bana iletiyor, bu duygu sanki ben de hissediyormuşum gibi aynı şekilde göğsüme doluyor.

Bu gece yanımda uyur musun? Nox'u ikimizin de onun odasında uyumasına izin vermeye ikna edebilir misin? Atlas gölge yaratıkların dışarıda olmasından dolayı hâlâ gergin ve ben de onları özledim.

Nox herhangi birimizin odasında uyumasına izin vermektense kendi kolunu çiğnemeyi tercih ederdi. Oli çıldırdığında North'un oraya girmesine izin vermiş olması, ilişkilerinin değişimi hakkında o zamandan beri olan her şeyden daha fazlasını söylüyor.

Bu gece onunla kalabilirsin ve ihtiyacın olursa yarın beni alabilirsin, Bonded. İhtiyacım olduğunda paylaşabilirim.

Asansör bizi aşağıdaki hücrelere indirirken North elindeki kâğıdı üç kez okuyor. Bilgileri zaten onlarca kez okumuş olması önemli değil.

Ofisinin güvenliğinde; hala benim yaptığım gibi, sanki hafızasına kaydetmeye çalışıyormuş gibi üzerinde çalışıyor.

"Bundan ne kadar emin olabiliriz?" diye mırıldanıyor ve kendi kendine konuştuğunu bilsem de cevap veriyorum.

"Her şeyden olabildiğince emin olabiliriz. Yine de bunun bir bubi tuzağı olduğunu düşünerek hareket etmemiz gerekecek ama Evans kamplardan üçünü kontrol etti bile. Hepsi orada ve söyleyebildiği kadarıyla bilgiler doğru."

Ona bu bilgiyi verdiğim her seferde olduğu gibi yine başını sallıyor, ama inanmamasını suçlamıyorum.

Ben de bununla mücadele ediyorum.

Atlas'ın annesi teslim olsaydı her şey çok daha kolay olurdu. Burada karşımda duruyor olsaydı, bir yalan kokusu bulana kadar kolayca beynini didik didik edebilirdim, ama sayfadaki soğuk, sert bilgilerden başka bir şey olmayınca, önce deneyecek farklı yollar bulmamız gerekiyor.

Atlas'a henüz söylemedik.

Ondan ya da Oli'den bir sır saklamıyoruz, ancak bu gece eve dönüp onlarla yüzleşmeden ve neler olduğunu anlatmadan önce sahip olabileceğimiz kadar çok bilgiye sahip olmayı planlıyoruz.

Umarım bu hepimize geri tepmez.

Atlas'ınkini almadan önce durumla ilgili kendi fikrimizi almak istiyoruz çünkü hepimiz bu konularda tarafsız kalmaya çalışsak da... söz konusu olan onun annesi. Kadın Atlas'ı korumaya çalıştı ve bunu yaparken de Bağlımızı korudu. Sırf bu yüzden bazı önyargıları olacağına hiç şüphem yok.

Dürüst olmak gerekirse, ben de isterdim.

Koridorda birlikte yürüyoruz, hücrelerin yanından geçiyoruz. Aurelia'nın içinde bulunduğu acınası duruma hızlıca bir göz atıyorum. Jericho'nun hücre kapılarında ikna etmesi sayesinde yeniden yemek yemeye başlamıştı, ama hâlâ zayıftı

onu getirdiğimiz zamankinden daha fazla. Elmacık kemikleri çökük cildine baskı yapıyor ve omuz kemikleri deriyi kırmaya çalışıyormuş gibi dışarı çıkıyor.

Cansız, kayıtsız gözlerle yanımızdan geçip gitmemizi izliyor.

North, ben Jericho'yu hücresinden çıkarıp Hediyemle bayıltana ve sorgu koltuğuna oturtana kadar bekliyor, sonra da masanın karşısındaki kendi koltuğuna oturuyor.

Zihnini avuçlarımdan kurtarmadan önce bileklerinin kelepçelerle sabitlenmesini bekliyorum.

Sonunda North, "Bana kamplardan bahset" dedi.

Jericho gözlerini temizler gibi kırpıştırıyor ama North'u yeterince iyi duyuyor ve hemen cevap veriyor. "Onlar hakkında bildiğim her şeyi sana zaten anlattım."

North başını sallar. "Kesin cevaplar istiyorum. Kaç kişi var?"

Jericho'nun gözleri kısılır, bir şeylerin değiştiğini hisseder. "Üç büyük, beş küçük. En azından Kuzey Amerika'da."

Doğruyu söylüyor.

Elimizdeki bilgilerle de uyuşuyor ama North bana bakmamaya dikkat ediyor. "Mahkûmları hangi kampta tutuyorlar?"

Sorgulama devam ediyor ve sonunda Jericho'yu hücresine geri gönderene kadar devam ediyor, ancak Atlas'ın annesinin gönderdiği her bilginin yedeklendiği açık. İkisi de işin içinde değilse, ki bu tamamen mümkün ve dikkate aldığımız bir şey, bilgi doğru.

North asansöre geri dönerken yol boyunca kaşlarını çatıyor ama ben onu kendi haline bırakıyorum. Neler olup bittiğine dair kendi fikirlerimi oluşturdum ve geriye Atlas'a anlatmak kaldı.

Mesaja ve annesinin gönderdiği bilgiye verdiği tepkiyi Oli'den daha iyi kontrol ediyor.

Tek kelime etmiyor ama dudağını ısırıp koparmaya çalışıyormuş gibi çiğniyor, gözleri hepimizin arasında gidip geliyor. Bunun her şeyi nasıl değiştireceği konusunda endişeleniyor. Herkesin hazır bulunduğu akşam yemeği vaktine kadar bekleme kararı almış olmamız ve Nox'un Atlas'ın kafasında bir delik açmaya çalışması da işe yaramıyor, sanki şu ana kadar yüzlerce kez incelenmiş olmasına rağmen onda bir tür hile bulabilecekmiş gibi.

Bağlanmış Grup'ta kafasını titizlikle incelediğim tek kişi o. Sırf Direniş'in uyuyan hücrelerinden biri olmadığından emin olmak için, Direniş'in bir çocuğu Bağlanmış Grubumuza sokarak büyük ikramiye kazandığı biri olmadığından emin olmak için kendi düşüncelerinin mahremiyetine izin vermediğim tek kişi o.

Oli konusunda ona güveniyorum ve bu aklıma gelebilecek en büyük övgü şekli.

"Doğruyu söylüyor," diyor Atlas sonunda, yemeği önündeki tabağa bırakılmış, neredeyse hiç dokunulmamış halde.

Hâlâ yemek yiyen bir tek Gabe var ama alçıpan döşemekle ve düzinelerce banyoya kilometrelerce fayans döşemekle geçen bir günün ardından iştahının açıldığından hiç şüphem yok.

North omuz silkiyor ve bardağındaki kehribar rengi sıvıyı karıştırıyor. İçki içmeyi yavaşlattı ama sanırım hepimiz bu konuşma için biraz köreltmek istedik.

"Söyleyebildiğimiz kadarıyla hepsi doğru. İçinde şifreli bir kelime ya da başka bir şey bulamazsanız, bu konuda geçici olarak ilerleyeceğiz."

Atlas kaşlarını çatıyor ve bilgiye geri dönüyor, bu sefer çok daha yavaş okuyor, sanki annesinin orada onun için bir mesaj saklamış olabileceği aklına gelmemiş gibi.

"Bununla ne yapacağız? Nasıl ilerleyeceğiz?" Oli neşesiz bir şekilde çatalını kabuklu risotto'sunun içine doğru itiyor.

Bu konuyu açtığım için pişmanım, çünkü Sığınak'a geldiğimizden beri ilk kez deniz ürünü yiyordu ve biz gidip bunu onun için mahvettik.

Onu yemek yerken izlemek North için özel bir zevktir ve I.

Ona cevap veriyorum. "Dışarıda kamp kuracağız. Alaska Çorak Toprakları planladığımız gibi, ancak bazı küçük kampları aynı anda ele geçirmek için başka ekipleri de devreye sokacağız. Başa çıkabileceğimiz kadarını aynı anda vuracağız. Eğer destek çağıramazlarsa, onları yok etme şansımız daha yüksek olur."

Oli başını sallayıp Atlas'a bakıyor ama Atlas kaşlarını çatmış sayfaları karıştırıyor. "Burada hiçbir şey yok. Hepimizin okuyabileceği bilgilerden başka bir şey yok."

Kuzey başını sallar. "Ben de bunu bekliyordum. Bence bu konudaki en büyük tehdidimiz vardığımızda karşımıza çıkacak tuzaklar olacak. Bizi bölmeye çalışacaklar ve buna hazırlıklı olmalıyız. En büyük kampı vurmamızı, Davies'in olduğu yeri vurmamızı bekleyecekler."

Atlas çenesini ovuşturuyor, gözleri yanı başındaki Oli'ye kayıyor.

North içkisinden bir yudum daha alır ve şöyle der: "İşte bu yüzden Alaska'dakinin peşinden gidiyoruz. En olası ya da en az olası değil, bu yüzden en güvenli bahis bu. Her kampa tuzak kuracak kadar kaynakları var, bu yüzden cehenneme hazırlıklı olmalıyız... ve bunu onlara geri vermeliyiz."

BÖLÜM YIRMI İKİ

Oli

Alaska'da kamp kurmak için toparlanmak kulağa geldiği kadar zor. Sadece Gryphon ve Nox ile gece görevine giderken yanıma aldığım çantayı almama izin veriliyor, ancak ısınmak için ihtiyacım olan ekstra katmanlar yeterli malzemem olduğunu hissetmemi neredeyse imkansız hale getiriyor. Direniş bölgesini ele geçirmeden önce ne kadar süre kampta kalacağımızı bilmiyoruz, keşif ihtiyacımız ve bu işi başkasına emanet edememiz sayesinde.

Tüm Bağlı Grubumun yanı sıra Sage, Kieran, Felix, Sawyer, Gray ve Aro'yu da yanımıza alıyoruz.

Sawyer kampın güvenliğini kapatmada çok önemli bir rol oynayacak. Biz oraya girmeden önce güvenliği kırabilecek tanıdığım tek kişi o. Gray bizimle birlikte savaşabilmek için eğitim alıyor ve bir TacTeam personeli olarak çok umut vaat ediyor. Dürüst olmak gerekirse, alabildiğimiz kadar çok bedene ihtiyacımız var ve onun Yeteneği bir varlık olacak kadar güçlü.

Her ikisi de Aro gelmediği sürece gelmeyi reddetmişti.

Hem kendi yükünü çekmeye hem de kendisini kaçıran ve inciten insanların yok oluşunu görmeye heveslidir. Küçük kardeşini istemeyerek de olsa

Vivian ve Bonded, bizim yerimize küçük çocuğu güvende tutacak kadar güvendiğimiz tek insanlar.

Hepimizin takılmaya ve olmamız gereken üniversite öğrencileri gibi davranmaya geri dönebilmemiz için sabırsızlanıyorum. Bunu geri getirebileceğimizden emin değilim ama siktir et, şu anda bunu atlatmak için o görüntüye tutunabilirim.

Nihayet dolabımdan çantamla çıktığımda, hâlâ yeterince eşyam olmadığı için üzülürken, Atlas hemen çantamı omuzlarımdan alıp kendi omuzlarına atıyor. Onunla bu konuda tartışmak istiyorum ama aynı zamanda kendi Yeteneği sayesinde çantanın ağırlığını bile hissetmediğinin de farkındayım.

Ayrıca kar yağışı için hazırlanırken terlediğim devasa taktik puffer ceketimle hareket etmekte zorlanıyorum.

"Orası muhtemelen çok az soğuk olacak. Yazın ortasında olduğumuzun farkındasın, değil mi tatlım?" Atlas şaşkın bir sırıtışla söylüyor ve ben ona başımı sallıyorum.

"Burası Alaska. Soğuk olacak. Bundan eminim."

"Hiç Alaska'ya gittin mi?" diye soruyor, sırıtarak ve bu konuda bana bok atmaya tamamen hazır bir şekilde.

Başımı sallıyorum çünkü tekrar yakalanacak bir aptal değilim. "Annemle babam beni oraya, şimdi hayatlarımız için kaçtığımızı öğrendiğim o muhteşem seyahatimiz sırasında götürdüler. Donma yüzünden neredeyse bir parmağımı kaybediyordum."

Sırıtışını ısırarak bana başını sallıyor, ama mutsuzluğumdan sadece gıdıklandığını söyleyebilirim. "Ailenin bu kadar yaklaşmasına izin vereceğinden şüpheliyim, Bonded."

Mutfağa doğru ilerlediğimizde, Bağlanmış Grup'un geri kalanının zaten orada beklediğini görüyoruz, her biri kendi ağır çantalarını taşıyor ve serin hava için giyinmişler, ancak hiçbiri benim kadar aşırıya kaçmamış.

Gabe beni görünce kahkahayı basıyor ve Gryphon da sanki aşırı dramatik davranıyormuşum gibi gözlerini deviriyor. Kendime bakıyorum. "Hepiniz buranın Alaska olduğunu anlıyorsunuz, değil mi?!"

Benimle alay etmelerine fırsat vermemek için çantamı Atlas'ın üzerinden çekip almaya çalışıyorum ama o sadece beni dürtüyor ve hepimizi harekete geçirmek için ilerliyor. Ben de onun peşinden gidiyorum ve herkesin mutlu bir şekilde bana sataşmasından dolayı ayaklarımı çok fazla yere vurmamaya çalışıyorum.

Kuzey kaşlarını kaldırıp beni bekliyor ve ben onun sessiz bakışları altında çok çabuk kırılıyorum. "Soğuk iklimlerde pek iyi değilimdir. Yağmurla başa çıkabilirim. Hatta kavurucu sıcakla bile başa çıkabilirim, ama birkaç santim kar ekleyin ve tepelere doğru kaçmaya hazırım."

İçinde kamp kurabileceğimiz fikri, Direniş'le yüzleşmekten çok daha fazla midemi bulandırıyor. Bunun muhtemelen her şeyden çok bölümlere ayırma konusundaki insanlık dışı yeteneğimle ilgisi var, ama konumuz bu değil.

Kuzey Kutup Dairesi'nde kamp yapmak istemiyorum.

ATV'lerden biriyle North'un ofisine gitmeyi umuyordum ama evin dışına çıktığımda Kieran, Sage ve ailemizin geri kalanının bizi beklediğini görüyorum. Hepsi uygun bir şekilde paketlenmiş ve Sage'in üzerinde fazladan bir kazak olduğunu görmek beni memnun ediyor.

Beni görünce gülmemek için kendini zor tutuyor ama başaramıyor.

Sawyer buna teşebbüs bile
etmez. "Yaz geldi, Oli."

Ona bir şey fırlatmayı düşünüyorum. "Hangi mevsimde olduğumuzu biliyorum, teşekkürler! Belli ki hiçbiriniz daha önce kar fırtınasında mahsur kalmamışsınız!"

Grupta, hayatımın tüm geçmişine en ön sıradan tanıklık etmiş biri olarak, bana kolaylıkla saçmaladığımı söyleyebilecek biri var ama Nox tabletini incelemekle meşgul olduğu yerden başını kaldırmıyor. Kampta geçireceği birkaç gün için tüm araştırma ve bilgilerini tabletine yüklemişti ve çalışırken hepimizi dışarıda bırakmaya başladı bile.

North, araştırmasına devam etmesi için geride kalmasını teklif etmişti. Kieran elimizin altındayken, harekete geçmeye hazır olduğumuzda onu getirmek yeterince kolay olacaktı. Daha ayrılma fikri midemi bulandırmaya fırsat bulamadan Nox bu fikri reddetmişti.

Cevabında çok açık sözlü olmuştu. "Birlikte çalışmaya karar verdik. Her yerden çalışabilirim."

Bir şeye çok yakın. Bunu zaten biliyorum. North ve Gryphon'un son zamanlardaki davranışları onların da bunu bildiğini gösteriyor. Hazır olduğunda, ne zaman olursa olsun benimle konuşacağına güveniyorum.

Bunun için kendimi düğümlemek yerine, Bağlanmış Grubumuzun zayıf halkası olmadığımdan emin olmaya odaklanıyorum. Hepimiz için bir silah olanın sadece benim bağım olmadığından emin olmaya çok kararlıyım.

Ben de öyle olacağım.

Atlamaya hazırlanırken Sage ve Aro'nun yanına sokuluyorum, Gryphon o sihirli iyileştirici elleriyle benim de yanıma sokulduğunda minnettar oluyorum.

İndiğimizde ters gidebilecek pek çok şey var, hatta bizim için alanı hazırlamaları ve güvenliğini sağlamaları için keşif grupları göndermiş olsak bile. Arkadaşlarımla ukalaca yorumlar yapıp tüm bunlara gülüp geçmek istesem de derin bir nefes alıp omuzlarımı geriye atıyorum ve gerekirse ayaklarımız yere değdiği anda Gift'imi serbest bırakmaya hazırlanıyorum.

Grubun karşısında North'un gözleriyle karşılaşıyorum ve bana bakarken duyduğu gurur karşısında kızarmamaya çalışıyorum. Uzun zamandır, onun hayranlığına ve sadakatine layık olduğumu gerçekten hissedebileceğimi düşünmemiştim ama şimdi hissetmeye başlıyorum.

Kieran son bir sayım yapar ve pozisyonunu alır. "Canlanın millet! Herkes kolumu tutsun. Sawyer, şu anda komik olmaya kalkışırsan parmaklarını koparırım ve Felix'i seni koltuğa oturtmaya ikna ederim.

Günün geri kalanı için rahatsızlık. Tamam, gidiyoruz. Üç, iki, bir..."

Gabe vardığımızda hava sıcaklığını öğrenmek için büyük bir gösteri yapıyor, ancak gökyüzünde tek bir bulut bile yokken hava en az altmış derece. Her an kar yağabileceği görüşümden geri adım atmayı reddediyorum, yine de kışlık ceketimi çıkarıp hemen çadırımıza saklıyorum.

Kamp, sık bir ormanın içinde küçük bir açıklıkta ve Gryphon bizi akşam yemeği olarak yemek isteyebilecek her şeyden koruyacak kalkanlarımız olduğunu söyleyene kadar vahşi yaşam tarafından yenme potansiyeli konusunda endişeliyim. Bu beni sadece biraz daha az endişelendiriyor.

Çantalarımızı bırakır bırakmaz North ve Gryphon birkaç gündür burada olan ajanlarla konuşmak için ortadan kayboluyor ve b e n de kendimi Sığınak'a dönene kadar onları çok az göreceğim kaçınılmazlığına hazırlıyorum.

Hepimiz Sığınak'a döneceğiz.

Bu sefer hepimizin eve varacağına dair aklımda hiçbir soru işareti yok ve bana yapacak işler verecek birini bularak kafamı dağıtıyorum. Azrail'i kulağımın arkasından indirip artık burada çalışabilir durumda olduğumuza göre yanımızda yürümesi için bırakıyorum. Gölge bir yaratık şeklinde olsa bile, yardım edecek fazladan bir çift göze kimse itiraz edemez.

North ve Nox gözcülük yapmaları için başka gölge yaratıkların gelmesine izin verdiler bile. Azrael'in gerçek bir köpek yavrusu olmadığını bilsem de, böyle vahşi doğadayken onu kulağımın arkasına sıkıştırıp bırakmak yanlış geliyor.

Rolünü çok güzel oynuyor, yeşilliklerin arasında zıplıyor ve biz yanlarından geçerken çenesi yaprakların arasından geçmesine rağmen yaprakları koparıyor. Atlas'ı yakalıyorum

Düşmüş bir kütükten diğerine zıplarken ona gülümsüyorum. Bunu ona söylemeyeceğim ama içimi ısıtıyor.

Daha gelecek çok ajan var ve biz de onlara yardım etmek için daha fazla çadır kurmaya ve jeneratörler yerleştirmeye devam ediyoruz. Gabe tuvaletlerin kazılmasına yardım etmekle ilgili bir şaka yapıyor ama Atlas onu ölü yaprak yığınının içine itiyor ve sanki şu anda dev çocuklar değillermiş gibi yardıma ihtiyacım olabilecek her şeyi tutmayı teklif ediyor.

Sage, Felix'le birlikte tıbbi çadırı güzelce bir araya getirmesine yardım etmek için ortadan kayboluyor ve Sawyer bilgisayarlarına gömülüyor, homurdanıyor ve çalışması için kendisine verilen düzene homurdanıyor, ancak herkes dışarıdayken geride kalmadığı için mutlu olduğunu biliyorum.

Geride kalan tek kişi olmanın nasıl bir his olduğunu bilirim.

Merkezi Bağ'ını bulduktan sonra işler onun için de değişti. Direniş'le başa çıkmak için hiç bu kadar motive olmamıştı, şimdi ona ne yaptıklarını biliyor. Onun için mücadele artık ahlak ya da topluluğu ile ilgili değil, sevmeye başladığı kızla, Gray ile kaderinde birlikte olmak olan kişiyle ve Bağlarındaki kayıp bağlantıyla ilgili.

Onun sinsi zihniyle, neredeyse Direniş için üzüleceğim.

Kiminle uğraştıklarını ve kimi kızdırdıklarını bilmiyorlar.

Aro da çadırların kurulmasına yardım etmek için yanımıza geliyor, Gray de onu dikkatle izliyor. Ona utangaç bir şekilde gülümsüyor, artık kardeşinin yanında cesur bir yüz takınmak zorunda olmadığı için biraz daha çekingen. Gray aldırmıyor gibi görünüyor, derme çatma barınakların nasıl inşa edileceği üzerinde çalışırken onunla sessizce konuşuyor.

Ona karşı Sawyer'a olduğundan daha yumuşak, Merkezi Bond'una farklı bir yaklaşım sergiliyor ve ilk tanıştığım ukala, buz hokeyi seksi, düşünceli ve saygılı bir beyefendiye dönüşüyor.

Kieran'ın Sawyer'la bir süpürge dolabında takılırken gömleği açık bir şekilde partiden sürükleyerek çıkarmak zorunda kaldığı adamla aynı kişi olduğu fikriyle alay etmek istiyorum.

Hepimiz oradan çok uzaklara geldik.

Tüm ekstra çadırları kurduktan sonra öğle yemeğini birlikte yemek ve yapılması gereken başka bir iş olup olmadığını öğrenmek için kampın ana alanına geri dönüyoruz.

Aro ve Gray bütün günü bizimle geçirmekten mutlular ve Gabe de yaptığı tüm inşaat işlerine ara vermenin keyfini çıkarıyor. Muhtemelen şimdiye kadarki en büyük ve en kanlı görevimiz olacak olan bu görev onun için küçük bir tatil gibi. Etrafı dağıtmaktan ve biraz aptal olmaktan hoşlanıyor, sadece Sage ve Felix bir şeyler yemek için bize katıldığında duruyor.

Felix'i görünce önce şaşırıyorum ama o sadece omuzlarını silkiyor. "Henüz kimse yaralanmadı, bu yüzden çatışmalar başlayana kadar çoğunlukla envanter çıkarıyorum ve notlarımı tutuyorum."

Yanımızda sandviç getirmiştik, taze yiyeceklerin çok uzun süre dayanmayacağını ve bunun uzun bir süre için ekstralarla birlikte istiflenmiş bir BLT yemek için son şansımız olacağını biliyorduk. Yemek yememiz için özel olarak kordon altına alınmış bir yemek salonu ya da herhangi bir alan yoktu. Bunun yerine, tüm kampa göz kulak olabileceğimiz ama aynı zamanda kimsenin yoluna çıkmayacağımız ağaç hattına yakın bir yere yayıldık.

Aro Sawyer için bir şeyler alıyor ve bize katılmadan önce bilgisayarlarla dolu çadırına götürüyor. Bizden bir şey istemediklerinden emin olmak için North, Gryphon ve Nox'a sesleniyorum ama hepsi yemek için duramayacak kadar meşgul.

Yere yayıldığımızda, her zaman sosyal bir kelebek olan Gabe, TacTeam personelinden birkaçına seslenerek onlarla konuşmasını istedi.

Sadece saygılı bir tavırla başını sallayan Rockelle'i ve Atlas'ı tanıyorum.

kızgın bir şekilde nefes alıp veriyor. İkisi arasında bir husumet olmayabilir ama Bağlanmış'ım hâlâ ondan hoşlanmıyor.

Gabe'in seslendiği dört adam da kendi yiyeceklerini taşıyor ve Atlas'ın ona attığı vahşi bakışları görmezden gelerek onları bizimle oturmaya davet ediyor.

Muhtemelen haftalarca burada kalacağız. Kendimizi diğer ekiplerden uzak tutmanın bir anlamı yok, Gabe zihin bağlantımız aracılığıyla Atlas'ın da duyabileceği bir yere gönderiyor.

Sürekli yargılandığım için antisosyal olan Atlas'ın tarafını tuttuğumu itiraf etmek istemiyorum ve bunun yerine son görevimizden tanıdığım adamlardan birine gergin bir gülümseme gönderiyorum.

"Oleander, ama arkadaşlarım bana Oli der," diyorum elimi ona uzatırken.

Eminim bunu zaten biliyordur. Ait olduğum Bağlanmış Grup sayesinde bu kamptaki herkesin bunu zaten bildiğinden eminim ama yine de elimi tutuyor.

"Tyrone Evans, ben Taşıyıcılardan biriyim."

Beni diğer adamlarla tanıştırdıktan sonra kendi sandviçine yumuluyor ve Gabe'in evdeki binalar hakkında anlattığı hikâyeye gülüyor.

Rockelle sandviçinden büyük bir ısırık alıyor ve yutmadan önce bir kez çiğniyor, boğazından yemek geçirme konusunda fena halde becerikli, Gabe'e sormadan önce, "Evlerin bitmesine ne kadar var? Bu konuda yersiz konuştuğumun farkındayım ama diğer sekiz personelle aynı evi paylaşmak benim ev anlayışıma uymuyor."

Gabe alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Ne yazık ki, Bağlı Grubunuzu bulamadığınız sürece orada kalmak zorundasınız. Giriş listesinde tek kişilik konutlara öncelik vermeye başlamak için çok fazla insan var."

Rockelle başını sallar ve ayaklarının dibine koymadan önce kola kutusundan bir yudum alır.

Evans omzuyla onu dürtüyor. "Her zaman benim evime taşınabilirsin, ama sana söylemeliyim ki, üç yaşındaki ikizlerle yaşamak şu anda yaşadığın kardeşlik evinden daha kolay bir yolculuk olmayacak. Ebeveynlik yapmadığın zaman sabahın beşi bir bok değil."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Peki bu ikizler senin mi? Bu biraz yoğun görünüyor."

Bana sırıtıyor, gururla gülümsüyor. "Evet, iki küçük oğlan. Benim de altı haftalık bir oğlum var."

Ona tekrar bakarken ağzımın açık kalmasını engellemek zorundayım. Üç çocuklu mutlu bir baba olacak kadar yaşlı görünmediği kesin. Belli ki kurnazlıkta pek iyi bir iş çıkaramıyorum çünkü bana gülüyor.

"Bağlı Grubumu genç yaşta buldum ve her iki Bağlı Grubum da kendi ailemize sahip olmadan önce Direniş'in hayatlarımızı mahvetmeyi bitirmesini beklemeye pek hevesli değildi. İtiraf etmeliyim ki, uğruna savaşıp geri dönebileceğim bir ailemin olması, dışarıda tüm bu pisliklerle yüzleşirken beni ayakta tutuyor."

Buna itiraz etmek zor.

Atlas başını sallayıp diğer adamlara bakıyor ama hepsi Gabe'in konutlarla ilgili yaptığı iş hakkındaki sohbete geri dönmüş durumda ve ben de Bonded'ımla gurur duyduğum için onun serseri çivi tabancalarıyla ilgili mutlu hikâyelerini bölmüyorum.

Evans grubun etrafına bir göz attıktan sonra sessizce boğazını temizledi ve tekrar bana baktı. "Burada yersiz konuşmak istemem ama geldiğiniz ve yardım ettiğiniz için teşekkür etmek istedim. Çoğu insanın Yeteneğinizden ve yapabileceklerinizden korktuğunu biliyorum ama ben uzun süre Shore'un emrinde çalıştım ve onun kararlarına güveniyorum."

Devam etmeden önce ağaçların yoğunluğuna bakıyor, yüzü kendi başına çok şey anlatan boş bir levha gibi. "Direniş'in yakaladıkları insanlara neler yaptığını da gördüm ve beni besleyen eli ısırmayacağım. Tüm Bağlı Grubunuzun burada olması

ilk kez gerçekten kazanma şansımız olduğunu düşündüm. İlk defa bir dövüşe tamamen silahsız olduğumuzu bilmeden girdik. O küçük çocuklarımın büyüdüğünü görme şansım olabilir. Onlar da kendi Bağlanmış Gruplarına sahip olma şansına sahip olabilirler."

Sesinde kalbimi sızlatan bir merakla söylüyor bunu, sanki kazanacaklarına dair hiçbir umudu olmadan TacTeams'de savaşıyormuş ama yine de doğru olan bu olduğu için yapıyormuş gibi.

Gryphon'un kaç adamının böyle hissettiğini merak ediyorum. Sandviçimin son lokmasını da yutuyorum ve omzumun üzerinden Gabe'in sırıtan yüzüne bakıyorum, altın sarısı saçlarında parlayan güneş onu grubun altın çocuğu gibi gösteriyor. Gözlerimi yakaladı ve sırıtarak Evans'a bakmadan önce bana.

"Ne pahasına olursa olsun, hepsinden kurtulacağız."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Oli

Çadırın karanlığında uyanıyorum, kafam karışmış ama memnun hissediyorum, tüm Bağlılarımın burada benimle birlikte olduğunun farkındayım. Nox'un evimizdeki yatağımı diğer herkesle paylaşmaktan kaçınması sayesinde bu nadir görülen bir durum, bu yüzden bir anlığına gözlerimi kapatıp uzanırken bunun tadını çıkarmaya izin veriyorum.

Çadırın açıklığına en yakın yerde uyuyor, Procel ve Mephis de onun üstünde uyuyor ve yüzleri sanki bir tehlikeye karşı tetikteymiş gibi çadıra dönük. Azrael de uyku tulumumun dibinde uyumakta ısrar etmişti ve beni takıntılı bir şekilde korurken ince bedeniyle ayaklarımı örtüyordu.

Ruh bağını tamamlamamış olsaydım neler kaybedebileceğimi düşünmek hâlâ göğsümü ağrıtıyor.

Kuzey ve Gryphon'un arasına sıkışmış durumdayım, Atlas ve Gabe de ikisinin yanında. Yüzümü North'un göğsüne bastırdığım yerden Gabe'i görebiliyorum. Hafifçe horluyor, bir kolunu yüzünün üzerine atmış, diğerini de uykusunda beni arıyormuş gibi açmış. Varlığımın her zerresi şu anda memnun, hiçbiri

Etrafım Bonded'larımla çevriliyken aklıma geleceklerin endişesi doluşuyor.

Omzuma değen dudakların sıcak baskısı beni rahatlamış halimden ürkütüyor.

North'un kollarında nefes nefese kalıp biraz sarsılıyorum ve kaşları uykusunda çatılıyor, kulağımın dibinde göğsünden sert bir inilti yükseliyor. North'un tamamen uyanmasını engellemek için Yeteneğini çağırırken Gryphon'un gözlerindeki beyaz ışıltının çadırın kumaş duvarlarını aydınlattığını görüyorum.

Bunun için çok sinsi bir kullanım.

Kendimi North'tan dikkatlice kurtarıyorum ve Gryphon'la yüzleşmek için dönüyorum, dudaklarına yayılan şehvetli sırıtışı gördüğümde bir gülümsemeyi ısırıyorum. Ona kaşlarımı çatıyorum ama o beni öpmek için öne doğru eğiliyor, beni sırtüstü yatırıp vücudumu kendi vücuduyla kaplarken sıcak ve talepkâr.

Onu geri itmek, Bağlanmış Grubumuzun ortasında herkes uyurken beni becermesini engellemek istiyorum ama onu özledim ve bu göğsümde bir ağrıya neden oldu. Beni hemen rahatlattı.

Onları uyutabilirim. Buraya gel, Bonded. O ıslak amını yüzüme sür. Döllerinin çenemden aşağı akmasını istiyorum.

Uyku tulumundan sıyrılıp yüzüne sarılmak yanlış, çok yanlış geliyor, bacaklarım North'un uyuyan yüzünden sadece birkaç santim ötede sıkışmış durumda, ama Gryphon'un dili beni bundan çabucak uzaklaştıracak kadar yetenekli. Elleri kalçalarımda sıkı sıkıya duruyor, beni en hassas etime yapılan saldırıya karşı tutuyor ve beni uçurumun kenarına sürükleyip kendini sularımla kaplıyor.

Tatmin olduğunda sırılsıklam olmuştu, bacaklarım o kadar kötü titriyordu ki beni yüzünden kaldırıp tekrar altına almak zorunda kaldı. Beni öptüğünde, dilindeki amımın tadıyla yumuşakça inliyorum, bunu benimle paylaşma şekli çok samimi bir şey.

Neredeyse tek bir hamleyle amıma girerken aletinin sıcak kayışı kadar samimi

onun etrafında nabız gibi atıyor. Aşırı uyarılmış ve hassasım, klitorisim ona verdiği tüm dikkatle zonkluyor. Kalçalarımı doğru şekilde eğdiğinde, G noktama karşı sert itişleriyle neredeyse çığlık atıyorum.

Neredeyse yalnız olmadığımızı unutuyorum.

Onları uyandırabiliriz.

Amım, içimdeki kalın uzunluğunun etrafında kenetleniyor, kalçaları hala tembel bir öğütme ile hareket ediyor. Bununla hangimizi cezalandırmaya çalıştığından emin değilim.

Hepsini uyandırıp seni becermemi izletebiliriz. Bu hoşuna gider mi, Bonded? Bu fışkıran amcığın doluşunu izlemelerini ister misin? Yoksa daha fazlasını mı istersin, Bonded? Bütün Bonded'larının açgözlü deliklerini doldurmasını ister misin?

Sikeyim.

Ben de tam olarak bunu istiyorum.

Hepsini aynı anda istiyorum. Yatağıma yuvarlanmak ve vücudumda beş çift göz hissetmek, beş çift elin bana dokunmasını ve üzerimde iz bırakmasını, beş sikin vücuduma girmesini ve yapış yapış bir karmaşa içinde bayılana kadar içime, üzerime, her yerime boşalmasını istiyorum. O kadar çok şey istiyorum ki nasıl isteyeceğimi, mahvolana kadar bana sahip olmaları için onlara nasıl yalvaracağımı bilemiyorum.

Hepsini istiyorum.

Dudaklarımın arasından boğuk bir inilti çıkıyor ve öne doğru eğilip dudaklarımı kendi dudaklarıyla kapatarak sesi aramızda boğuyor. Bağlanmışlarımızı huzur içinde uyutuyor olabilir ama bu çadır duvarlarının dışında bana ne yaptığını tam olarak duyabilecek koca bir Yetenekliler kampı var.

Bunu gerçekten düşünmek istemiyorum.

Onun yerine kalçalarını içime sokmasını, aletinin beni sınırlarıma kadar germesini ve tekrar boşalana kadar zihnimdeki sözlerinin karanlık, pis vaadini düşünüyorum, zevkimi haykırmamak için başımı çevirip bileğini ısırıyorum.

Tenindeki dişlerimin keskin acısıyla kalçaları tekliyor ve diğer taraftaki dirseğinin üzerine düşüyor, o da boşalırken kendi yüzünü boynumun kıvrımına sokuyor. Beni ısırması için kendimi hazırlıyorum ama o sadece ağzı açık öpücükler bırakıyor, dili tenimde geziniyor ve ben tekrar sikinin üzerinde kıvranmaya başlıyorum, ikinci raunda hazırım.

Tekrar ayağa kalkıyor ve şaşkın bir sırıtışla bana bakıyor.

Kalbim göğsümde durdu.

Gözümü kırpıyorum ve kayboluyor, ama bu sefer gördüğüme eminim. Gözleri simsiyah parladı.

Beni tekrar öpmek için eğiliyor, ama dudaklarımı geri çekiyorum, sadece son saniyede onunla yüksek sesle değil zihnimde konuşmayı hatırlıyorum.

Gözlerin değişti. Gryphon, gözlerin siyaha döndü!

Bir an için bana kaşlarını çattı, ama elini yüzüne götürdüğünde, beyaz ışığın parıltısı sanki yanıldığımı kanıtlarcasına oradaydı.

Olmadığımı biliyorum.

Gryphon, Bond'umuz üzerine yemin ederim, gözlerin karardı.

Bir dakika sessiz kaldı ve sonra tereddütlü bir sesle, "Farklı hissetmiyorum" dedi. Ben hiçbir şey hissetmedim, Bağlanmış. Bu konuyu Nox ve North ile daha sonra konuşacağım. Gitmeden önce bir tur daha atalım mı? Yoksa biraz kestirmek mi istersin?

Aptalca bir soru.

Uyku zayıflar içindir.

Kampta duş almakla ilgili travma sorunlarım olduğunu kabul etmek istemiyorum.

Bu oldu kolay içingit içinde sonra Kyrie ne zaman biz yakalanırsa, ona ne olacağı tehdidi

Yardımım, düşünmeden kıçımı kaldırmam için yeterliydi. Ama şimdi, burada, Bonded'larım ve arkadaşlarımla çevrili olsam bile... Oraya girmek istemiyorum.

Ayrıca Gryphon'la yaptığım uyanma seksinden sonra günüme devam etme konusunda kendimi iğrenç hissediyorum.

Eğer sağlıklı düşünebilseydim, benimle gelmesini isterdim. Duş blokları cinsiyete göre ayrılmamıştı. Yeterince özeller, ama Bonded'ımın tadını çıkarmanın sonuçlarını düşünmek yerine, birkaç saatliğine uyumaya geri dönmüştüm.

Şimdi gidip duş alamayacak kadar korkuyorum.

Benim sorunum ne ki, Bağlı'm ya da arkadaşlarım tehlikedeyse kendimi her duruma atabiliyorum ama bu bana çok fazla geliyor? Derimin altında yaşayan gerçek bir ölüm tanrım var, korkmam gereken hiçbir şey yok.

Ayrıca Direniş kamplarında hiç saldırıya uğramadım. Öyle bir şey olmadı.

Ama bunu her gece duyuyordum. Gardiyanlar tarafından sayısız kez tehdit edildim, hepsi de Davies artık VIP mahkumu olmadığıma karar verdiği anda bana iğrenç, vahşi şeyler yapmaya hazırdı. Tüm bunlar yıllardır düşünmeme izin vermediğim şeylerdi, kaçtığımda bağımı saklanmaya zorladığımdan beri değil. Tüm bunları bölümlere ayırdım, böylece en küçük seste paniğe kapılmadan günlerimi ve çığlık çığlığa kabuslar görmeden gecelerimi geçirebildim.

Bu yüzden bir korkak gibi yavaşça kalkıyorum.

Günüme devam edemeyecek kadar yorgun ya da tembelmişim gibi davranmaktan nefret ediyorum ama hiçbir Bağlım isteksizliğimle ilgili tek kelime etmiyor. Ben ikinci kez uyanmadan önce North gitmiş oluyor ve Gabe, Gryphon için bir keşif işi hakkında bir şeyler mırıldanarak dışarı çıkarken yanağıma bir öpücük konduruyor. Atlas, Kieran'ın Felix için taşıdığı malzemelerin stoklanmasında Gray'e yardım etmek üzere ayrılıyor.

Nox şu anda hâlâ dirseğinin dibinde araştırmasına devam ediyor, giyinmiş ve her zaman kolunun kıvrımına sıkıştırdığı yıpranmış deri defterine notlarını alıyor.

Ben orada yatarken ve kendimi Sage'i arayıp onunla ve Aro'yla birlikte duşa girmeye ikna etmeye çalışırken tam on dakika boyunca beni görmezden geliyor. Eğer hepimiz konuşur ve şakalaşırsak, panik atak geçirmeden atlatacak kadar dikkatim dağılır.

Bir kova alıp burada yıkanamam. Bunu tam bir çocuk gibi konuşmadan açıklamanın bir yolu yok, bu yüzden Sage'e mesaj atmam ve kurşunu ısırmam gerekecek.

Sonunda uyku tulumuma oturmak için kendimi yukarı çektiğimde, iç çamaşırlarımı bulmak ve tekrar giymek için etrafı aramam gerekiyor, Nox'un çadırın diğer tarafında oturduğunu ve utanç yürüyüşünün bu çarpık versiyonunu gördüğünü fark ettiğimde yüzüm ısınıyor.

Şu an kafam karmakarışık.

Kendini yukarı çekip kendi çantasını açtığında ve bir demet giysi çıkardığında donup kalıyorum. "Pantolon giy, her yerde insanlar var."

Biraz kaşlarımı çatıyorum ama tek kelime etmeden dediğini yapıyorum, zihnim hâlâ uyandığımdan beri yaşadığım endişeyle dolu. Zihnimdeki duvarı üç kez kontrol ediyorum, ama güvenli, duygularımın hiçbiri Bağlı'ma yayılmıyor ve onların iç savaşıma girmesine izin vermiyor.

Dün giydiğim pantolonu giyiyorum. Paçaları çoktan çamura bulanmış, yani boşa kürek çekiyorum. Nox çantamı karıştırıyor, sonra çadırın girişine doğru yürüyor ve benim hâlâ aptal gibi dikildiğimi fark edince omzunun üzerinden geri dönüp bakıyor.

"Yakınımda kal. Benimleyken kimse seninle konuşmaya çalışmayacak."

Tam da ihtiyacım olan şeye benziyor.

Birkaç gölge yaratıktan kaçmam gerekiyor, ama engebeli zeminde biraz tökezlediğimde Nox araya giriyor

Bana yaklaşıyor, beni kampın içinde gezdirirken parmakları parmaklarımın arasından geçiyor. Kendimi komuta çadırının önünde bulmayı bekliyordum, Nox'un beni Kuzey'e götürdüğünden emindim, böylece o çalışırken varlığımla onu rahatsız etmeyi bırakacaktım, ama sonra beni duş bloğuna götürdü.

Kusmak istiyorum.

Donup kalıyorum, ama beni tezgahlardan birinin içine çekiyor, gölge yaratıkları nöbet tutarken bizimle birlikte alanı dolduruyor, çeneleri açık, jilet gibi keskin dişleri görünüyor, tam bir Doberman gibi nefes alıp veriyorlar.

Sanırım bazen gerçekten mükemmel yavrular olmadıklarını bile unutuyorlar.

Nox malzemelerini kabindeki küçük sandalyeye bırakırken elimi tutuyor. İkimiz için de sıkışık bir durum ama ikimizi de çırılçıplak bırakıyor ve çok fazla telaşlanmadan ya da dirseklerini çarpmadan suyu akıtıyor. Suyun soğuk olmasını bekliyordum ama bir mucize eseri sıcaktı. Ev gibi kokan bir sabun var ve alanın her santimi, benim için bir Yetenekliyi bütün olarak yutmakta tereddüt etmeyeceğini bildiğim Dravenlerin acımasız canavarlarıyla dolu.

Yavaşça, kendimi yıkayabilecek kadar rahatlıyorum.

Nox önce kendini yıkıyor ve sonra, ilk başta tereddütle, sanki şu anda sınırlarımın nerede olduğunu ölçüyormuş gibi, sabunu benden alıyor ve beni de temizliyor.

Nerede olduğumuzdan korkacak ya da bunun neden korkunç olduğunu düşünecek zamanım yok. Tek odaklanabildiğim, bana dokunmaktansa ölmeyi tercih edeceğine yemin eden adamın yumuşak, sevgi dolu dokunuşları. Aynı adam, içinde sıkışıp kaldığımız durumun kontrolünü elinde tutabilmek için bana zarar vermek adına elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Ölen ve benim bir parçamı da yanında götüren adam.

Özür dilerim.

Sözlerime tepki vermiyor, beni kurulamak için kendi havlusunu kullanırken elleri sıkı. Kurulandığımdan emin olana kadar bekliyor.

Ayaklarımın üzerinde sabit bir şekilde duruyorum ve o da kendini kurulamadan önce benim için çıkardığı temiz kıyafetleri giyebiliyorum.

Yapma. Özür dilemeni istemiyorum ya da buna ihtiyacım yok. Olan oldu ve bunu atlatacağız.

Sertçe yutkunuyorum ve başımı sallıyorum, yüzündeki sempati ya da ilgisizliği görmemek için başımı eğiyorum.

Nasıl oluyor da onu hiç iyi okuyamıyorum?

Neden onun hareketlerini ve güdülerini hep yanlış tahmin ediyorum?

Biz gidiyorgeri içinve Çadır,ve Biz sabah için birlikte çalışıyorlar. North'un bağının nelere tepki verdiğine dair aldığı notlara bakabilir ve sizin bağınızın bir şey tanıyıp tanımadığını görebilirsiniz. Daha sonra kendinizi daha iyi hissederseniz, Gabe'in çevreyi atlamasını izleyebilir veya Bassinger'ın personele kendini kanıtlamasına yardımcı olabilirsiniz.

Atlas'ın kazması için ona bir bakış atıyorum, ama aynı zamanda günümü hem üretken hem de meraklı gözlerden uzak tutacak şekilde planladığı için derinden minnettarım. Her şeyi düzeltmek, savaşı kendi lehimize çevirmek için burada olmamız gerekiyordu ve ben ilk günümde kendimi kaybediyorum.

Toparlanmalıyım ve bunu hızlıca yapmalıyım.

Kirli çamaşır yığınımızı alıp bir torbaya tıkıştırdığında, nihayet ona uzanacak kadar kafamı toparlayabiliyorum. Çantayı omzuna atıyor ve kollarıma giriyor, göğsünün sert duvarına yaslanmama ve sadece... kendimi merkezlememe izin veriyor.

Bağlarım, bir kayanın üzerinde güneşlenen bir yılan gibi mutlu bir şekilde göğsümde kıvrılıyor.

Ondan tekrar özür dilemek, tüm bunları aptalca bir aşırı tepkiden başka bir şey değilmiş gibi halının altına süpürmek istiyorum, ama o Gryphon'un bile başaramayacağı bir şekilde kafamın içindeydi. Hayatımdaki her deneyimi benim yaşadığım gibi yaşadı. Direniş kampında geçirdiğim o yılların bende yarattığı tahribatı, örtbas etmek için elimden geleni yaptığım ve asla tam olarak iyileşmeyecek olan görünmez kırık çizgilerini inkar

etmemin hiçbir yolu yok.

Hasarımı asla teşhir etmem, hele de Bağlı'mın görebileceği bir yere hiç koymam ve bu sabah bana sormadan neyim olduğunu bilmesi başlı başına bir ihlal gibi hissettirmeli. Bunun yerine, rahatlama hissediyorum.

Artık bunu tek başıma taşımadığım için rahatladım.

El ele çadırımıza geri dönüyoruz ve sabahın erken saatlerinin serinliğine rağmen güneşin yüzümde yarattığı hissin tadını çıkarıyorum. Çadırdaki her şeyi biraz toparlamak için bir dakikamı ayırıyorum, sadece kendimin ve Gabe'in arkasını topluyorum. Bağlılarım arasında dağınık olan tek kişi o. Sonra Nox'un çalışma alanına yerleşiyorum ve onunla birlikte notları gözden geçiriyorum.

Bağım işbirliği yapmayı reddediyor, bu yüzden kadim ölümlerle ilgili kendi hislerimi çözmeye çalışmak zorunda kaldım. Bir şey hatırladığım için mi üzgün olduğumu yoksa cadı avı sırasında sadece var olduğu için kafası kesilen boş gözlü bir Üstün Yetenekli'nin korkunç olduğunu mu anlamaya çalışıyorum.

Pek kolay bir iş değil.

Öğle vakti geldiğinde açlıktan ölüyorum ve yiyecek almak için bir mola vermeye karar veriyorum. Nox gittiğimi fark etmiyor bile, sadece gölge yaratıklara parmaklarını şaklatarak içlerinden birinin beni korumak için peşimden geldiğinden emin oluyor. Mephis kulaklarını kaşımaya hevesli ve sevecen bir şekilde bu işi üstleniyor ve herkesin günlük erzakının bulunduğu küçük erzak çadırına doğru yola çıkıyoruz.

Birlikte yürürken, Bonded'larımın her biri için hangi paketleri alacağımı hesaplamaya başlıyorum. Hepsinin de yediğinden emin olmak için onları tek tek dolaştıracağım. Çok fazla seçenek var ve her birinin çok farklı tercihleri var.

North ve Gryphon dün bütün gün aç kaldılar, ikisi de dün gece uyku tulumlarına girdiklerinde sandviçlerini içlerine çektiler. Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğime kararlıyım. Gabe'i işini bölmeden bulmak zor olacak ama Mephis'le

ve Azrael yanımda, biraz koşuşturmaktan korkmuyorum.

Erzak çadırına kadar gidemedim.

Etrafımda bağırışlar başladığında hala kampın diğer tarafındayım, personel alarmı çalmak için sesleniyor ve hemen Bağlanmış'ıma uzanıyorum.

Bana ilk cevap veren Gryphon oldu. O bana emirler yağdırmadan önce duvarlarımın yıkılmasına zar zor izin veriyorum.

Çadırımıza geri dönün. Nox ve Atlas'ı bul. Neler olduğunu öğrenene kadar ikisinin yanında kal.

Onu ya da emirlerini sorgulamıyorum, topuklarımın üzerinde dönüyorum ve düzinelerce Tac ajanı etrafımda hareket etmeye başlarken yavrularımla birlikte çadırımıza geri koşuyorum.

Nox çadırın girişinde beni bekliyor, gölge yaratıklar etrafımızda yayılmaya başlarken gözleri kapkara. Procel ayaklarının dibinde oturuyor ve ben onun yanından geçip çadıra girerken beni koklayarak selamlıyor.

Atlas da orada beni bekliyor. Beni burada yendi ve ne olduğunu öğrenmek için oraya geri dönmemeye kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi topuklarının üzerinde zıplıyor. Ama beni görünce biraz rahatlıyor.

"Bir şey görebildiniz mi? Alarmın ne için olduğunu biliyor musun?"

Başımı sallayıp ona yaklaşıyorum ve çantamın yanına çökmeden önce onu hızlıca sıkıyorum. Çağrı geldiğinde hazır olma niyetiyle son silahlarımı da üzerime geçirmeye başlıyorum ve Nox da aynısını yapıyor.

Sabah uyandığım andan gece yatana kadar silahlarım hep belimde olur. Ancak bugün duştan döndüğümüzde tam silahlı olmayı erteledim. Görev için dışarı çıkmayı planlayana kadar buna ihtiyacımız olmayacağını düşündüm.

Sanırım bu alışkanlığımı değiştirmem gerekecek.

Atlas'a mırıldanıyorum, şu anda çadırın dışında olabilecek her şeye karşı kendimi tetikte tutmanın bilincindeyim. "Hiçbir şey göremedim. Sadece bağırışları duydum ve Gryphon bana hemen buraya gelmemi söyledi. Sen bir şey duydun mu?"

Başını iki yana sallıyor. "Tıbbi çadırın stoklanmasına yardım etmeyi yeni bitirmiştim ve Gabe'in yanına gitmeden önce silahlanmak için buraya dönüyordum. Gryphon onu çevreyi kontrol etmesi için gönderdi çünkü bir şeyler olduğunu biliyorlardı. Ben döndüğümde Nox burada çalışıyordu."

Nox'a dönüp bakıyorum ama etrafımızda neler olup bittiğini görmek için gölge yaratıklarının gözlerini kullandığı için gözleri hâlâ siyah. Doğruluyorum, ceketimi üzerime geçiriyorum, bıçakları ve fazladan mühimmatı da üzerime alıyorum. Ayaklarımı botlarımın içinde oynatıyorum, sadece yeterince sıkı olduklarından emin olmak için. Ayakkabılarınız kayarken koşmaya çalışmak kadar korkunç bir şey yok ve yiyecek almak için onları gerçekten düşünmeden gelişigüzel giymiştim.

Nox'un kafası çadırın içine doğru eğilmiş, gözleri hâlâ boş ama bağının monoton, karanlık sesiyle değil, kendi sesiyle konuşuyor. "Çevre hattına doğru hareket edeceğiz. Gabe görmemiz gereken bir şey buldu."

Başımı sallayıp Atlas'ın elini tutarak onu takip ediyorum ve kampta ilerlerken Azrael'e bizi takip etmesini işaret ediyorum. Her yerde TacTeam personeli var, birçoğu kendi çadırlarına doğru ilerliyor ama bağırış çağırış kesildi.

Biz hareket ederken hepsi bizi tedirginlikle izliyor.

Daha önce hiçbiri bizimle ilgilenmemişti. Kendimi burada bir yabancı gibi hissetmemiştim, bu yüzden sarsıcı oldu. Atlas'ın da bunu fark ettiğini çenesinin gerginliğinden ve elinin benim elimde gerilmesinden anlayabiliyorum.

Nox'un etrafta siyah gözlerle dolaşması ve gölge yaratıkların akması yüzünden olduğunu düşünmeye çalışıyorum.

Etrafımızda, ama kimse onlara pek dikkat etmiyor gibi görünüyor.

Onun yerine Atlas ve Ben'i izliyorlar.

Her ne olduysa benim hakkımda yine çılgına döndüler. Direniş'in bu tepkiyi ortaya çıkarmak için ne yapmış olabileceğini ancak Tanrı bilir.

Hepsini ve içime yerleşen huzursuzluğu görmezden gelerek ormana doğru ilerliyoruz. Kalkan sınır çizgisi o kadar uzaktaydı ki seslere yaklaşmamız beş dakika kadar sürdü. Biz yaklaşırken, Nox'un bağı herkesin duyabileceği şekilde doğrudan kafamın içine konuşuyor.

Derin bir nefes al. Muhalefet istiyorlar ve biz bunu onlara vermeyeceğiz.

Atlas'ın eli bu sesle sarsılıyor ama yüzü değişmiyor. Bu ikisi birbirlerinden hoşlanmıyor olabilirler ama her ikisi de Bağlı Grubumuzu dışarıdakilere karşı birleşik bir cephe olarak tutma konusunda hemfikir.

Yaklaştıkça, Gabe'i üzerinde sadece Vites Değiştirirken giydiği TacTeam standart pantolonuyla gömleksiz bir şekilde dururken buluyoruz. Bazen bunu yaparken çıplak olması gerektiğini unutuyorum yoksa giysilerini parçalayacak. Bağlarım onu görmüş olabilecek potansiyel gözleri kıskanmadan önce bunu düşünmeyi bırakmalıyım.

Atlas'a bir bakış fırlatmadan önce benimle göz göze geliyor. Gömleğini geri çekerken rahat davranmaya çalışıyor, silah kılıfını omzunun üzerinden gelişigüzel sallıyor ve kafamda nasıl davrandığına dair uyarı zilleri çalıyor.

Endişelendiği ben değilim.

Üç adım sonra onu göreceğiz.

Havada, birkaç metre önümüzde, kalkanın parıldayan çizgisi var. Çıplak gözle görülemiyor ama yine de açıkça önümüzde duruyor. Bu çizginin birkaç metre dışında, ağaçlardan birinin dalında üç ceset asılı duruyor.

Atlas'ın ailesinin cesetleri.

Ailesinin Bağlı Grubu'nun Merkez Bağ'ı olan babası kan revan içinde. Yüzü alacalı mor bir renge bürünmüş ve kusmuğu giydiği gömleği ve pantolonu kaplamış. Zehir, Yeteneğinin sahip olduğu tek zayıflıklardan biri. Bunu bilecek kadar ona yakın olan biri, bu bilgiyi öldürülemez olanı öldürmek için kullanmıştır.

Annesi de açıkça onu asmadan önce öldürülmüş.

Karnına zımbalanmış bir karton parçası var, delinme yaralarından kan akıyor, ancak üzerine karalanmış kelime hala açıkça görülebiliyor.

Hain.

Diğer bir düzine yaranın yanı sıra, elleri kan içinde, sanki katilleriyle başarısız bir şekilde savaşmış gibi. Onu öldürmeden önce işkence görmüş olabileceği düşüncesi nedense midemi bulandırıyor.

Aurelia'nın annesi yüz hatları tanınmayacak kadar dövülmüş. Diğer iki Üstün Yetenekliyle takılmasaydı, kim olduğunu bilemezdim.

Atlas'ın eli benim elimde titriyor ve sertçe yutkunuyor ama ailesinin işkence görmüş ve cansız bedenlerine bakarken başka bir tepki vermiyor, ne bir söz söylüyor ne de gözyaşı döküyor.

Bunun yerine Kuzey'e bakar ve önce onun bir şey söylemesini bekler.

Baktığımda Gryphon ve North'un Atlas'a baktığını görüyorum. Onun kilitli kaldığını ve tamamen felç olduğunu gördüklerinde ikisi de kontrolü ele alıyor.

North, Nox'a bakarak, "Onları kesmeden önce bölgeyi emniyete almalıyız," diyor. Ama kardeşi hâlâ cesetlere eleştirel bir gözle bakıyor.

Atlas omuz silkiyor, sesi biraz kısık bir şekilde, "Onlar düşman. Bize asla aynı şeyi teklif etmeyecek insanlara onurlu bir cenaze töreni yapmak için ekibimizi riske atmayacaksın."

Etrafımızdaki bir avuç Tac personeli sanki bu durum karşısında şok olmuş gibi birbirlerine bakıyorlar ama ben şok olmadım.

Atlas'ın ailesi hakkında ne hissettiğinden bağımsız olarak, benimle birlikte olmayı ve bu Bağlı Grubun bir parçası olmayı seçti.

Hiçbir şey bunu değiştiremez. Her şeyden önce beni seçti. Kuzey omuz silkiyor. "İyi ki mesele onlar ve amaçları değil. Biz Direniş'ten değiliz. Bunu sizin için yapmamızı istediniz."

Sözleri kesin ve şüpheye yer bırakmıyor. Bu ölen insanlarla ilgili değil, hepimizin düşmanı, hatta oğullarının bile. Bu, Atlas'ın cesetlerinin orada bırakıldığı düşüncesiyle, zaten olacağından daha fazla rahatsız edilmemesiyle ilgili.

Bu, Bonded Grubumuz içinde uğruna çok mücadele edilen saygıyla ilgilidir.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

Atlas

Bölgeyi, ailemin cesetlerini Direniş'in bir uyarı, kendi psikotik bağlılıklarının mide bulandırıcı bir gösterisi olarak astığı ağaçlardan indirecek kadar güvenli hale getirmek beş saat sürdü.

Etrafımızda düşmandan eser yok ve tahminimce onları oraya asıp uzaklaştılar, tepkilerimizi görmeye ya da şu anda herhangi bir çatışma girişiminde bulunmaya gerek duymadılar.

Burada verdikleri mesaj yeterliydi.

Onların yasını tekrar tutmak garip hissettiriyor. Bir yıldan uzun bir süre önce ailemle bu savaşın karşı tarafında olmakla barışmıştım. Oli'nin Silas Davies tarafından işkenceye uğradığı görüntüleri gördüğüm andan itibaren kendimi onlardan uzak tutmaya başlamıştım ve şimdi bile kendi hizipleri tarafından öldürüldükleri için bu seçimimden pişman değilim. Hissettiğim yas daha çok keşke sahip olsaydım dediğim ebeveynlerimin yasını tutmak gibi.

Bana yutturulan yalan, çocukluğumun büyük bir bölümünde oynadığım ve artık iliklerime kadar gerçek olmadığını bildiğim fantezi, sadece onların oynadığı bir roldü

Kız kardeşimi ve beni Direniş'e ve davalarına aşılama girişimlerinde çok başarılı oldular.

Babam annemi hiçbir zaman gerçekten sevmedi. Ne ona ne de kız kardeşimin annesine, kızdığında göz göze gelemediği o uysal kadına hiçbir zaman gerçekten bağlı olmadı.

Adı Rachel'dı ve bu şekilde yaşamayı ve ölmeyi hak etmiyordu.

Acaba önce babamı mı zehirlediler?

Dışarıdan bakıldığında yok edilemez olan bu adamı ancak bu şekilde öldürebilirlerdi. Belki de iki kadını da öldürmüşler ve sonrasında ona yemek vermişlerdir.

Tek bildiğim, annemin gönderdiği mesajı öğrenen kişinin babam olduğuydu.

Kurucu ailelerin geri kalanına onun ihanetini anlatacağına şüphe yok, ama bu ona geri tepti mi? Siktir, umarım geri tepmiştir. Direniş'e savaşı kazandıracağını düşünseydi, beni ve Bağlılarımı bir silah olarak kullanmasına, hatta bizi yok etmesine izin vereceği gibi Davies'e de söylerdi.

Hepsinin doğru şeyi yaptığına dair körü körüne inancı nevrotik olmaktan başka bir şey değil.

North cesetlerini Sığınak'a götürüp orada gömmeyi teklif etti ama ben reddettim. Orayı benim için kirletmelerini istemiyorum. Annemin de bir yerde toprağa verilmesini istesem de, ille de orada olmasını istemiyorum, özellikle de Oli ailesinin küllerini oraya serpmekle ilgili mırıldanmalarda bulunmuşken.

Sığınak gibi bir yere gömülmeyi hak etmiyorlar. Yaptıklarının kefareti olarak zaferimizin kazanılacağı savaş alanına yakın bir yere gömülmeleri daha iyi olur. Saldırımıza bu kadar yaklaşmışken bu işi başkasına yüklemeyip kendim yapmakta ısrar ediyorum.

Gabe çukurları kazmama yardım ediyor.

North ve Gryphon istihbaratla ve yeni gelen ekstra personelle uğraşmakla meşguller. Şimdi işler hızla ilerliyor, ama Oli biz kazarken yanımıza oturmaya geliyor ve hatta yardım etmeyi teklif ediyor, ki bunu hemen reddediyorum. Yolun yarısına geldiğimizde Gray ve Aro da bize katılıyor, Gray bir kürek kapıyor ve tek kelime etmeden işe koyuluyor.

Aro küçük bir avuç dolusu malzeme getiriyor ama ben kürekle o kadar meşgulüm ki, o ve Oli ayağa kalkıp orman zemininde dökülmüş yapraklar ve dallar aramaya başlayana kadar ne yaptığını fark edemiyorum. Birbirleriyle sessizce konuşuyorlar, tamamen yaptıkları işe odaklanmışlar ve bu da üzerimde taşıdığımın farkında olmadığım bir baskıyı biraz olsun azaltıyor. Benden şüphe etmemesi için Bağlı'mın önünde belli bir şekilde davranmam gerekiyormuş gibi hissediyordum.

Bu çok aptalca. Benden bir kez bile şüphe etmedi.

Delikler nihayet yeterince derinleştiğinde, cesetleri herhangi bir tören yapmadan içlerine yerleştiriyorum.

Önce annemi hareket ettiriyorum, onu çalkalanmış toprağa yatırırken dikkat ediyorum. Gray babamı üçüncü deliğe sürüklerken Gabe de Rachel'ı elinden geldiğince nazik ve saygılı bir şekilde taşıyor. O bu konuda bizden çok daha az nazik. Bunun için onu suçlamıyorum.

Adama dokunmak zorunda olmadığım için mutluyum.

İlk kürek dolusu toprağı annemin sarılı olduğu battaniyenin üzerine atmak zor oluyor ama ondan sonra otomatik pilotta defin işlemini bitirmek yeterince kolay oluyor. Üçünün de üzerini örttükten sonra söyleyecek söz bulamıyorum ama Oli ve Aro annemin ve Rachel'ın yattıkları yere işaretler koyuyorlar, derme çatma haçlar gibi görünmeleri için birbirine bağladıkları basit tahta parçaları.

Babam için bir tane yok ve neyse ki ikisi de bunun nedeni hakkında konuşmaya çalışmıyor.

Oli ve Aro'nun az önce boşalttığı kütüğün üzerine oturuyorum, vücudum bir balon gibi sönerken biraz fazla sert ve güm diye bir sesle yere iniyorum. Annemin mezarını işaretleyen haça gözümü kırpmadan bakıyor ve bir şeyler

oluşturmaya çalışıyorum.

Şu anda nasıl davrandığıma dair kelimeler ya da bahaneler. Kimsenin Bağlı Grubuma olan sadakatimi sorgulamasını istemiyorum.

Zaten bu konuda endişelenmemeliydim.

Oli bir yanıma, Gabe de diğer yanıma oturuyor; dirseklerini dizlerine dayamış, tek kelime etmeden önümüzde yeni çalkalanmış toprağa bakıyor. Gray ve Aro bir süreliğine ortadan kayboluyor, sonra Aro elinde birkaç küçük çiçekle geri dönüyor, her bir haçın dibine yerleştirdiği beyaz yapraklı kır çiçeklerinden oluşan küçük demetler.

Ona bu insanların neden çiçekleri ya da herhangi bir nezaketi hak etmediklerini açıklamam gerektiğini hissediyorum ama yine de söyleyecek söz bulamıyorum.

Babamın mezarı üzerinde bir hiçmiş gibi yürüyor ve ben hala ona karşı soğukluktan başka bir şey hissetmiyorum.

Annemin ve Rachel'ın etrafından dolaşıp duruyorlar.

Bacaklarımdaki tüm hissi kaybedecek kadar uzun süre orada oturuyorum, etrafımız kararmaya başlıyor ve gölgeli yaratıklar kampa dönmemizi geciktiren her neyse onu aramaya geliyor.

Oli yüzünü August'un boynuna bastırıyor ve ona sessizce mırıldanıyor, North'un duyabildiğinden ve rahatladığından emin olduğum küçük, sevgi dolu sözler. Yine de kampa dönmek için harekete geçmiyor.

Sonsuza kadar burada oturamayacağımızı biliyorum. Sonunda kendimi ayağa kaldırdım, Oli'yi de yanıma çektim ve Gabe'in kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım. Omzuna vurmak için hamle yapıyorum ama o bunu kolayca görmezden geliyor ve bana sarılmak için ilerliyor. Bu, bir futbolcunun takım arkadaşına çok sıradan bir şekilde erkeksi bir şekilde vereceği türden bir sarılma, ama yine de çok şey ifade ediyor.

Oli ikimizi de dikkatle izliyor ve Gabe uzaklaştığında parmaklarını onunkilerin arasından geçirerek tekrar yanıma sokuluyor. Bir kez daha aramızdaki sağlam bağ haline geliyor, tıpkı Gabe'le aramızdaki sağlam bağ olduğu gibi.

tüm Bağlanmış Grup. O, her zaman üzerinde hemfikir olduğumuz ve olacağımız tek şey, her şeyden sağ çıkabilecek kadar güçlü olan kişi.

Kendimi hâlâ ormanda kaybolmuş bir çocuk gibi hissetmeme neden olan bu berbat yastan, karmaşık ve hain düşman ölümlerinden sağ çıkabileceğimin kanıtı.

"Herkesle yemeğe gitmek zorunda değiliz. Sadece yatabiliriz; o kadar da önemli değil," diye mırıldanıyor Oli sessizce, yüzünü göğsüme bastırıyor ve kokumu derin derin içine çekiyor, sanki onu kendi varlığına nakşetmeye çalışıyormuş gibi. Sevimli ve dikkat dağıtmak için iyi bir şey. Bu konuda her zaman titiz olmuştur.

"Gidip şu paketlerden birkaç tane alabiliriz. Protein barları o kadar da kötü değil ve çoğunda yer fıstığı da var."

"Fıstıklardan nefret ediyorum," diyorum ve normallik hedeflerinin aslında işe yaradığını fark ediyorum, ama Oli'nin başarana kadar numara yapma yeteneğinden asla şüphe etmemeliydim.

"Fıstıktan nasıl nefret edebilirsin? Bu çok tuhaf," diyor Oli, burnunu kıvırarak ve ben de eğilip onu öpüyorum.

"Benimkini alabilirsin," diyorum, ona ait olan kolay gülümsemem bugün hiçbir şey olmamış gibi yüzüme geri kayıyor.

Gabe alay eder ve Oli'nin elini çekiştirir. "O benim üçte birim kadar; fazladan fıstık alması gereken biri varsa o da benim. Fazladan fıstıkları şeftali konservesiyle takas edeceğim."

Oli kıkırdıyor ve ona vuruyor. "Meyvelerini yemelisin, Gabe, yoksa iskorbüt olacaksın. Hüzün salatalarına ne oldu? Artık futbol oynamadığına göre fiziğin için o kadar endişelenmiyor musun?"

Ona homurdanıyor ve bir elini kafasının arkasına yapışmış saçlarının arasında gezdiriyor. Hediyemin kendi ağırlığını çekmesi sayesinde çukuru kazmak görünüşüme hiçbir şey yapmamıştı, ama Gabe kesinlikle Alaska'da bir yaz gününün ortasında birkaç mezar kazmış gibi görünüyor.

Kamp alanına geri döndüğümüzde, Sawyer'ı bizimkinden sadece birkaç metre ötede, Bonded Grubunun çadırının yanında bizi beklerken buluyoruz.

Bizi beklediği çok açık çünkü yaptığımız küçük toparlanmaya baktığında nefes nefese kalıyor.

"Siz üçünüz kesinlikle acele etmiyorsunuz!"

Oli kolumun altında geriliyor, ona karşılık vermeye hazırlanırken kaşları aşağı iniyor ama onun benim adıma savunmaya geçmesine ihtiyacım yok. Şu anda içimdeki tek gerçek suçluluk duygusu, tüm bunlarla bu kadar iyi başa çıkıyor olmam.

"N'aber, Benson?" Güven vermek için Oli'nin omzunu hafifçe sıkarken söylüyorum.

"Şu anda North ya da Gryphon'a ulaşamıyorum ve birine bir şey bulduğumu söylemem gerekiyor. Oli, onlardan birinin buraya gelmesini sağlayabilir misin lütfen?" diyor kelimeleri ısırarak.

Oli endişelenmiş gibi kaşlarını çatıyor ama diğerlerine elini uzattığı anda hemen cevap veriyorlar.

North'un cevabı hızlı, kesin ve emin. Sana göstermesini sağla, Bonded, ve bize gönder. Gryphon ve benim şu anda ayrılamadığımız uzak tarafta bir hareketlilik var, bazı muhalifler sayesinde.

Hiçbirimiz bu muhalefetin neye benzediğini düşünmek istemiyoruz, ama Sawyer omuz silkiyor, bu emirlerden yeterince memnun ve bizi çadırına götürüyor.

Tüm teknoloji çalışırken içerisi cehennem ateşi gibi sıcak. Birkaç büyük fan sistemleri soğutmaya çalışıyor ama yine de içerideki sıcaklık dayanılmaz. Sawyer buna nasıl dayanıyor bilmiyorum.

"Bilinmeyen bir numaradan bir mesaj aldım ve nereden geldiğini takip etmem biraz zaman aldı. Bulduğumda, bunun annenizin size son mesaj gönderme girişimi olduğunu anladım. Ailenizin hizmetçisinin telefonlarından birinden geliyordu ve Meclis Üyesi North Draven'ın resmi hattına ulaşıyordu."

Ekrana kaşlarımı çatıyorum ama annemin bana gönderdiği bu tek satırlık metin, beş basit kelime midemi bulandırıyor.

Bildiğim kadarıyla, söylediği son sözlerdi. Kanımı donduran sözler.

Tanrılar aramızda yaşıyor.

"Bu da ne demek oluyor?" Sawyer diyor ve bana pek çok konuda açık ve dürüst olsak da tanrıların bunlardan biri olmadığını hatırlatıyor.

Oli'ye baktım ama dudağını çiğniyordu, bastırmaya çalıştığı gergin bir alışkanlıktı bu.

Gabe bizim için cevaplıyor. "Bu Nox'un üzerinde çalıştığı bir şey. Henüz somut bir cevabımız yok."

Sawyer başını sallar ve çenesini kaşır. "Yani bu sizin için tam olarak yeni bir haber değil mi? Bunun duruma yardımcı olacağını umuyordum."

Kabaca yutkunuyorum. Hem var hem yok. Tanrıları zaten biliyorduk, bu sadece Direniş'in de onları bildiğini doğruluyor, bu yüzden onları bulma konusunda bir tür avantaj elde ettiler.

Draven kardeşler ve Oli'nin ait oldukları yerde, bizim tarafımızda olmaları çok kötü.

Sawyer'ın çadırından birlikte çıkıp North ve Gryphon'a doğru gidiyoruz. İkisinin de mesaj hakkında söyleyecek bir şeyi yoktu ama North üçümüzden kampın uzak ucunda, ortadan kaldırmak için burada olduğumuz Direniş kampına bakan tarafta onlara katılmamızı istedi.

Saldırı planlarımızda sürpriz unsurunu umuyor muyduk emin değilim ama artık kesinlikle yok.

Oli yine sessiz, hâlâ nasıl başa çıktığım konusunda endişeliymiş gibi bana tutunuyor ama dişleri dudağının kenarını çekiştirmeye devam ediyor. Gerçek şu ki

Sinirsel alışkanlığını bastırmak bana kafasında neler olup bittiği hakkında çok şey anlatıyor.

Gabe ona bakmaya devam ediyor, sonra gözlerini tekrar bana dikiyor ve bugün olanlardan dolayı bana biraz lütufta bulunması gerektiğini fark edip başka tarafa bakıyor. Neredeyse komik.

Onunla alay etmek ve bunu şakaya vurmak istiyorum ama Oli'nin sessizliği aramızda sağır edici bir etki yaratıyor, tüylerimi diken diken eden boğucu bir şey.

Gryphon'un gözleri bu sabah siyaha döndü.

Zihin bağlantısı aracılığıyla sadece ikimize gönderiyor, böylece kimse yanlışlıkla kulak misafiri olamıyor. Sadece o kelimeleri gönderiyor, başka bir şey değil.

Sanırım şimdi hepimiz çıldırıyoruz. Kalbim göğsümde garip bir şekilde çarpıyor, sanki bir ritim atlıyor ama bunu iki kat daha fazla çalışarak telafi ediyor. İç çekiyor ve ekliyor: Biz... yakındık ve her şey tamamen normaldi. Yeteneğini kullandığı için gözleri zaten beyazdı ve biz, uhm, bitirdikten sonra, gözleri bir saniyeliğine siyaha döndü. Ona söyledim ama farklı hissetmediğini söyledi. Bir şeyler söylemeliydik, özellikle de Gabe'in ejderhasından sonra.

Gabe'in ejderhası. Gryphon'un değişen gözleri.

Kendime kızdığımı hissediyorum, çünkü kendi güçlerim başkalarınınkine kıyasla neredeyse hiç gelişmedi. Elbette, artık diğer insanları koruyabiliyorum ama Gabe kendi zihni olan efsanevi bir yaratığa dönüştü ve Gryphon henüz insan zihniyle neler yapabileceğine ya da aynı anda kaç kişiyi manipüle edebileceğine dair bir sınır bulamadı.

Sanki herkesin gerisinde kalmışım gibi hissediyorum.

Büyürken Yeteneğimi hep sevmişimdir, yıkılmaz ve gerektiğinde bir dağı yerinden oynatabilecek kadar güçlü olmak... Sanki Süpermen'in ta kendisiymişim gibi hissederdim. Arkadaşlarımla gösteriş yapmak için çok zaman harcadım. Birliğe katılarak

Draven Bonded Group ve Oleander Fallows'un Bonded'ım olması her şeyden şüphe duymama neden oluyor.

Şu anda en zayıf halka olduğumdan oldukça eminim ve bu hiç de rahat bir yer değil.

Nox'a söyledin mi? Şu anda üzerinde çalıştığı şey tam olarak bu değil mi? Gabe tereddütle geri gönderiyor.

Tanrım.

O da bütün sabahı onunla geçirmişti. Hiç şüphe yok ki bu konuda ortalığı ayağa kaldıracak ve biz de Direniş'le savaşmaya çalışırken Bağlanmış Grup'ta yeniden büyük bir çatlak oluşacak.

Oli biraz ürperir ve başını sallar. Gryphon hiçbir şey olmadığını söyledi ve o olmadan bu konu hakkında konuşmak... yanlış geldi. Dikkate alınması gereken altı farklı insan varken Bağlılık olayını yönetmek zor!

Dudağını biraz daha çiğniyor ve sonra iç çekiyor. Yüzü değişti.

Değişti mi? "Değişti" ne demek? Gabe'in sözleri benim hissettiğim kadar çılgınca geliyor.

Bir an için her şey karardı. Bunu tarif etmek zor. North ve Nox'un yüzleri de bağları devreye girdiğinde aynı şeyi yapıyor. Sanki içlerindeki tüm insanlık akıp gidiyor ve biraz daha robotik oluyorlar. Bunu doğru açıklayamadığımı söylüyor ama ben başımı sallıyorum.

Ne demek istediğinizi anlıyorum. Çorak Topraklar'da Nox tamamen farklı biri gibi görünüyordu. Bağın da sana bunu yapıyor. Sadece sana bakarak bile anlayabiliyorum, gözlerin değişmese bile, çünkü o seni ele geçirdiğinde farklı hareket ediyorsun.

Gabe başıyla onaylıyor.

Sınıra yaklaşıyoruz, Tac personelinin sesleri etrafımızda daha da yükseliyor, bu yüzden bunu t a m a m l a m a m ı z gerekiyor. Oli'nin insanları değiştirebileceği, Bağlanmış adamlarını başka bir şeye dönüştürebileceği fikri beni büyülüyor.

Daha fazlası.

Davies'in onu ele geçirmek için bu kadar çaresiz olmasına şaşmamalı.

Sonunda sınırın kenarına ulaştığımızda, tepeden tırnağa silahlanmış ve silahlarıyla dışarıya doğru nişan almış TacTeam personeli grupları var. Bazıları avuçlarını kaldırmış ve Hediyelerini serbest bırakmaya hazırken, diğerleri standart silahlarına sadık kalıyor.

Oli'yi yanıma biraz daha yaklaştırıyorum ve Gabe onun önüne doğru hafifçe kayıyor. North ve Gryphon'u kolayca buluyoruz, şaşırtıcı bir şekilde Nox da onlarla birlikte. Hepsi önümüzde duran ve bir grup Direniş süvarisinin konuşmakta olduğu alana bakıyor ama kalkan onları duyamayacağımız kadar güçlü. Bu hem bir lütuf hem de bir lanet, ama onları görünce kendimi kızgın buluyorum.

Bu insanlar ailemi öldürmüştü.

Bu insanlar onları ağaçlara asmışlardı. Bu insanlar aynı şeyi bana, Bağlılarıma ve Bağlı Grubun geri kalanına da yaparlardı. Ve biraz şans verilse, bu insanlar daha kötüsünü yaparlardı.

Sanki içimde bir basınç oluşuyor, derim ve kemiklerim artık onu tutamayana kadar yüzeyin altında fokurduyor, sanki gücüm o insanların hepimize yapacaklarına odaklandıkça artıyor, artıyor ve artıyor.

Hepimize ne yapacaklar.

Hediyemin kontrolümden çıktığını hissederken bu sözler kafamın içinde yankılanıyor.

Katiller. Bu insanlar her şeyimizi elimizden alacaklar. Bizim olanı alacaklar.

Benimkini.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Oli

Atlas'ın bağının değiştiği anı hissediyorum.

Etrafımızdaki herkese çarparak yayılan, sarhoş edici ve dehşet verici bir güç dalgasıyla bedenini ele geçiriyor. Ne olduğunu anlamakta güçlük çekiyorum çünkü bağlarım da onunla birlikte uyanıyor ve ona doğru gerilirken derimi itiyor. North'un irislerinin etrafındaki siyah halkaları, Nox'un parmaklarındaki koyu lekeyi ve Gabe'in çenesini sıkarak ejderhasının dışarı çıkmak için verdiği mücadeleyi görüyorum. Gryphon'da görebildiğim tek tepki, Atlas'ın tanrı bağının yok oluşuna bakarken yumruklarını iki yana sıkıca kıvırması.

Ona ne olduğunu buradaki TacTeam personelinden saklamaya çalışacak zaman yok.

Gryphon'un yeteneklerini kullanarak herkesi susturmasının hiçbir yolu yok, onlara ciddi zarar vermeden olmaz ve kendimi orada olabildiğince hareketsiz dururken buluyorum, burada olanları iliklerime kadar hissederken bile yanıldığım için dua ediyorum.

Kendi bağım başımı kaldırıp Atlas'a, orada görmeye alışık olduğum parlak beyaz ışık yerine gözbebeklerini ele geçirmiş olan boşluklara bakmaya zorluyor.

Bana bakıyor ve yüzü, tüm bağların devraldıklarında olduğu gibi boş bir levha gibi. Beni görüp Bağlanmışı olduğumu anladığında kolları belime dolanıyor. Göz ucuyla Gabe'in çıldırdığını görebiliyorum ama Atlas'ın yanına doğru daha da eğiliyorum.

Emin olduğum bir şey varsa o da bu adamların ve içlerinde yaşayan tanrıların yanında güvende olduğumdur. Yenileri bile. Onlara kendi kalbimin göğsümde attığını bildiğim kadar güvenebileceğimi biliyorum.

Basitçe öyle.

Gözleri benimkilere bakıyor, arıyor. Ben de ona bakıyorum, aradığı şeyin ne olduğundan emin değilim ve bulduğunu umuyorum. Yüzlerimizi birbirine yaklaştırmak için başını yavaşça eğiyor, tam olarak öpüşmüyoruz ama yine de aynı havayı soluyoruz, tenlerimizin birbirine değmesinden bir fısıltı kadar uzağız. Bağım onu özlüyor, göğsümde umutsuz bir acıyla geriliyor ve o zaman bu bağı beklediğini biliyorum.

Hepsini bekliyordu.

Etrafımızda bir hareketlilik var ama Azrael ayaklarımın dibinde büyümek için yer değiştiriyor ve şu anda bize yaklaşacak kadar aptal olan her kimse ona hırlamadan önce belime uzanıyor. Artık yaklaşmadıklarından emin olduktan sonra bizi koruyormuş gibi ayaklarımın dibine oturuyor, iki dudağı da keskin dişlerinin üzerinde geriye doğru kıvrılıyor ve sessizce hırlıyor.

"Benim," diye fısıldıyor Atlas'ın bağı dudaklarıma. Başımı hafifçe sallıyorum, dudaklarım onunkilere değiyor. Ondan fışkıran bir sonraki güç dalgası tıpkı gölge yaratıklarınki gibi kusursuz bir şekilde içime akıyor.

Bir an için etrafımızdaki TacTeam personeline kazara zarar verdiğinden, onları olmadıkları bir tehdit olarak gördüğünden korkuyorum. Sonra Gabe'in nefesinin altından acımasızca küfrettiğini duyuyorum, korku değil, şok olmuş bir ses ve ne olduğuna bakmak için başımı Atlas'ın bağından uzaklaştırıyorum.

Kalkanın dışındaki Direniş ikiye bölünmüştür.

Her biri öldü ve bu, ruhlarının parçalanmasının temiz ve acısız ölümü ya da benim ruhlarını tetiklememin korkunç derecede şiddetli ölümü de değil.

Hayır, bu içgüdüsel, kanlı ve dehşet verici. Önümüzdeki parçalanmış bedenler sanki bir testere ile parçalanmış ya da bir dev tarafından ikiye bölünmüş gibi görünüyor.

North ve Gryphon şokun ikiz görüntüleri, ama Nox'un kaşları aşağı çekilmiş, nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor, Atlas'a bakmak için geri dönüyor, ama bağı sadece bana bakıyor.

Bonded'ına takmış durumda.

Etrafımdaki herkesin çoktan çıldırdığını görebiliyorum, bu yüzden avuçlarımı yanaklarına bastırıyorum, onu kendime çekiyorum, böylece onunla yavaşça ve yatıştırıcı bir şekilde konuşabiliyorum. "Her şey yolunda. Her şey yolunda. Güvendeyiz. Kalkan yerinde ve burada kimse bana ulaşamaz. Atlas'ı bana geri verebilirsin. Tamam mı? Onu bana geri ver."

Yalan söylemiyorum. Bağının gazabının cesetleri arasında Direniş'in hayatta kaldığına dair hiçbir iz yok ve etrafımızdaki TacTeam'den hiçbiri bana zarar vermeye cüret edemez. Buradaki tek tehlike, bağ Atlas'ı geri vermezse Bağlı Grubumda neler olacağı. North ve Gryphon biraz ürkek, biraz korumacı olabilirler ve şu anda bir kavga çıkmasını istemiyorum.

Sorun şu ki, artık Direniş'in hepsi gittiğine göre, gitmesine izin vermek istemiyor. Beni istiyor.

Başımı sallıyorum, nefesimin altında yatıştırıcı bir sesle mırıldanıyorum. "Yakında birlikte olabileceğimizi biliyorum. Birlikte olmamız için burası güvenli olduğunda, sana da bağımı vereceğim. Tamam mı? Şu anda birlikte olmamız için güvenli değil."

Sözlerimi anlıyor mu yoksa sadece ondan ne istediğimi mi anlıyor bilinmez ama Atlas bana göz kırpana kadar bağ yavaş yavaş kopuyor. Yeşil gözleri berraklaşmadan önce bir anlığına bulanıklaşıyor ve dudakları şokla aralanıyor.

derisinin içinde yaşayan varlığı hissediyor. Bağının daha önce sahip olduğundan daha fazla yer kaplıyor ve daha fazla fikre sahip.

Başlangıçta bu hissin ne kadar tatsız olduğunu zaten biliyorum.

"O da neydi öyle?" diye fısıldıyor ve benim aklıma ona cevap olarak söyleyebileceğim tek bir şey geliyor.

"Tanrılar aramızda yaşıyor."

Bana bir an için göz kırpıyor ve sonra nefesinin altından küfrediyor, başını çevirip bağının kalkanın hemen ötesindeki cesetler üzerinde yarattığı yıkıma tekrar bakıyor. Kanlı görüntüyü gördüğünde kesinlikle dehşete kapılmıyor, sadece bunu yaptığı için tatmin oluyor. Bizi çağırmaya geldiklerinde hiç tereddüt etmeden düşmanımızı ortadan kaldırdı.

Ben de onunla gurur duyuyorum.

"Hemen harekete geçmeliyiz. Hasar kontrolü yapmamız gerekiyor," diyor Gryphon ikimize doğru adım atarken. Azrael onu görmezden geliyor ve koca kafasını kaşımak için karnıma bastırıyor. Ben de neredeyse hiç düşünmeden kaşıyorum.

Kuzey komutlar vermeye ve etrafımızdaki insanları yönlendirmeye başlıyor, önümüzde yürüyor, gölge yaratıkları da onunla birlikte itaatkâr bir şekilde hareket ediyor. Onu daha önce onlarla hiç bu kadar uyumlu görmemiştim, genellikle onlarla taşıdığı gerginlik tamamen kaybolmuştu.

Bonded Grubumuzda çok şey değişti.

Geri döndüğümüzde tüm kamp Atlas'ın değişimiyle ilgili dedikodularla çalkalanıyordu. Bu haber bizden bile daha hızlı yayılmış, biz doğruca çadırımıza giderken onlarca göz bizi takip ediyor. Atlas'ın eli benim elimde biraz titriyor, bağının güç değişiminin bedeli şimdiden onu etkilemeye başlamış.

Uyuması gerekecek, hem de hemen.

Orada bulunan tüm TacTeam Atlas'a gördükleri hakkında kendilerini sorguluyormuş gibi bakıyor, ancak Yeteneğinin değiştiğine dair hiçbir şüphe yok. Direnişçilerin kalkanın hemen dışındaki parçalanmış

bedenleri bunu yeterince kanıtlıyor.

Vücudu uyku tulumuna çarptığı anda kendinden geçiyor.

North, nasıl ilerleyeceğine karar verene kadar bizi halkın gözünden uzak tutmaya dikkat ediyor. Akşam olduğunda durum kontrolden çıkmıştır. Gryphon Hediyesini daha önce hiç olmadığı kadar ileri götürmeye karar verir, kalın ceketini çıkarır ve gözleri beyaza dönerken ateşin yanında devrilmiş bir sandığın üzerine oturur.

Onlar gelene kadar hepimiz bir an nefeslerimizi tuttuk.

Kieran bize ayrılan yemek kutularını bırakıyor ve ben Gryphon'un çalışmasını izlerken Gabe ile oturup yemek yiyorum. Ona ne kadar sert bakarsam bakayım gözleri hep beyaz kalıyor.

Kamptaki her erkek ve kadının beynini hackliyor. Hafızalarını tamamen silmek çok zor bir iş olurdu, özellikle de önümüzdeki birkaç gün içinde yapacağımız saldırı hamlesine hazırlanırken, bu yüzden Gryphon bunun yerine iyi duygular yerleştiriyor.

Bu konuda Nox ile tartışıyor, çünkü en hasarlı Bond'um insanları itaat etmeye zorlama fikrinden hoşlanmıyor. İlk başta bunun etik bir şey olduğunu ya da belki de travma olduğunu düşünüyorum, ama sonra Nox, "Bize karşı döneceklerse, onları dışarı çıkarmalıyız, onlara iyi duygular vermemeli ve potansiyel olarak yuvamızda bir yılan bırakmamalıyız!"

Buna katılmıyorum.

North bu yaklaşımdaki soruna dikkat çekiyor. "Şu anda seçici olmak için yeterli kaynağımız yok. Elimizdekilerle çalışmak zorundayız ve elimizdeki de iyi ya da kötü liderlerini sorgulayan insanlardan oluşan bir kamp."

Gabe yine inliyor ve elini yüzüne sürüyor. "Ne olduğunu anlamıyorum! Konuşuyorduk ve her şey yolundaydı ve sonra birden- o da neydi öyle?"

Şaşırtıcı bir şekilde, zihin bağlantımızda ona cevap veren Nox.

İçinde yaşayan tanrı uyandı. Direniş'in ailesine yaptıklarını görünce, ne hissettiği önemli değildi.

onu tetikledi. Az önce yaptıklarından sonra hepsini Bağlanmış'ına bu kadar yakın dururken bulmak onu uyandırdı.

Gabe başını sallıyor. Bunu nasıl bu kadar sakin söyleyebiliyorsun? Araştırmanızın hangi kısmı size bunun olacağını söyledi?

Nox cevap verdiğinde, Oleander ve ben son bin yıl boyunca tanrılara düzinelerce referans bulduğumuzda konuşmanın kafamıza taşınmasına sevindim. Ruh Yarma yeteneğine, gölge yaratıklara, Nöro yeteneğine ve ejderhaya bir gönderme vardı. Ayrıca hiçbiri ona dokunamazken düşmanlarını ikiye bölebilen bir adamın yeteneği de vardı. Baktıkça bizden daha çok şey görüyorum. Tanrı taşıyan sadece Kuzey ve ben değiliz. Şimdiye kadar tanrıları uyanık olan sadece bizdik. Oli ile bağ kurmak süreci başlattı ve şimdiye kadar her birinizin bir tetikleyicisi oldu. Gryphon hariç herkesin.

Utanıyorum ve elimi gözlerime sürüyorum. Geçen sabah seks yaparken Gryphon'un gözleri kaymıştı. Ona söyledim, ama hiçbir şey hissetmediğini söyledi... onda hiçbir şeyin değişmediğini söyledi. Sanırım... Sanırım belki de bağı bir anlığına devreye girdi ve sonra tekrar uykuya daldı, belki? Her şey çok hızlı oldu ve o hiçbir şey hissetmediği ve önemsemediği için ben de hiçbir şey söylemedim. Özür dilerim.

Ben saçmalamaya başlamadan Kuzey araya giriyor. Bu senin hatan değil, Oleander. Bunların hiçbiri senin suçun değil. Nox'un dediği gibi, senin kimseyi değiştirdiğini düşünmüyor, sadece uyandıklarını düşünüyor.

Bir nefes verdim, hissettiğim suçluluk duygusu biraz olsun eridi. Bağlanmışlarıma onların izni olmadan bir şey yapmadığımı bilmek beni rahatlatıyor. Onların seçeneklerini ellerinden almak benim için düşünülemez bir şey ve bu fikir beni hasta ediyor.

Yemeğimizi bitirdiğimizde her şeyi toplamaya yardım ediyorum ve sonra biraz uyumaya çalışmak için silahlarımı çıkarıyorum.

Gryphon hâlâ meşgul, gözleri aynı parlak beyazlığını koruyor ve o çalışırken uyumak istemiyorum.

Kuzey beni dinlenmeye zorlama konusunda kararlı. "Bilgilendirme ve son hareket planları için altı saat içinde kalkmamız gerekiyor. Uyuyabiliyorken uyu. Gryphon iyi olacak. O bunun için eğitildi."

Uyku tulumumun Atlas ve Gabe'inkilerin arasına sıkışmış olduğunu görüyorum. Uyumak için daha rahat bir şeyler giymek istediğimde, North beni hemen susturuyor.

"Gerekirse seni bayıltması için Gryphon'u çağırırım," diyor kollarımdan tutup beni vücuduna çekerek sıkıca sarılırken. Yüzümü göğsüne bastırmak için öne doğru eğiliyorum, yarın yapmamız gereken iş dışında her şey için duyduğum endişenin bir kısmını engellemeye çalışmak için duyularımı onunla boğuyorum.

Bu kampla başa çıkma ve sonunda Silas Davies'i dize getirme işi. Bu uzun zamandır beklenen bir şeydi ve tüm bunların içinde hâlâ sabırsızlandığım tek kısım da bu.

Gabe'in yanına uzanıyorum ve uyuyamıyorum, kimse bana seslenmesin diye sessizce uzanıyorum. Gryphon'un yanımızda getirdiğimiz tüm TacTeam personelinin kötü duygularını silmesi gece yarısına kadar sürüyor.

Nox ve North uyumamaya karar verirler, bunun yerine North'un komuta çadırından bizimkine getirdiği strateji haritalarından birini incelerler ve aralarında sessizce mırıldanırlar.

Gabe beni ne kadar ikna ederse etsin, bir türlü uyuyamıyorum. Sonunda beni kollarının arasına alıp uyutmaya çalışıyor. Derimin altında sürünen beklenti sayesinde uzun zaman alıyor ama kolları beni sarınca uykuya dalıyorum.

Atlas uyandığında kendini daha iyi hisseder ancak bağının yeni yetenekleri konusunda hâlâ tedirgindir.

Gabe, Nox ve ben onunla birlikte çadırda kalıp öğleden sonraki bilgilendirme için bizimle birlikte yola çıkmadan önce durumu kontrol altına almaya çalışıyoruz. North ve Gryphon yarın sabah görev için yola çıkacağımızı söylediler, bu yüzden zamanımız kısıtlı.

"Bize karşı iki hamle yaptıklarına göre burada daha fazla bekleyemeyiz. Taşıyıcılarından biri geldi ve cesetleri gördü. Birkaç parçayı kampa geri taşıdı, yani takviye kuvvet getirmeye başlamaları an meselesi."

North'un bahsettiği takviye kuvvetlerini düşündükçe midem düğüm düğüm oluyor ama bunun olacağını hep biliyorduk. Şu anda yapabileceğim tek şey Atlas'ın bağı kontrol altına almasına yardım etmek.

Benimkinin hala canı ne isterse onu yaptığını düşünürsek, bu biraz yüksek bir talep.

"Peki seninki nasıl bir his Ardern? Oli'ninkinin bizimkilerin hepsinden daha güçlü olduğunu zaten biliyoruz. O Merkezi Bağ ve onun tanrısı yıllardır uyanık. Sen kendininkini nasıl hizada tutuyorsun?" Atlas, bağının kendisiyle konuşmasını sağlamak için üçüncü kez deneyip başarısız olunca hayal kırıklığı içinde soruyor.

Gabe omuz silkiyor ve kafasının arkasını kaşıyor, garip görünüyor. "Benimki pek konuşmuyor. Daha çok bir his. Bir hayvanın zihninin içinde nasıl olduğunu hayal edebileceğiniz gibi. Gerçekten konuştuğu tek zaman Oli'yle, o da sadece ona bağlılığını bildirdiği zaman."

Yanaklarım biraz ısınıyor ve ona sırıtıyorum, bu anda biraz gönülsüzlük bulmaya çalışıyorum.

Tanrı bağları hakkında başka bir bakış açım var ama Nox'un onlarla olan geçmişini tartışmak istemiyorum, bu yüzden ağzımı kapalı tutuyorum. Neyse ki Nox, Direniş'i yok etme ve Bağlanmış Grubumuzda neler olup bittiğini anlama konusunda yeterince kararlı ve kendi görüşlerini sunmakta gecikmedi

perspektifler. "Onunla savaşmayın. Bağınızla savaşmak size sadece North'unki gibi yıllarca acı çektirir. Ondan kurtulmanın ya da onu boyun eğmeye zorlamanın bir yolu yok, bu yüzden onunla nasıl çalışacağını öğrenmelisin. Her şeyden önce seni her zaman koruyacaktır." Duruyor ve başını biraz eğiyor. "Önce Oleander'ı koruyacak. Sonra seni."

Atlas başını sallamadan önce bir süre ona bakıyor. "Sanırım bu kötü bir şey değil. Bununla kesinlikle yaşayabilirim. Yarın oraya vardığımızda oynamak için ortaya çıkmazsa ve ben de işe yaramazsam ne yaparım? Onunla arkadaş olmak için gerçekten zamanım yok."

Nox omuz silkiyor. "Planımızda bu yeteneği hiç hesaba katmamıştık, yani bu hiçbir şeyi değiştirmez. Kimse senden onu nasıl kontrol edeceğini bilmeni ya da yarın bu güçlü Yeteneği kullanmanı beklemiyor. Gabe'in ejderhasını bile hesaba katmadık çünkü o her zaman uyumlu davranmıyor."

Gabe buna sinirlenmiş görünüyor ve ben de uzanıp avucumu yanağına bastırıyorum. "Bağım da beni dinlemiyor, bunun için endişelenme. Umabileceğim en iyi şey, bundan sonra doğru insanları öldürmeye devam etmesi."

Bu kadarını itiraf etmek bile boğazımı düğümlüyor ve Gabe Atlas'a dönmeden önce avucuma biraz sokuluyor. "Yarınki ejderham için endişelenmiyorum. Her yerde o kadar çok Direnişçi olacak ki bu kaçınılmaz, bence. Aralarında bir kalkan varken Direniş'in Oli'ye bu kadar yakın olması bile senin bağının hoşuna gitmedi. Gerçekten de onun savaşa katılmadan kampa girmesine izin vereceğini mi düşünüyorsun? Hiç şansı yok."

Atlas gülümsemeden önce bir an için ona göz kırpıyor ve Gabe'in omzuna şefkatle vuruyor. "Hepimizin sana hak verdiğinden çok daha zekisin Ardern."

Gabe de ona gülümsüyor. "Hiçbirinizin güzel yüzümün ardını görememesi benim suçum değil."

Çadırımızdan çıkıp resmi bilgilendirme için komuta çadırına doğru ilerlediğimizde ve

Yarın bizi nelerin beklediğine dair iletişim kurarken Atlas daha sakin ve bir kez daha derisinin içinde güvende. Bu iyi bir şey, çünkü oraya doğru ilerlerken herkes bize bakıyor.

Nox liderliği ele alıyor ve yürüyüşün büyük bir kısmını insanlara boyun eğdirmek için bakarak geçiriyor. Huysuz bir Draven gördüklerinde dehşete kapılmış küçük varlıklar gibi kaçışıyorlar. Tepeden tırnağa silahlı ve öldürmek için eğitilmiş yetişkin erkeklerin, sanki cehennem köpekleri kıçlarındaymış gibi topuklarının üzerinde dönüp ondan kaçışlarını izlemek neredeyse komik. Kadınlar biraz daha sadık, çoğu sadece yutkunuyor ve gözlerini kaçırıyor.

Atlas ile dünya arasında mükemmel bir tampon görevi görüyor.

Sadece birkaç hafta önce bana bunun bizim gerçekliğimiz olacağını söyleseydiniz, yüzünüze gülerdim çünkü Nox Draven Atlas'tan hiç hoşlanmadı. Atlas kendini Bağlı Grup'un geri kalanına kanıtladıktan sonra bile Nox onun ailesine sadık olmaktan başka bir şey yapacağına inanmayı reddetmişti.

Nox'un bu aramayı yapmak için onun hakkında bilmesi gereken tek şey 'Bassinger' adıydı.

İkisiyle de inanılmaz derecede gurur duyuyorum ve kendimi başım dik yürürken, Nox'un mağrur tavrını taklit ederek insanları aşağılarken buluyorum. Yapması zor değil ama sonuçları tartışılamaz.

TacTeam personelinin çoğunun agresif ya da Atlas'ı yargılıyormuş gibi görünmediğini görmekten mutluyum. Çoğunlukla sadece meraklılar ki sanırım bunun için onları suçlayamam. Birinin bağlarını değiştirebileceğini düşünmek en azından bizim neslimizde duyulmamış bir şey. Bu kavram açıkça yeterince korkutucu ki, tarih kitaplarında tanrılar hakkında yazılmış pasajlar olsa da, bu genel bir folklor değil.

Sanki geçmiş nesiller, tarih tekrar tekrar tekerrür etse bile, tanrıların yeryüzünde yürüdüğünü unutmaya çalışmışlar gibi.

Sage ve Kieran bizi yarı yolda karşılıyor, ikisi de bizi gördükleri için rahatlamış görünüyorlar. Kieran Nox'la göz göze geliyor ve gözleri geri kalanımızın üzerinde gezinmeden önce başıyla onaylıyor. Atlas'ın üzerinde biraz oyalanıyorlar, ama bu bir yargılamadan ziyade daha çok benim Bağlı'mı kontrol ediyormuş gibi, koruyucu bir şey. Kieran zaten en yakın arkadaşlarımdan biri olmasaydı, bu ona büyük puan kazandırırdı.

Sage yaklaşıp bana sarılırken kulağıma mırıldanıyor: "Cidden, bu yerde başka bir şey ters gidebilir mi?"

İçimden sessizce kıkırdıyorum ve mırıldanıyorum, "Bilmiyorum, insanları ikiye bölebilmek bir noktada kesinlikle işe yarayacak. Şimdiye kadarki en iyi kozumuz elimize geçmiş olabilir."

Tekrar kıkırdıyor ve sonra birlikte komuta çadırına doğru yola çıkıyoruz.

Oraya vardığımızda, sanki tek başına bir rakipmiş gibi bir an ona bakıyorum ama Atlas beni ileri doğru çekiyor. "Eğer bunu yapacaksak, Bonded, o zaman bunu yapıyoruz. Silas Davies'ten sonsuza dek kurtulmalıyız."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Oli

Şafaktan iki saat önce, Bağlılarım kalkıp önümüzdeki gün için hazırlanırken etrafımdaki hışırtı sesleriyle uyanıyorum.

Gabe ve Atlas da dahil olmak üzere herkes çoktan uyandı. North doğrulduğumu görünce yanıma gelip diz çöküyor, Tac kıyafetlerini çoktan giymiş.

"Planlarda bir değişiklik oldu. Küçük bir grup olarak ilk biz girme kararı aldık. Kieran bizi taşıyacak ve çok özel bir hedefimiz var. Mümkün olduğunca uzun süre uyumanızı sağlamaya çalıştık ama önümüzdeki beş dakika içinde ayrılmamız gerekiyor."

Ayağa kalkmaya çalışırken biraz şaşkın bir şekilde başımı sallıyorum ama hemen kendi üniformamı ve silahlarımı olabildiğince sessizce çekmeye başlıyorum. Plan dün kulağa sağlam gelmişti. Sabahın erken saatlerinde takımlar halinde içeri girecektik, her takım kampın farklı bir bölgesini temizleyecekti. Mahkûmları canlı çıkarmak ve büyük vurucuları etkisiz hale getirmek için en iyi şans buydu.

Bunun değişmesi için bir şey olmuş olmalı.

Kendimi hem yorgun hem de enerji dolu hissediyorum, Bonded'ımın sahip olduğu büyük hamleleri yapmaya hazırım

bugün için strateji belirledik. Hepimiz bu işin bitmesine hazırız.

Yanından geçerken Gryphon elimi tutup sıkıyor, gözleri silahlarımın üzerinde geziniyor, sanki her şeyimin yerinde olup olmadığını iki kez kontrol ediyormuş gibi. Bunu bir hakaret olarak ya da gerçekten bir şey unutmuş olabileceğimi düşündüğü için yapmıyor, daha çok etrafımızda başka neler olup bittiğine bakmaksızın benimle ilgilenmek onun bir alışkanlığı.

Yaptığım işten memnun kalmış gibi başıyla beni onaylıyor ve sonra grup olarak hep birlikte çadırdan çıkıyoruz, ayaklarımız olabildiğince sessiz. Kieran çoktan giyinmiş ve göreve hazır bir şekilde dışarıda bekliyor. Gökyüzünü kontrol ediyorum ama henüz güneşin gelişine dair bir işaret yok ve etrafımızdaki hava hala çok geceymiş gibi hissettiriyor.

Gryphon Kieran'a bir dizi el hareketi yapıyor, Taşıyıcı da başıyla onaylıyor, kendi sessiz iletişim biçimleri. Neyse ki, Bağlı'mla konuşabilmek için bunu bilmeme gerek yok, çünkü anlayabildiğim kadarıyla birbirlerine el sallıyor da olabilirler.

Buradaki amacımız ilk dalgamızda savunmalarını zayıflatmak. En güçlü Taşıyıcılarını zaten saf dışı bıraktık, bu yüzden şimdi birkaç kilit oyuncuyu saf dışı bırakabilirsek ve saldırı gruplarımızın geri kalanı kısa bir süre sonra harekete geçerse, kendilerini kurtarmak için herhangi bir Üst Seviye Yetenekli getirecek zamanları olmayacaktır, diyor North ve ben de başımı sallıyorum. Gabe ve Atlas da öyle, sanırım artık onlar da tüm bunları öğreniyor.

Hedeflediğim ya da hakkında bilgi sahibi olmam gereken özel biri var mı, yoksa sadece gücün peşinde miyim?

North derin bir nefes alıyor ve bizimle birlikte kesintisiz seyahat edebilmeleri için tüm gölge yaratıklarını kendine geri çağıran Nox'a bakıyor. Azrael'in hâlâ kulağımın arkasında asılı olup olmadığını iki kez kontrol ediyorum ve oraya sıkıca sıkışmış durumda.

Nox bu sabah yaratıklarından birini keşif için gönderdi. Davies kampı çoktan terk etti, ama arkasında

Onun yerine bağlanmış Lydia. Onu öldürmek kampın büyük güçlerinden birini ortadan kaldıracak ve Davies'i de zayıflatacak. Hedefin o, Bağlı.

Sertçe yutkunuyorum ve tekrar başımı sallıyorum. O kadını alt etmek için yeterli güce sahip olduğumdan emin değilim ama onunla en son karşılaştığımda Bağlanmamıştım ve içimde yaşayan tanrıyla savaşıyordum. Şimdi beş adamım da yanımda ve içimde huzur var, yapabileceklerimi tamamen kabullenmiş durumdayım.

Umarım yeterli olur.

Gryphon ve Kieran el hareketlerini bitirirken, Nox bana bakıyor ve sonra diğer herkesi dışarıda bırakarak doğrudan benimle konuşuyor.

Bir şeyler denemek istiyorum. Buna açık mısın?

Bunun kişisel bir şey olması ihtimaline karşı konuştuğumuzu başka kimse bilmesin diye tepki vermemek için kendimi tutmaya çalışıyorum. Herkesin duymasını engellemesinin aklıma gelen tek nedeni bu.

Tabii ki. Benden ne istiyorsun?

Birlikte durduğumuz adamların her birine tek tek bakıyor, hepsini değerlendirirken yavaş ve eleştirel, ama kafamın içinde yaptığımız konuşmayı ele vermeyecek.

Onlara hep böyle bakar.

Zihnini bana aç. Beni içeri al.

Söylemesi yapmaktan daha kolay.

Sırf Nox için zihnimin duvarlarını yıkmak zorundayım ve en başta duvarları ayakta tutma konusunda hâlâ acemiyim. Bana uzandığını ve duvara kendisinin baskı yaptığını hissediyorum, zihnimin kenarında oturuyor ve duvarı o kadar nazikçe indiriyor ki bunu yapanın Gryphon ya da Kuzey değil de o olduğuna inanmakta neredeyse zorlanıyorum.

Bağlı Grubumun geri kalanının Nox ve benim aramda bir şeyler olduğunu fark ettiğini biliyorum, ikimiz de ne kadar durgunlaştık, ama Kuzey bize biraz daha zaman kazandırmak için Kieran'la bizi koruyor.

Bir dakika kadar daha sürüyor ama sonunda onu kafamın içine alabiliyorum. Hem kendim, hem bağım, hem de Nox'un bulunduğu alan kalabalık geliyor, ama yapmak için geldiği şeyi yapması sadece bir kalp atışını alıyor. Belli ki pratik yapmak ya da en azından işin mekaniğini çözmek için zamanı olmuş.

Zihnini benimkine açıyor ve sanki Nox'un kendisi yerine Kuzey ve Gryphon'la yapılan toplantılara katılan benmişim gibi tüm planın benim için hazırlandığından anında emin oluyorum. Bunun ruh bağının bir etkisi mi yoksa Bağlanmış Grubumuzun herhangi bir üyesiyle bunu yapmamın mümkün olup olmadığından emin değilim, ancak zihnimden geri kayarken, son derece minnettar hissediyorum ve şimdi durum hakkındaki bilgim çok daha s a ğ l a m .

Benim yanımdan ayrılmayacak.

Hiçbiri bırakmaz.

Gözlerimi tekrar açıp North'a bakıyorum, başımı yavaşça sallıyorum ve Kieran'ı sessizce omzundan alkışlamadan önce görmesi gereken tek şey bu. Ve işte böyle, hareket ediyoruz.

Sonraki ekipler gelene kadar iki saatimiz var, oraya gizlice girip Lydia'nın yerini tespit etmek, onu dışarı çıkarmak ve Direniş'in gazabının kapılarını açmak için iki kısa saat.

Kabaca yutkunuyorum ve Kieran'ın koluna girmeden önce son bir kez bağımı kontrol ediyorum.

Yola çıkmadan önce bilmem gereken bir şey var mı?

Bir an sessiz kaldı ve sonra bana cevap verdi. Planımız Davies'i buraya çekmek ve kellesini almadan geri dönmeyeceğiz. Eğer kamptan ayrılırsa, onu takip edeceğiz. Taşıyıcıyı yanımızda tut.

Yutkunuyorum ve mesajı North'a gönderiyorum ama o sadece başını sallıyor ve Kieran'a nihayet taşınmaya hazır olduğumuzu işaret ediyor.

Derin bir nefes alıyorum ve sonra tek bir kişi olarak varlığımızdan çıkıyoruz.

Doğrudan Direniş kampının kalkanlı bölgesine naklediliyoruz.

Ayaklarımız yere değdiği anda, Gryphon etrafımızdaki muhafızların zihinlerini manipüle ederken gözleri beyazlaşıyor. Gözlerinin her zamanki beyaz renginde kalmasından d o l a y ı rahatlama ve hayal kırıklığı karışımı bir his duyuyorum, yeteneklerini şimdiye kadar gittikleri en uzak noktaya kadar genişletirken bile.

Birimizin hepsini öldürmesi yerine neden zihinlerini ele geçireceğine dair sorum, Nox'un doğaçlama bilgi dökümü sayesinde cevap gelmeden önce zihnimde tam olarak şekillenme şansı bulamadı.

Kimsenin ceset bulup alarm vermesini istemeyiz.

Kampta ilerleyip Lydia'yı bulmak için iki saatimiz var. Bunu avantajımıza kullanmalıyız, çünkü o karşılaşmaya alışık olduğumuz türden bir Yetenekli değil.

Sadece Davies ondan daha güçlü.

Her zaman içinde bulunduğum kampın en büyüğü olduğunu düşünmüştüm, ancak etrafımızdaki sıra sıra çadırlara baktıkça burası sanki kendi başına bir şehirmiş gibi geliyor. Çadırların hepsi yıpranmış, eskimiş ve kampın burada bulunduğu sürenin uzunluğuyla yerlerine yerleşmiş gibi görünüyor. Hediyeme uzanmadan bile her birinde kimin uyuduğunu sadece bakarak anlayabiliyorum.

Kampın merkezine doğru baktıkça çadırların daha bakımlı olduğunu görüyorsunuz. Direniş eşitliği ya da herkesi güvende ve emniyette tutmayı umursamıyor, işçilerle gücü elinde tutanlar arasında çok net bir ayrım var. Kuzey, Sığınak'ta kendimize ait bir evimiz olmasını sağlamış olsa da, bizim ya da oradaki diğer ailelerin yaşam standartları arasında hiçbir fark yok.

Dravenler hakkında kim ne derse desin, dünyanın gerçek canavarlarının kim olduğunu biliyorum.

Kieran bizi fark edilmeden girebileceğimiz en güvenli noktada bıraktı ama bu, Silas Davies'in çadırına ulaşmak için kampın tamamını geçmemiz gerektiği anlamına geliyor. North ve Gryphon'un doğru kararı vereceklerine güveniyorum. Eğer yapmamız gerekenin yürümek olduğuna karar verdilerse, o zaman burada bacaklarımı sorgusuz sualsiz uzatacağım.

Gryphon etrafımızdaki muhafızların zihinlerini tutuyor, hafızalarını dikkatlice siliyor ve onları düzgün bir şekilde imha edene kadar günlerinde bir boşluk fark etmemeleri için değiştiriyor. Lydia'yı ortadan kaldırır kaldırmaz, düşmanın geri kalanını temizlemek için buraya geri döneceğiz.

Hep birlikte hareket etmeye başladık, Atlas bana biraz daha yaklaşırken Gryphon silahlarından birini avuçluyor, kaçırmış olabileceğimiz bir tehlike olup olmadığını görmek için kampa bakarken omuzlarını geriye atıyor. Gabe diğer yanımda duruyor, ejderhasını zapt etmeye çalışırken kolları biraz esniyor. Artık görevlerde beni korumak için ortaya çıktığından, kontrol altına almak neredeyse imkânsız. Nox gölge yaratıklarından birkaçının bizimle birlikte yürümesine izin veriyor, ancak North sadece August'un dışarı çıkmasına izin veriyor ve grubumuzun olması gerekenden daha fazla görünür olmamasına dikkat ediyor.

Neyse ki, Gryphon Yeteneğini dışarı atabilir ve yaklaşan insanların zihinlerini algılayabilir, bizim için bir sorun haline gelmeden önce hepsini kapatabilir.

Çadırlar arasında yolumuzu seçerken iyi zaman geçiriyoruz. Sabahın erken saatleri ya da gecenin geç saatleri, nasıl baktığınıza bağlı olarak, dışarıda dolaşan çok fazla insan yok. Gryphon'un insanları izlemekten başka yapabileceği pek bir şey yok.

Yine de bunu kendi başına yapmasını istemiyorum.

Gücümü çağırırken gözlerim siyaha dönüyor, Direniş savaşçılarını ve savaşacağımız gücün miktarını anlamak için Yeteneğimi yayıyorum.

Etrafımızda bir sürü ceset var.

Çok fazla güç de var, öyle ki korkunun ilk damlası omurgamdan aşağıya doğru ilerliyor ve ilerledikçe kanımı donduruyor. Bağım ruh bağından sonra iyileşmiş olabilir, ama gerçekten bir ısınma ya da tam Ruh Bükme gücüne geri dönüp dönmediğini anlama şansımız olmadı.

Ya yapamazsa?

Ya yine reddederse?

Düşündükçe kusmak istiyorum, bu yüzden bunun yerine Bağlım için bilgi toplamaya odaklanıyorum. Şimdilik kontrol edemediğim şeyleri unutmak için elimden geleni yapıyorum. Mahkûmların çadırını buluyorum ve oradaki insanların içinde bulunduğu korkunç duruma çok uzun süre odaklanmamaya çalışıyorum. Şimdi kendimi kaybedersem onlara yardım edemem. Buna daha sonra kızabilirim.

Çoğu uzun süreli mahkumlar, zaten kendilerinin kabukları. Aralarında çocukların da olduğu gerçeği midemi yeniden sıkıştırıyor. Hiçbir terapi onların travmalarını silemez. Nox bunun canlı kanıtı.

İşçiler yüzlerce insan için kahvaltı hazırlarken mutfak çadırı cıvıl cıvıl. Bu bilgiyi North ve diğerlerine aktarıyorum, böylece oradaki potansiyel sorundan haberdar oluyoruz. İşçilerden birkaçı da oldukça güçlü, bağlarımın ruhlarıyla ilgilenmesine yetecek kadar güçlü.

Lydia'yla başa çıkmak için ihtiyacım olursa iyi bir yakıt olabilirler.

Kampın kokusu bana tanıdık geliyor, vücudumda her zaman bir tepki uyandıran bir şey, genellikle alnımda soğuk bir ter ve nemli eller şeklinde. Tanıdık yüzlerle karşılaşma ihtimali beni biraz rahatsız ediyor ama Atlas uzanıp elimi sıkıyor, etrafına bakarken gözleri kısılıyor.

Bugün burada ailesinin herhangi bir üyesiyle karşılaşmayacağı için mutluyum. Daha fazla travmayı hak etmiyor. Kız kardeşinin Sığınak'taki hücrelerde kilitli olması şu anda bizim lehimize işliyor.

Birden fazla. Bağının onu burada gördüğünde nasıl tepki vereceğinden emin değilim ama üçüncü ve son sözde "Bağlanmış "ıyla karşılaşırsak Atlas'ın adamı haklamakta tereddüt etmeyeceğinden eminim.

Lydia'yı attığım ağın içinde, çadırında uyurken buldum.

O kadar huzurlu uyuyor ki, lanet olası bir bebek gibi ve Gift'im kadının şu anda ne kadar rahat olduğunu tam olarak kavradığında mahkumların korku ve dehşeti aklıma geri geliyor. Sağlığı mükemmel, ne bir çiziği var ne de o şeytani zihninde bir endişe.

Ondan eskisinden daha çok nefret ediyorum.

Bu bir risk ama ruhunu bu mesafeden söküp alabileceğimi görmek için bağıma sesleniyorum. North'un planıyla yeterince örtüşüyor, denemeye değer.

İşe yaramıyor ama onu uyandırıyor.

Grubun karşısında North'un gözleriyle karşılaşıyorum ama bana kızmış ya da hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüyor, sadece omuzlarını dikleştiriyor ve gölge yaratıklarından daha fazlasını ortaya çıkarıyor. Düzinelerce farklı hayvana dönüşüyorlar. Yılan tekrar ortaya çıkıyor ve artık sürpriz unsuru ortadan kalktığı için çadır sıralarının arasında kaybolmadan önce bacaklarıma dolanıyor.

Ve gitti.

Lydia'nın uyanışını ve alarmı çalmaya çalışmasını izlemek neredeyse komik. Konuşmaya çalıştığı her kişi Gryphon'u kapatıyor. Sonunda bir çift ipek pijamanın üzerine atılmış bir silah kılıfıyla dışarı fırladığında çadırından sadece birkaç yüz metre uzaktayız. Bir savaş kampının ortasında son derece gülünç görünüyor.

Yaşlı bir kadın, hatta Davies'ten bile yaşlı ve böylesine soğukkanlı birinden bekleyeceğiniz keskin yüz hatlarına sahip. Hırçın kişiliği yüzünün ve omuzlarının açılarını oymuş gibi görünüyor.

Saçları sarı ama bazı yerlerinin beyazlamaya başladığını görebilirsiniz. Bu benimki gibi bir güç meselesi değil, sadece boyamak yerine doğal olarak yaşlanmasına izin veriyor. Bunun bir seçim mi yoksa kampta yaşamanın bir sonucu mu olduğunu kimse tahmin edemez.

Etrafındaki tüm etkisiz hale getirilmiş muhafızlara bakarken yüzü alaycı bir ifadeye bürünüyor. İlerliyoruz ve Gryphon'un kolu elindeki silahla birlikte yükseliyor. Sanırım bu, ona karşı bir silah kullanma girişiminden çok onu rahatlatıyor.

Ona yaklaşırken ayaklarımızın altındaki zemin titremeye başlıyor.

"Gerçekten buraya gelip beni öldürebileceğini mi sandın, küçük Ruh İşleyici?" diyor. Sözlerine ya da sesinin soğuk tonuna tepki vermeyi reddediyorum.

Kampta kaldığım süre boyunca bu kadınla sadece birkaç kez karşılaşmıştım ama bu, onun çevresindeki hiç kimseyle empati kuramayan bir sosyopat olduğunu anlamam için yeterliydi. Bu kadının önemsediği tek şey güç ve bu güce nasıl daha fazla sahip olabileceğiydi.

Eğer yapabilseydi beni on dört yaşımda öldürür ve öldürdüğü çocuk için hiç sorgulamadan ve pişmanlık duymadan Hediyemi bütünüyle tüketirdi. Onu eleştirel bir gözle incelerken nefes alıyorum, vücudunun yorgun hatlarını inceliyorum.

İyi görünmüyor.

Bağlı Grubu içinde korkunç bir şeyler oluyormuş gibi görünüyor ve Davies'in de aynı şekilde bakması için dua ediyorum.

Bir saniye daha ona bakıyorum, Hediyemi bir kez daha dışarı çıkarırken hesaplı bir duraksama ile bekliyorum. Yıllarca hayatta kalmak için bu insanları anında okumak zorunda kaldığım için onu iyi hissedebiliyorum. Burada ne yapacağımı bilmediğim için tereddüt ettiğimi düşündüğünü söyleyebilirim.

Bunu kendi avantajıma kullanıyorum.

Elini kaldırıyor ve North zihin bağlantımız aracılığıyla "Endişelenme, Bağlı. Yaptığın şeye odaklan ve bırak onunla biz ilgilenelim.

Hediyesini çağırırken etrafımızdaki zemin tekrar titremeye başlıyor ve ben biraz panikliyorum. Bize ilk darbeyi vurmasına izin veremem. Bağlanmışlarıma olan güvenim yüzde yüz olabilir ama onlardan birini kaybetmenin nasıl bir his olduğunu da biliyorum ve bunu bir daha asla hissetmeyeceğim.

Asla.

Yeteneğimi gidebildiğim kadar uzağa gönderiyorum, ruh bağı sayesinde bağımın hâlâ sınırlamaları olduğunun farkındayım. Yapabildiğim en güçlü Yeteneklilere doğru yönlendirmeye dikkat ediyorum. Gryphon'un bölgeyi gözlemlemesine yardım ediyordum ama kesinlikle bu yerde kimin nerede kümelendiğini not alıyor, ihtiyacım olduğunda nereden güç çekebileceğime dair bir plan yapıyordum.

Hemen şimdi.

Lydia elini tekrar kaldırıyor ve ben de önümüzdeki zeminin yarılmaya başladığını, topraktaki çatlakların açılıp döküldüğünü izliyorum.

Biraz tökezliyorum, Atlas beni yakalıyor ve tekrar ayağa kaldırıyor. Nox gölge yaratıklarının geri kalanını çağırırken etrafındaki hava kalınlaşmaya başlıyor, beni ve Bağlı Grubumuzun geri kalanını korumak için saldırmaya hazır, ama ben zaten iki adım öndeyim.

Lydia sanki toprağı kendisini takip etmeye çağırıyormuş gibi elini bir kez daha kaldırıyor, hepimizi gömmeye, toprağın ağırlığı altında ezmeye ve boğmaya hazırlanırken ağzı açılıyor ve ben çekiyorum.

Gücümü çektim ve kampların etrafındaki yüz Üstün Yeteneklinin ruhlarını çektim, bulabildiğim en güçlü güçlerin hepsini. Bize ya da TacTeams'e tehlike oluşturması en muhtemel kişileri seçtim ve ruhlarını bedenlerinden çıkarıp kendi varlığıma çektim.

Bağım ona verdiğim ziyafeti tüketirken tenim yanıyor, kontrolü elimde tutarken bile gözlerim siyaha kayıyor. Benim

Kendimi yapmam gereken şeye hazırlarken bağ benimle birlikte olmak için yüzeye çıkıyor.

Lydia'nın kaşları bir anlığına seğiriyor, en ufak bir tereddüt anında saldırıyorum ve ruhunu bir kez daha ele geçiriyorum. Bu sefer çektiğimde gevşiyor. Bağı benimkine karşı savaşıyor, bedeninden çıkmaya zorlanırken kenarları tırmalıyor, ama ben ondan daha güçlüyüm, ne kadar zayıflamış olsam bile. Son bir çekişle, bana doğru savrularak göğsüme çarpıyor ve midemin derinliklerine iniyor.

Bir yanım Lydia'nınki gibi bir ruhu tüketmek istemiyor ama bağımın böyle bir ziyafete izin vermesi mümkün değil ve mide bulandırıcı bir çıtırtıyla bedeni yere çarpıyor, yere düşmeden ölüyor.

Etrafımızdaki kampta kıyamet kopuyor.

BÖLÜM YIRMI YEDI

Gabriel'in bağı

Benim olanı istiyorlar.

Taşıyıcılar ortaya çıkmaya başladıkları anda, yanlarında Bağlı'mı benden alacak düzinelerce adamla birlikte, bedenimin kontrolünü ele geçiriyorum, değişim gerçekleşirken insan dudaklarından bir kükreme yükseliyor. Bize ait olanı korumak için ortaya çıkıyorum; benim, bedenimin ve bizimle birlikte yürüyen tanrıya tapınmak ve ona imrenmek için yaratılmış olan diğerlerinin.

Diğer Bağlılar kızı ve onun içinde yaşayan bağımı korumak için yerlerine geçmeye başlıyor. Etrafımızda, değişen gözlerimin algılayamayacağı kadar hızlı bir savaş kaosu yaşanıyor, ama yapılması gerekenden dikkatimi alamıyorum.

Hepsini
öldürün.

Hepsini yak.

Etrafımızda düzinelerce Taşıyıcı beliriyor ve her biri Neuro'nun bir çıkış stratejisi aramaya başlamasına neden olacak kadar güçlü bir Yetenekli taşıyor.

Artık bizim için çıkış yok.

Bağlımız için geldiler ve onu bizden almalarına izin veremeyiz. İçindeki tanrının uyanması ve

Gemi bizim için savaşı kaybetmeden kontrolü ele almalıyız.

Bağlı'm Cleaver tarafından korunuyor, bedeni onunla düşmanlarımız arasında yok edilemez bir kütle. Buraya gelmeyeli uzun zaman oldu ama en son geldiğimde Cleaver da buradaydı. Birlikte iyi çalışıyoruz, Bağlı'mızı güvende tutmak için işimizden eminiz.

Onu korumayı hak ediyor.

Uçmak için harekete geçiyorum, avantaj elde etmek için onların üzerindeki gökyüzüne giriyorum.

Silah sesleri havada yankılanıyor, bana yabancı geliyor ama bedenim bunu biliyor ve beni kaçamak hareket etmeye, bedenimi bir o yana bir bu yana kıvırmaya yönlendiriyor. Durduğu anda, kampın ortasındaki sıra sıra çadırlara ateş püskürtmek için başımı geri çeviriyorum, çığlıkları havayı doldururken içerideki düzinelerce düşmanı indiriyorum.

Bu sesler göğsümde gururla kabarıyor.

Sevgili Bonded'ımın peşinden gitmeye cüret ettikleri için işkenceyle ölen düşmanlarımın sesi. Benim. Benim Bağlım. Binlerce yıldır beklediğim, beni tamamlayan ve bu sefil yere dönüp durmamın sebebi olan Bonded.

Kendi göğsümün dışında atan kalp.

Benimkini.

Kurşunların hızlı ve patırtılı sesi yeniden başlıyor ama ben zaten sabit bir rotadayım, Bağlanmış'ımı ve diğerlerini alevlerle vurma riski olmadan yönümü değiştiremem, bu yüzden rotamda kalıyorum ve beni vurabileceklerini kabul ediyorum. Gökyüzünden vurulabilirim. Bağlı'm yaşadığı sürece, bu iyi ve değerli bir ölüm olacak.

Kuyruğuma ve kanatlarımdan birine isabet eden küçük kurşun parçaları canımı yakıyor ama hayatımı tehlikeye atmıyor. Asıl tehlike karnımın yumuşak alt tarafına isabet eden üç kurşun ve benden aşağıdaki savaş alanına sıcak kan akarken acı dolu bir kükreme çıkarıyorum. Ölümcül bir yara değil, hemen değil ve bu yüzden bir başka uzun kurşunu çıkarmak için geri dönüyorum.

çadırların sırasına. Sıvı ateşi tükürürken kendi adamlarımızdan ve kadınlarımızdan herhangi birine çarpmadığımdan emin olmalıyım.

Bağlanmışlarımın ruhları çekip çıkarabileceğinden daha hızlı bir şekilde yüzlerce Direniş naklediliyor. Kabın içindeki tanrı tüketebildiklerini tüketiyor ve gücü olabildiğince hızlı bir şekilde Bağlanmışların geri kalanına aktarıyor, ancak bedenlerin çokluğu bunaltıcı.

Sonsuza kadar burada kalamam, özellikle de şu anki yaralarımla.

Alçalmaya başlıyorum, vücudumu çemberim daralacak şekilde kıvırıyorum ve etrafımda havaya bir mermi daha sıkılıyor. Yaklaşmam karşısında düşmanın yaşadığı panik havada hissediliyor.

Bu kez bir tanesi uzun boynuma isabet ediyor, damarıma göre daha büyük bir hedef oluşturuyor ve kanama şiddetlendikçe kanın tadı ağzıma ve ciğerlerime doluyor. Çenelerimden bir kükreme daha kopuyor, yere inmek için daha hızlı dönerken dişlerimin arasından ısırılıyor. Orada olmayı, bu cılız insanları pençelerim ve çenelerimle parçalamayı, onları yakmaya tercih ederim.

Kurşun yaraları beni öldürürse ve zamanımızdan önce beni bir kez daha ondan alırsa, Bağlı'ma yakın olmayı tercih ederim.

Ayaklarım yere basıyor ve bana doğru koşan, silahlarını ve ellerini kaldırmış adamlara kuyruğumu savurarak ikisini kuyruk dikenime saplıyorum. Diğerleri çığlık atıyor ama kaçmak için döndüklerinde onları tek bir ateş nefesinden başka bir şeyle diri diri yakıyorum.

Hepsi zavallı.

Ne yazık ki, beceri ve omurga eksikliklerini sayılarıyla telafi ediyorlar.

Daha fazla Direnişçi ortaya çıkıyor, Taşıyıcılar onlarca kez girip çıkıyor ve yanlarında Direniş'in sunabileceği en iyi şeyleri getiriyorlar, hepsi de bizi öldürmeye hazır. Bunun güç ya da ahlak için mi yoksa sadece öldürme zevki için mi olduğu önemsiz.

Hepimizin ölmesini istiyorlar.

Derin bir nefes alıyorum, hepsini yakmaya hazırım, aniden hepsi etrafımda ölüveriyor, bedenleri bir bütün halinde yere düşüyor, ruhsuz ve yok oluyorlar.

Benim Bonded'im hepsini yok eder.

Ben nefesimi veremeden ya da nefesimi tutamadan, bir sonraki Taşıyıcı dalgası daha fazla Yetenekli ile geliyor, bu dalga öncekinden daha da güçlü. Bu sefer, Elementallerden biri bana saldırırken uzun bir buz akıntısıyla vuruldum, orada öylece durup bana farklı derecelerde dehşetle bakarken diğerlerinden daha hızlı düşündüm.

Üzerlerine uzun bir ateş akımı üflüyorum ve çoğunu tek bir nefeste öldürüyorum. Alevler söndüğünde, iki Üstün Yeteneklinin hayatta kaldığını görüyorum. Bir tanesine hiç dokunulmamış, giysileri bile zarar görmemiş, sadece birkaç adım ötede duran adam ise kendini korumak için hırpalanmış bir kalkan tutuyor. Ya beni zaten biliyorlardı, bir şekilde Çorak Toprak'tan kurtulmuşlardı ya da bir Alev'le karşılaşacaklarını umuyorlardı. Onun yerine, efsanevi boyutlarda bir Şekil Değiştiren buldular.

Onları mızraklamak için kuyruğumu savuruyorum ama ikisi de hızlı, zıplayarak yolundan çekiliyorlar. Savaş eğitimi almışlar, sadece savaşta yem olarak kullanılacak homurdanmalar değiller. Yapabildikleri her neyse, Direniş'in kaynaklarını onlara akıtmasına yetecek kadar güçlü.

Kayda değer bir aileden geliyor bile olabilirler ama bunların hiçbiri umurumda değil. Tek umursadığım bu savaşta yanlış tarafta olmaları, yani Bonded'ımın ölmesini isteyen tarafta.

Ya da köleleştirilmiş.

Bir güç patlaması beni vuruyor, derim kendini yeniden birleştirmeye başlarken yanıyor. Kanım ısınıyor ve artık yer değiştirmiş göğsümde sekiz odacıklı bir canavar olan kalbim o kadar sert çarpıyor ki aşağıda savaşan Üstün Yeteneklilerin savaş tamtamlarının çalmaya başladığını düşündüklerinden eminim.

Bonded'ım beni iyileştiriyor.

Önümde duran Direnişçilerin ikisi de, sanki silahları bana hiç dokunmamış gibi derimin tekrar birbirine yapışmasını dehşetle izliyor ve Bağlanmışlarımın gücünü tam önlerinde görüyorlar. Bizim en güçlü Bağlanmış Grup olduğumuza şüphe yok. Buraya gelmeden önce bilgilendirildiklerinden ve bunu bildiklerinden eminim, ancak etrafımızda ölüm ve yıkım varken, savaş alanının öbür ucundan bile olsa, Bağlı'mın beni iyileştirme yeteneğini gerçekten görmek başka bir şey olmalı.

Şimdiye kadar ilk defa düşmanın tereddüt ettiğini görüyorum. Davies'in onları buna hazırladığından şüpheliyim.

Kuyruğumu tekrar savuruyorum. Bu sefer kuyruğun ucu kalkanlı adama çarpıyor ama adam vücudunu hızla çevirerek mızraktan korunuyor ve homurdanarak yere düşüyor.

El değmemiş kadın hâlâ yanmakta olan çadırlardan birine koşuyor, inşaat direklerinden birini çekip çıkarıyor ve sanki kendi mızrağıymış gibi omzuna ve eline alıyor. Beklediğimden daha hızlı ve direği bana doğru havaya fırlattığında, beni şişlemeden önce zar zor yolundan çekilebildim.

Burada çok daha büyük bir hedefim ve her ne kadar yerde kalıp yakın mesafelerde savaşmaya devam etmek istesem de, onlar için en çok havada faydalıyım, bu şekilde Bonded'ım bana verilen hasarı iyileştirmeye devam etmek zorunda kalmayacak.

Tekrar uçmam, bir seferde yüzlercesini yakmam gerekiyor.

Yine de bu ikisinden kaçmak istemiyorum, bir işi yarım bırakacak biri değilim.

Benim kadar çevik olmamı beklemiyorlardı ve pençeli pençelerimden birini savurarak adamı yere yapıştırmayı başardım, omurgasının altımda kırılırken çıkardığı tatmin edici çıtırtı kanat açıklığım boyunca bir ürperti gönderdi. Gittiğinden emin olmak için daha da bastırıyorum ve vücudunun parçalanma şekli hem ölümcül hem de tatmin edici.

Kadın başka bir direği kapmak için başka bir çadıra koşmak için dönüyor, çaresizlik hareketlerini sarsıntılı hale getiriyor, ama zıplarken süzülmek için kanatlarımı kullanıyorum, boynum uzanıyor ve onu çenemde yakalayıp ısırıyorum. Ağzım onun kanıyla dolarken çığlıkları kulakları yırtıyor.

İnsan etinin tadını sevmiyorum ama öldüğünden emin olana kadar çiğnemeyi bırakmıyorum. Sonra onu yere tükürüyorum, kanlı bir et yığınından ve kırık kemiklerden başka bir şey değil ve ikinci bir düşünce olmadan havaya geri dönmek için kanatlarımı uzatıyorum.

YIRMI SEKIZINCI BÖLÜM

Oli

Etrafımızda çatışmalar başladığı anda Kieran, destek için hazır bekleyen Taktik Ekiplere alarm vermek üzere ortadan kayboluyor. Zaten harekete geçmek üzereydiler, ancak Direniş dalgaları gelmeye başladığında, alabileceğimiz tüm yardıma ihtiyacımız var.

North ve Nox küçük grubumuzu kuşatmak için hareket ediyor, gölge yaratıkları havada yoğun bir şekilde duruyor ve Gryphon'un gözleri, Yeteneğini karışıma katarken beyaza dönüyor, etrafımızdaki Yeteneklilerin beyinlerini keserek Yeteneklerini kapatıyor ve onları Dravens'in yaratıkları için akılsız, hızlı yemeklerden başka bir şey haline getiriyor.

Gabe'in ejderhası hızla uzaklaşıyor ve Atlas yanımda kalıyor, ben Ruh Yarma'da kendimi kaybederken saplantılı bir şekilde her hareketimi izliyor. Düşmanlarımızın ruhlarını süzerek Bağlılarım için güç haline getiren bir makineden başka bir şey değilim. Hepsi korkunç derecede güçlü, yok edilemez tanrılar olana kadar onlardan alıp en sevdiklerime veriyorum.

Yine de Direniş buna hazırlıklıydı.

Stratejilerini okumak kolay. Bize fırlattıkları her Yetenekli dalgası bir öncekinden daha güçlü.

Bizi yavaş yavaş zayıflatarak Davies sonunda geldiğinde onu yenmemizin hiçbir yolu kalmasın diye.

İnsan yanım işe yaradığı için endişeleniyor.

Tanrı, strateji ve savaş gibi önemsiz şeylerle ilgilenmek yerine etrafımızda yok ettiğimiz yaşam gücü ve güç yığınını yutmakla meşgul. Hayır, orada keyifle kıvranıyor, sınır tanımıyor ve etrafımızdaki her şeyi gönlünce tüketiyor, çünkü Bağlı'mı korumak için yapmayacağım şey yok.

Hiçbir şey.

Tamamen devralmak yerine, bağım zihnime kayıyor, böylece birlikte çalışıyoruz, gözlerim siyaha kayıyor ve katliamın içini görmeme yardımcı oluyor.

Direniş devam ediyor.

North ve Nox'un dalgalarla gelenleri halletmesine izin veriyorum ve kampın geri kalanını boşaltmaya odaklanıyorum. Çadır çadır, hepsiyle uğraşıyorum ama Gabe sıra sıra çadırları havadan kendisi temizleyebildiği için de minnettarım.

Taktik Ekiplerin tutsakların çadırlarını çoktan boşaltmış olduğunu görmek beni rahatlattı, Taşıyıcılar insanlarımızı çatışmalarda kayıp vermeden önce dışarı çıkarmak için doğruca oraya gittiler. Şimdi tek yapmam gereken, Yetenek'imle bölgeyi tararken, Taktik Ekipler ile Direniş'i birbirinden ayırmak.

Gabe, içlerinde Direniş'in saklandığı çadır sıralarını, Draven Bağlı Grubu'ndan korkup dışarı çıkıp kendileri için savaşamayanları seçmekte ustadır. Lydia'nın öldüğünü bilip bilmemeleri önemli değil. Birçoğunun savaşma deneyimi yok ve davaya olan sadakatleri gölge yaratıklarla ya da ateş püskürten bir ejderhayla yüzleşmeye kadar uzanmıyor.

Bilmiyorlar ki, onları öldürmek için görmeme gerek yok.

Ruhlar yavaşça bedenimden süzülüp saf güç olarak Bağlandığım kişiye geçerken, bağlandığım kişinin hâlâ dinlenmeye ihtiyacı olduğuna dair endişelerim eriyip gidiyor. Gryphon'un gözleri daha parlak ve daha parlak parlıyor, hala Yeteneğinin aynı beyaz renginde, ancak erişebildiği şeyi kullanmaktan çekinmiyor, TacTeams'lerini yönlendirirken bile etrafımızdakilerin zihinlerini kapatıyor.

Etrafımız cesetlerle dolu, ancak gölge yaratıklar tarafından paramparça edilenler çoğunlukla düşmanlar. Kieran'ın Sage ve Gray'i de çevremizde savaşmaları için taşıması sayesinde etrafımızdaki zemin kan, et ve kömürleşmiş kalıntılardan oluşan bir deniz gibi çalkalanıyor.

Yine de yeterli olmayabilir.

Nox ve North, Ölüm Tacirleri olarak unvanlarının hakkını verirken gözlerini boşluğa dikmiş durumdalar. Bağları devreye girmek zorunda kalmadı, arkalarına yaslanıp gemilerinin yapmak için eğitildikleri şeyi yapmalarını izlemekle yetindiler. Bir an için Atlas'ın sadece beni korumaya ve etrafımızda olup bitenleri izlemeye kararlı olduğunu düşünüyorum.

Ta ki nefesinin altından acımasızca küfrettiğini duyana kadar, beni döndürürken bir kolunu belime doluyor. Gücünün dalgasının ondan tekrar fışkırdığını hissediyorum, tıpkı bağı ele geçirdiğinde olduğu gibi.

Arkama bakmak için gözlerimi açtığımda, onun ardından parçalanmış cesetlerle karşılaştım.

"Çok yaklaşıyorlar, tatlım. Sayıları çok fazla," diye mırıldanıyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Kamp boş. Başa çıkmamız gereken sadece yeni dalgalar. Ben burada yardım etmeye devam edeceğim."

Başını sallıyor ve beni vücudunun önünde duracak şekilde hareket ettiriyor, kolları yanlarımı kavrıyor ve bir avucu göğsümün üzerinde duruyor. Sanki canlı bir kurşun geçirmez yelek giymişim gibi, ihtiyacım olduğunda karşılık verebilecek bir yelek.

Çok hızlı geliyorlar. Oleander'a çok yaklaşıyorlar. Kuzey, g e r i çekil. Arayı kapatmalıyız, Nox.

zihin bağlantımız aracılığıyla sesleniyor. Bizi gölge yaratıklarla daha iyi örtmek için Atlas ve benim etrafımda sorunsuzca hareket etmelerini izliyorum. Azrael hâlâ itaatkâr bir şekilde ayaklarımın dibinde oturuyor, sanki Direniş pisliklerini parçalamak için fırsat kolluyormuş gibi ama beni terk etme riskini alamayacak kadar çok seviyor.

Etrafımızda daha fazla ateş var, bu sefer Sage yeni gelenlerin bir bölümünü daha ortadan kaldırırken, ama onlar güçlü, herhangi birimizin tek başına alt edemeyeceği kadar güçlüler ve Gryphon ona yardım etmek için savaşa girmek zorunda. Hediyelerine erişimi olmadığı için onları canlı canlı kızartabiliyor.

Ölüm çığlıklarını dinlemek zorunda kalmadan bunu yapmak güzel.

Gabe'in ejderhası kampın uzak ucuna doğru dalarken üzerimizde kükrüyor, bir grup Direnişçiyi yakalamak için aşağıya iniyor ve sonra tekrar havaya fırlayarak kurbanlarını sanki taştan başka bir şey değilmişler gibi yere bırakıyor.

Saatlerce kavga ettik.

Kendimiz için, birbirimiz için, toplumumuz için savaşıyoruz. Bu insanların yarattığı kötülükleri düzeltmek için, hala sahip olduğumuz ailemiz ve kaybettiğimiz ailemiz için savaşıyoruz. Bu işi sonsuza kadar bitirmek için savaşıyoruz, çünkü sonsuza kadar böyle yaşayamayız.

Bundan daha iyisini hak ediyoruz.

Etrafımızdaki hava yanıyor.

Vücudumun her santimi ağrıyor ve bir sonraki Direniş dalgası geldiğinde Atlas bile arkamda nefes nefese kalıyor. TacTeam personeli yere yığılmış durumda, Direnişçilerin cesetleri her yerde çoktan ölmüş. Bu cehennem gibi gün hiç bitmeyecekmiş gibi hissediyorum, sonra onun geldiğini hissediyorum.

Bağlandığım kişiye ulaştığımda bağlarım tekrar yüzeye çıkıyor, Davies burada. O şimdi burada.

Gryphon hemen cevap verir. Yanında başkalarını da getirmiş. Oli'ye dokunmadan önce gölge yaratıkları onu halletsin, biz de diğerlerini halledelim.

North ve Nox ona cevap verme zahmetine girmiyorlar; sadece işe koyuluyorlar, yaratıklarını tam olarak bunu yapmak için hareket ettiriyorlar, bugün ihtiyacımız olan son ölüme hazırlanırken bize doğru geri akıyorlar. Önemli olan bu.

Davies dönüyor ve kan çanağına dönmüş gözleri yanmış, kana bulanmış çimenlerin üzerinde benimkilerle çarpışıyor. Bağım ona uzanıyor ama o da aynı anda saldırıyor. Atlas ona çarptığında arkamdan acı içinde kükrüyor. Yine de ayakta kalıyor, koruyucu bir şekilde bana sarılıyor. Gryphon da bunu hissediyor, kafasına vuran sinir ağrılarıyla savaşırken ayaklarının üzerinde biraz tökezliyor. Bu çok özel bir acı türü, iyi bildiğim bir acı.

Ben hissetmiyorum.

Artık bunu hissetmeyecek kadar güçlüyüm. Bağım beni bu acıdan koruyacak kadar uzun süredir uyanık ve etrafımda. North ve Nox da etkilenmedi ama Gabe'in ejderhası kendi acı çığlığını atarken artık cesetlerle kaplı olan küçük açıklığa iniyor.

Hepsi yeni uyandılar, alana yerleşecek ve tamamen güçlü olacak zamanları yok, bu yüzden Davies'in Nöro yeteneği beyinlerini parçalıyor ve orada hasara yol açıyor. Bunu durdurmam gerek. Onlara ve kendime zarar vermesini engellemem gerekiyor çünkü o adamın getirebileceği acıyı hissetmelerine asla izin vermeyeceğime yemin ettim.

Atlas'tan uzaklaşıp Hediyemi tekrar Davies'e doğru fırlatıyorum. Yapacağım son lanet şey olsa bile ruhunu alacağım.

Etrafıma bir kalkan çarparak beni tüm Bağlılarımdan ayırıyor.

Sonsuza kadar sürmeyecek, Dravens bunu görecek, ama Davies'in beni öldürmek için sonsuza kadar ihtiyacı yok.

"HAYIR!" North çığlık atıyor, bedeninden fırlayan gölgeler her şeyi yutarken gece kadar siyah, ama dünya karanlığın derinliklerine gömülürken bile Davies bana doğru koşarken hala mükemmel bir şekilde görebiliyorum.

Yeteneğim henüz ruhunu çekip çıkaracak kadar güçlü değil, ama göğsüne sarılmış, onu kavrıyor ve sıkıyor. Topladığım her şeyi Bağlı'ma süzdüm, bu yüzden Davies'i kendim öldürmek için yeterli gücüm yok. Daha fazla güç çekmem gerek ama kimse kalmadı. Kendi adamlarımızdan başka kimse yok ve ben onları almayacağım.

Ben lanet bir canavar değilim.

Bir elini boğazıma doluyor, ellerini bir kez daha üzerime koyarken gözleri manik. Hediyelerini artık üzerimde kullanamıyor ama bir insanı öldürmenin tek yolu bu değil. El ele tutuştuğumuzda benden iki kat daha büyük. Gryphon beni ona karşı aylarca antrenman yaparak bu ana hazırladı. Bu yüzden Davies diğer elini de boğazıma doladığında, onu yerinden oynatmak zor ama imkânsız değil. Onu yere yatırıyorum, dizim onu yandan yakalamak için yukarı çıkıyor ve kaburgasının çatırdadığını hissediyorum. Bacaklarım her zaman en güçlü yanım olmuştur ve dizimi tekrar böğrüne vurduğumda, acıdan çıkardığı kükreme çok güzel bir sesti, bununla gurur duyuyorum.

Bana birçok kez böyle çığlık attırdı.

Elini tekrar boğazıma doluyor ve elmacık kemiğime bir yumruk indiriyor, başım geriye düşüyor ve görüş alanımda yıldızlar patlıyor. Burada tehlikedeyim. Eğer beynimin şifresini çözüp ondan uzaklaşmazsam, şu anda beni öldüresiye dövecek.

Onun böyle bir şansı yok, benim de yok.

Vücudu devasa bir çift çene tarafından benimkinden koparılıyor, Azrail'in gölgeleri Davies'i yere yapıştırana kadar dönüyor ve yer değiştiriyor. Davies ona karşı çırpınıyor ama Dravens'ın gölgeleriyle savaşmak mümkün değil, zaten yüzlercesi denedi ve başarısız oldu.

Sonra Nox karanlığın içinden belirdi, değişen gözlerime gün gibi açıktı. Orada duran Ölüm'ün ta kendisi gibi görünüyordu. Gözleri yanağımda oluşan morluğa değiyor ve Davies için oyun bitiyor.

Rahatlayarak ağlamak istiyorum.

"Beni öldürmenin bu işi bitireceğini sanıyorsan, aptalsın Draven!"

"Ölmeni istemiyorum. Çığlık atmanı istiyorum," diyor Nox, bağı yüzeye çıkmaya çalışırken sesi titriyor. "Gücü başkasına verdi ama sorun değil. Güç bende. Bu işi zevkle halledeceğim. Bu iblislerimin işe yarayacağı kimin aklına gelirdi?"

Davies'in ağzı ardına kadar açılmış, sudan çıkmış balık gibi çırpınmaktadır ama Nox'un gözleri, Çılgınlığı onun üzerine salarken ruhsuz birer boşluğa dönüşmüştür. Annesinin ona verdiği son hediye, şu anda Bağlanmış'ını korumak için kullandığı hediyedir, onun için yapılmış olan gerçek hediyedir.

Onu öbür dünyanın sınırına kadar takip eden ve onu bu varoluş düzlemine geri çağıran, onu güneşin kendisi kadar seven kişi.

Davies'i tekrar tekrar parçalıyor ve diğer Bağlanmışlarımdan hiçbiri onu durdurmak için harekete geçmiyor. Hayır, North bile orada duruyor ve işkencecimin yavaş, acı verici ve korkunç bir şekilde ölmesini izliyor, vücudu saf dehşetten kapanırken kendi zihnine kilitleniyor.

Son anda, Nox'un bağı Davies'in ruhunu benimkine sunuyor.

Eğer tüketmeyi seçersem, bir güç armağanı.

Bunu ve onun gücünü kendimden uzaklaştırmanın şiirsel adaletini ciddi ciddi düşünüyorum. Sonunda, o adamın lekesinin bir daha bana dokunmasını, ruhunun bile bana süzülmesini istemiyorum. Onun yerine gitmesine izin veriyorum, hiçliğin içinde kayboluşunu boş gözlerimle izliyorum. Uyanık olduğum her dakikaya musallat olan adam, en kötü kâbuslarımdaki canavar öldü.

Nox Draven onu benim için öldürdü.

Lanet olası bir balon gibi sönüyorum, yere yığılıyorum. Ağlamıyorum, hatta sevinç gözyaşları bile dökmüyorum ama göğsümde bir sızı var, bu rahatlama olabilir ya da belki de sadece fiziksel bir acıdır, çünkü bugün hayatlarımız için savaştık.

Kimse tahmin edemez, gerçekten.

Nox, Davies'in cesedinin üzerinden geçti. Yanımda durmasını, belki bana yardım teklif etmesini bekliyorum. Bunun yerine, kollarını omuzlarıma dolamak için aşağı iniyor ve beni göğsüne çekiyor. Verdiği nefes titrek ama kalbinin atışı sabit ve emin.

Onunla ilgili aklımda hiçbir zaman bir soru olmadı, ne bugün benim için ne yapacağına dair ne de ailesi için ne yapacağına dair. Mücadeleyi bitirmek ve onu burada, canlı ve zarar görmemiş olarak görmek tek umudumdu.

Hepimiz hayattayız.

North gelip ikimizin de yanında duruyor ve Nox sonunda ayağa kalkıp beni de yanına çekiyor, sonra da beni kardeşinin kollarına itiyor. North yüzümü büyük avuçlarının arasına alıyor ve beni kontrol ederken alnımızı birbirine bastırıyor.

Etrafımızdaki alanı incelemek için geri çekiliyorum. Etrafımızdaki havada hâlâ yoğun bir duman var ve beni öksürüğe boğuyor. Biz savaşırken o kadar da kötü değildi ama şimdi zihnim hayatta kalmamıza odaklanmadığı için sanki duman tarafından boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

Yanan çadırlara doğru bakarken gözlerimi biraz kısıyorum, gözlerimi temizlemek için hızla kırpıştırıyorum ama yaptığım hiçbir şey gördüklerimi değiştirmiyor.

Senatör Oldham.

Üstün Yetenekli olmayan, Kuzey'in baş belası senatör... sanki onun için sıradan bir Salı sabahıymış gibi savaştan harap olmuş kampın ortasında duruyor.

Gryphon yüzümdeki ifadeye bakarak kaşlarını çatıyor ve beni bu kadar darmadağın eden şeyin ne olduğunu görmek için dönüyor. Oradaki kadını görünce ayaklarının üzerinde kayıyor, eli aşağı iniyor

silahının üzerinde dinleniyor. North da omzunun üzerinden bakıyor, şaşkınlık yüz hatlarında kontrolsüzce kayıyor ve Nox kaşlarını çatarak yanıma geliyor. Atlas ve Gabe bu küçük, mütevazı kadının nesinin bu kadar endişe verici olduğundan emin olamadan etraflarına bakıyorlar ama hepimize yüksek alarm durumuna geçecek kadar güveniyorlar.

Başını bize doğru hafifçe sallıyor, sesi sessiz ama kararlı ve kolayca duyuluyor. "Vay, vay. Davies'in psikozundan sağ çıkmanızı beklemiyordum. Küçük kızdan tanrı bağını çıkaracağından emindim. Ne yazık ki onun yapamadığını benim tamamlamam gerekecek."

Sonra gözleri siyah tanrı-şekillerine kayar.

Karanlık beni ele geçirirken acıdan başka bir şey bilmiyorum.

J BREE TARAFINDAN DA

Mounts Bay Destanı

Mounts Bay Destanı

Körfez Kasabı: Bölüm I Körfez

Kasabı: Bölüm II

Hannaford Hazırlık

Sadece Bırak: Hannaford Hazırlık Birinci Sınıf

Hamleni Yap: Hannaford Hazırlık İkinci Sınıf

Oyunu Oyna: Hannaford Hazırlık Üçüncü Sınıf

Sona Doğru: Hannaford Prep Dördüncü Yıl

Hannaford Prep: Serinin Tamamı

Hamlemi Yap: İkinci Yılın Alternatif Bakış Açısı

Kraliçe Karga Üçlemesi

Selam olsun

Acımasız Kraliçe

Karga

Babalarımızın Günahları

Vanth Falling Cilt I

Görünmeyen MC

Görünmeyen Melek

Bağlayan Bağlar

Kopmuş Bağlar

Kan Bağı Zorla

Bağlar

Kopmayan Bağlar

YAZAR HAKKINDA

J Bree bir hayalperest, yazar, anne ve kedi bakıcısıdır. Önceliklerinin sırası her gün değişir.

Batı Avustralya sahilinde, çok fazla yağmur yağan bir şehirde yaşıyor. Günlerini kitaplarındaki erkek arkadaşlarının hayalini kurarak, eşinin çimlerin nasıl göründüğüne dair sızlanmalarını dinleyerek ve üç çocuğuna atıştırmalık bir sürtük gibi davranarak geçiriyor.

Gelecek kitaplarla ilgili güncellemeler için lütfen http://www. jbreeauthor.com adresindeki web sitesini ziyaret edin ve haber bültenine kaydolun veya Facebook'ta #mountygirlforlife adresindeki grubuna katılın: Bir J Bree Okuma Grubu

'DAN BIR ALINTI IÇIN OKUMAYA DEVAM EDIN

Sadece bırak:
Hannaford Hazırlık Birinci Yıl

Kindle Unlimited'ta şimdi mevcut

PROLOGUE

Kaliforniya'nın Mounts Bay kenti sınırlarındaki orman perili olmasıyla tanınır.

Yerel lisedeki çocuklar nesiller boyunca sığ mezarlara gömülmüş cesetler hakkında fısıldaşarak kurtların onları koklayıp yemek için çıkarmasını beklemişlerdir. Yükselen kızılağaçların arasında yürüyen ruhlar hakkında daha da fazla efsane var. Sessizdir, sessiz değildir, ancak trafiğin ve insan deneyiminin her zaman var olan sesleriyle karşılaştırıldığında, ürkütücüdür ve perili hissi arttırır.

Hayaletlere inanmasam da, burada yaşayan ruhları hissedebiliyorum.

Rakibimin cesedine bakarken muhtemelen sadece suçlu bilincim beni ürpertiyor. Kanı ellerimde hâlâ taze, soğuk ve pıhtılaşmış; ellerimi işe yaramaz bir şekilde kot pantolonuma siliyorum. Kıyafetlerim de ellerim gibi lekeli, hatta yüzüm bile onun hayatının sona ermesinin kırmızı lekeleriyle kaplı. Korku filmlerinden fırlamış gibiyim, ki az önce bir adamın kafatasını bir taşla parçaladığımı ve bu sırada bir kalabalığın bana hastalıklı bir hayranlıkla baktığını düşünürsek bu doğru. İzleyenler arasında ses çıkarmaya cesaret eden tek bir kişi bile yoktu. Kulübün mengene gibi tutuşu dillerini tutuyor.

Yakalanmaktan korkmuyorum.

Yaşıma göre küçüğüm. Yıllarca süren gıda güvensizliği beni olumsuz etkiledi ve bu sezon Oyun'daki en genç yarışmacı bendim. Yine de bunların hiçbir önemi yok; ben kazandım. Zaferi ve bu savaşın ganimetlerini almak için otuz adamı ve genç oğlanları yendim.

Dövüş ringinin çevresindeki adamlara doğru tökezliyorum. Hepsi siyahlara bürünmüş, yüzlerinde sert bakışlar ve yanaklarına kazınmış siyah mürekkep var. Aynı işaretleri taşıdığımı düşününce ellerim titriyor. Onikiler'in işaretleri. Ama ben onları hak ettim. Onlarla birlikte durma ve onlardan biri olma hakkını kazandım.

Özgür olmak için.

"Tebrikler, Oyunu kazandınız," diye konuşuyor Çakal ve bana her zaman gösterdiği sıcaklığın aksine, sesinin soğuk tonu karşısında ürperiyorum.

Başımı salladım. Bu işin bitmesini istiyorum. Sıcak bir yemek ve daha da sıcak bir duş istiyorum.

"On İki'ye hoş geldiniz. Hawk'ın yerine geçiyorsun.
Kim olmayı seçiyorsun?"

Özgür. Sanırım bir şahin özgürlüğün iyi bir simgesi, ama ölü bir adamın ismini almak garip hissettiriyor, çarşaflar hala sıcakken onun yatağına tırmanmak gibi. Etrafımda On İki'yi oluşturan diğer adamlara bakıyorum. Onların isimleri sokaklarda bilindikleri, çetelerinin kendilerini koruduklarını ve uyardıkları isimler. Ben de buna sahip olabilirdim. Kendimi kendi imparatorluğumun kraliçesi yapabilirdim. Sokaklara hükmedebilir ve bir daha asla aç kalmayabilirdim.

Annemin beni içinde bıraktığı yoksulluk döngüsünden kurtulabilirdim.

Gözlerim tekrar Çakal'a takılıyor ve artık ona bakıyormuşum gibi hissetmeyene kadar çenemi kaldırıyorum.

"Ben Kurt'um."

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.